

ATINGEREA

CLAIRE NORTH

AUTOAREA MULT PREMIATULUI ROMAN
PRIMELE CINCISPREZECE VIEȚI ALE LUI HARRY AUGUST

PALADIN
FANTASY

„*Atingerea* este aproape o capodoperă… atât o operă literară care incită la cugetări legate de firea umană, cât şi un thriller care se desfășoară cu o viteză amețitoare. Minunată.”

Independent

„Pătrunzător și incredibil de captivant.”

Guardian

„Talentul lui Claire North strălucește în această carte.”

Sunday Times

„Cititorii vor fi cu siguranță prinși în poveste de la început până la finalul tensionat.”

Sunday Mirror

„*Atingerea* te atinge într-un mod înfiorător, magnific.

Intră în lumea ei, și va intra în lumea ta.”

NPR

„Un alt triumf pentru Claire North.”

Fantasy Book Review

„Miza ridicată și viteza amețitoare a intrigii îi vor atrage pe cititori, iar reflexiile despre ce înseamnă să fii om și să fii iubit vor dăinui mult timp după ultima împușcătură.”

Kirkus Review

CLAIRE NORTH

ATINGEREA

Original: *Touch* (2015)

Traducere din limba engleză și note:
IOANA TUDOR

virtual-project.eu

— 2018 —

Capitolul 1

Josephine Cebula murea, iar în locul ei ar fi trebuit să fiu eu.

Zăcea cu două gloanțe în piept și altul în picior, iar ăsta ar fi trebuit să fie sfârșitul, ar fi trebuit să fie de ajuns, dar asasinul a trecut peste trupul în agonie, căutându-mă pe mine.

Pe *mine.*

Mă chircisem de spaimă în trupul unei femei cu glezne umflate și încheieturi moi și grăsuțe, și o priveam pe Josephine murind. Buzele îi erau învinețite, pielea palidă, iar sângele îi curgea din rana aflată mai jos, în stomac, imposibil de stăvilit ca o scurgere de petrol. Când expira, o spumă roz i se întindea bolborosind peste dinți, semn că sângele îi inunda plămânii. El – asasinul – se îndepărtase deja cu arma ridicată, uitându-se înapoi, încercând să detecteze transferul, săritura, căutând legătura, trupul. Însă stația de metrou era un banc de sardine ce se împrăștia din calea unui rechin. M-am pierdut în mulțime. Împleticindu-mă în pantofii incomozi, m-am împiedicat și am căzut. Am atins cu mâna piciorul unui bărbat în pantaloni maro, cu barba și părul cărunt, genul de om care, probabil, într-un alt context, obișnuia să-și salte fericit pe genunchi nepoții răsfățați. Avea chipul desfigurat de panică și alerga, lovindu-i pe cei din jur cu coatele și cu pumnii, deși neîndoielnic era om bun.

În astfel de momente, nu rămâne decât să te descurci cu ce ai, iar el îmi convenea.

I-am prins glezna cu degetele și

am sărit,

alunecând în trupul lui, fără un sunet.

Un moment de nesiguranță. Fusesem femeie; acum eram bărbat, bătrân și speriat. Dar picioarele îmi erau puternice și plămânii viguroși, iar dacă m-aș fi îndoit de oricare dintre acestea, nu aș fi făcut mișcarea. În spatele

meu, femeia cu glezne umflate țipa. Asasinul s-a întors, ținând arma ridicată.

Oare ce vede?

O femeie căzută pe scări și un domn în vârstă, binevoitor, care o ajută să se ridice. Am pe cap tichia albă a pelerinilor musulmani la Mecca, cred că îmi iubesc familia, iar în colțul ochilor îmi sclipește o bunătate pe care teroarea nu o poate șterge. Am ajutat-o pe femeie să se ridice, am tras-o spre ieșire, iar criminalul a văzut doar trupul meu, nu și pe mine, și s-a întors.

Femeia, în al cărei corp stătusem cu câteva clipe înainte, și-a venit în fire îndeajuns încât să îl fixeze cu privirea pe străin. Cine eram? Cum ajunsesem să-i vin în ajutor? Nu afla un răspuns și, negăsind decât frică, a scos un urlet prelung de lupoaică înfricoșată și s-a smucit, zgâriindu-mi bărbia cu unghiile. Eliberându-se, a fugit.

Deasupra, la capătul scărilor, în portalul pătrat scăldat de lumini se aflau poliția, lumina soarelui, salvarea.

În spate, bărbatul înarmat, cu părul castaniu-închis, îmbrăcat într-o geacă neagră din material sintetic, nu fugea, nici nu trăgea, ci scruta stația cu privirea, căutând trupul.

Scările erau pătate de sângele lui Josephine.

Când respira, sângele adunat în gâtul ei sfârâia ca bomboanele efervescente, aproape inaudibil în agitația și zgomotul stației.

Trupul meu voia să fugă. Pereții fragili ai inimii îmbătrânite izbeau cu repeziciune în pieptul osos. Ochii lui Josephine i-au întâlnit pe ai mei, dar nu m-au recunoscut înăuntru.

M-am întors și m-am apropiat de ea. Am îngenuncheat lângă trup, i-am luat mâna și i-am apăsat-o ușor pe rana aflată cel mai aproape de inimă, șoptindu-i:

— O să fii bine. Totul o să fie în regulă.

Prin tunel, un tren se auzea apropiindu-se. M-am mirat că nimeni nu întrerupsese circulația. Totuși, primul foc de armă fusese tras acum mai puțin de o jumătate de minut și ar dura aproape tot atât timp să explici ce s-a întâmplat

cât să trăiești evenimentul.

— O să fii bine, i-am șoptit ușor în germană lui Josephine, mințind-o. Te iubesc.

Conductorul trenului care se apropia probabil nu observase sângele de pe scări, mamele care își strângeau copiii aproape, ascunzându-se înspăimântate în spatele pilonilor cenușii și al automatelor fluorescente. Sau poate că văzuse, dar, ca un arici în fața unui camion de transportat mortar, era atât de uluit de situație, încât nu a fost în stare să născocească vreo idee originală, așa că a renunțat la orice inițiativă și a făcut ceea ce știa mai bine – a încetinit.

Cu sirenele poliției deasupra și trenul dedesubt, bărbatul cu arma a scrutat încă o dată peronul și, negăsind ce căuta, s-a întors și a fugit.

Ușile trenului s-au deschis, iar el a pășit înăuntru.

Josephine Cebula era moartă.

M-am avântat în tren pe urmele celui care o ucisese.

Capitolul 2

Cu trei luni și jumătate înainte să moară, Josephine i-a spus străinului care o ținea strâns de mână:

— Costă cincizeci de euro ora.

Stăteam pe marginea patului de hotel, amintindu-mi de ce nu îmi plăcea orașul Frankfurt. Câteva străzi frumoase fuseseră restaurate după război de un primar cu o mândrie civică de nestăvilit, dar timpul se scursese prea repede, iar nevoile orașului deveniseră tot mai mari, așa că pe aproape o jumătate de kilometru orașul fusese reconstruit într-un mod pretențios și lipsit de originalitate, un omagiu adus unei culturi pierdute, unei istorii incredibile. Restul orașului avea arhitectura monotonă a anilor 1950, cu clădiri rectilinii construite de oameni prea ocupați să inventeze altceva mai frumos.

Acum, directori grizonanți și anoști stăteau între pereți cenușii de beton, discutând cel mai probabil despre betoane, neavând de ce altceva să se entuziasmeze în Frankfurt. Beau una dintre cele mai proaste beri pe care le puteai găsi în Germania, stând în vreunul dintre cele mai plictisitoare baruri din Europa de Vest. Mergeau cu autobuze care soseau întotdeauna la timp, plăteau de trei ori prețul obișnuit pentru un drum cu taxiul la aeroport, erau obosiți când veneau și bucuroși când plecau.

În acest oraș se afla Josephine Cebula, care a zis:

— Cincizeci de euro și nu negociez.

— Câți ani ai? am întrebat-o.

— Nouăsprezece.

— Câți ani ai de fapt, Josephine?

— Câți ani ți-ai dori să am?

I-am cântărit rochia din priviri, scumpă într-un anumit fel, având în vedere că peticul acela de material purtat intenționat nu putea fi altceva decât expresia celei mai recente mode. Avea fermoar într-o parte și se mula pe coaste și pe curba pântecului. Cizmele îi cuprindeau strâns

gambele, făcându-le să se umfle inconfortabil chiar sub încheietura genunchiului. Tocurile erau prea înalte pentru ca fata să își poată ține echilibrul cu ușurință, ceea ce se vedea în poziția chinuită a corpului. În mintea mea, am dezbrăcat-o de hainele astea nefericit alese, i-am înălțat bărbia cu mâna, i-am îndepărtat vopseaua ieftină din păr și am conchis că era frumoasă.

— De unde ești?

— De ce întrebi?

— N-ai accent german. Din Polonia?

— De ce atâtea întrebări?

— Răspunde-mi și trei sute de euro sunt ai tăi, pe loc.

— Arată-mi-i.

Am așezat una câte una bancnotele noi de cincizeci de euro pe podea, între noi.

— Primesc patruzeci la sută.

— O afacere neavantajoasă.

— Ești polițist?

— Nu.

— Preot?

— Nici pe departe.

Voia să se uite la bani și se întreba câți mai aveam, însă a rezistat imboldului și a continuat să mă privească.

— Şi-atunci?

Am stat să mă gândesc.

— Turist, i-am răspuns în cele din urmă. Sunt în căutare de locuri noi. Ce ai la încheieturi? Înțepături de ace?

— Nu e ce crezi. Am donat sânge.

O minciună atât de lipsită de credibilitate până și în felul în care fusese rostită, încât nici nu mai avea sens să o confrunt.

— Pot să mă uit?

Privirea i-a alunecat rapid peste banii de pe podea. Și-a întins mâinile spre mine. I-am cercetat vânătăile de la încheieturile brațelor, i-am pipăit pielea, care era atât de fină, încât m-am mirat că atingerea mea nu-i lăsase urme. N-am observat nicio dovadă că folosea des acele.

— Nu mă droghez, a spus ea încet țintuindu-mă cu

privirea. Sunt curată.

I-am eliberat mâinile, iar ea și-a cuprins trupul cu ele.

— Nu fac prostii, mi-a zis.

— Despre ce vorbești?

— Nu-mi pierd vremea cu vorba. Suntem aici pentru un lucru. Eu trebuie să-mi fac meseria. Deci hai să ne punem pe treabă.

— Bine. Îți vreau trupul.

Ridică din umeri. Nimic nou.

— Pentru trei sute de euro pot să rămân toată noaptea, dar trebuie să-i anunț pe băieți.

— Nu. Nu pentru o noapte.

— Atunci pentru cât? Nu intru în combinații lungi.

— Trei luni.

A pufnit în râs; nici nu mai știa cum e să râzi.

— Ești nebun.

— Trei luni, am reluat eu. Zece mii de euro la terminarea înțelegerii, pașaport nou, identitate nouă și un nou început în orice oraș dorești.

— Şi ce vrei în schimb?

— Ți-am spus deja ce vreau: trupul tău.

Și-a ferit chipul ca să nu-i observ teama care îi zvâcnea în gât. A stat să se gândească o clipă. Avea banii risipiți la picioare și un străin era așezat pe marginea patului ei.

— Spune-mi mai mult şi-o să mă mai gândesc.

I-am întins mâna, cu palma în sus.

— Ia-mă de mână, i-am spus. O să-ți arăt.

Capitolul 3

Asta se întâmplase cu trei luni în urmă.
Acum Josephine era moartă.

—×—

Stația de metrou Taksim nu e nici pe departe un loc atrăgător.

Dimineața, navetiști cu priviri insipide se lovesc unii de alții în timp ce traversează coasta Bosforului, cu hainele ude de transpirație din îmbulzeala mijloacelor de transport ce deservesc cartierele Yenikoy și Levent. Studenți și studente în tricouri punk-rock, fuste scurte și văluri strălucitoare traversează în grabă stația de metrou spre dealul Galatei și către cafenelele din cartierul Beyoglu, spre magazinele de iPhone-uri și *pidele* unsuroase de pe animata stradă Siraselviler Caddesi, unde ușile nu se închid niciodată și luminile rămân mereu aprinse în spatele vitrinelor mari ale magazinelor de îmbrăcăminte. Seara, mamele se grăbesc să își ia copiii acasă, câte doi într-un cărucior, bărbații zoresc târând după ei serviete, iar turiștii, pentru care principala atracție este funicularul şi care n-au înțeles niciodată că sunt într-un oraș în care oamenii muncesc, se înghesuie în vagoane și li se face rău de la mirosul amestecat al trupurilor transpirate.

Acesta este pulsul unui oraș înfloritor și, astfel stând lucrurile, prezența asasinului în metrou, cu arma ascunsă în geaca neagră de baseball, cu capul plecat și mâinile nemișcate și calme, nu a produs nicio rumoare printre călători, atunci când trenul a plecat din stația Taksim.

—×—

Sunt un bătrân prietenos și port pe cap tichie albă. Am barba proaspăt tunsă, iar pantalonii îmi sunt doar ici-colo pătați de sângele femeii care tocmai murise și lângă trupul căreia îngenuncheasem. Nimic din expresia mea, în afară de, să zicem, venele umflate de pe grumaz și fața transpirată, nu lasă să se vadă faptul că în urmă cu un

minut alergam speriat pe peronul stației Taksim.

La doar câțiva metri de mine – foarte aproape, totuși atât de departe ținând cont de trupurile ce ne despărțeau – stătea bărbatul cu arma ascunsă sub geacă, și nimic din privirea lui nu trăda faptul că tocmai ucisese cu sânge rece o femeie. Șapca de baseball, pe care şi-o trăsese pe ochi, arăta că era suporter al clubului Gungorespor, o echipă de fotbal spectaculoasă mai mult în așteptări decât în rezultate. Bărbatul avea pielea albă, recent bronzată pe vreo plajă din sud, dar care își revenea ușor, căpătând nuanța inițială. Ne despărțeau trupurile a aproximativ treizeci de oameni, care se bălăngăneau de colo-colo în mersul trenului, ca apa într-o ceașcă. În câteva minute poliția va întrerupe circulația metroului către Sanayü. Nu peste mult timp cineva va observa sângele de pe hainele mele și urmele roșii, estompate, lăsate de pașii mei.

Încă mai aveam timp să fug.

L-am urmărit cu privirea pe bărbatul cu șapcă.

Și el fugea, deși în cu totul alt fel. Scopul lui era să se piardă în mulțime și, într-adevăr, așa cum stătea cu șapca trasă pe față și cu umerii încovoiați, nu ieșea cu nimic în evidență față de ceilalți călători și nu părea nicidecum un criminal.

Am înaintat în vagon, strecurându-mi cu grijă vârfurile picioarelor printre cele ale călătorilor, un exercițiu de contorsiune în liniștea preocupată a necunoscuților care evitau să-și întâlnească privirile.

În stația Osmanbey, valuri de oameni așteptau pe peron, astfel că, în loc să se golească, trenul a devenit încă și mai aglomerat, iar trupurile o masă aproape compactă. Criminalul privea pe fereastră în întunericul tunelului. Se ținea cu o mână de bara de sus, iar pe cealaltă o vârâse sub geacă, având probabil degetele încă încleștate pe trăgaci. Cândva, demult, avusese nasul spart, însă acum oasele erau fixate la locul lor. Cu gâtul aplecat înainte și cu umerii căzuți, bărbatul era înalt, dar nu părea o prăjină. Era slab fără să fie sfrijit, solid fără să pară greoi, încordat ca un tigru, apatic ca o pisică. Un băiat cu o rachetă de

tenis sub braț s-a lovit de el, iar ucigașul și-a ridicat iute capul, în timp ce degetele i s-au încordat sub geacă. Băiatul și-a ferit privirea.

Mi-am făcut loc cu grijă pe lângă o doamnă care probabil se întorcea acasă, având legitimația de doctor încă atârnată de gât. De sub plastic, ochii din fotografie te priveau cu un pesimism neîndurător, gata să îți tempereze orice speranță. Bărbatul cu șapcă era la doar un metru distanță de mine. Îi vedeam ceafa netedă, cu părul tăiat abrupt la nivelul ultimei vertebre.

Trenul a încetinit, iar criminalul și-a ridicat din nou capul și a privit scăpărător în jur. Ochii i s-au oprit asupra mea.

Doar pentru o secundă. Mai întâi indiferență seacă – privirile a doi străini într-un tren, lipsite de expresivitate sau de viață. Apoi a urmat un zâmbet politicos. Până la urmă eram un bătrân simpatic, a cărui poveste îi stătea scrisă pe chip, iar el, criminalul, spera că zâmbindu-mi mă va face să îmi văd de ale mele. Un schimb rapid de priviri și-apoi gata. Însă ochii i-au alunecat la mâinile mele, care tocmai se ridicau să îi atingă fața, iar zâmbetul i-a înghețat pe chip atunci când a observat sângele uscat al lui Josephine Cebula întinzându-mi-se în dâre maronii pe degete. Cu gura căscată de uimire, criminalul se pregătea să își tragă pistolul din toc, dar în acel moment m-am întins, i-am cuprins grumazul cu degetele și am sărit.

A urmat un moment de confuzie. Bătrânul cu barbă și sânge pe mâini aflat în fața mea și-a pierdut echilibrul, s-a împleticit, s-a lovit de băiatul cu racheta de tenis, s-a sprijinit cu o mână de un perete al trenului, și-a ridicat privirea, m-a văzut și, în timp ce trenul intra în stația Sisli Mecidiyekoy, s-a îndreptat de spate și cu un curaj uimitor ținând cont de împrejurări, a ridicat un deget către mine și a strigat:

— Asasinule! Asasinule!

Am zâmbit politicos, mi-am lăsat arma să alunece la loc în toc și am țâșnit ca un vârtej afară din metrou, imediat ce ușile s-au deschis în spatele meu.

Capitolul 4

Sisli Mecidiyekoy era un district închinat zeilor lipsei crase de originalitate. De la galeriile comerciale albe unde se vindeau whisky de proastă calitate și DVD-uri cu viața profetului Mahomed, la zgârie-norii în care locuiau familii îndeajuns de avute ca să fie considerate bogate, dar nu și extravagante, Sisli era un district al luminilor, al betonului și al uniformității. Aceleași averi, aceleași ambiții, același comerț, aceleași cravate și aceleași tarife de parcare.

Dacă cineva mi-ar fi cerut să găsesc locul ideal pentru a ascunde trupul unui criminal, Sisli nu s-ar fi aflat în topul opțiunilor mele.

Şi totuși…

„Asasinule, asasinule!” răsuna din spate vocea bătrânului rămas în tren.

În fața mea, cumpărătorii derutați se întrebau ce se întâmplă și dacă agitația avea să le strice planurile.

Purtam pantofi comozi.

Am început să alerg.

—×—

Cevahir Shopping Center, seducător ca varul și romantic ca herpesul, arăta ca orice alt mail din lume. Pardoseală albă și tavan din sticlă, proeminențe geometrice într-un aranjament de balcoane și etaje, piloni aproape aurii înălţându-se din foaiere unde se înșirau magazine și restaurante ca Adidas și Selfridges, Mothercare și Debenhams, Starbucks și McDonald’s. Singura concesie făcută culturii locale erau chiftelele *köfte* și parfeul cu sirop de măr și scorțișoară, servit în cupe de plastic. De-a lungul holurilor, camerele de supraveghere se deplasau ușor pe urmele găștilor suspecte de puști îmbrăcați cu pantaloni cu tururile lăsate sau pe urmele femeii cu portofelul plin de bani, care își depozitase plasele de cumpărături în căruciorul gol al copilului abandonat cu bona în vreun stand unde puteai să-ți pictezi fața. Mallul

era tot atât de islamic ca „adidașii” de porc în sos de smântână, și totuși era vizitat chiar și de femeile înveșmântate în văluri negre din Fanar. Ținându-și strâns copiii cu mâinile lor înmănușate, veneau să testeze *pizza halal* de la Pizza Hut și să vadă dacă nu cumva aveau nevoie și de un cap nou pentru duș.

Însă în spatele meu se auzeau sirenele poliției, așa că mi-am tras șapca pe ochi, mi-am îndreptat umerii și mi-am croit drum prin mulțime.

Capitolul 5

Trupul meu.

Posesorul real al corpului în care mă aflam – un necunoscut pentru mine – presupusese probabil că era normal să mergi cu umerii încordați ca un arc întins. Nu ar fi avut cu ce altceva să compare senzația de a avea umeri. Dacă și-ar fi întrebat prietenii cum își simțeau umerii, fără îndoială că i-ar fi dat răspunsul previzibil: normal.

Mă simt normal.

Mă simt ca şi cum as fi eu.

Dacă vreodată aș vorbi cu asasinul în al cărui corp mă aflu, aș fi încântată să-l informez cât de greșită îi era percepția.

M-am îndreptat spre toalete și, din obișnuință, am intrat la femei.

Primele câteva minute sunt întotdeauna cele mai ciudate.

—×—

Eram în toaleta bărbaților, cu uşa zăvorâtă, şi scotoceam prin buzunarele criminalului.

Se pare că nu aveam cu mine decât patru obiecte: un telefon mobil închis, arma din tocul hamului trecut peste umeri, cinci sute de lire şi cheile unei mașini închiriate. Niciun capăt de ață mai mult.

Lipsa unei dovezi cu greu putea fi socotită ea însăși o dovadă, însă cam atât se poate spune despre un om care are o armă, dar nu și portofel. Principala concluzie care se poate trage de aici este următoarea: e un criminal.

Eu sunt un criminal.

Fără îndoială trimis să mă lichideze.

Însă cea care a murit a fost Josephine.

M-am așezat și am început să mă gândesc cum aș putea ucide trupul în care intrasem. Să mă otrăvesc ar fi o soluție mai bună decât să mă înjunghii. O supradoză din ceva suficient de toxic ar rezolva treaba, iar eu aș putea să

mă car chiar înainte să lovească primele senzații de durere. Aș fi un necunoscut care-l privește pe asasin, așteptând să moară.

I-am deschis telefonul mobil.

Nu existau numere salvate în agendă, nu exista nicio dovadă că acest telefon nu era altceva decât o achiziție făcută în grabă de la vreo gheretă. Chiar când mă pregăteam să îl închid am primit un mesaj.

Conținutul mesajului era: *Circe*[1]*.*

Am rămas pe gânduri o clipă, apoi am închis mobilul, i-am scos bateria și le-am vârât în buzunar.

Cinci sute de lire şi cheile unei mașini închiriate. Am strâns cheile în palmă cu putere și am simțit cum zimții îmi intră în carne, iar gândul că aș putea sângera mi-a produs plăcere. Mi-am scos șapca și geaca, dând la iveală hamul de care era prinsă arma. Mi l-am scos și, cu tot cu pistol, l-am băgat în sacul cu hainele de care voiam să scap. Le-am aruncat pe toate în cel mai apropiat coș de gunoi. Am ieșit din toaletă îmbrăcată într-un tricou alb și în blugi și m-am îndreptat spre cel mai apropiat magazin de haine, zâmbindu-i agentului de pază de la intrare. Mi-am cumpărat o geacă maro cu două fermoare pe piept. Unul dintre fermoare nu părea să aibă vreo utilitate anume. Mi-am luat și o eșarfă gri și o pălărie asortată din lână, sub borurile căreia mi-am ascuns chipul.

În fața ușilor mari din sticlă pe unde ieșeai din mall către stația de metrou erau trei polițiști.

Sunt un criminal.

Sunt un turist.

Nu sunt nimeni important.

I-am ignorat în timp ce am trecut pe lângă ei.

—×—

Circulația metroului fusese întreruptă; mulțimi furioase se strânseseră în jurul oficialului exasperat: așa ceva nu se poate, e o crimă, știți ce înseamnă asta pentru noi? O fi

[1] Numele zeiței magiei din mitologia greacă, renumită pentru faptul că își putea transforma inamicii în animale cu ajutorul unei poțiuni și a unei baghete magice.

murit o femeie, dar de ce trebuie să ne strice nouă ziua acest incident?

M-am suit într-un taxi. Cevahir este unul dintre puținele locuri din Istanbul unde e ușor să găsești un taxi. Cei care se încumetă merg după principiul „am cheltuit deja incredibil de mult, ce mai contează?” – o atitudine numai bună pentru portofelul taximetristului.

Am pornit în trafic, iar pe chipul șoferului, care mă privea în oglinda retrovizoare, se putea citi satisfacția de a fi înscris de două ori: nu eram doar un client care aruncă banii prin magazine, ci eram un client străin. M-a întrebat încotro și i-a crescut inima când i-am spus „la Pera”, paradisul hotelurilor scumpe și al bacșișurilor grase lăsate de turiștii naivi fermecați de malurile Bosforului.

— Sunteți turist, nu? m-a întrebat șoferul într-o engleză stricată.

— Nu, nu sunt turist, i-am răspuns răspicat, în turcă.

Surprins la auzul limbii sale native, taximetristul m-a întrebat:

— American?

— Ce importanță are?

Felul plictisit în care îi răspunsesem nu l-a descurajat.

— Ador americanii, mi-a zis el în timp ce înaintam cu viteza melcului prin aglomerația orei de vârf. Mulți îi disprețuiesc – prea zgomotoși, prea grași, prea proști –, dar eu îi iubesc. Dacă fac atâta rău, asta e numai din vina celor care-i conduc. Cred că e un lucru bun că încă mai vor să fie oameni de treabă.

— Nu mai spune.

— Așa e. Am întâlnit o grămadă de americani și sunt darnici, chiar foarte darnici, și foarte prietenoși.

Șoferul și-a continuat tirada. O liră în plus pentru fiecare patru sute de cuvinte pline de jovialitate. L-am lăsat să vorbească în timp ce eu îmi flexam degetele și îmi analizam tendoanele, îmi simțeam părul de pe brațe, curba lungă a gâtului, unghiul ascuțit acolo unde se unea cu maxilarul. Simțeam mișcările de sus în jos ale mărului lui Adam atunci când înghițeam, iar senzația mă fascina după

experiența anterioară avută în trupul meu – de fapt al lui Josephine.

— Știu un restaurant grozav în apropiere, mi-a zis șoferul cotind pe străduțele pietruite și înguste de pe dealul Pera. Au pește bun. Spune-le că eu te-am trimis, că am zis că ești băiat de treabă. O să-ți lase sigur la preț. Proprietarul e văr cu mine, dar crede-mă, au cea mai bună mâncare din această zonă a Cornului de Aur.

M-a lăsat în imediata apropiere a hotelului, iar la coborâre i-am dat bacșiș.

N-am vrut să fac notă discordantă.

—×—

Există doar două nume populare în Istanbul – restaurantul/hotelul/galeriile Suleyman și aeroportul/stația/ mallul Ataturk. Iar fotografia acestui Ataturk înfrumuseța pereții din spatele fiecărui ghișeu și al fiecărei tejghele din oraș, în timp ce Hotelul Sultan Suleyman, deși arbora steagul Uniunii Europene lângă cel al Turciei, nu făcea excepție. Era o clădire uriașă, construită în stilul colonial francez, unde cocteilurile erau scumpe, cearșafurile apretate, iar băile păreau niște piscine. Mai stătusem aici sub o identitate sau alta.

Închis în seiful din camera 418, pașaportul arăta că aici a stat Josephina Kozel, cetățean turc, posesoare a cinci rochii, trei fuste, opt cămăși, patru perechi de pijamale, trei perechi de pantofi, o perie de păr, o periuță de dinți și, aranjați în teancuri băgate în pungi ermetice, zece mii de euro bani gheață. În cele din urmă, o cameristă fericită va fi spart seiful și va fi înșfăcat recompensa care nu-i va aparține niciodată lui Josephine Cebula. Ea se va odihni în pace într-un mormânt oarecare, săpat de poliție.

Nu eu am omorât-o pe Josephine.

Acest trup a omorât-o pe Josephine.

N-ar fi greu să mutilez corpul acesta.

Poliția nu ajunsese încă la hotel. Corpul ei nu fusese identificat, însă în cele din urmă vor descoperi în ușa cărei camere de hotel se potrivește cheia de pe brelocul din lemn, vor descinde îmbrăcați în costume albe din plastic,

ducând cu ei pungi transparente de plastic, și vor găsi lucrurile drăguțe pe care mi le-am cumpărat ca să-mi scot în evidență formele naturale ale trupului,

de fapt

ale trupului ei, un cadou de rămas-bun în pas cu moda.

Însă, până atunci, timpul rămas îmi aparținea.

Aș fi vrut să urc în camera lui Josephine și să recuperez banii pe care îi lăsasem acolo – cele cinci sute de lire mi se subțiaseră simțitor –, dar rațiunea mă împiedica să o fac. Unde îmi lăsam trupul în care mă aflam în prezent cât timp îl împrumutam pe cel al cameristei?

Așa că am coborât pe o rampă din beton către parcare, a cărei arhitectură era chiar și mai monotonă decât Starbucksul din mallul Cevahir. Mi-am scos cheile de la mașină din buzunar și m-am învârtit prin subsolul hotelului. Am cercetat parbrizele și plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor parcate acolo, căutând un semn că sunt închiriate. Când mă apropiam de o mașină care părea să fie cea pe care o căutam, apăsam pe cheie așteptând să se aprindă pozițiile. Aveam puține speranțe că presupunerea mea era corectă.

Însă ucigașul meu fusese leneș.

M-a urmărit până la hotel și și-a parcat mașina aici.

La al treilea nivel al parcării, două faruri ale unui Nissan argintiu mi-au făcut ospitalier cu ochiul.

Capitolul 6

Aceasta este mașina închiriată de bărbatul care a vrut să mă ucidă.

Am deschis portbagajul cu cheile găsite în buzunarul lui,

acum, al meu,

și m-am uitat înăuntru.

Două genți negre sport, una mai mare decât cealaltă.

În cea mai mică se aflau o cămașă albă, o pereche de pantaloni negri, o pelerină de ploaie, o pereche curată de indispensabili, două perechi de șosete gri și o gentuță din plastic pentru obiecte de toaletă. Ascunse pe fundul genții se aflau două mii de euro, o mie de lire turcești, o mie de dolari și patru pașapoarte cu patru tipuri de naționalități: germană, britanică, canadiană și turcă. Fețele din fotografii erau ale mele, însă pe fiecare pașaport era scris un alt nume.

A doua geantă, mult mai mare, conținea tot felul de arme. În cutia aranjată cu grijă se aflau cuțite de dimensiuni mici alături de arme albe de asalt foarte periculoase, funie, bandă adezivă, fețe albe și aspre, două perechi de cătușe, un pistol Beretta cu calibrul de 9 mm plus trei încărcătoare de rezervă și o pungă verde cu mai multe tipuri de substanțe chimice, toxice și sedative. La ce i-ar fi putut folosi costumul din lycra, mănușile groase din cauciuc și masca de gaze? Nu aveam nici cea mai vagă idee.

Era cât pe-aici să nu observ dosarul gros, îndesat într-unul dintre buzunarele interioare ale genții, numai că un colț i se prinsese în fermoar și ieșea în evidență, maro pe căptușeala neagră a genții. Am deschis dosarul și l-am închis aproape instantaneu.

Conținutul lui trebuia analizat cu multă atenție, și nu eram în stare să fac asta acum.

Am închis portbagajul, m-am urcat în mașină, m-am instalat confortabil în scaun, mi-am reglat oglinzile, cu o

mână am verificat torpedoul, în care n-am găsit decât o hartă cu drumurile din nordul Turciei, apoi am pornit motorul.

—×—

Deși nu te-ai aștepta la asta de la cineva de vârsta mea, nu sunt nici pe departe o persoană de modă veche.

Intru în trupuri tinere, sănătoase, interesante și pline de viaţă.

Mă joc cu iPhone-urile lor, dansez cu prietenii lor, le ascult muzica, le port hainele, mănânc ce mănâncă și ei.

Viața mea este viața lor, iar dacă fata cu ten proaspăt pe care aleg să o locuiesc folosește o mixtură foarte chimică ca să-și trateze acneea, atunci mă conformez, pentru că ea a avut mai mult timp la dispoziție decât mine ca să-și cunoască trupul și știe ce să folosească și ce nu. Și astfel mă adaptez vremurilor.

Însă nimic nu te pregătește pentru condusul prin Turcia.

Turcii nu sunt șoferi nepricepuți.

Există argumente să susții că sunt chiar șoferi absolut minunați, având în vedere că numai instinctul milimetric, abilitățile desăvârșite și hotărârea neabătută de a ieși învingător te pot ține în viață pe autostrada Otoyol 3 către Edirne. Nu că ceilalți șoferi habar n-ar avea ce înseamnă aceea o bandă, doar că, pe măsură ce lași orașul în spate, iar dealurile joase care îmbrățișează coasta vin spre tine ridicându-se ca niște umeri, mirosul proaspăt al aerului îți trezește parcă instincte animalice, iar pedala accelerației atinge podeaua, geamurile se deschid lăsând înăuntru vâjâitul vântului și scopul devine aleargă, aleargă, aleargă!

Eu însă conduc calm.

Nu pentru că sunt de modă veche, ci pentru că, până și în cele mai însingurate clipe pe cele mai întunecate drumuri, întotdeauna am un pasager la bord.

Capitolul 7

Cea mai terifiantă cursă a vieții mele.

S-a întâmplat în 1958. Femeia s-a prezentat drept Peacock, iar când mi-a șoptit „Vrei să mergem într-un loc liniștit?” am răspuns că da, mi-ar plăcea.

În cinci minute și un pic era la volanul unui Lincoln Baby decapotabil, cu plafonul lăsat, și gonea în bătaia vântului printre dealurile din Sacramento ca un vultur prin furtună. În timp ce eu mă țineam strâns de bordul mașinii și priveam cum prăpăstiile se unduiesc sub roțile noastre, femeia de la volan a urlat către mine:

— Iubesc la nebunie orașul ăsta!

Dacă aș fi simțit și altceva în afară de groază incontrolabilă, probabil aș fi putut să-i răspund ceva inteligent.

— Iubesc de mor nenorociții ăștia de oameni! a urlat ea în timp ce un Chevrolet care mergea în direcția opusă a frânat violent și a claxonat în același timp, iar în fața noastră au apărut luminile unui tunel. Sunt atât de drăguți! a țipat ea, iar din părul blond și cârlionțat i s-au desprins câteva agrafe. Au zis „drăguță, ești așa de drăguță!” și eu am zis „ce drăguț din partea voastră”, iar ei au continuat „dar nu putem să-ți dăm rolul pentru că ești drăguță, drăguțo” și-atunci le-am zis „SĂ VĂ IA DRACU’ PE TOȚI!”

A urlat de satisfacție după ce a rostit acest verdict și, când tunelul săpat în stâncă ne-a învăluit în lumina lui galbenă, a apăsat și mai tare pe accelerație.

— Să vă ia dracu’ pe toți! a țipat ea din nou, iar motorul mașinii urla ca un urs prins în capcană. Unde vă e nenorocitul de sarcasm, unde vă e tupeul, n-aveți sânge-n voi, nenorociților?!

În față ne-au apărut două faruri și mi s-a părut că femeia mergea pe contrasens.

— Să vă ia dracu’! a zbierat ea. Să vă ia dracu’!

Luminile au virat brusc pe banda cealaltă, iar femeia din stânga mea a făcut la fel, aliniindu-se cu mașina din față ca un cavaler în turnir. Farurile au trecut din nou pe banda lor, cu roțile scârțâind în încercarea de a evita impactul, însă femeia a virat din nou, ținându-și capul drept și ochii plecați. Nu mai era cale de întoarcere. Deși îmi plăcea trupul în care eram atunci (bărbat, douăzeci și doi de ani, dantură superbă), nu aveam nici cea mai mică intenție să sfârșesc în el, așa că, în momentul în care ne-am aliniat din nou spre dezastru, mi-am întins mâna spre femeie, am prins-o de încheietura brațului și am sărit.

Frânele au scârțâit ca metalul pe metal, sunet de aer eliberat printr-o supapă, de suspensii rupte. Cu roțile din spate blocate, mașina s-a rotit până ce, într-un final, la fel de lin și inevitabil precum ciocnirea *Titanicului,* o aripă a lovit peretele tunelului, iar mașina s-a oprit după ce s-a hârjâit de piatră, lăsând în urmă o dâră de scântei albe-gălbui.

Impactul m-a azvârlit în față. M-am lovit cu capul de volan. Cineva parcă îmi blocase legăturile dintre neuroni, lăsând grămezi de terci gros acolo unde ar fi trebuit să fie gândurile mele. Mi-am ridicat capul și am văzut urme de sânge pe volan. Mi-am atins fruntea cu degetele acoperite de mănușa albastru-electric, iar în gură am simțit un gust sărat. În dreapta mea, trupul frumos în care mă aflasem mai devreme a tresărit, și-a deschis ochii, s-a scuturat ca un pisoi și a început să vadă lucrurile cu propria conștiință.

Confuzia i s-a transformat în anxietate, anxietatea în panică, iar panica, având de ales între isterie și groază, a ales groaza. Tânărul a început să urle.

— Maică, măiculiță, cine ești, cine dracu' ești, unde sunt, unde sunt, Doamne…

Sau ceva de genul.

Cealaltă mașină, care fusese factorul sfârșitului nostru dureros, oprise la circa optsprezece metri de noi. Ușile s-au deschis și din mașină a țâșnit un bărbat roșu la față, cu pielea spongioasă. Mi-am ridicat privirea cu genele băltind

în sânge și am văzut că bărbatul în cămașă cu guler alb și pantaloni negri ținea într-o mână un pistol cu țeava argintie, iar în cealaltă o legitimație de polițist. Urla cuvintele de parcă nu mai știa ce înseamnă să vorbești normal. Spunea ceva de genul: familia mea, mașina mea, comisar de poliție, o să arzi în iad, o să te distrug, o să mori în chinuri…

Văzând că nu am nimic de spus pe această temă, mi-a fluturat arma în față și a urlat la băiat spunându-i să-mi ia geanta și să i-o arunce lui. Albastru-electric ca tot ce îmi aparținea, împodobită cu paiete verzi și negre, geanta a strălucit ca pielea nouă a unui șarpe atunci când s-a rostogolit în aer spre polițist. Bărbatul a prins-o neîndemânatic, a deschis-o, s-a uitat înăuntru și a lăsat-o să cadă grămadă, scoțând un geamăt involuntar.

Nimeni nu mai țipa. Se auzea doar ticăitul sacadat al motorului, care umplea întunericul fierbinte al tunelului. M-am aplecat să văd ce obiect din geanta mea reușise să potolească urletele care îmi perforaseră creierul și să aștearnă în locul lor acest binecuvântat repaus.

Obiectele din geantă se împrăștiaseră pe șosea. Un carnet de șofer mă informa că numele meu era, într-adevăr, Peacock – un blestem aruncat asupra mea de niște părinți cu un simț ornitologic limitat. Un ruj, un absorbant, un set de chei, un portofel. Un săculeț din plastic cu ceva pudră gălbuie. Un deget de om, încă însângerat și cald, înfășurat într-o batistă din bumbac, având pielea ferfenițită acolo unde fusese tăiat.

Mi-am ridicat ochii și am văzut chipul îngrozit al polițistului, care mă privea.

— Fir-ar să fie! am spus eu cu voce abrazivă.

Mi-am scos pe rând mănușile de mătase înnegrite de sânge și mi-am întins către el încheieturile dezgolite ca să-mi prindă cătușele.

— Mai bine mă arestați.

Problema cu mutatul într-un corp nou este că nu prea știi pe unde a umblat.

Capitolul 8

Am estimat că voi ajunge la jumătatea distanței către Edirne înainte de apus. Razele încă fierbinți ale soarelui aprindeau asfaltul din fața mea dându-i o nuanță rozalie. Dacă închideam geamurile mașinii chiar și pentru câteva minute, izul de mașină închiriată – odorizant și mirosul chimic de curat – se instala din nou înăuntru. La radio se transmitea un reportaj despre consecințele economice ale Primăverii Arabe, urmat apoi de melodii despre iubiri pierdute, iubiri recâștigate, inimi frânte și inimi crescute la loc. Mașinile care veneau dinspre vest aveau farurile aprinse și, înainte ca soarele să atingă linia orizontului, norii negri îl înghițiseră în întregime.

Cum ziua începea să se destrame, am tras la o benzinărie și am parcat mașina între petele mari și albe de lumină lăsate de două lămpi cu halogen. Benzinăria promitea fast food, benzină, jocuri și distracție. Mi-am cumpărat *pide,* o cafea și o ciocolată care conținea nici mai mult, nici mai puțin de trei stafide și m-am așezat la fereastră privindu-mi expresia reflectată în geam. Nu-mi plăcea chipul care-mi întorcea privirea. Semăna cu cel al unei persoane lipsite de scrupule.

Otoyol 3 era o autostradă aglomerată în cele mai fericite cazuri și, deși indicatoarele îți promiteau că vei ajunge în Erdine mergând spre vest, puteau la fel de bine să te direcționeze către Belgrad, Budapesta sau Viena. Era o autostradă pentru șoferii de tir plictisiți, pentru care podul măreț care lega Asia de Europa traversând golful nu era nici mai mult, nici mai puțin decât un drum cu ambuteiaje, iar Hagia Sofia de pe țărmul Cornului de Aur, nimic mai mult decât un reper mental care îi anunța „Doar zece ore și ajungeți acasă...”

Familii de șase persoane înghesuite în mașini cu cinci locuri țâșneau prin benzinărie ca prizonierii eliberați din celule. Părinții și o bunică tristă, care insistase să vină și

ea, zoreau în timp ce copiii țipau entuziasmați, cu ochii larg deschiși în fața irezistibilei revelații că ceea ce își doriseră întreaga viață erau o pușcă din plastic cu apă și un binoclu x2.

Trebuia să scap de mașină numaidecât.

Mă întrebam când luase această decizie chipul care se reflecta în geamul ferestrei.

Probabil cam tot atunci când se hotărâse să nu înghită o otravă cu efect lent, dar fatal.

Posibil chiar în momentul când a primit mesajul pe telefonul încă nefolosit: *Circe.*

În momentul în care își dăduse seama că nu este singur.

Un bărbat m-a întrebat dacă am un ceas.

Nu aveam.

Mergeam la Edirne?

Nu.

Eram în regulă? Arătam… diferit.

Eram bine. Doar niște probleme personale.

Lumea întotdeauna respectă bărbații care se confruntă cu probleme personale.

M-a lăsat în pace.

În semiobscuritatea parcării, doi îndrăgostiți țipau unul la celălalt. Amorul lor înfloritor fusese distrus de trauma încercării de a descifra o hartă pe întuneric. M-am întors la mașină, am dat drumul tare la radio, am lăsat geamurile în jos ca să mă răcoresc și am pornit spre nord, către Edirne.

Capitolul 9

Întotdeauna mi-a plăcut Edirne. Cândva intens frecventat de regi și de prinți, orașul a decăzut deplorabil în ultimele decenii. Arăta ponosit, la fel ca un bătrân care știe că găurile din pulover nu sunt ceva rușinos, ci un semn al mândriei cumpătate. Iarna, zăpada fleșcăită din canalele de pe marginea șoselelor cu două sensuri devenea cenușie, iar vara, băieți și bărbați se adunau aici să concureze în turneul anual de luptă corp la corp – fese lucind în soare, trupuri strălucitoare unse cu uleiuri, mâini încleștate pe spatele musculos și arcuit al adversarilor în timp ce se rostogoleau în nisip. N-am fost niciodată tentată să particip, nici măcar în trupul campionilor. Mai mult ca sigur orașului îi lipsea acel „vino-încoace" al Istanbulului. Singurele atracții erau moscheea cu o cupolă argintie construită de un atare sultan Selim înnebunit după marmură, și spitalul cu o arhitectură frumoasă, fondat de un Baiazid căruia îi făcea plăcere să cucerească, dar și să se căiască. Dincolo de toate acestea, orașul se distingea prin integritatea mândră a menirii sale, care îi invita pe vizitatori să-și amintească faptul că Edirne nu trebuia să fie strălucitor ca să fie măreț.

—×—

Mi-am parcat mașina lângă o fântână decorată cu structuri mari metalice reprezentând floarea-soarelui. Am scos gențile din portbagaj, mi-am băgat în buzunar o sută de lire și unul dintre pașapoarte, mi-am prins de încheietura mâinii drepte una dintre cătușe și am pus cheia în buzunarul interior al gecii. Apoi mi-am tras mâneca pentru a ascunde metalul, mi-am luat gențile la spinare și am pornit prin noaptea liniștită a orașului Edirne.

Lămpile cu vapori de sodiu ieșeau din ziduri acolo unde odată arseseră torțe. Becurile lor rozalii erau prinse în cârlige vechi de fier. Blocurile de tip Magnolia stăteau

ascunse printre vile decorate, construite în secolul al XIX-lea și transformate acum în apartamente pentru familii numeroase, din ale căror balcoane răzbătea lumina gri-albastră a televizoarelor. O pisică a mieunat ascuțit din spatele unei culmi cu rufe. Un autobuz în viteză a claxonat isteric un motociclist neatent. Proprietarul unui restaurant își lua la revedere de la clienții lui favoriți, care porneau spre casă împleticindu-se în noapte.

M-am îndreptat către zidurile luminate în alb ale moscheii Selimiye, pentru că acolo unde sunt monumente mărețe înălțate cu costuri regești, sunt și hoteluri.

—×—

Recepționera moțăia uitându-se la un serial de televiziune despre doi frați gemeni interpretați de același actor. În scena finală, cei doi stăteau pe un deal strângându-și mâna. În partea stângă, văzduhul era întunecat și opresiv, în partea dreaptă, aerul era proaspăt și cerul însorit. Acolo unde li se uneau mâinile, o linie brăzda cerul și pământul, rupând imaginea în două. Pe ecran a apărut genericul, iar recepționera a tresărit. Mi-am așezat pașaportul canadian pe masă și am spus:

— O cameră.

Femeia a citit cu atenție numele din pașaport, străduindu-se să nu-i scape nicio silabă.

— Nathan Coyle?

— Eu sunt.

Toată lumea adoră canadienii.

Hotelul avea în total trei etaje, iar clădirea fusese cândva din lemn. Acum era o combinație de cărămidă și lemnărie. Punea la dispoziție doar douăsprezece camere de oaspeți, dintre care nouă erau neocupate, iar holurile erau scufundate în liniște.

O tânără cu pungi sub ochi, cu bărbia ascuțită și părul negru drept care îi ajungea până la mijloc m-a condus în cameră. Un pat dublu acoperea o mare parte din podeaua îngustă, iar tavanul era înclinat. Fereastra dădea într-un balcon nu mai lat de cinci centimetri. Caloriferul era așezat sub o etajeră de lemn pe care se afla un televizor

mic. Baia, atât de mică încât îi puteam atinge cei patru pereți dacă stăteam în mijloc și îmi întindeam brațele, mirosea ușor a lămâie și a produse de toaletă. Fata, care aștepta lângă ușă, m-a întrebat cu accent puternic englezesc:

— E în regulă?

— E perfect, i-am răspuns. Poți să-mi arăți cum se folosește asta?

Am fluturat spre ea telecomanda televizorului. Abia s-a abținut să nu-și dea ochii peste cap.

Am afișat un zâmbet larg de îndoială și confuzie nord-americană. Fata și-a întins mâna să ia telecomanda, iar în acel moment m-am aplecat în spate și am prins cealaltă parte a cătușelor de țeava caloriferului, care era fixată în perete. Sunetul produs a făcut-o să-și ridice privirea spre mine, și atunci i-am prins degetele cu mâna stângă, strângând telecomanda, și am sărit.

Degetele mi-au zvâcnit.

Televizorul s-a aprins.

Un prezentator de știri râdea la o glumă pe care nu o prinsesem și care era acum pe veci pierdută în undele electromagnetice. O hartă meteorologică i-a apărut prezentatorului în spate și, ca și cum ar fi vrut să confirme că nimic nu putea fi la fel de minunat ca vremea, a râs din nou la cerul cenușiu și la rafalele de ploaie.

Bărbatul din fața mea, pe care un sfert dintre pașapoartele deținute îl identifica drept Nathan Coyle, cetățean canadian și băiat de treabă, se clătina sprijinit într-un genunchi. Cătușele se loveau de calorifer zăngănind, în timp ce bărbatul încerca să se ridice. S-a întors dezorientat și s-a uitat uimit la cătușele care îl țineau imobilizat.

Îl priveam. Răsuflarea – acel suflu precipitat al omului confuz și contrariat de o întâmplare neașteptată – i se domolea. Nările i se umflau. Am numărat cele două-trei guri adânci de aer pe care le-a tras în piept pentru ca apoi să-și vină în fire: trupul încordat, capul ridicat, respirația sub control.

— Salut! am zis eu.

Strângea din buze și mă privea de jos. Mi s-a părut că mă vede nu pe mine, fata de la hotel, ci pe mine, sinele meu, și am simțit că mi se taie răsuflarea.

Stătea ghemuit pe podea și mă privea fără să spună un cuvânt. Brațul drept îi era pe jumătate tras la spate, împotrivindu-se forței cătușelor. Mă plimbam în jurul lui păstrând distanța, astfel încât să nu mă poată atinge și i-am spus:

— O să mănânci otravă.

De partea cealaltă, niciun cuvânt.

— Două întrebări te țin în viață. Prima: Cu cine lucrezi și vor continua ei să mă vâneze? Presupun că da. Oamenii ca tine întotdeauna fac asta. A doua: De ce ai ucis-o pe Josephine Cebula?

Mă privea ca o pisică rănită și nu zicea nimic.

Trupul meu stătuse prea mult în picioare în acea zi, iar oboseala mi se așezase ca o povară pe șira spinării. Simțeam în gură izul fumului de țigară, iar sutienul, încheiat prea strâns la spate, mă jena. Îmi făcusem recent gaura din urechea stângă, iar lobul îmi pulsa din cauza puroiului care se acumula încet.

— O să mănânci otravă, am spus eu, fără să mă adresez cuiva anume. Nu vreau decât niște răspunsuri.

Din nou tăcere.

— Relația asta o să fie dificilă pentru amândoi, am zis.

Apoi am adăugat:

— Buzunarul stâng.

Bărbatul a ridicat din sprâncene. Și-a dus instinctiv mâna liberă către buzunarul stâng, apoi a ezitat și, înainte să mai facă vreo mișcare, m-am aplecat și l-am prins de degete.

M-am transferat.

Fata cu sutienul strâns atât de optimist s-a împleticit. Mi-am băgat mâna în buzunarul gecii, am scos cheile și am desfăcut cătușele, iar atunci când tânăra a înaintat dezorientată m-am ridicat, am prins-o de braț și i-am zis:

— Vă simțiți bine, domnișoară? Ați amețit.

E incredibil cât de dispusă e mintea umană să creadă în ceea ce n-o sperie.

— Poate ar trebui să vă așezați.

Capitolul 11

Primul meu transfer.

Aveam treizeci și trei de ani.

Bărbatul avea probabil sub treizeci de ani, dar îi simțeam trupul mult mai în vârstă. Nori albi de celule moarte i se ridicau de pe piele atunci când se scărpina, iar sub unghiile galbene și crăpate îi rămâneau coji mari de piele moartă. Părul începea să-i încărunțească, iar pe fața plină de cicatrice, barba îi creștea doar pe porțiuni. Atunci când m-a bătut până mi-am dat ultima suflare, a făcut-o doar pentru că avea nevoie de bani ca să-și umple stomacul, care-i era atât de gol

stomacul meu era atât de gol,

cum aveam să descopăr după ce am sărit.

Nu voiam să-l ating din moment ce tocmai mă omorâse. Dar nu voiam să mor fără nimeni alături, așa că, în timp ce vederea mi se umplea de sânge ca un pahar în care torni vin, am întins mâna și l-am prins de umăr tocmai în momentul în care îmi smulgea geanta prinsă în jurul taliei. În acea clipă am devenit el, la timp ca să mă privesc murind.

Capitolul 11

Stăteam trează într-o cameră de hotel la 3.00 dimineața.

Lumina era încă aprinsă.

Nimic la televizor.

Trupul ăsta are nevoie de somn.

Eu am nevoie de somn.

Dar nu pot să dorm.

Creierul nu vrea să se oprească, gândurile nu mai contenesc.

La 9.40, o femeie numită Josephine Cebula pleca din camera ei de hotel de undeva din Istanbul și se îndrepta către țărm. Cu trei zile înainte își făcuse doi noi prieteni, iar ei o invitaseră să li se alăture și se oferiseră s-o învețe să pescuiască de pe podul Galata.

„Sunt prea frumoasă ca să pescuiesc”, își spusese mintea care locuia în trupul lui Josephine Cebula. „Sigur nu vreți să mă preschimb în cineva mai potrivit?”

Însă buzele mele tinere și roșii au răspuns că mi-ar plăcea să pescuiesc. Întotdeauna am vrut să învăț.

Până la miezul zilei mi-am dat seama că cineva mă urmărea, iar la 12.20 o luam la sănătoasa, bucuroasă că pantofii mei aveau talpa joasă. Alergam către mulțimile adunate în stația de metrou Taksim, căutam cea mai bună scăpare, atingeam cu degetele diverse trupuri în căutarea unei soluții să ies. Apoi m-am împiedicat de o femeie cu gleznele umflate și gura mirosindu-i a nucă de cocos, iar în acel moment urmăritorul meu a tras din spate și am simțit glonțul cum îmi sfâșie pulpa, am simțit cum carnea explodează în afară, cum îmi plesnesc arterele, mi-am văzut sângele împrăștiat pe cimentul din față. Atunci când am închis ochii de durere și am deschis gura să țip, degetele mi s-au prins de cele ale unui străin și astfel am fugit lăsând-o pe Josephine Cebula să moară.

Și apoi,

inexplicabil,

bărbatul acela a omorât-o pe Josephine.

Ea era prăbușită, iar eu dispărusem, însă asasinul i-a tras două gloanțe în piept. A omorât-o, chiar dacă venise acolo după mine.

De ce ar face cineva așa ceva?

Eram într-o cameră de hotel şi se făcuse 3.00 dimineața. Mă durea piciorul stâng, deși nu aveam nicio rană și nu se observa nimic care să justifice durerea.

Aveam lângă mine dosarul din geanta letală de voiaj a lui Nathan Coyle.

Am aruncat un ochi prin el când i-am furat mașina, iar acum, când noaptea se târa către zori, i-am înșirat conținutul pe pat și l-am răsfoit din nou. Aveam în fața ochilor multiplele fețe care-mi aparținuseră în decursul existenței. Un singur nume stătea scris pe dosar: Kepler.

Un nume la fel de bun ca oricare altul.

Capitolul 12

Am predat cheile camerei de hotel din Edirne la 7.00 dimineața. Micul dejun fusese adus de la o brutărie din apropiere, care oferea croasanți fierbinți, gem de cireșe și cea mai bună cafea pe care am băut-o de când sunt în acest corp. Cu gențile pe umăr și cu șapca trasă adânc pe ochi, am pornit în căutarea primului autobuz spre Kapikule, și de acolo afară din această țară. Având în vedere că mă aflam în trupul unui criminal, nu vedeam niciun motiv să mai zăbovesc.

Ce ciudat mi se părea să nu fiu vinovată de nicio crimă, iar cel vânat să fie trupul meu.

Gândul la asta m-a făcut să zâmbesc tot drumul până la casa de bilete.

—×—

În scurta cursă spre Kapikule erau unsprezece călători, ceea ce era numai bine ținând cont că autobuzul nu era altceva decât un MPV adaptat, cu un afiș lipit pe geamul din față, pe care scria: KAPIKULE. ACCEPTĂM LEVA SAU LIRE. NU DĂM REST.

Un bărbat în vârstă și mama lui stăteau pe cele două locuri din spatele meu și se contraziceau.

— Nu vreau, spunea femeia.

— Mamă…

— Nu vreau și cu asta, basta!

— Ba o să vrei, mamă, n-ai încotro. Am mai avut discuția asta. În joc e viitorul tău, dar și al meu, așa că ne ducem și o să accepți. Punct.

— Dar nu vreau! a răspuns femeia, iar din glas puteai deduce că stă să plângă.

Conversația a durat în maniera asta tot drumul până la destinație și fără îndoială și după.

Kapikule era o non-destinație la granița către nicăieri. Nu cu mult timp în urmă aș fi evitat acest loc și aș fi luat trenul direct din gara centrală din Edirne. Dar vremurile

se schimbaseră, liniile erau suspendate din lipsa banilor, iar terminalele cădeau în paragină, părăsite de oamenii care dispăruseră odată cu locurile de muncă.

Gara era o construcție cu două etaje, luminată în alb fluorescent și fără nimic special care să merite atenție. Într-o altă țară ar fi fost o clădire comercială deprimantă, cu magazine sortite falimentului, sau o afacere rezidențială bine intenționată, al cărei scop fusese viciat de proprietari dubioși, interesați să o vândă către MegaMart International. În realitate însă, clădirea nu se afla în niciuna dintre cele două ipostaze.

Vânzătorul de la casa de bilete stătea cu bărbia sprijinită în palmă. Avea șapca trasă pe ochi, iar când și-a ridicat privirea spre banii pe care îi așezasem pe tejgheaua de oțel din fața lui, am fost impresionată să constat că aveam în fața ochilor ultimul exemplar uman care considera că mustața Hitler-Chaplin era ultimul răcnet în materie de cum să-ți razi părul de pe față.

I-am întins banii și pașaportul turcesc. Le-a privit așa cum analizează un doctor un picior tăiat, așteptând să vadă dacă totuși mai există atașat de el și un trup.

— Unde mergeți? m-a întrebat el.

— La Belgrad, i-am răspuns.

Oftatul adânc al bărbatului atunci când mi-a luat banii, ignorând însă pașaportul, era reacția specifică omului conștient că se află la dispoziția ta. Da, era la dispoziția ta și trebuia să te servească, dar, fir-ar să fie, un om de treabă ar fi plecat și l-ar fi lăsat să se odihnească, în loc să-i tulbure liniștea cu biletul lui.

— Aveți tren abia diseară, a mormăit bărbatul împingându-mi pe tejghea hârtiile mele amărâte. Va trebui să mai pierdeți timpul pe-aici.

— E vreun loc interesant de văzut în Kapikule?

Privirea pe care mi-a aruncat-o ar fi putut îmblânzi o cobră. I-am zâmbit cât de drăguț am putut, mi-am băgat biletele în pașaport și i-am zis:

— O să-mi găsesc un loc să trag un pui de somn.

— Să nu dormiți aici, mi-a spus el cu o voce ca un lătrat.

Sunteți pe proprietatea gării.

— Desigur, așa e. Ce tâmpit sunt!

—×—

Mă feream să aștept într-un loc prea populat.

S-ar putea ca poliția să-mi fi găsit deja amprentele sau vreun fir de păr căzut atunci când am fugit, sau semnele vreunei greșeli pe care nu știam că am făcut-o, iar acum polițiștii mergeau pe urmele mele. Poate că ei – marele necunoscut „ei” – au urmărit înregistrările camerelor de supravegheat din momentul în care Josephine Cebula a căzut pe scările stației Taksim, înapoi până în momentul în care o mașină închiriată a intrat în parcarea subterană a unui hotel. Și dacă polițiștii chiar știu cu ce se mănâncă meseria lor, au emis deja o alertă de localizare a mașinii închiriate, care se odihnea acum în umbra unui chiparos, peste drum de o fântână unde creșteau tulpini metalice de floarea-soarelui.

Sau poate că nu.

Poate că poliția era total derutată.

Cine eram eu să mă pronunț?

—×—

M-am adăpostit într-o bisericuță din piatră de culoare trandafirie, așezată pe malul unui râu. Eram în Turcia, dar lanurile nisipoase și frumos parcelate de dincolo de apă, de pe care culturile fuseseră recoltate, iar pământul fusese deja arat pentru însămânțarea din anul ce urma, se aflau în Grecia. Un pas și puteam fi acolo. O idee m-a fulgerat instantaneu – mi-aș trece rapid o lamă de cuțit peste vene și aș fugi în trupul unui fermier grec cu respirație grea de usturoi și încălțări ponosite de atâta nisip.

Un preot cu barbă stufoasă și neagră s-a apropiat de mine. Stăteam în cea mai îndepărtată strană, cu picioarele încrucișate pe o bancă de piatră. Mi s-a adresat mai întâi în greacă, o limbă la care nu fusesem niciodată bună, iar când mi-a auzit accentul, și-a ridicat mirat sprâncenele și a continuat conversația în turcă.

— Biserica a fost fondată de Constanțiu I. Călătorea prin imperiu și a ajuns în acest loc, și a băut apă din râu. În

acea noapte, Fecioara Maria i-a apărut împăratului în vis. Maica Domnului i-a spălat mâinile și picioarele și i-a udat buzele cu apa din râu. Când s-a trezit a fost atât de zdruncinat de vis, încât a ordonat să se construiască aici o mănăstire. Era un loc înfloritor: pelerinii veneau să-și spele picioarele în râu și să o viseze pe Fecioară. Apoi au venit otomanii și au distrus totul, mai puțin biserica în care stai azi. Aflat la vânătoare, sultanul Selim Cel Necruțător a poposit în acest loc. S-a așezat pentru odihnă pe malul râului și a avut același vis ca predecesorul lui, Constanțiu. Când s-a trezit, și-a spălat mâinile și picioarele în valuri și a declarat râul binecuvântat, și a spus că e o crimă să ridici brațul împotriva acestor ziduri. A lăsat asta.

Preotul și-a trecut mâna peste peretele bisericii, atingând urmele abia vizibile ale unui mesaj scris cu litere aurite, care acoperea aproape un metru din porțiunea de zid cea mai apropiată de altar.

— *Turaua* sultanului, emblema puterii lui, pentru ca oricine s-ar fi ridicat împotriva zidurilor acestei biserici să fie adus înăuntru și să i se arate cuvintele stăpânului său. El a salvat biserica asta, însă pelerinii n-au mai venit aici niciodată.

Am dat ușor din cap ca un om deschis față de religie, în timp ce ochii îmi fugeau de la semnătura sultanului la zâmbetul trist al Fecioarei Maria de deasupra. Am întrebat dacă aș putea să merg la râu să văd dacă apa îmi putea spăla păcatele.

Preotul s-a holbat la mine îngrozit.

Bineînțeles că nu puteam. Râul e binecuvântat!

Capitolul 13

Trupul lui Nathan Coyle.

Dacă stau bine să mă gândesc, nu e chiar genul meu. Mușchii de sub brațe și cei ai spatelui sunt puțin cam prea lucrați la sală, întreținuți de ridicatul și de susținutul greutăților fără vreun scop evident. Anii de alergare mi-au întărit sistemul cardiovascular, însă genunchiul stâng mă doare de la prea mult stat pe loc, iar durerea crește constant până îmi întind piciorul, după care se disipează. Sunt un pic hipermetrop – fără îndoială văd excelent la distanță, dar ca să discern bine obiectele aflate în apropiere, tind să mijesc ochii. N-am găsit lentile de contact sau ochelari în gențile aduse cu mine. Poate că intenționa să se ducă la un optician. Cel mai probabil însă nici nu-și dăduse seama că nu era în regulă să-și mijească ochii, având în vedere că îi lipsea termenul de comparație.

—×—

Aveam în poală dosarul pe care scria „Kepler”.

Banca din metal de pe peronul gării din Kapikule era rece și tare. Vântul bătea dinspre est, iar în aer mirosea a ploaie. Trenul spre Belgrad avea douăzeci de minute întârziere.

Nu vreau să ajung musai la Belgrad. Scopul meu este să ies din Turcia, departe de poliția care îmi adulmecă urmele. Dar pașapoartele lui Coyle sunt unul nord-american și două nord-europene. În plus am un mesaj pe telefon care spune „Circe”, iar în geantă am o trusă cu obiecte letale. Ar fi simplu să ucid trupul în care sunt și să merg mai departe, însă îmi amintesc senzația glonțului străpungându-mi piciorul. Chiar dacă eu am fugit și Josephine a murit, totuși criminalul mă voia pe mine.

Fotografiile și documentele din dosarul pe care îl țineam în poală erau ordonate cronologic. Introducerea scuza faptul că nu existau alte informații despre entitatea Kepler în afară de acele câteva pagini cu vieți furate și timp

pierdut. Nicio notă de subsol, niciun apendice și niciun filigran care să sugereze cine era autorul.

Am dat paginile dosarului una câte una: notițe, fotografii lucioase și rigide, fețe și nume pe care abia mi le mai aminteam. În cele din urmă am ajuns la cea mai recentă fotografie – cea cu mine. Josephine Cebula.

O copie a pașaportului ei polonez, pe care îl găsisem în mâinile proxenetului din Frankfurt. Chipul lui Josephine – trist și fără machiaj – era aspru și lipsit de strălucire, dar nu mai puțin decât chipul care mă salutase dimineața în oglindă.

Fața ei pe jumătate întoarsă se profila într-o fotografie făcută în grabă la un colț de stradă – clipa fusese imortalizată, înghețată, abandonată.

Cazierul ei de când fusese arestată prima oară și eliberată după nouă ore. Purta o geacă scurtă de piele, care îi lăsa buricul la vedere, o fustă care abia îi acoperea fundul, iar sub ochiul drept avea o vânătaie.

Biletul de avion pe care l-am folosit când am zburat de la Frankfurt la Kiev, gata pentru o călătorie fără griji prin Peninsula Crimeea. Am zburat la clasa business, îmbrăcată în haine noi și vesele, iar când stewardesa mi-a turnat whisky-ul în pahar am simțit un neastâmpăr și mi-am dat seama că Josephine era fumătoare, iar eu îi neglijasem nevoile. Am înjurat tot drumul, iar când am aterizat la Kiev mi-am cumpărat o cutie de plasturi cu nicotină și am jurat că până o să-i restitui trupul o să fie curată dacă nu psihic, măcar fiziologic.

O fotografie cu mine ieșind din hotelul din Pera. Soarele îmi lumina fața, iar în mână îmi țineam telefonul, căci eram tânără, bogată și frumoasă, iar dacă aceste calități folosesc la ceva, atunci ele te ajută să-ți faci prieteni repede și fără efort. Îmi amintesc acea zi, strălucirea soarelui, rochia. Se întâmpla cu trei zile înainte să mă prăbușesc pe scările din stația Taksim, împușcată de un străin. Timp de trei zile mi-au observat fiecare mișcare până au decis că venise momentul să mă ucidă.

Unghiile îmi străpungeau podul palmei și le-am lăsat să

mi-l străpungă. Puțin sânge în clipa asta n-o să fie în totalitate de prisos.

Am dat paginile la consemnările despre Josephine. O mamă violentă care jura că-și iubește fiica și plângea pe umărul ei de fiecare dată când era eliberată din închisoare. Un iubit care i-a spus că e în regulă dacă se culcă cu prietenii lui; de fapt, avea nevoie de bani să achite toate lucrurile drăguțe pe care i le cumpărase. Un zbor spre Frankfurt, departe de toate, cu treizeci și doi de euro în buzunar. Autorul nu avea nicio îndoială că fata voia o viaţă mai bună, o viaţă liniștită. Dar se pare că Josephine nu-și putea permite un asemenea trai până ce entitatea cunoscută sub numele Kepler n-a venit să-i ofere bani ca să ucidă.

M-am oprit din citit.

O listă cu cei morți. Doctor Tortsen Ulk, înecat în propria toaletă. Magda Müller, înjunghiată mortal în bucătărie de un străin, în timp ce fetele ei dormeau la etaj. James Richter și Elsbet Horn găsiți unul în brațele celuilalt cu ochii scoși și cu organele împrăștiate pe podeaua cabinei bărcii cu care se plimbau în sus pe Rin. Deși poliția n-a făcut niciodată o legătură între asasinate – se plângea autorul raportului – noi am făcut-o pentru că aceste victime erau dintre oamenii noștri și fuseseră ucise de Josephine la ordinul lui Kepler.

Am citit rândurile o dată și, nefiind sigură dacă am înțeles, le-am citit din nou.

Cuvintele erau aceleași și nimic mai mult decât niște minciuni.

—×—

Trenul spre Belgrad a scos un sunet ascuțit ca o soacră cu gâtlej din metal. Scântei albe au ieșit de sub roțile trenului atunci când locomotiva a oprit în Kapikule. Dincolo de jaluzelele cușetelor era încă lumină. Ici-colo, ușile portocalii și grele ale trenului s-au deschis în afară, dând la iveală scările din metal. Trenul fusese cândva vopsit în portocaliu și albastru – cele mai bune trenuri ale Companiei Feroviare Bulgare. Acele culori dispăruseră

acum mult timp, ascunse sub straturile de graffiti – mândria companiei de transport era acoperită de teribilismul puștilor care bântuiau terminalele la ambele capete ale liniei. Am simțit miros de urină de la toaleta din fața ușii și am auzit zgomotul pompei de presiune – un pasager comisese infracțiunea supremă: folosise toaleta cât trenul era încă în gară. M-am întors să-mi găsesc cușeta.

Era un compartiment de șase persoane, iar patru cușete erau deja ocupate. Un cuplu și fiul lor, un băiat aflat la vârsta adolescenței, ocupau trei paturi; în celălalt stătea un bărbat în vârstă. Mesteca ceva ca o iarbă, mișcându-și fălcile la fel de circular ca o cămilă, și citea întins pe spate o revistă despre mașini vechi și călătorii prin est. Familia a improvizat un festin, iar cei trei își treceau mâncarea unul altuia, în paturile suprapuse pe care le ocupau. Ouă fierte tari, felii de șuncă, bucăți de brânză de capră, pâine cu coaja tare din care zburau pe podea așchii aurii. De fiecare dată când cuțitul străpungea crusta cu un pârâit, bătrânul tresărea ca și cum lama ar fi trecut prin os.

M-am urcat în patul de sus, iar trenul s-a pus în mișcare cu o hurducătură. Mi-am așezat geanta cu haine la cap, iar pe cea cu arme la picioare și m-am întins încercând să-mi adun gândurile. Pat din metal dedesubt, tavan din plastic deasupra, iar spațiul dintre ele abia dacă era cât un mormânt.

N-a venit nimeni să ne controleze pașapoartele.

Capitolul 14

Există multe modalități să prinzi o fantomă care se află în trupul persoanei iubite. Orice „chiriaș” bine informat poate răspunde întrebărilor elementare – nume, vârstă, numele tatălui, numele mamei, universitatea –, însă nu e nevoie decât de câteva minute ca să fii analizat mai în detaliu.

Primul loc în care ai locuit după ce ai plecat din casa părinților?

Cum se numea învățătoarea ta?

Prima fată pe care ai sărutat-o.

Sau – preferata mea – știi să cânți la vioară?

Desigur, cea mai tare parte legată de întrebarea asta e când fantoma, ușurată că e întrebată ceva la care poate răspunde bine, se ridică în picioare și interpretează rapid cinci cântece preferate în sol major, pentru ca, imediat după ultima notă, să fie informată că proprietara de drept a acelui trup nu pusese în viața ei mâna pe o vioară.

—×—

Când am făcut primul meu transfer într-un alt trup, la prima întrebare care mi s-a pus, am răspuns greșit.

Eram un ucigaș hămesit, iar străjerul care m-a imobilizat pe podeaua turnului de pază voia să știe cum mă cheamă.

Așa că i-am spus.

— Nu numele *victimei,* a spus el gutural. Nu numele sărmanei ființe pe care ai ucis-o. Vreau să aud cum te cheamă *pe tine.*

Bătusem o persoană pe care nu o cunoșteam până și-a dat ultima suflare, iar acea persoană eram eu.

Eram un criminal prins cu mâinile pătate de sânge.

— Cum *te* cheamă?

Eram un tânăr suferind de ihtioză. Bastonul străjerului îmi apăsa cu toată forța pe ceafă și simțeam greutatea genunchiului care îmi strivea coloana. Aveam două coaste rupte și un ochi umflat, cu care nu aveam să mai văd bine

niciodată. Și, la fel ca bărbatul care mă bătea, și eu eram curioasă să aflu răspunsul la acea întrebare spinoasă.

— Cum te cheamă, nenorocitule? Criminalule, canalie, derbedeu mincinos. Cum te cheamă?

Când m-au aruncat în închisoarea Newgate[2], în cele mai sălbatice dintre celule, unde mergeau adunăturile de rând, cincizeci într-o cameră – din care până dimineața rămâneau patruzeci și șapte plus trei saci cu carne – am izbucnit în acel râs isteric specific minților prea zdruncinate ca să-și dea seama că, de fapt, ar trebui să plângă. Când judecătorul m-a condamnat la moarte prin spânzurare, genunchii mi s-au înmuiat, dar chipul îmi era lipsit de expresie, iar sufletul calm. Atunci când Jerome Grasu', regele fundăturilor din Newgate, a vrut să pună el în aplicare pedeapsa și și-a înfipt labele mari și umede în beregata mea, n-am opus rezistență. N-am încercat nicio schemă, n-am scos niciun sunet, dar mi-am încredințat sufletul Satanei, unde, se pare, nu avea altă alternativă decât să meargă.

Totuși, se pare că nu voiam să mor, astfel că, în timp ce Jerome Grasu' îl ucidea pe ucigașul care m-a ucis pe mine,

inevitabil, după ce am analizat mai bine situația,

l-am privit în față pe asasinul meu cu ochii lui Jerome Grasu' și am uitat să-l mai strâng de beregată.

Asasinul meu a căzut în genunchi, căutând disperat aer, cu fața roșie și ochii ieșiți din orbite. Câțiva s-au bulucit în jurul nostru, îngrămădindu-se unul într-altul cu trupurile lor transpirate, iar una dintre voci a spus:

— De ce n-ai dus treaba până la capăt, Jerome? De ce-l lași să scape?

Nu puteam să articulez niciun cuvânt.

— Îl termin eu, Jerome! a zis unul dintre cei adunați – un tâlhar cu gura deformată, însemnat cu fierul pe braț, care voia cu disperare să-l impresioneze pe regele beciului, pe

---

[2] Închisoare vestită din Londra, construită de regele Henric al II-lea în 1188, a funcționat timp de peste 700 de ani, până în 1902, și a fost demolată în 1904. Pe locul fostei închisori se află acum Curtea Penală Centrală.

stăpânul pușcăriașilor.

Tăcerea mea a fost luată drept consimțământ. Cu un zbieret de satisfacție, deținutul și-a făcu animat loc prin mulțime și a înfipt coada unei linguri în orbita ucigașului meu.

Capitolul 15

Vagon de dormit este o denumire improprie.

Ar fi mai potrivit să i se spună vagon de trezire într-un tren de noapte.

Schimbatul locomotivelor și zgomotul de du-te-vino al trecerii vagoanelor de pe o linie pe alta în întunericul gărilor, au făcut din drumul spre Sofia o hurducătură cu scârțâieli și pârâituri, în care dinții clănțăneau, iar capetele se smuceau dintr-o parte într-alta. E imposibil să dormi într-un vagon de dormit, unde somnul e mai degrabă o moțăială spasmodică mai mult sau mai puțin conștientă. Îți dai seama că nu ești conștient, că gândurile cu care judeci situația nu sunt de fapt gânduri, și astfel, traversat de o înțelegere așa profundă a situației tale, adormi pentru a te trezi din nou, fără să-ți dai seama dacă ai dormit vreun pic.

Am ajuns la Sofia la 4.23 dimineața. Nu aș fi știut ora dacă pasagerul bătrân din compartimentul nostru nu și-ar fi potrivit alarma la 4.15 fix. Ceasul i-a sunat ca un avertisment de atac nuclear, iar semnalul a trezit tot compartimentul, făcându-ne inimile să ne tresară în piept. Bătrânul s-a rostogolit din pat îmbrăcat în hainele pe care le purtase cu o zi înainte. Și-a luat bagajul și a plecat fără să spună niciun cuvânt. Am tras jaluzelele în timp ce trenul intra în gară. Se mijea de ziuă. Un vehicul lung de cărat bagaje aștepta pe peronul unde nu era țipenie de om. Mi-am ridicat perna rigidă mai sus și m-am întors pe partea cealaltă să dorm.

Jaluzelele au rămas trase când ne-am urnit din Sofia. Orașul cu istoria și cu oamenii lui, cu poveștile și cu dramele lui nu îmi trezea niciun interes la 4.23 dimineața.

—×—

Sârbii ne-au controlat pașapoartele.

La Kalotina-Zapad mai mulți controlori odihniți, cu maxilare încordate, s-au suit în tren, în timp ce membrii

echipelor de control din noaptea precedentă au coborât cu ochii lipiți, trăgându-și după ei bagajele spre peronul alăturat, cu destinația acasă. Controlorii noi purtau șepci îngrijite, cu calota înaltă, și vestoane albastre scămoșate. Când trenul a plecat din gară, au început să ciocăne în ușile fiecărui compartiment strigând:

— Biletele și pașapoartele dumneavoastră!

Biletele și pașapoartele ne-au fost luate pentru a fi inspectate. Le-am arătat documentul care mă identifica drept cetățean turc. Îmi învățasem numele. M-am întins din nou pe pat dorindu-mi să putem deschide geamul mai mult, în timp ce trenul traversa meleagurile bulgare. Nu mă temeam prea tare că aș putea fi prinsă de această parte a graniței. Indiferent cât de pricepuți erau polițiștii turci, mandatele de urmărire internațională necesită timp.

Câtă vreme mi s-a verificat pașaportul și mi s-a ștampilat biletul, am răsfoit dosarul Kepler.

Aproape o sută de fotografii și nume, fețe, capturi foto ale unor imagini vechi surprinse de camerele de supraveghere, mandate de arestare, poze de familie, interviuri și documente, e-mailuri trimise și telefoane ascultate. Pe unele dintre fețele din dosar de-abia mi le aduceam aminte; altele mă însoțiseră ani întregi. Iată cerșetorul pe care îl întâlnisem în Chicago și a cărui față, atunci când era bărbierită, dădea la iveală chipul unui puștan. Ca ultim gest al existenței mele în acel trup, l-am înscris la un curs de catering în Saint Louis, gândindu-mă că erau locuri și mai rele în care să o iei de la început. Aici era femeia din Sankt Petersburg pe care tovarășii ei o iubiseră și o abandonaseră. O întâlnisem pe străzi hoinărind fără bani să se întoarcă acasă și dorindu-le „Moarte tuturor prietenilor falși...” Iată-l și pe avocatul din New Orleans, care mi-a spus odată într-un bar:

— Dacă depune mărturie, o să arunc în aer cazul ăsta. Dar îi e prea frică să vină în instanță.

— Ce-ai zice dacă l-aș aduce acolo? l-am întrebat eu.

Mai bine de zece ani din viața mea așezați cu grijă în ordine cronologică – fiecare săritură, fiecare transfer,

fiecare trup, toate identificate și susținute cu documente pentru a fi consultate în viitor, până la ultima pagină, unde se afla Josephine.

Cineva și-a petrecut ani întregi urmărindu-mă, monitorizându-mi fiecare mișcare în dosare întregi de amnezie, mărturiile unor bărbați sau ale unor femei care au pierdut o oră aici, o zi dincolo, sau câteva luni la rând. Era o capodoperă a investigației, un triumf al expertizei judiciare până în punctul în care, fără nicio explicație, autorul a decis să mintă cu nerușinare și să mă eticheteze atât pe mine, cât și pe gazdele mele drept asasini.

Am smuls câteva poze din dosar.

O femeie stând la fereastra unei cafenele din Viena, cu prăjitura neatinsă și o ceașcă de cafea care începea să se răcească.

Un bărbat în cămașă de spital, a cărui barbă maro-roșcată se revărsa peste pântecul rotund și lăsat, se uita lung pe fereastră, spre niciunde.

Un adolescent cu părul aranjat în țepi, atât de înalți încât ar fi putut amenința stratul de ozon, arăta două degete spre cameră în timp ce își flutura limba roz plină de belciuge. Cu siguranță nu era genul meu de băiat, dar poate că, ținând cont de circumstanțe, prezența lui în dosarul meu era până la urmă o întâmplare norocoasă.

Capitolul 16

Mi-am verificat bagajele în timp ce trenul încetinea intrând în gara din Belgrad.

Pașaport, bani, arme, telefon mobil.

Am băgat bateria în telefon și l-am pornit.

I-a luat ceva vreme să reconfigureze locația, dar în cele din urmă a recunoscut în silă că da, eram în Serbia, după care mi-a trimis un mesaj text în care îmi confirma informația și îmi ura ședere plăcută. Am așteptat. Două mesaje noi. Primul mă anunța că am un apel pierdut, fără mesaj în căsuța vocală, număr necunoscut. Al doilea era un mesaj text care îmi transmitea: *SOS Circe.*

Nimic mai mult.

Am stat să mă gândesc o secundă, apoi am oprit din nou telefonul, i-am scos bateria și le-am pus pe ambele pe fundul genții.

—×—

Ce-ar fi de spus despre Belgrad?

E un oraș nefast dacă ești bătrân sau arțăgos.

E un loc minunat unde să te distrezi.

Gara este un monument al ambițiilor triumfătorului secol al XIX-lea, un palat cu linii arhitecturale fine și marmură elegantă, care dădea clasă gării din Kapikule. Afară, taxiurile claxonează, mașinile se înghesuie bară la bară, tramvaiele și troleele își dispută spațiul sub pânza de păianjen a liniilor electrice de deasupra, care alimentează sistemul de transport. Mai multe blocuri-turn stau fără viață, cenușii și goale acolo unde – nu cu mult timp în urmă – căzuseră rachetele de croazieră ale NATO. Această gară e o adevărată inimă a orașului. Mirosul de noxe și de fum de țigară este înăbușit de izul de râu venit din coliziunea Dunării cu afluentul Sava, hotărâte să-ți demonstreze că indiferent ce credeai tu până atunci că înseamnă „râu” în realitate nu știai nimic. Atunci când stai pe malurile Dunării, e ușor să crezi că pământul este, de fapt, o insulă.

Înainte de lăsarea nopții, barajele care îmbrățișează linia coastei dau drumul muzicii și aprind luminile de discotecă, iar tinerii ies să petreacă. Până la ziuă, străzile din centrul Belgradului sunt inundate de personaje elegante venite să cumpere lucruri la modă și să-și susțină simțul rafinamentului, în timp ce la periferia orașului stau bătrânii cu ochi încercănați de vreme, fumându-și țigara atârnată în colțul gurii și uitându-se la această lume fudulă fără să se lase impresionați.

Traversează apele râului Sava și vei vedea umbrele lungi lăsate de blocurile-turn și de betoanele industriale ale visului comunist cu nume atât de inspirate și de ușor de reținut ca *Blok 34, Blok 8, Blok* țâșpe. Este poate un loc mai real decât fantasma magazinelor de lux înșirate pe strada Prințul Mihail, unde viața nu e fascinantă, iar moda nu servește la nimic altceva decât la a stârni invidia și disprețul.

M-am cazat la unul dintre cele o mie de hoteluri deținute de zece companii internaționale. Am folosit pașaportul german, iar recepționera a exclamat într-o germană stricată „A! Binevenit foarte mult la noi!”

Camera mea, spre deosebire de cea din Edirne, oferea spațiul, uniformitatea și albul care denotă lux, dorite de orice turist european cu ochi holbați de curiozitate, prea obosit ca să mai vrea să se streseze cu găsitul ceainicului sau ca să vizioneze altceva în afară de știrile sportive de pe CNN sau reluări ale serialului *CSI.* Mi-am încuiat valiza, mi-am vârât în buzunar câteva sute de euro, mi-am pus dosarul Kepler sub braț și am plecat să caut o cafenea cu internet.

—×—

La pagina paisprezece a dosarului era o fotografie a unui bărbat.

Avea părul vopsit negru, iar nasul, bărbia, urechile și maxilarul erau o explozie de ornamente din metal. Purta un tricou cu un craniu alb și, dacă n-ar fi avut pe nas ochelarii prescriși de doctor și nu s-ar fi văzut pe fundal

manualul pe care scria *Prufungs Gemacht Physik*[3], l-aș fi catalogat fără să stau pe gânduri drept un punker mediocru și fericit.

Nota din dosar spunea: „Berlin, 2007. Johannes Schwarb. Ședere de scurtă durată, asociere de lungă durată?”

Uitându-mă la expresia libidinoasă de pe fața încrustată a băiatului, m-am înfiorat numai la gândul că am luat în calcul vreodată să intru în acel trup, chiar dacă fusese doar pentru o scurtă vreme.

[3] În traducere aproximativă, „teste rezolvate de fizică” (lb. germ.).

Capitolul 17

Eu aveam douăzeci și șapte de ani, iar el avea șaisprezece și se dădea la mine într-un club de noapte din Berlin.

— Nu, i-am spus.

— Haide…

— Nu.

— Hai, te rog, iubito…

— Nici nu mă gândesc.

— Nu fi…

În bar era zgomot, dar muzica era bună. Mă chema Christina și îmi plăcea mojito. Băiatul se numea Johannes Schwarb și era înalt. A scos limba la mine şi şi-a mișcat-o rapid, de parcă ar fi fost coada unui pește pe uscat, și atunci i-am văzut bila din metal ieșind din mușchiul roz.

— Tinere, ești foarte aproape să-ți iei una, i-am spus eu.

Johannes nu a părut să înțeleagă afirmația mea, oricât de adevărată. A continuat să-și frece de scaunul de lângă mine acele părți ale corpului pe care încă și le mai putea controla. Nu avea curajul să se frece de nimic viu, așa că trebuia să se mulțumească cu mobila. Pentru un moment, m-am gândit să fac ceva de neconceput – să-i prind fața în mâini și să-mi îndes limba pe gâtul lui, doar așa să văd ce se întâmplă.

Exista riscul să fie atât de șocat, încât să mă muște şi ar fi fost nedrept să o las pe Christina cu limba umflată și cu gust de votcă.

Apoi prietena lui a venit alergând spre el. Avea cincisprezece ani și plângea, și îl trăgea de braț zicând:

— Sunt aici!

— Iubito! s-a văicărit el. Nu vezi că încerc să…

A făcut un gest prin care parcă voia să îmi cuprindă rotunjimile corpului, forma rochiei, privirea criminală care îmi lucea în ochi.

— Sunt aici, i-a spus fata speriată. Vor banii.

Și-a aruncat ochii spre ringul de dans, iar Johannes i-a urmărit privirea. Albul ochilor îi era brăzdat de vase mici de sânge, iar tânărul insistent s-a dezechilibrat când s-a întors să vadă motivul pentru care era deranjat.

Trei bărbați cu fețe care sugerau că pentru ei o petrecere nu e nimic altceva decât o sursă de profit traversau ringul de dans hotărâți ca niște cuceritori romani. Cu un țipăt Johannes și-a aruncat ambele mâini în aer, dezvelindu-și buricul plin de inele, apoi a strigat cu glas ascuțit:

— Hei, cretinilor, veniți să-i luați!

Dacă auziseră afirmația băiatului, cei trei gentlemani nu păreau deloc impresionați.

— Trebuie să pleci. Te rog, fugi! a scâncit prietena lui trăgându-l de braț.

— Muiștilor! a răcnit el ca un tigru.

Fața îi strălucea de plăcere, iar ochii lui priveau spre un final glorios pe care numai el îl vedea.

— Care-i treaba, ia să vedem! a continuat Schwarb.

Am atins ușor umărul fetei, pe obrajii căreia încă șiroiau lacrimile.

— Droguri? am întrebat-o.

Nu mi-a răspuns și nici nu era nevoie. Johannes a zbierat din nou. Lama unui briceag lucea în pumnul unuia dintre bărbații care veneau spre noi.

— Bine atunci, am bombănit eu și mi-am înfipt mâna în brațul lui Johannes.

E o experiență absolut neplăcută să sari într-un trup aflat în stare de ebrietate. Sunt de părere că procesul îmbătării amortizează starea de a fi beat. Pas cu pas, mintea se obișnuiește cu camera care se clatină, cu pielea care arde, cu starea de vomă. Și astfel, chiar dacă trupul tău strigă otravă, otravă, tocmai acel calm și plăcut drum spre starea de ebrietate face ca aceasta să nu fie resimțită ca o experiență dezgustătoare.

A trece dintr-un trup cât de cât treaz direct într-unul care plutea sub influența mai multor substanțe nocive decât voiam să-mi imaginez era ca și cum ai sări de pe un

ponei în mers pe un tren de mare viteză.

Trupul mi-a zvâcnit și degetele mi s-au prins de bar în timp ce fiecare părticică din mine încerca să se rearanjeze în noul mediu. Am simțit un gust amar de fiere, iar capul parcă îmi era plin de insecte.

— Dumnezeule! am exclamat eu printre dinți.

Christina s-a clătinat și și-a deschis ochii. Mi-am dus mâna la cap și m-am întors încercând din răsputeri să fug.

Senzația pe care am avut-o atunci când m-am atins de pielea celor din jur mi s-a revărsat ca un șoc electric prin brațe, apoi prin stomac, și a făcut ca punga cu vomă de sub plămâni să mi se agite ca valurile unui ocean care lovesc o stâncă. I-am auzit pe fată țipând și pe băieți fugind; m-am împiedicat de un bărbat cu piele cafenie și ochi de avocado, frumos din cap până-n picioare, și mi-am dorit să sar în el imediat, dar… lua-te-ar dracu' Johannes!

Ieșirea de urgență era închisă, însă nu încuiată, iar alarma era demult dezactivată ca să le permită accesul la aleea din spate fumătorilor, celor care voiau să tragă ceva pe nas sau să şi-o tragă. M-am împiedicat uitând că nu mai eram în rochia și în pantofii eleganți ai Christinei. M-am târât pe scări până în stradă, am înaintat până la primul tomberon, mi-am sprijinit capul de metalul rece și urât mirositor și m-am abandonat recunoscător unei profunde stări de rău.

Ușa de la ieșirea de urgență s-a auzit trântindu-se în urma mea.

— Ești un om mort, Schwarb, a zis o voce.

Mi-am ridicat capul și tot ce am văzut a fost un pumn venind spre mine, care m-a izbit în osul zigomatic. Am căzut, iar mâinile mi s-au hârjâit de asfalt, vederea mi s-a încețoșat și urechea dreaptă a început să-mi țiuie puternic. Am tușit o zeamă albă de fiere.

Cei trei indivizi aveau în jur de nouăsprezece ani, douăzeci cel mult. Purtau imitații ale unor branduri de articole sportive: pantaloni largi și tricouri strâmte din poliester care, mulate pe trup, lăsau să se vadă cât de nedotați cu mușchi erau posesorii lor.

Aveau să mă bată până făceam pe mine și, cu capul vâjâindu-mi, nu-mi dădeam seama clar din ce motiv.

Am încercat să mă ridic, iar unul dintre ei m-a izbit din nou cu pumnul în față, din lateral. M-am lovit cu capul de asfalt, dar era în regulă, era total în regulă pentru că, cel puțin dacă eram prăbușit, nu mai aveam unde să cad. La același lucru se pare că s-a gândit și unul dintre băieți, care m-a prins de gulerul cămășii și a început să mă tragă în sus. L-am apucat instinctiv de încheieturi. Nările îi fremătau și ochii i s-au deschis larg, iar în acel moment mi-am înfipt degetele în carnea lui și am sărit.

Mâinile îmi erau înfipte în Johannes, iar inima îmi spărgea pieptul. Dumnezeule! Degetele voiau să lovească, mușchii voiau să lovească, fiecare părticică din corpul meu clocotea de adrenalină și mi-am zis – de ce naiba să n-o fac?

I-am dat drumul lui Johannes și m-am întors, angrenându-mi întregul trup în lovitură – genunchi și coapse, umeri și brațe. M-am răsucit și mi-am înălțat trupul proiectând un pumn sub bărbia camaradului aflat cel mai aproape de mine. Maxilarul i-a pârâit și i s-a rupt un dinte atunci când mandibula s-a lovit de cutia craniană, iar el s-a împleticit în spate sub forța loviturii. M-am aruncat asupra lui și i-am înfipt un genunchi în piept, lipindu-mi fața de a lui. I-am făcut vânt pe asfalt, urlând cu o voce care abia de curând mi se îngroșase. L-am lovit iar și iar și am simțit sânge pe încheieturile degetelor. Nu mi-am dat seama ce era cu sângele decât după ce al doilea camarad m-a prins de gât, urlând un nume care trebuia să fie al meu. Atunci când m-a tras de pe băiatul plin de sânge, l-am apucat de brațul cu care îmi strângea grumazul.

Brațul meu strângea acum grumazul băiatului. Mi-am încrucișat antebrațul stâng cu cel drept ca să apăs mai bine, în timp ce băiatul se zvârcolea uluit, hârcâia și se smucea în strânsoarea mea. L-am lovit în genunchiul stâng, iar atunci când a căzut l-am strâns și mai puternic, ținându-l suspendat doar de cap până când ochii au

început să i se rotească, iar trupul să opună tot mai puțină rezistență. În acel moment, i-am dat drumul.

M-am întors cu respirația tăiată către Johannes.

Stătea în capul oaselor. Din rana adâncă ce îi brăzda obrazul curgea sânge, iar palmele îi erau murdare și pline de zgârieturi. Se holba la mine cu gura deschisă. M-am uitat la băieții care zăceau întinși pe asfalt și am văzut că nu aveau să se ridice prea curând. L-am privit din nou pe Johannes. Buzele îi zvâcneau dintr-o parte în cealaltă, neștiind cărui torent de gânduri să dea glas. Când în sfârșit a reușit să spună ceva, n-a fost tocmai ceea ce mă așteptam să aud.

— Dumnezeule, a murmurat el. A fost *nemaipomenit".*

Capitolul 18

Asta s-a întâmplat mai demult.

Acum eram în Belgrad, în trupul unui bărbat care putea sau nu să fie Nathan Coyle.

Am cumpărat o oră de internet într-o cafenea aflată în spatele Catedralei Sfântul Sava cu cupola ei întunecată. Mi-am cumpărat un pachet de biscuiți și un suc dulce de fructe și am intrat în contul meu.

Aveam nevoie de un hacker.

Când s-a logat, Johannes Schwarb afișa o cu totul altă identitate.

Christina 636 – Bună, JS.

Spunkmaster13 – OMG! Ce mai faci?

Christina 636 – Vreau să-mi faci o favoare.

Capitolul 19

Alte poze în dosarul Kepler.

Fețe și amintiri. Locuri vizitate și oameni în care am locuit.

Am smuls o fotografie.

Horst Gubler, cetățean american. Primul contact cu entitatea Kepler – 14 noiembrie 2009.

Domiciliul actual – Azilul Dominico, Slovacia.

Bravo slovacilor.

Nu l-ar fi primit nimeni altcineva.

—×—

Durează douăsprezece ore să călătorești cu trenul de la Belgrad la Bratislava.

O călătorie cu avionul până acolo abia dacă face cât una cu taxiul de-a lungul pistei.

Însă înghesuie-te într-un avion și opțiunile tale vor fi mult mai puține decât într-un tren cu câteva sute de călători obosiți. Cât despre a te strecura cu o armă prin aeroport, trenul mi se părea o soluție mai simplă.

Am prins trenul de 6.48 de la Belgrad la Bratislava.

—×—

Însemnări din trenul spre Bratislava:

O amestecătură de vagoane și compartimente, unele sârbești, altele slovace, altele maghiare, cele mai multe cehe. Un număr impresionant de mare de locuri este destinat pasagerilor cu dizabilități, deși nu se vede niciunul. Un vagon întreg este rezervat călătorilor cu copii sub zece ani, sub premisa înțeleaptă că douăsprezece ore în imediata vecinătate a unui sugar care orăcăie sunt de ajuns să facă și dintr-un om cumsecade un criminal. În vagonul-restaurant se vând variațiuni pe o temă de sandvișuri, supă, ceai, cafea, biscuiți, conopidă și varză, toate reîncălzite cu grijă în cuptorul cu microunde, conform exigențelor călătorului. Trenul traversează teritoriul a trei țări, însă pașapoartele sunt controlate o

singură dată și, dacă cuvântul „toaletă”, vizibil pe peroanele lungi din gările prin care treci, nu s-ar scrie oarecum diferit, nici nu ți-ai da seama că ești pe teritoriul altei țări.

Mi-am

de fapt i-am

repornit mobilul când treceam din Serbia în Ungaria. Primisem un mesaj nou: *Eol*[4]*.*

Din nou, numărul era secret.

Am oprit telefonul, i-am scos bateria și l-am pus pe fundul genții, acolo de unde îl luasem.

— Șapte sute de euro, a zis călătorul de la bar. Atât am plătit ultima dată când am fost plecat în călătorie. Credeam că UE ar trebui să rezolve toate prostiile astea. Credeam că vor schimba lucrurile. Dacă dai un telefon undeva în Europa ar trebui să fie ca și cum ai suna acasă, știi? Cum de le permit companiilor de telecomunicații să facă asta? Cum de îi lasă să te jefuiască în halul ăsta și să pretindă că e în regulă? Și știi care e partea cea mai proastă?

Ia să vedem care era partea cea mai proastă.

— Toate telefoanele pe care le-am dat au fost în interes de serviciu. Și pe toate le-am dat de pe mobilul meu personal pentru că cel dat de la muncă mi se stricase. Și nenorociții nu vor să-mi deconteze factura. „E vina ta”, mi-au spus. „E vina ta că n-ai citit partea scrisă cu litere mărunte; nu poți pretinde să plătim noi pentru greșelile tale.” Să va ia dracu’! La dracu’ cu voi! Ce crezi tu că e recesiunea? Ce crezi tu că înseamnă guvernare? Nu facem decât să plătim pentru lăcomia și vanitatea celorlalți. Doar pentru asta suntem buni – oamenii de rând ca mine și ca tine.

Și ce ai făcut?

— Ce să fac?! Mi-am dat demisia.

Şi cum îţi e?

— Cum să fie? Ca dracu’! Mă întorc acasă să locuiesc cu mama. Are optzeci și șapte de ani și încă mai crede că e

---

[4] Zeul vântului în mitologia greacă.

măritată, baba senilă. Dar ce pot să fac?

Mi-am cumpărat încă o sticlă cu apă și o pungă cu chipsuri de la bar, m-am întors la locul meu bălăbănindu-mă în mersul trenului și am dormit tot timpul cât am traversat lungile câmpii maghiare, în drumul nostru spre nord, pe urmele Dunării, până în Slovacia.

Capitolul 20

Urma să îl vizitez pe Horst Gubler.

Nu pentru că îmi plăcea individul, ci pentru că îl vizitase cândva și autorul dosarului despre Kepler. Dacă eram norocos, se putea chiar să fiu în trupul potrivit pentru această vizită.

—×—

Iată cum am ajuns să îl cunosc pe Horst Gubler:

— Vreau să plătească, mi-a spus ea.

Ținea strâns în mâini paharul cu whisky și avea fața neîndurătoare și umerii încordați. Stătea pe terasa casei sale din lemn alb, în timp ce soarele apunea peste sălciile pletoase, când mi-a zis pe un ton tărăgănat, cu accent de american din Alabama:

— Vreau să sufere.

Îmi plimbam un deget pe gura paharului fără să spun nimic. Înserarea sfâșia orizontul în fâșii roz, straturi de nori și soare revărsându-se până departe către râu. Casa de lângă noi arbora steagul Statelor Unite. Două porți mai încolo, un el și o ea cu un copil în cărucior vorbeau cu vecinul lor despre cine știe ce fleacuri. Obama fusese ales președinte, iar economia era în flăcări, însă nimănui nu părea să-i pese de asta în acest mic colț al Statelor Unite.

Nimănui, doar ei.

— A violat-o, mi-a zis ea. A violat-o și nu e singura lui victimă. Nu dau o ceapă degerată pe ce spune legea, pentru că individul ăsta a mai comis-o cândva și a scăpat basma curată și o să scape și acum. Vreau ca Gubler să plătească.

— Îl vrei mort? am întrebat-o eu.

Femeia a clătinat din cap dezaprobator, iar buclele negre și dese i s-au prins de cămașă.

— Crima e un păcat. Biblia spune clar. Dar nu zice nimic despre a aduce pe cineva la sapă de lemn, despre a-i vinde casa, a-l lăsa fără prieteni și a-l târî până la capătul lumii

mânjit cu cenușă și îmbrăcat în haine de rafie. Mi-au spus că poți să mă ajuți. Mi-au spus că ai fost cândva agent de bunuri corporale.

Am luat o gură de whisky. Era marfă americană de proastă calitate, distilată pe domenii mai mari decât un comitat englez de mărime medie și prezentată ca fiind ceva foarte fin bărbaților care credeau că dacă purtai șapcă de lână însemna că ești un cunoscător desăvârșit al adevărurilor universale. Îmbrăcată în cămașă albă şi fustă de culoarea untului, în fața mea stătea Maria Anna Celeste Jones, ai cărei strămoși fuseseră aduși fără voia lor din Sierra Leone. Locuia în Mississippi, iar dorința ei de răzbunare era absolută.

— Cum ai aflat despre mine? am întrebat-o.

— Am fost locuită, mi-a răspuns ea cu voce neutră, la obiect. Trupul meu a fost locuit. Ăsta e termenul pe care îl folosiți, nu? Aveam șaptesprezece ani și locuiam pe străzi, într-o zi a venit la mine un tip. „Ce ochi frumoși ai”, mi-a spus. M-a atins și m-am trezit șase luni mai târziu ca după un somn. Fata care se afla lângă mine pe pat mi-a spus „Mulțumesc pentru găzduire”. Sub pat am găsit cincisprezece mii de dolari și o scrisoare de la Universitatea din New York care mă felicita și-mi spunea c-am fost admisă.

— Te-ai dus?

— Am ars scrisoarea. Apoi după două săptămâni le-am scris înapoi să le spun că scrisoarea s-a pierdut pe drum și dacă n-ar vrea să-mi mai trimită una. Şi mi-au trimis, iar eu m-am dus și am studiat Dreptul. Și am învățat și alte lucruri. Spre exemplu că indivizii care se mută dintr-un corp în altul își păstrează de obicei aceeași adresă de e-mail. Bărbatul care m-a locuit se prezentase drept Kuanyin[5] și își lăsase datele de identificare în computerul hotelului atunci când plecase din trupul meu.

— O cunosc pe Kuanyin, am spus eu încet. E o ea, din cele mai recente informații. Kuanyin e cam cu capul în nori. Mulţi sunt aşa. Te-a…

---

[5] Numele unei zeități asiatice a milei.

Am învârtit cuvintele pe toate părțile, încercând să găsesc formularea corectă.

— Te-a lăsat așa cum te-a găsit?

Maria Anna Celeste Jones s-a uitat în ochii mei cu o privire de fier și o voință de neînfrânt.

— Acest... Această fată și-a tras-o cu mai mulți folosind trupul meu. A mâncat, a băut, mi-a furat șase luni din viață, mi-a făcut manichiura, mi-a tăiat părul și m-a părăsit într-un oraș pe care nu-l văzusem niciodată. Kuanyin mi-a lăsat mai mulți bani decât avusesem în întreaga viață și m-a înscris la facultate. De atunci mi-a mers tot mai bine. Așa că nu. Nu m-a lăsat cum m-a găsit. Cam idioată întrebarea, nu crezi?

Am sorbit din whisky, am lăsat clipa să se așeze, să se scurgă, apoi mi-am dres glasul.

— Dar n-ai vrut să te răzbuni.

— Nu, nu pe ea. Nu mai voiam asta.

Degetele i s-au încleștat pe pahar.

— Pe Gubler. Kuanyin te-a recomandat pe tine. Mi-a spus că te pricepi la astfel de treburi. Mi-a spus că ești agent de bunuri corporale.

Gura paharului scârțâia ușor sub atingerea degetelor mele. N-am putut să o privesc pe Maria Anna în ochi.

— Ți-a explicat ce înseamnă asta?

— Mi-a spus destule. Gubler este bogat, are o carieră de succes și o să candideze pentru un loc în Congres. Şi-o să reușească pentru că ce nu poate cumpăra cu bani vinde cu minciuni. Și-a pregătit strângătorii de fonduri și violează tinere de culoare, sărace, pentru că știe că poate să scape nepedepsit și pentru că noi îl lăsăm să scape nepedepsit. Noi. Legea. Pentru că ar trebui să îi protejam pe oameni în mod egal, dar pe unii îi protejăm mai egal decât pe alții. Și dacă vreau să fac ceva în viaţa asta – acum că mi-am recăpătat-o – atunci asta aș vrea să fac. Să-l distrug pe Gubler. Fă-o pentru bani, fă-o pentru satisfacție, fă-o pentru că ți se pare distractiv și vrei un trup nou – nu-mi pasă pentru ce o faci, numai fă-o.

A vorbit fără să ridice vocea, iar în privire nu i se putuse

citi nicio urmă de ezitare. Cuvintele ei erau mesaje înregistrate redate la morgă – o mărturie de dincolo de mormânt, în care gingășia fusese îngropată sub stratul gros și umed de pământ cu mult timp în urmă.

Am dat pe gât ultima gură de whisky, mi-am așezat paharul pe masă între noi și am spus:

— Bine.

—×—

La patru zile după conversația avută cu mine, purta o rochie elegantă, albastră, croită să îi scoată în evidență talia subțire, fesele rotunde și picioarele fine. Eu purtam trupul unui bărbat fără bărbie, îmbrăcat într-un costum nou, care vindea mașini proaste naivilor, lucru pe care îl încercase și cu mine. Ne aflam pe treptele unui muzeu dedicat unei mari bătălii din timpul Războiului Civil, război în care bărbați care credeau în cauza lor şi bărbați care se aflau în acel loc doar pentru că așa le fusese norocul se încleștaseră pe câmpul de bătălie, luptând cu aceeași încrâncenare, indiferent de motivul pentru care erau acolo. Din interiorul muzeului se auzea murmurul muzicii cântate de un cvartet inofensiv, vocile unor personalități opulente cocoțate pe tocuri înalte, clinchetul paharelor ciocnite, freamătul agitat al banilor care zbura de pe buzele unora și intra în urechile altora atunci când se încheiau târguri și se făceau promisiuni pentru proiecte încă netrecute pe hârtie.

Maria Anna avea în mână o invitație cu marginile argintii. I-am întins mâna – eram un partener care o invita la dans – și i-am zis:

— Îmi permiți?

Mi-a întins mâna cu o expresie înghețată a feței, însă i-am simțit degetele tremurând atunci când și le-a atins de ale mele.

I-am strâns palma încurajator și am văzut-o tresărind.

Am sărit.

Vânzătorul de mașini s-a împleticit, mormăind derutat, însă eu urcam deja scările, învăluită în tafta și parfum de măceșe. Aveam părul prins prea strâns, iar inima îmi bătea

atât de tare în piept, încât la un moment dat am simțit că mă ia amețeala. Știam că nu prezența *mea* o făcea să bată așa, ci doar gândul că aș putea fi acolo, singurul gând care o frământase pe Maria Anna cu doar câteva clipe înainte.

Şi totuși îmi dăduse mâna.

Am întins invitația și abia dacă l-am privit pe băiatul care a luat-o. M-a poftit să intru aruncând mai mult decât o privire trupului pe care-l locuiam. Maria Anna era înaltă și grațioasă, cu gâtul ei lung pus în valoare de unica perlă care îi atârna în adâncitura dintre clavicule. Avea palmele umede – o reacție fiziologică la stresul ținut în frâu. Când am intrat în sala principală a muzeului, oaspeții în fracuri și rochii de seară mișunau în toate părțile, trecând semeți sau zăbovind în jurul obiectelor expuse – un tun negru din fier, vitrine din sticlă care expuneau pistolul vreunui general, uniforma vreunui colonel căzut într-o explozie, steagul vreunui regiment care sărise în aer odată cu dealul pe care își desfășurase trupele. Printre aceste monumente închinate morților, oaspeții discutau și se tachinau, în timp ce istoria își etala trecutul din care puteai alege să privești orice scenă doreai, ca și când ar fi fost serialul TV la care ai decis să te uiți cu o seară înainte.

Am luat un pahar de șampanie de pe tava purtată de chelner printre invitați și m-am îndreptat către o colecție de fotografii bej, cu aspect granules, ale unui regiment. Sorbeam din șampanie așteptând ca tensiunea care îmi clocotea prin vene să se domolească, să treacă. Încet-încet mi-a scăzut presiunea arterială, însă mușchii îmi erau atât de încordați, de parcă nervii înșiși erau incapabili să le recunoască prezența. Am măturat cu privirea mulțimea din jur, încercând să îl identific pe Horst Gubler în mijlocul adoratorilor lui.

Căutarea n-a necesitat mult efort. Zgomotul din jurul lui Gubler era ca un val pe o mare agitată și, spre deosebire de oaspeții săi mai puțin importanți, politicianul nu trebuia să se deplaseze să-și caute auditoriul pentru că auditoriul îl căuta pe el.

Mi-am făcut loc prin mulțime, zâmbindu-le irezistibil

celor pe lângă care treceam. În cele din urmă am ajuns aproape de bărbatul pe care îl căutam și m-am poziționat un pic într-o parte. Ascultam cum îi delecta pe cei adunați în jurul lui cu povești despre cum odată a prins un pește, a întâlnit un ministru și a privit apusul de pe un câmp petrolifer din Arabia Saudită. Când auditoriul a râs, iar eu nu, tăcerea mea i-a atras atenția lui Gubler, care şi-a întors privirea spre mine. Ochii lui m-au măsurat din cap până în picioare, parcă lipindu-se de pielea mea, apoi mi-a zâmbit larg. Zâmbetul lui arăta că mă recunoscuse și că era încântat de prezența mea.

La vederea surâsului său, ceva mi s-a răsucit în stomac.

— Bună! mi-a zis el. Îmi amintesc de tine *foarte* bine.

Am simțit în gură un gust amar de fiere, deși eram în perfectă stare de sănătate, îmi plăcea să fac sport de două-trei ori pe săptămână și mâncam sănătos. Am pornit imediat în direcția chipului zâmbitor și schimbător, și am întins mâna.

— Da, mă cunoașteți, am spus eu. Mi-a strâns mâna.

—×—

Mai târziu, rugată să evoce discursul de la muzeu ținut de Gubler, audiența mai amabilă a declarat că politicianul părea puțin cam nelalocul lui chiar dinainte să înceapă să vorbească şi că nu mai era el însuși. Audiența mai critică – şi presa – au relatat însă că omul era cu siguranță beat, negăsind altă explicație pentru comportamentul lui.

Toți, indiferent cât de părtinitori sau de atașați ar fi fost de politician, își aminteau clar primul lucru pe care l-a spus Gubler atunci când a luat cuvântul. Vorbele lui erau imortalizate în ziare.

— Salutare la toată lumea! a urlat vocea lui Gubler.

Bărbatul a lovit cu o linguriță de argint în paharul de cristal, reducându-şi audiența la tăcere.

— Mă bucur nespus că ați putut veni, nespus! Doar un lucru aș vrea să spun înainte să dăm drumul festivităților din această seară. Președintele Obama – ce poponar!

Trei zile mai târziu eram într-un avion spre Slovacia. Aveam în mână pașaportul lui Horst Gubler, iar în buzunar

cărțile lui de credit. Din averea sa – compusă din 1,8 milioane de dolari și o grămadă de minciuni – douăzeci de mii de dolari au fost transferați într-un cont bancar din Elveția pentru un călător prin lume a cărui identitate nu a fost dezvăluită, optzeci de mii au fost transferați unei foste soții, iar restul a fost lăsat moștenire, împreună cu alte active valoroase, unei organizații caritabile dedicate victimelor violului, atacurilor şi violenței domestice. Au fost atât de recunoscători. Mi-au trimis o placă de bronz, pe care i-am trimis-o Mariei Anna Celeste cu urări de bine.

Capitolul 21

Slovacă?

Niciun cuvânt.

Vorbesc franceză, germană, rusă, mandarină, japoneză, engleză, swahili, malaieză, spaniolă, arabă, turcă, persană și italiană. Cunoscând aceste limbi pot înțelege în linii mari o grămadă de alte limbi înrudite, totuși a înțelege este cu totul altceva decât a fi capabil să te exprimi.

Maghiară? Cehă?

Nimic.

Doar câteva cuvinte împrumutate – toaletă, TV, carte de credit, internet, e-mail – și apărute prea recent și prea intempestiv ca lingviștii acelor națiuni să mai aibă timp să vină cu alternative mai bune.

—×—

Am coborât din tren cu câteva stații înainte de Bratislava.

Când am vizitat Slovacia pentru prima dată, țara era un tărâm minunat – râuri grandioase, ogoare imense de-a lungul câmpiilor fertile, dealuri acoperite de păduri de pin înălțându-se la orizont și dangătul îndepărtat al clopotelor de la gâtul vacilor, venit de undeva de pe văile gri-albastre cufundate în amurg. E posibil să fi văzut chiar oameni îmbrăcați în costume tradiționale – deși la vremea respectivă conceptul de tradiție nu fusese încă romanțat până la nivelul cel mai înalt de prestigiu.

Ca peste tot, comunismul a avut o influență nefastă asupra acestor peisaje idilice. Cu aceeași delicatețe ca un tanc pe câmpul de luptă, sate cu locuințe rustice din piatră și bisericuțe îngrijite se făleau acum cu blocurile lor și zone industriale cu clădiri din beton, căzute în paragină aproape imediat după ce fuseseră ridicate. Râurile, cândva curate, se târau străbătând câmpurile, acoperite de o pojghiță verde, care se forma din nou imediat ce era îndepărtată. Locurile erau încă frumoase, dar erau

pângărite de rămășițele ambiției de industrializare duse la extrem.

Am tras la o pensiune dintr-un orășel cu nume imposibil de pronunțat. De acolo circula un autobuz spre Bratislava din trei în trei ore, de două ori pe zi duminica. Orașul avea o biserică, o școală, un restaurant, iar la periferie, un supermarket unde găseai, pe lângă pește și carne preparată cu mirodenii, mobilier de grădină, obiecte sanitare pentru băi şi mașinuțe electrice.

Proprietarii pensiunii erau soț și soție, iar cealaltă cameră disponibilă pentru turiști era ocupată de doi cicliști austrieci veniți să colinde drumurile line din Europa. Am așteptat să adoarmă toți și am ieșit afară.

Orășelul cu o singură biserică avea de asemenea un singur bar.

În acel unic bar se asculta muzică pop din anii 1980, înregistrată pe un CD. Pe ringul de dans, adolescenți disperați să evadeze, să scape, își unduiau trupurile unul de celălalt, prea excitați ca să se ducă acasă, dar prea intimidați de partenerii lor ca să facă sex.

Am scanat barul încercând să găsesc persoana care putea fi interesată și am găsit-o relaxându-se în afara ringului de dans, în întuneric. M-am așezat în fața ei.

— Vorbești engleză?

— Un pic, a răspuns ea.

Dar pentru ce făcea, un pic era mai mult decât suficient. I-am cumpărat ceva de băut, însă abia s-a atins de pahar.

Vorbea engleza mai bine decât pretinsese, iar franceza ei, urma să descopăr la un moment dat, era superbă. M-a întrebat unde stau. I-am răspuns că la pensiune.

Mi-a spus că nu e deloc locul potrivit și că dacă vreau, știe ea un loc liniștit.

Perfect.

Liniște era exact ce îmi doream.

—×—

Locuia chiar la marginea orașului. Ușa masivă a casei ei s-a închis în urma noastră. Pe pereți erau fotografii cu bunici care își odihneau mândre mâinile pe umerii fiilor

lor.

Camera fetei era mobilată cu un pat și un birou. Pe pereți atârnau picturi fără valoare, făcute de un chiriaș cu generații în urmă. Insuficient apreciate de creatorul lor, care n-a binevoit să le ia cu el atunci când s-a mutat, picturile au rămas atârnate pe pereți, tolerate de proprietarul apatic. Sub pat erau cărți de economie, chimie și matematică. Pe biroul mic, așezat strâmb, stătea un teanc de farfurii murdare, pe care se pusese mucegaiul, și bucăți de folie de aluminiu pe care se vedeau prafuri. A făcut vânt cu piciorul unei cărți, și-a dat jos jacheta și m-a întrebat dacă sunt pregătit.

Pe brațe erau vizibile, deși nu foarte evident, urmele lăsate de ace. Cicatricele albe și subțiri se întindeau uniform de la încheieturi până sus la cot, vechi și abia vizibile, însă agravate de la scărpinat. Am întrebat-o câți ani are.

A smucit din cap.

— Ești pregătit? m-a întrebat ea.

— Mi-ai pregătit ceva pervers? i-am răspuns eu zâmbind.

I-am dat cheia înainte să scot cătușele. Nu voiam să își facă o impresie greșită. Chipul său a lăsat să se vadă că era puțin șocată, însă și-a recăpătat imediat zâmbetul cu profesionalism. Făcând un semn spre pat, m-a poftit să mă așez.

M-am întins pe pat și am lăsat-o să îmi prindă mâna dreaptă cu cătușele de scheletul patului. Când s-a aplecat pe spate să își admire treaba, am prins-o de încheietura mâinii stângi cu mâna lăsată liberă și am sărit.

— Salut! i-am spus trupului de sub mine care clipea dezorientat. Cred că e cazul să stăm de vorbă.

Capitolul 22

Cicatricele de pe brațe mă mâncau.

Ascunse sub colanți, răni mai recente îmi acopereau interiorul pulpelor și mă ardeau țipând după bisturiu și plasturi antiseptici.

Nathan Coyle – sau cel puțin așa spunea pașaportul lui canadian că îl cheamă – stătea lungit, legat cu cătușe de pat. M-am așezat lângă el, mi-am încrucișat picioarele și mi-am lăsat bărbia în palmă.

— Ai primit niște mesaje, i-am spus.

Coyle și-a focalizat privirea asupra mea și, odată ce vederea i-a devenit clară, i s-a limpezit și mintea.

Însă creierului lucid al bărbatului nu i-a convenit deloc realitatea.

Și-a încordat maxilarul, iar degetele i s-au încleștat.

— Presupun că sunt mesaje de securitate. Primul a fost *Circe,* al doilea *Eol.* Neștiind cui să răspund sau ce să zic, n-am răspuns. Colegii tăi trebuie să-și fi dat deja seama că ai intrat în bucluc. Vești bune pentru tine, dacă nu te împușcă așa cum ai făcut tu cu Josephine.

Stătea pe spate nemișcat. Poziția mâinii prinse de pat nu putea să fie nicicum confortabilă, însă el era un tip dur. Băieții duri nu se plâng.

— Am citit dosarul Kepler, am spus eu încercând să-mi înăbuș dorința de a mă scărpina. E aproape corect. Sunt impresionată. Doar că tu nu apari în raport și, din câte îmi amintesc, sunt destul de sigură că nu m-am atins de trupul tău înainte să îl folosești ca să mă împuști. Așa că nu poate fi o chestiune personală. Ai mai întâlnit fantome până acum, domnule Coyle?

Tăcere.

Bineînțeles.

Băieții duri se trezesc prinși în cătușe în locuri ciudate, împușcă femei în stații de metrou, sunt posedați de alte conștiințe și târâți printr-o jumătate de Europă, dar nimic

din toate astea nu este prea mult pentru ei.

— Mă gândeam să te mutilez, am spus eu conștientizând ce spun pe măsură ce rosteam cuvintele.

M-am simțit satisfăcută atunci când am văzut ceva ca un spasm traversând chipul lui Coyle.

— Evident, nu vreau să te mutilez cu mine înăuntru. Nu mi-au plăcut niciodată lucrurile de genul ăsta. Dar încă mai sper că partenerii tăi, oricine ar fi ei, vor ezita să te ucidă așa cum ai ucis-o tu pe Josephine a mea, și că ezitarea lor mi-ar putea salva și mie viața.

Liniște.

— În Edirne ți-am pus două întrebări. După ce am petrecut ceva timp în trupul tău, m-am mai gândit la câteva, deși tema generală a interogatoriului nu s-a schimbat. Pentru cine lucrezi și de ce au mințit în legătură cu Josephine?

Bărbatul și-a ridicat puțin trupul și pentru prima dată ochii lui i-au întâlnit pe ai mei și mi-a susținut privirea.

— Sunt minciuni, i-am zis eu. Mare parte din raport este corect, însă în paginile despre Josephine sunt numai minciuni. Angajatorii tăi au vrut să ne vadă moarte și pe ea, și pe mine. De ce crezi că au vrut asta? Cine sunt persoanele pe care se presupune că le-a ucis? De-a lungul secolelor, oamenii au încercat întotdeauna să îi omoare pe cei ca mine. E inevitabil ținând cont de ceea ce suntem. Dar tu ai împușcat-o pe Josephine în picior și chiar dacă eu fugisem –, iar tu *știai* că fugisem –, tot i-ai mai tras două gloanțe în piept. Și nu înțeleg de ce. Vreau ca toată povestea asta să se termine bine. Tu ești un asasin, însă nu ai acționat singur. Ești încă în viață pentru că reprezinți singura pistă pe care o am.

Am așteptat.

A așteptat și el.

— Poate vrei să te gândești, am conchis eu. Înțeleg.

Degetele mi-au alunecat de-a lungul venelor de pe brațe. Pipăiam cicatricele și voiam să mă scarpin. Mi-am luat degetele de pe răni și m-am ridicat sperând că dacă merg și mă mișc rapid o să uit de acel imperativ fiziologic.

Bărbatul mă privea. Eu i-am zâmbit.

— Trupul ăsta are probabil șaptesprezece ani, am zis prezentându-mi corpul din cap până-n picioare. Semne de autoflagelare, consum de droguri, prostituție și manuale școlare sub pat. Nu e problema mea, bineînțeles. Folosesc trupul ăsta doar ca să mă odihnesc; nu e treaba mea. Spune-mi, îți place ce vezi?

Oare băieții răi au opinii?

Acesta nu părea să aibă.

Probabil că exercițiile regulate de suprimare a fricii i-au suprimat și gândirea.

— Tu stai și gândește-te. Eu o să-mi fac de lucru.

Și exact asta am făcut.

Am aruncat foliile mizerabile de aluminiu într-o pungă de plastic, am curățat biroul de firimituri și am deschis fereastra să intre aer proaspăt. I-am aranjat cărțile, i-am împachetat hainele care căzuseră din dulapul înclinat într-o parte și am aruncat două perechi de colanți cu găuri ireparabile. Am îndreptat „operele de artă” de pe perete. Am scotocit prin sertare și am descoperit un pachețel cu marijuana, altul cu cocaină și le-am aruncat pe amândouă la gunoi. Sertarul de jos era încuiat. L-am forțat cu un cuțit de bucătărie. Am scos de acolo mai multe foarfeci chirurgicale bine păstrate, fețe și un bisturiu din argint. Am ezitat, apoi am aruncat toate obiectele ascuțite. I-am lăsat doar fețele.

Coyle mă privea din pat, atent ca o pisică, silențios ca mersul în noapte al unei feline.

Îmi era greu să mă concentrez sub privirile lui. Am stat în fața membrilor Camerei Reprezentanților a Statelor Unite și am fost inteligentă, vibrantă și sigură pe mine, însă atunci purtam un costum de trei mii de dolari și mâncasem un prânz de două sute de dolari. Și eram extraordinară pentru că așa și trebuia să fiu.

Fata asta – o necunoscută pentru mine – nu era extraordinară. Cu colanții ei uzați și brațele crestate, dorința de a mă ascunde în spatele fragilității ei, de a mă face ghem în trupul costeliv cu umerii ieșiți în afară ca

aripile unui pui, cu bărbia în piept, cu gâtul încordat, era la fel de naturală ca noaptea. Cu toate astea, Coyle mă urmărea, privea nu trupul meu, ci pe *mine,* și nimic nu ar fi putut să îl împiedice, nici dacă îmi plecam ochii, nici dacă îmi ascundeam fața.

Tulburătoare senzație. Nedorită și stranie. Captivantă.

Am făcut eforturi să mă concentrez. Îmi măsuram fiecare pas și mă plimbam de colo-colo făcând din încăpere ceea ce ar fi trebuit să fie. A face curat într-o cameră este o completare a curățării unui trup; îi schimbi mobila așa cum îi schimbi hainele. Fiecare are nevoie de o pasiune, iar eu puteam să fiu oricine.

— Ești un nenorocit arogant, a spus Coyle.

— O, Doamne! am zis eu. Vorbește.

— Îți bați joc de viața ei…

— Te superi dacă te întrerup înainte ca discuția să devină patetică? Sunt aici să vorbesc cu tine. Și pentru că nu poți să gândești cât timp sunt în trupul tău, am nevoie de o gazdă ca să te las să meditezi asupra profunzimii conversației noastre. Nu neg că mă plictisesc repede și că privesc trupurile pe care le locuiesc ca pe un proiect, așa cum ar face oricine, așa cum face toată lumea. Unii oameni croșetează, alții se apucă de yoga. Dacă șederea mea în acest trup ar fi de lungă durată, aș lua în considerare fără doar și poate a doua alternativă. Cred că niște yoga mi-ar face bine la genunchi. Dar nu e o ședere pe termen lung, așa că fac și eu ce pot așa pe fugă, iar tu, înainte să îmi ții o prelegere pe tema monstruozității mele, ar trebui să te bucuri că am ales să deretic pe aici și nu ți-am scos ochii ăștia nenorociți cu unghiile.

Din nou, tăcea mâlc.

M-am așezat iar pe marginea patului și mi-am ridicat genunchii la gură. Mi-am prins gleznele subțiri cu brațele pline de tăieturi, privind în ochii lui negri și sumbri.

— Distrugi viețile oamenilor, a spus el în cele din urmă.

— Da, da, așa este. Nu neg. Intru în viețile oamenilor și fur tot ce găsesc. Trupurile lor, timpul lor, banii, prietenii, iubiții, nevestele. Iau tot dacă vreau. Și uneori îi readuc

împreună sub o altă formă.

Mi-am dat după ureche o șuviță rebelă de păr și am continuat.

— Trupul ăsta se va trezi peste câteva minute speriat și confuz pentru că mai multe ore din viața lui s-au scurs într-o clipită. Fata asta o să creadă că am violat-o, că am drogat-o poate, că le-am făcut ceva trupului ei, lucrurilor ei – simbolul singurelor sale realizări în viață, așa cum sunt și pentru alții. O să fie speriată nu din cauză că i-ar fi fost agresat trupul, ci pentru că cineva i-a pângărit locuința. Și poate că fata asta face ce face atunci când se simte singură. Poate că se taie, trage pe nas, bea și apoi găsește un tip să plătească pentru toate cele de mai sus. Chiar nu știu. Dar noi doi trebuia să discutăm.

— Chiar așa? a spus el inspirând ușor.

— Mi-ar fi fost la fel de ușor să te trec printr-o vamă chineză cu cinci kilograme de heroină prinse în jurul taliei cât îmi e să discut cu tine. Dacă accepți să vorbești, s-ar putea să ai o șansă.

— Furi viețile oamenilor și decizi în locul lor. Decizi tu pentru fata asta.

— Nu este cazul acum. În câteva ore își va recăpăta trupul, iar noi vom dispărea. În câteva minute sau secunde, totul se schimbă sau nu se schimbă nimic. Tot ce contează e ce faci când vine acel moment.

— Un hoț e un hoț.

— Iar un criminal e un criminal. Asta e concluzia, nu?

S-a ridicat puțin sprijinindu-se de pat.

— Ce vrei?

— Ai ucis-o pe Josephine, am spus respirând ușor în aerul întunecat și răcoros. Știi ce părere am despre asta. De ce ai vrut să mă ucizi, domnule Coyle?

— Tu să-mi spui.

— Uneori e mai ușor să te bați decât să porți o conversație.

— Tu ai sta la discuții cu un germen de variolă?

— Dacă mi-ar povesti despre epidemiile pe care le-a produs, despre oamenii importanți pe care i-a vizitat,

despre copiii care au supraviețuit și despre mamele care au murit, despre spitalele înăbușitoare și refrigeratoarele din dubele securizate, i-aș cumpăra o masă cu trei feluri de mâncare și un weekend în Monaco. Nu mă compara cu o catenă de ADN într-o capsidă, domnule Coyle. Discuția e sub standardele amândurora. Pașapoartele tale, banii, armele – e clar că sunteți o organizație, parte dintr-o operațiune mai amplă. Ai o condiție fizică deosebit de bună – din păcate n-am respectat regimul tău alimentar și nici n-am făcut flotări. Și acum omori oameni ca mine.

Am oftat.

— Fără niciun motiv cred. Doar pentru că existăm. Crezi că ești primul care face asta? Mai devreme sau mai târziu cineva tot încearcă să ne omoare. Și cu toate astea, uite că existăm, la fel de perseverenți ca moartea. Pe două continente diferite, prin două căi separate au evoluat două specii complet diferite de vulturi, dar identice din punct de vedere funcțional – natura umple vidul. Indiferent cât de multe persoane ca noi omorâți, continuăm să reapărem – o anomalie a naturii. Uite care e treaba. Mi-ai ucis gazda pe care o iubeam. Poate că ți-e greu să crezi, dar am *iubit-o* pe Josephine Cebula, iar tu ai ucis-o. Ai ucis-o pentru că o mențiune în dosarul ei spunea că nu este doar trup-gazdă, ci și o asasină. O minciună. Superiorii tăi te-au mințit. Asta nu știai.

— Dosarul nu minte, a zis el. Josephine Cebula trebuia să moară.

— De ce?

— Știi bine de ce.

— Chiar nu știu. Numele din dosar – oamenii pe care se presupune că i-a ucis – Tortsen Ulk, Magda Müller, James Richter, Elsbet Horn. Nu știam cine sunt până nu am citit despre ei în raport și despre felul în care au fost omorâți – cu bestialitate și sadism, poate. Josephine nu era așa. Nu avea motive, nu ar fi avut ocazia și nici resursele, iar dacă te-ai fi interesat puțin ți-ai fi dat seama de asta. Era trupul meu gazdă, nici mai mult, nici mai puțin.

Nu se uita la mine. L-am prins de bărbie și i-am smucit

fața spre mine forțându-l să mă privească.

— Spune-mi de ce.

— Galileo, a răspuns el.

Am încremenit cu mâinile încleștate de fălcile lui. Părea surprins de propriul glas.

— Pentru Galileo.

— Cine e Galileo?

— *Santa Rosa,* a răspuns. Asta a fost Galileo.

Am ezitat căutând un indiciu pe chipul bărbatului. Voiam să aflu mai mult. În acel moment m-a lovit violent în față cu pumnul mâinii stângi. Am scos un țipăt și am căzut rostogolindu-mă peste marginea patului. S-a ridicat repede în genunchi și a început să tragă de cătușe, încercând să rupă lanțul de metal cu ambele mâini, în timp ce unul dintre picioarele patului începea să trosnească, iar din el să sară așchii. M-am ridicat în picioare împleticindu-mă și atunci am primit un șut în stomac. Am reușit să-i prind piciorul tocmai când patul a cedat, iar el și-a eliberat mâna dreaptă. M-am prins de cracul pantalonului și i-am simțit glezna cu vârfurile degetelor

și cam asta a fost tot.

Capitolul 23

Întotdeauna am fost vânați.

Am făcut cunoștință cu acest adevăr în anul 1838. Eram la Roma și nu voi ști niciodată cum m-au găsit.

Au venit noaptea. Bărbați cu mănuși groase din piele și măști negre prevăzute cu cioc prelung și odorizat[6] – doctorii ciumei vânau o boală cum nu se mai văzuse. Își prinseseră îmbrăcămintea cu sfoară la încheieturile mâinilor, la glezne și la brâu, astfel încât să nu-mi pot vârî mâna să le ating pielea. Doi dintre ei s-au așezat pe pieptul meu, în timp ce al treilea mi-a prins în jurul gâtului un laț legat de un băț lung de aproape un metru și m-a ridicat trăgându-mă cu el de gât. Gâfâiam încercând să respir, mă zbăteam, azvârleam din picioare și încercam să prind o mână, un fir de păr, un picior, un deget – orice crâmpei de piele străină – însă bărbații erau precauți, foarte precauți. În timp ce mă târau pe străzile întunecate, prins în laț ca un câine neascultător în lesa stăpânului, se atenționau unii pe alții să fie atenți, să nu se apropie prea mult de diavol și să nu lase mâna demonului să se atingă de a lor nici măcar în trecere. În bezna nopții, împărați romani cu fețele sparte, zei morți cu membrele zdrobite, ochii înlăcrimați ai Fecioarei Maria și fețele încruntate acoperite de glugi ale hoților care se furișau grăbiți pe aleile pietruite dintre casele în paragină, de unde răzbătea un miros fetid, priveau în jos fără să ofere alinare.

Într-o pivniță din piatră, sub un turn din piatră construit de un roman mort cu secole în urmă și renovat de un grec mort și el de mult timp, m-au așezat pe un scaun de lemn și cu cătușe de fier mi-au prins de el mâinile și picioarele, astfel încât să nu-mi pot mișca nicio parte a corpului. Apoi

[6] Referire la costumele purtate de doctori în vremea ciumei, în secolul al XVII-lea. Costumul era alcătuit dintr-o manta lungă până în pământ, pălărie turtită cu bor, mănuși și o mască prevăzută cu un cioc lung, în care erau introduse ierburi aromatice, menite să alunge mirosurile fetide, considerate de unii a fi principala cauză a răspândirii bolii.

au venit preoții și doctorii, soldații și schingiuitorii, care m-au bătut cu măciuci lungi și mi-au cădelnițat tămâie în față, zicând piei diavole. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh îți poruncesc să ieși!

În ziua a treia a captivității mele, trei bărbați cu măști au intrat în pivniță aducând cu ei o femeie ai cărei ochi erau roșii de la atâta plâns și care a încercat, atunci când m-a văzut, să mi se arunce la picioare și să îmi sărute mâinile încătușate acoperite cu mănuși. Însă femeia nu a fost lăsată să treacă dincolo de linia trasată cu sare în jurul scaunului meu.

Plângea și striga fiule, fiule, fiule ce demon te-a adus în starea asta?

Dacă nu mi-ar fi rupt coastele și nu m-ar fi otrăvit cu remediile lor, și dacă mi-ar fi dat să beau și să mănânc mai mult decât o gură de apă și niște pâine muiată dintr-o lingură cu coadă lungă, probabil i-aș fi spus bunei mele mame că acei oameni mă aduseseră în starea asta. Acești oameni care stau în fața ta, ei mi-au făcut asta. Vino mai aproape, lasă-mi buzele să-ți atingă urechea și o să-ți spun ce mi-au făcut.

Acei oameni se făceau răspunzători, însă n-am putut să-i povestesc, ci am stat neputincioasă și frântă în fața femeii, în timp ce plângea, și se tânguia și își striga băiatul, și blestema demonii. În cele din urmă au calmat-o și i-au dat să bea un pahar cu vin și încă ceva, după care au așezat-o pe un scăunel.

Apoi, căpetenia schingiuitorilor, un bărbat înveșmântat într-o sutană roșie cu glugă și mănuși stacojii imense, care i se umflau în afară la încheieturi pentru ca apoi să fie împinse din nou înăuntru și legate de antebraț, s-a lăsat în genunchi în fața mamei și i-a spus:

— Fiul tău e mort și s-a suit la ceruri. Ce vezi tu acum e doar un impostor, un vampir în trupul putrezit al copilului tău. Am fi putut să-l ucidem fără să-ți spunem, dar tu ești mama lui și să nu știi ce i s-a întâmplat fiului tău este mai rău decât să știi ce nenorociri a comis această creatură.

La auzul cuvintelor, femeia a mai vărsat câteva lacrimi și

aproape că am admirat compasiunea pe care viitorii mei criminali i-au arătat-o acestei mame.

Apoi bărbatul a continuat:

— Demonul s-a desfrânat în trupul fiului tău. S-a culcat cu bărbați și cu femei deopotrivă. Poartă chipul fiului tău în timp ce săvârșește păcat după păcat, satisfăcut de puterea lui și încântat de viclenia lui. Cu fiecare păcat pe care îl comite pângărește memoria fiului tău și trebuie să moară, înțelegi ce-ți spun, măicuță? Ne ierți pentru fapta pe care urmează să o facem?

Femeia și-a mutat privirea de la acel înger al morții către mine, iar eu am rostit stins:

— Mamă…

Ucigașul a prins-o puternic de încheieturi pe femeie și i-a spus printre dinți:

— Cel care vorbește nu este fiul tău. Este demonul. Zice orice numai să trăiască.

Și astfel mama și-a luat privirea de la mine și cu lacrimile înnodându-i-se în barbă a zis întretăiat:

— Domnul să aibă milă.

Însă nu a spus și în privința cui să fie milostiv.

Mă zvârcoleam și țipam. O strigam pe mama, mamă, te rog, în timp ce bărbații o conduceau afară. Însă femeia nu s-a uitat înapoi și n-am învinovățit-o pe deplin pentru asta întrucât, la drept vorbind, nici nu-i știam numele.

—×—

A doua zi, în lumina crudă a zorilor, m-au dus într-o curte interioară, înconjurată de ziduri de piatră cenușie și obloane închise. Aveau un conac care aparținuse odată unor oameni de seamă, însă clădirea își pierduse din valoare în această eră a oțelului și a fumului, ajungând un monument în paragină al unei ambiții imperiale.

În mijlocul curții fusese ridicat un rug, iar orchestratorii morții mele stăteau în jurul lui înveșmântați în robe roșii. Aveau capetele plecate și își țineau încrucișate pe piept mâinile băgate în mănuși. La piciorul stâlpului de care voiau să mă lege era un vas din metal în care focul ardea mocnit. Ritualul face crima mai ușoară; atenția celor care

ucid se poate concentra la altceva. Văzând rugul, am început din nou să mă zbat și să țip. M-au târât până la piciorul stâlpului și m-au împins în genunchi. Un preot stătea în fața mea, iar roba lungă și neagră îi acoperea picioarele protejate de încălțări negre. Și-a ridicat mâinile să binecuvânteze, dacă nu pe mine, cel puțin trupul pe care urma să îl arunce în foc. Și cum stăteam așa m-a fulgerat un gând: și dacă sub roba lui largă se afla un picior dolofan și păros? Nu prea mă interesase până atunci ce se ascundea sub sutana unui preot, însă acum mi se părea un lucru de maximă importanță. Așa că m-am aruncat la pământ, deși aveam încă prins de gât lațul care, prăbușit cum eram, mă strângea de trahee, tăindu-mi respirația. Gardianul care mă păzea a fost tras în față de greutatea mea. Atunci când m-am azvârlit la pământ, preotul s-a dat înapoi, surprins că produsese o reacție atât de puternică în păcătosul din fața lui. Pentru o secundă am simțit că forța care îmi strângea gâtul slăbește și astfel mi-am deschis ochii, m-am ridicat de pe burtă și cu dinții dezveliți mi-am băgat capul sub sutana preotului și am mușcat cât am putut de tare de ce am apucat.

Am simțit pe piele atingerea firelor de păr. Veșmintele preotului îmi intraseră în ochi, iar în gură am simțit gust de sânge. Pe când preotul urla de durere, șocat de ce i se întâmpla,

am sărit și m-am împleticit înapoi scoțând un țipăt ascuțit. Veșmintele negre mi se ondulau în jurul picioarelor. Trupul încătușat a fost tras înapoi lângă stâlp și lovit în cap cu o bâtă. M-am dat în spate, cu mâinile tremurând, și am spus într-o italiană perfectă:

— În numele Domnului, mergi în pace!

Apoi m-am îndepărtat, încercând să îmi recapăt răsuflarea.

Din mușcătura proaspătă din gambă îmi șiroia sângele, însă nimeni nu a observat. Între timp, trupul uluit își deschisese ochii și în timp ce călăii îl legau de stâlp țipa:

— Ce e asta, cine sunteți, ajutor, ajutați-mă, ce se întâmplă?

M-am uitat în jur la însoțitorii mei cufundați în tăcere. Mănuși groase, robe lungi. N-aveam cum să intru ușor. Unul dintre gardieni a luat un cărbune aprins din vasul de metal și l-a așezat sub rug. Trupul legat de stâlp m-a văzut și a început să țipe:

— Preamilostive părinte, ajută-mă, te rog!

O mână învelită în mănușă mi s-a așezat pe umăr, iar o voce liniștită m-a întrebat în franceză:

— Nu te-a atins, părinte, nu-i așa?

M-am uitat în ochii chipului acoperit cu o mască strâmtă roșie și am dat din cap.

— Nu, m-a protejat sutana.

Omul mă privea acum cu ochii mijiți și mi-am dat seama că nu aveam niciun motiv să cred că trupul pe care-l locuiam știa franceză.

Am scăpat Biblia din mână, iar în momentul în care bărbatul înveșmântat în robă s-a întors către însoțitorii lui, i-am zburat pălăria de pe cap și i-am smuls masca de pe față. L-am prins cu o mână de după grumaz, iar pe cealaltă i-am pus-o pe ochi. Chiar când a început să se zbată am sărit, rotindu-mă să izbesc cu coatele chiar în pântecul preotului înveșmântat în sutană neagră. Trupul meu era înalt, bătrân și uscățiv. Aveam un pumnal și un pistol prins de un cordon negru pe care l-am tras afară și l-am descărcat în primul om care se pregătea să tragă în mine. Focul de sub rug se întețea, iar în aer se ridica fum negru. Băiatul legat de stâlp a început să țipe, însă bărbații înfășurați în robele lor roșii se puseseră deja în mișcare, scoțându-și armele și urlând cuprinși de panică. Mi-am aplecat capul în faţă, mi-am unit antebrațele şi m-am azvârlit cu țeasta înainte în primul om care mi-a ieșit în cale. L-am lovit în piept și l-am doborât la pământ. S-a auzit un foc de armă și ceva a explodat în interiorul meu, sfâșiindu-mi plămânii și rupându-mi oasele. M-am dat pe spate, iar zgomotul împușcăturii îmi răsuna în urechi. În piept mi se căsca nu atât durerea, cât panica. Bărbatul care trăsese se afla la aproape cinci metri de mine și își reîncărca pistolul. M-am forțat să mă ridic în picioare și

am simțit sângele țâșnind din mine. Am fugit către asasinul meu eliberându-mi mâna dreaptă din mănușă. Bărbatul a încărcat, și-a ridicat pistolul și a tras.

Forța impactului m-a răsucit într-o piruetă la trei sute șaizeci de grade, iar în cădere m-am agățat de primul obiect care mi-a ieșit în cale și care s-a nimerit să fie chiar cel care a tras. I-am sfâșiat cu degetele roba în zona pieptului. Am simțit atingerea caldă a claviculei lui și,

binecuvântată și plină de milă scăpare, am sărit

într-un corp cu oasele încă intacte,

în timp ce trupul plin de sânge care mi se agățase de piept se desprinsese

și-mi căzuse fără suflare la picioare, cu plămânii zdrobiți, cu pieptul sfărâmat și cu fața acoperită de propriul sânge.

Bărbații adunați în grădină urlau cu pistoalele scoase și cu pumnalele ridicate, însă în confuzia care se iscase nimeni nu mai știa în cine să tragă, așa că m-am întors și am căutat ieșirea, ușa pe unde venisem. În spatele meu se ridicau flăcările, iar eu mi-am aruncat pistolul pe jos și am fugit.

Legat de stâlp, trupul băiatului începea să trosnească, iar părul îi era în flăcări. Țipa încă în timp ce picioarele începuseră să îi sfârâie în văpaia focului.

Am fugit.

Capitolul 24

Eu, cea căreia răuvoitorii îi spun Kepler și al cărei trup, care s-a urcat în autobuzul de 7.03 către Bratislava și răspunde la numele Coyle, m-am străduit în ultimii ani să fiu mai bună.

Asta nu înseamnă însă că standardele mele în ceea ce privește acest „mai bună” sunt foarte înalte.

Într-o cameră mică dintr-un apartament mic dintr-un orășel, o fată cu cicatrice pe brațe stă trează și speriată într-o încăpere în care nu-și aduce aminte să fi făcut ordine, pregătită să trăiască mai departe o viață pe care numai ea ar putea-o trăi.

Nu e nevoie de mai mult de o secundă pentru ca întreaga viață să ți se schimbe.

Şi numai cei care rămân în urmă suferă consecințele.

—×—

Autobuzul străbătea huruind sătucele slovace. Făcea stație să ia o mamaie de aici sau doi adolescenți îndrăgostiți de acolo, dar nu mai mult de șase-șapte pasageri la fiecare oprire. Stația mea nu avea nume, însă șoferul știa locul unde trebuia să cobor. Autobuzul a oprit lângă un altar închinat Sfântului Cristofor și o alee plină de noroi, cu fagi de-o parte și de alta, care formau parcă un tunel. Poteca mustea sub stratul gros de frunze galbene, în timp ce eu pășeam spre o clădire cenușie ca un mormânt, înconjurată de grădini cu iarbă aplecată și iazuri presărate cu nuferi. Lângă intrarea principală era o fântâniță care secase, iar acum stătea acoperită de mușchi. Ferestrele aveau pe afară grilaje de fier. Pe o placă de lemn scria: AZILUL DOMINICO, VĂ RUGĂM SĂ VĂ ÎNREGISTRAȚI LA RECEPȚIE.

Pe timpul comuniștilor era ușor să fii sănătos mintal. Depresia, schizofrenia, tulburarea afectivă bipolară sau, mai rea decât toate, exprimarea unei păreri contrare celor susținute de stat erau pur și simplu expresia unei minți

bolnave care trebuia izolată de popor. Să fii bolnav însemna să fii vinovat. Tu, spunea statul, tu, cel care jelești la vederea adevărurilor crude ale acestei lumi şi vezi aşa de clar minciunile pe care le spun oamenii – tu ți-ai făcut asta cu mâna ta. Așa că trebuie să fii recunoscător statului pentru orice fărâmă de milă îți aruncă în cale.

O numim boală – mi-a șoptit cândva un doctor pe o stradă lăturalnică din Viena –, dar o boală nu e nici pe departe la fel de ușor de acuzat cum sunt ființele umane.

Comunismul a căzut, însă ideile dispar mai încet decât oamenii.

Știam toate aceste lucruri acum mulţi ani, atunci când, după ce i-am golit conturile și i-am repudiat familia, am adus trupul lui Horst Gubler la această poartă și am strigat ajutați-mă, cred că sunt posedat.

—×—

Recepționera m-a întrebat cum mă cheamă.

— Nathan Coyle, i-am răspuns cu cel mai îngrijit accent canadian de care eram în stare.

Suna aproape identic cu accentul meu american, cu excepția felului în care pronunțam litera „z” – oricum tot efortul meu era o pierdere totală de timp în fața matroanei slovace din spatele biroului.

— Sunt nepotul domnului Gubler, am spus. Am venit să-mi văd unchiul.

Femeia părea uimită.

— Vai, Doamne, n-ați spus că sunteți *nepotul* ultima dată când ne-ați vizitat, domnule Coyle!

— Nu? Poate că nu gândeam clar. Spuneți-mi, când am trecut ultima oară pe aici?

—×—

În dosarul Kepler există o fotografie cu Horst Gubler.

Omul din poză are în jur de șaizeci de ani și stă cu spatele la fereastră. Are două bărbii: prima este ascuțită, a doua, cea de dedesubt, este lungă și atârnă către baza gâtului. Părul bărbatului este alb-cenușiu, drept, tuns scurt, iar ochii au culoarea cenușie. Are nasul coroiat, care pe chipul unui bărbat mai pirpiriu ar părea enorm, însă lui

i se potrivește perfect. Nu privește în cameră, fiind pe jumătate întors către un necunoscut care nu apare în fotografie. Poartă îmbrăcămintea albastră a spitalului și pare uimit că a fost surprins acolo, încadrat de soarele în amurg. Într-o altă viață ar fi putut fi un unchi agreabil, un Moș Crăciun dolofan sau poate, dacă împrejurările i-ar fi permis, un congresman de încredere şi violator de femei. Totuși aici, acum, era ce era – un om fără avere, fără prieteni și fără cetățenie, pentru că și-a autodemascat numeroasele ticăloșii, și-a ars pașaportul american atunci când a intrat în Slovacia, și-a înstrăinat activele, și-a îndepărtat prietenii și s-a comportat exact așa cum s-a descris când a venit la ospiciu, ca un om posedat.

Am fost condus pe coridoarele care miroseau a dezinfectant și a ceapă fiartă. În spatele ușilor masive din metal, care bâzâiau atunci când se deschideau, abandonații națiunii stăteau și priveau în liniște la televizor. O donație făcută recent de un binefăcător care nu-şi dezvăluise identitatea i-a pricopsit cu un studio de pictură – o cameră micuță cu ferestre largi care dădeau spre nord, însă a cărei ușă stătea încuiată pentru că finanțarea, deși fusese generoasă, nu era totuși suficientă nici pentru a plăti un profesor, nici pentru vopsele.

— Vrem ca pacienții să se exprime, mi-a zis femeia în timp ce mă conducea pe coridoare. Îi ajută să se regăsească.

Am zâmbit fără să spun nimic.

— Nu sunt de acord, a zis un bărbat în vârstă.

Stătea singur pe un scaun. Purta un pulover croșetat, care îi era prea strâmt în jurul umerilor piperniciți. Buza de jos îi ieșea în afară și aproape că îi trecea dincolo de vârful nasului.

— Ei nu știu. Când vor afla, atunci să vezi. Atunci se vor întoarce așa cum am spus.

— Bineînțeles că nu se vor întoarce, i-a spus asistenta-șef zâmbind. Iar vorbești aiureli.

Am urcat alte scări și am ajuns pe un coridor. Acolo, o ușă securizată încuiată și mai multe uși din placaj subțire

de lemn, multe dintre ele deschise. În dreptul fiecărei uși se afla o etajeră pentru diverse documente – registre cu programări, tensiunea arterială, medicație și câteva poze pentru cei care voiau să-și amintească de familiile care îi părăsiseră acum multă vreme, de copiii care n-au venit niciodată în vizită sau de casa pe care pacientul nu o va mai vedea niciodată.

Ușa lui Horst Gubler nu avea nicio fotografie.

Era întredeschisă, iar asistenta a ciocănit și a deschis-o larg fără să aștepte un răspuns de dincolo.

Un pat de o persoană, un scaun, un birou, o chiuvetă. O oglindă din PVC, laminată cu grijă și lipită de perete. O fereastră cu grilaj care dădea spre vest către copacii cu frunze roșii ce se dezgoleau în așteptarea frigului.

— Horst, uite cine s-a întors, i-a spus asistenta într-o engleză aspră.

Horst Gubler s-a ridicat de pe scaun, și-a pus cartea jos – un roman mediocru de aventuri trecut prin multe mâini – și m-a privit. A întins spre mine o mână lipicioasă și rece și mi-a zis bâlbâindu-se:

— Încântat s-s-ă te cunosc.

— Îți amintești de domnul Coyle, i-a spus asistenta pe un ton ușor dojenitor. A venit să te vadă acum nici cinci săptămâni.

— Da, da. Așa e.

Trebuia să-și amintească, pentru că așa spusese asistenta-șef şi în consecință aşa trebuia să fie.

— S-s-speram, a continuat el, iar limba i s-a încâlcit în sunete.

A strâns puternic din pleoape și s-a forțat să-și termine fraza.

— …să fii de la ambasadă.

— Horst, am mai discutat despre asta, i-a zis asistenta.

Era de ajuns ca ea să clatine trist din cap, ca ochii lui Gubler să cadă în podea.

— Da, doamnă.

— Domnul Gubler nu-și amintește prea bine unele lucruri, nu-i așa?

— Așa e, doamnă.

Asistenta s-a întors spre mine și a rostit clar și răspicat ca să înțeleagă toată lumea:

— E normal ca unii pacienți care prezintă episoade psihotice să pară lucizi în timpul lor și amnezici după. Psihoza de care suferă domnul Gubler – obsesia că ar fi posedat – e un mecanism tipic, din fericire mai puțin răspândit în societățile din Vest decât a fost cândva.

Asistenta zâmbea satisfăcută, iar din pieptul de matroană i-a ieșit un chicotit scurt. Apoi a continuat să explice întru liniștea tuturor celor de față:

— Dar lucrurile merg spre bine, noi asta credem!

Am râs pentru că și ea a râs, iar privirea mi-a alunecat spre Gubler, care stătea mut și nemișcat, cu capul plecat și cu palmele unite în față, și nu scotea un sunet.

—×—

Stătea pe marginea patului și se agățase cu degetele de el de parcă îi era frică să nu cadă.

Am închis ușa în urma asistentei, apoi m-am așezat pe scaunul din fața bătrânului, analizându-i chipul.

Abia dacă îl recunoșteam. Săptămâni întregi îl privisem în oglindă. Îi lăsasem să crească o barbă neîngrijită care să-i ascundă, și nu să-i scoată în evidență trăsăturile. Totuși, nici chiar atunci când căutam modalități să pedepsesc acea față, străduindu-mă din toate puterile să-l fac să dispară pe Horst Gubler, ei bine, nici chiar atunci nu am putut să-i șterg acelui chip licărirea mândră din ochi și acea crispare a buzelor. Privisem atât de mult acea imagine în oglindă, încât ajunsesem să o urăsc, pentru că indiferent cât de trist îmi schimonoseam trăsăturile și cât de tare strângeam din ochi sau îmi încrețeam nasul, întotdeauna ieșea la suprafață acea sfidare trufașă a omului care a reușit să scape.

Gata.

Am făcut tot ce am putut să distrug acel chip, însă abia la final, când am stat în fața unui necunoscut, într-o țară străină și am spus acel adevăr – „Sunt posedat” –, abia atunci mi-am atins scopul.

Chipul acela era acum umil. Îmi făcusem treaba.

— Bună ziua, domnule Gubler, am spus eu.

— B-bună ziua, mi-a răspuns el bâlbâindu-se din nou.

Nu și-a ridicat capul să mă privească.

— Vă amintiți de mine?

— Da, domnulle Coyle. Stau mai bine cu memoria acum. Ați venit aici cu p-p-partenera dumneavoastră.

— A da, partenera mea. Mă scuzați, am mai mulți parteneri. Puteți să-mi reamintiți cu ce parteneră v-am vizitat?

Bătrânul s-a uitat la mine cu o privire scânteietoare, pentru că sigur acesta era un test, i se punea la încercare mintea, iar el nu avea să greșească.

— Alice. Numele ei era Alice.

Am zâmbit și m-am tras mai aproape de el, până pe marginea scaunului. Bătrânul a tresărit și și-a întors capul într-o parte.

— Domnule Gubler, vă mai amintiți despre ce am vorbit ultima dată când v-am vizitat?

Bătrânul a aprobat din cap apatic.

— Puteți să-mi spuneți ce am discutat?

— Voiați să aflați despre t-t-trecutul meu. Avusesem un episod de tulburare psihotică.

Bărbatul şi-a ridicat vocea când a rostit cuvintele, neștiind dacă greșise sau nu.

— Nu eram posedat. A fost o criză cauzată de stresul de acasă și de la muncă.

— Absolut, am spus eu. Îmi amintesc că mi-ați povestit. Cum spuneați că a început? V-a atins o femeie. Era oacheșă și purta o rochie albastră. V-a luat de mână și apoi…

— Aici, a zis el cu voce stinsă. Apoi m-am trezit… aici.

— Întocmai.

M-am aplecat în față și mi-am vârât palmele între genunchi.

— Și ce altceva ne-ați mai spus? Despre cum ați fost posedat?

— Nu posedat, nu eram posedat.

— Altceva ne-ați spus, nu-i așa? am murmurat eu. Când v-ați trezit aici, un doctor vă ținea de mână, iar dumneavoastră vă uitați la el. Vă amintiți ce-a făcut mai departe?

— Nu eram posedat, a spus din nou cu voce tăioasă.

Se ținea strâns cu mâinile de marginea patului și avea încheieturile degetelor albe de la forța cu care strângea. Șira spinării îi era curbată, iar fălcile i se mișcau lent.

— Nu eram posedat.

— Ne-ați povestit, mie și lui Alice, despre doctor? Ne-ați spus cum v-a zâmbit?

— A zâmbit bucuros că mă vede. Mi-a zâmbit şi a avut grijă de mine.

— Ne-ați spus numele doctorului?

Eram la doar câțiva centimetri de Gubler, iar genunchii mei erau lipiți de ai lui. Degetele aproape că le atingeau pe ale lui, iar atunci când mi-am întins mâna, bărbatul s-a smucit și a țâșnit de pe marginea patului și s-a lipit de perete.

— Nu mă atinge! a țipat el. Scursură nenorocită! Să nu îndrăznești să mă atingi!

M-am dat înapoi ridicându-mi mâinile cu palmele spre el, împăciuitor.

— E în regulă, am spus eu scurt. Nu vreau să te ating. Nu te atinge nimeni.

Ochii înroșiți îi erau scăldați în lacrimi, iar lacrimile așteptau să cadă. Respira precipitat, cu trupul contorsionat lipit de perete, departe de mine.

— Doctorul a uitat, a zis el încet.

Vorbea repede, clar, iar vocea era a unui om complet sănătos.

— A uitat că m-a atins. Cum pot ei să explice asta? Ce explicație au?

Și-a rotit ochii spre mine și, pentru o secundă, am recunoscut pe chipul îmbuibat de medicamente severitatea privirii care mă bântuise de atâtea ori din oglindă.

— Tu înțeleseseși. Stăteai acolo, iar fata ținea camera, iar tu ai spus că înțelegi. M-ai crezut. A fost o minciună

nenorocită? M-ai mințit?

— Nu, i-am răspuns eu.

— Mi-ai spus o nenorocită de minciună?!

— Nu. Nu cred că asta s-a întâmplat.

— Îți… bați joc de mine?

— Nu.

— Am așteptat ani de zile. Prieteni, ambasada… niște idioți. Sunt cu toții niște idioți nenorociți. Spun că sunt întârzieri, că sunt prea multe dosare pe rol. Mi-ai spus că o să rezolvi situația. Ce vrei de la mine?

— Totul, am spus eu dintr-o suflare. Tot ce îți amintești despre mine și despre Alice. Vreau să îmi spui ce am zis, ce a zis ea, cu ce eram îmbrăcat, cu ce era îmbrăcată ea. În ce limbă am vorbit. Era slovacă? Alice arăta obosită, era fericită, supărată, tristă, tânără, bătrână? Vreau să știu tot.

— De ce?

Mi-am privit vârfurile pantofilor, apoi mi-am desprins degetele încrucișate și m-am ridicat în picioare. Mi-am împins scaunul sub birou, mi-am trecut mâna prin păr și m-am așezat pe podea lângă el, suficient de aproape încât să îmi ating foarte precaut mâna de pantalonii bărbatului. Dedesubt îi simțeam căldura gambei. Am respirat ușor și apoi l-am privit fix în ochi.

Privirile noastre s-au întâlnit și *m-a văzut* pentru prima dată de când am intrat în acea cameră.

Mi-am strâns degetele calde în jurul gambei lui, apăsându-i carnea.

— Tu de ce crezi? i-am răspuns.

Capitolul 25

Seară în Bratislava.

Stăteam într-o cafenea în fața unui computer și beam o cafea proastă. Înghesuisem bagajele lui Coyle sub scaun.

Pe o adresă pe care o făcusem nici eu nu mai știu când și pe care nu am dezactivat-o niciodată, primisem un e-mail de la un individ care se identifica drept Spunkmaster13.

Vremurile s-au schimbat, însă nu și Johannes Schwarb.

Un raport privind pașapoartele deținute de Nathan Coyle arăta că toate erau în regulă, mai puțin cel turcesc, posesorul lui fiind dat în urmărire de poliția din Istanbul. Un bărbat suspectat că împușcase mortal o femeie în stația Taksim închiriase o mașină sub acea identitate, apoi condusese până în localitatea Edirne pe timpul nopții, încercând să scape.

Mi-am notat în minte că trebuie să ard pașaportul turcesc și am început să răspund.

Spunkmaster13 aștepta deja în *chat room* și a apărut înainte ca eu să apuc să tastez mai mult de câteva cuvinte pe ecran.

Au urmat obișnuitele comentarii și glumițe însoțite de panoplia de fețe zâmbitoare și de emoticoane cu ninja, care alcătuiau, se pare, o bună parte din vocabularul lui Johannes, apoi:

> Christina 636 – Am nevoie să mai verifici ceva pentru mine.
>
> Spunkmaster13 – Sigur, ce?
>
> Christina 636 – Un număr de înregistrare. E vorba de o mașină condusă de două persoane – un bărbat pe nume Nathan Coyle și o femeie numită Alice White. Au vizitat un ospiciu din Slovacia, s-au

înregistrat la recepție și au introdus datele de identificare ale mașinii cu care veniseră. Un pacient din ospiciu spune că femeia ar avea între douăzeci și nouă și treizeci și cinci de ani, păr scurt și blond, înălțime 1,65-1,75, subțirică, piele albă, ochi albaștri. Poți să verifici?

Spunkmaster13 – Floare la ureche.

Christina 636 – Încă ceva. Îți spune ceva numele Galileo?

Spunkmaster13 – Un tip mort de mult?

Christina 636 – Mi s-au dat niște nume: Galileo și Santa Rosa.

Spunkmaster13 – Nu știu nimic.

Christina 636 – Nicio problemă. Și mulțumesc.

Capitolul 26

Bratislava la căderea nopții.

Cerul căpăta culoarea unei vânătăi de două zile. O linie galbenă de lumină traversa orizontul la vest, încercând să privească spre lume de sub bolta care promitea ploaie.

N-am mai fost în Bratislava de zeci de ani – zece străzi frumoase în mijloc, un castel pe un deal, troleibuze și o grămadă de clădiri cu arhitectură anonimă în depărtare. Un oraș pe care majoritatea turiștilor îl vizitau în două zile. O oră cu vaporul de la Viena și tot atâtea cu trenul de-a lungul luncilor – în drum spre această așa-zisă capitală națională, era greu să scapi de senzația că existau alte locuri ceva mai interesante prin apropiere.

La acel internet café de unde luasem legătura cu Johannes se serveau pateuri al căror aluat se întărise pe margini. Luminile din piațetă se proiectau albe și reci peste pietrele pale, iar când a început să plouă, apa din canalizări bolborosea și scânteia ducându-se la vale, către malul fluviului.

Am ieșit din cafenea în ploaia torențială și am regretat că nu m-am asigurat cu îmbrăcăminte pentru toate anotimpurile în acele câteva minute petrecute în Istanbul, când am întâlnit pentru prima dată trupul lui Nathan Coyle. Până la urmă, habar n-aveam cât timp urma să petrec în gazda mea.

Am alergat prin ploaia care dansa atingând ușor acoperișurile înclinate, pentru ca apoi să se scurgă zgomotos prin gurile de canal. Statuile solemne de pe biserici picurau apă din vârful nasurilor și al bărbiilor, iar aripile de îngeri vărsau cascade pe ușile de lemn ale monumentelor medievale. Cablurile electrice scoteau scântei mari și albe în mersul legănat al troleibuzelor pe străzile interminabile, în timp ce castelul cu patru turnuri aflat pe deal se pierdea într-o cascadă rectangulară de lumini galbene, suspendate deasupra întunericului diform

al orașului.

Am alergat cu pantalonii fleașcă, cu stomacul gol și cu geanta plină cu secretele altei persoane lovindu-mi-se de spate, trecând pe lângă bărbați cu fețele pe jumătate ascunse în umbră, cu sacourile trase peste cap, care se luptau pentru un taxi; femei cu umbrele date peste cap, cu părul lipindu-li-se de fețele reci și palide; adolescente cărora le era imposibil să mai meargă în pantofi și îi cărau acum de tocuri, înaintând cu greu pe străzile ca niște râuri. Și pentru un moment degetele au început să mă mănânce, iar fața mi-a devenit foarte rece și am aruncat o privire către

o femeie cu păr frumos, negru, lung până la mijloc, cu umerii goi, glaciali; jacheta care ar fi trebuit să îi acopere umerii îi atârna de un braț, în timp ce femeia se chinuia în mod surprinzător să tragă pe ea ceva mai gros; în urma ei un bărbat; pe buze simțea gust de ciocolată și era frumoasă, iar viața ei părea liniștită. Probabil că în seara aceea urma să ia cina cu bărbatul pe care-l iubește și care o iubește la rândul lui, iar când ploaia se va opri vor sta împreună pe balcon

– cu siguranță ea are un balcon –

și vor privi fluviul în aerul rece al nopții și nu vor avea nevoie de cuvinte.

Femeia s-a întors, iar eu am continuat să alerg pentru că viața oricărui om e mai frumoasă privită din afară.

—×—

Hotelul unde stăteam era destinat turiștilor și era amplasat chiar pe fluviu. Un bar se prelungea dincolo de marginea apei, iar leduri purpurii înconjurau balustrada și puteai auzi clinchete de pahare. Pereții holului erau plini de fotografii cu Bratislava de altădată, prinți morți și regi măreți; recepționera vorbea cinci limbi, pe toate fluent, pe toate zâmbind. Când am introdus cardul în ușă, s-a deschis fără niciun zgomot. Înăuntru era puțin cam prea cald și mirosea a balsam de rufe.

Am făcut o baie.

În timp ce stăteam cufundat în cadă, mi-am trecut

degetele peste semnele lăsate de trecerea prin viață. O cicatrice albă și rotundă pe brațul stâng, mai jos de umăr, lăsată acum mult timp de vaccinul contra tuberculozei. Îmi amintesc vremurile când trupurile aveau semne de variolă; acum purtau urme de vaccinuri. O cicatrice abia vizibilă se întindea chiar de-a lungul pielii dintre degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă, iar sub coaste, marele premiu revenea unei tăieturi mari rozalii, ale cărei urme în zigzag lăsate de mâna grăbită care cususe copcile erau încă vizibile în jurul cicatricei care se întindea pe piele ca un rânjet. Mi-am trecut degetele de-a lungul tăieturii și am simțit carnea noduroasă de sub piele. Bănuiesc că a fost un cuțit pe care atacatorul i l-a înfipt într-o parte și apoi l-a tras de-a lungul stomacului. Rana s-a vindecat de mult timp – și trebuie să-l felicit pe Nathan Coyle pentru densitatea musculară pe care a obținut-o între timp –, însă cicatricea a rămas ca o grămadă de deșeuri miniere deasupra unei mine închise.

Horst Gubler l-a recunoscut pe Coyle și asta era bine. Chipul pe care îl împrumutasem se dovedise până la urmă folositor.

Mai important era că bătrânul mi-a dezvăluit un nume, pe cel al partenerei cu care lucram – încă o persoană pe care o aveam de găsit. Nu eram nerăbdător să mă întorc pe urmele fețelor pe care le purtasem de-a lungul vieții, dar dacă făcând asta aș fi putut să dau și de urma celui care a pus să fiu ucisă,

a celui care a ordonat uciderea lui Josephine,

atunci mă voi întoarce.

Iar dacă acest trup, pe care apa fierbinte se scurge acum de pe brațe între degetele picioarelor, va muri în această încercare

nu mă deranjează absolut deloc.

Capitolul 27

Amintiri despre fantomele trecutului.

Anna Maria Celeste Jones stând dreaptă, cu privirea înainte.

„Trupul meu a fost locuit” a zis ea.

Frumusețea este un atribut incontestabil al măsurii. Am fost cândva un fotomodel cu gât lung și păr auriu, cu buze moi, cu ochi mari și pielea ca mătasea. Ascuns în acest trup, îmi fusese atât de greu să pășesc în pantofii roșii cu tocuri înalte și am deplâns cât de repede pielea mea își pierdea strălucirea dacă nu era răsfățată cu tratamente care îmi mâncau nefiresc de mult timp. Părul meu își pierdea volumul după o singură spălare, rotunjimea buzelor pălea într-o zi. După doar o săptămână în acest trup bine proporționat, exasperat de munca pe care trebuia să o prestez ca să mă întrețin, am decis să mă îndrept spre meleaguri mai simple.

Frumusețea nu stă într-un ochi, într-o mână, într-o buclă de păr. Am văzut bătrâni aduși de spate, îmbrăcați în cămăși albe, iar în surâsul lor cunoscător, abia schițat, atunci când își ridicau privirile spre trecători, era mai multă frumusețe, mai multă lumină sufletească decât în orice trup dichisit. Am văzut un cerșetor cu spatele drept și barba care îi ajungea la piept și în ai cărui ochi verzi și păr încărunțit era atâta frumusețe, că mi-am dorit să am o fărâmă din ceea ce-i aparținea, să mă îmbrac în zdrențe și să umblu semeț pe străzile orașului. Femeia de doar 1,50 metri, toată în purpuriu și perle; mama plinuță cu fesele săltându-i-se în pantalonii din denim și vocea ca o lovitură de bici răsunând pe culoarele din supermarket. Am fost în toți și toți în câți am fost, când mă priveam în oglindă, erau frumoși.

În 1798, pe când stăteam pe malurile Mării Roșii, am avut revelația acestui adevăr simplu: fiind una dintre cei care se mută dintr-un trup în altul, dintr-o viață într-alta,

nu eram, de fapt, singură.

Capitolul 28

Numele meu era Abdul al-Mu'allim al-Ninowy și îmi alesesem greșit tabăra; sau mai bine zis, tabăra greșită mă alesese pe mine.

Venisem în Cairo în 1792 după ce administrația otomană se prăbușise, iar Egiptul căzuse pradă mamelucilor influenți care dispuneau de cele mai ascuțite săbii. Abdul al-Mu'allim al-Ninowy era unul dintre acești oameni. Trăiam departe de mizeria orașului într-o casă mare vopsită în alb, cu o grădină cu fântâni din care șiroia apa. Aveam trei neveste, iar pe una o iubeam. Numele ei era Ayesha bint Kamal și îi plăceau muzica, vinul, poezia, câinii și astronomia. Tatăl ei, care înțelegea partea cu vinul și cu câinii, dar nu putuse să accepte restul, o măritase ieftin, când fata era foarte tânără. Am întâlnit-o într-o baie publică, unde eram o văduvă respectabilă, îndeajuns de tânără ca să mă simt bine din punct de vedere fizic și suficient de bătrână ca să nu fiu excesiv curtată pentru averea mea. Printre aburii din încăperile destinate femeilor, departe de urechile bărbaților, discutam și râdeam. Când am întrebat-o care îi era statutul, și-a încruntat sprâncenele pensate.

— Sunt soția cea mai tânără a lui Abdul al-Mu'allim al-Ninowy, care le vinde grâu turcilor, bumbac grecilor și sclavi tuturor. E un om influent și puternic. Dacă n-aș fi a lui, aș fi nimic.

Cuvintele ei erau line precum pietrele pe care stăteam. A doua zi eram servitorul de paisprezece ani care îi aducea lui al-Mu'allim pâinea, nebăgat în seamă de nimeni și de care nimănui nu îi păsa. Cinci zile mai târziu, după ce strânsesem îndeajuns de multe informații ca să îmi interpretez rolul, eram al-Mu'allim însuși. La cei patruzeci și ceva de ani, aveam un început de burtă și o barbă impunătoare care necesita îngrijire constantă. Simțeam furnicături în buze chiar înainte să înceapă ploaia și aveam

unghiile prea lungi – pe care mi le-am tăiat încă din prima zi.

Firește, locuind acolo, am început să reorganizez gospodăria. Am vândut câțiva sclavi; am scăpat de niște servitori. Prietenii care veneau la ușa mea și ale căror fețe nu îmi erau cunoscute erau cu respect refuzați și informați că aveam febră. Frica de ciumă îi ținea departe de ușa mea până și pe cei mai loiali asociați ai mei, mai puțin pe un văr care cu siguranță se ruga ca asta să fie febra care avea să-l ia pe unchiul lui de pe pământ și să-i scoată banii din vistierie.

Una dintre celelalte două soții ale mele era o adevărată harpie. După ce am aflat că are o soră în Medina, i-am recomandat – pentru sănătatea ei fizică și spirituală – să plece în pelerinaj, călătorie pentru care, firește, urma să plătesc. Cea de-a doua soție era o prezență mult mai plăcută, însă i-a luat doar câteva zile să-și dea seama că nu eram în apele mele așa că, pentru a evita bârfele, i-am sugerat și ei să plece în pelerinaj foarte, foarte departe, de preferat pe o cămilă șchioapă.

Ambele au urât ideea că trebuie să plece, aproape la fel de mult cât se urau una pe cealaltă, însă eu eram stăpânul casei, iar datoria lor era să se supună. În noaptea de dinaintea plecării lor, soția mai în vârstă a venit în dormitorul meu și a țipat la mine. Îmi trăgea de haine, iar când a văzut că nu mă impresionează, a început să tragă de ale ei, s-a zgâriat cu unghiile pe față și și-a smuls pumni întregi de păr din cap urlând.

— Monstrule! Ești un monstru! Ai jurat că mă iubești și m-ai făcut să cred că e adevărat, dar ai fost întotdeauna un monstru!

— Draga mea, i-am răspuns eu, în cazul ăsta, n-ai fi mai fericită departe de mine?

La auzul acestor cuvinte și-a desfăcut larg veșmintele, lăsând să i se vadă trupul încă frumos pentru vârsta ei, bine hrănit, dar nu în exces, afânat ca o pernă, palid ca un nor de vară.

— Nu sunt frumoasă? a țipat ea. Nu sunt ce ți-ai dorit?

În dimineața plecării nu m-a privit atunci când mi-am luat rămas-bun.

După ce mi-am rezolvat astfel mare parte din probleme, mi-am mutat ce mai rămăsese din gospodărie într-o casă pe malul apei și am invitat-o pe Ayesha să cineze cu mine. Dar vai, în primele câteva săptămâni n-am întrezărit nimic din femeia blajină pe care o întâlnisem în băile publice și m-am întrebat dacă nu făcusem o greșeală teribilă că îmi abandonasem văduva cea bogată. Ayesha nu își ridica ochii să mă privească și nu răspundea decât monosilabic. Era atât de rece față de mine că și frumusețea ei acoperită de văluri părea să pălească. Am curtat-o cu tandrețe, așa cum ar face un iubit la început, și mi s-a părut că nu văd nicio schimbare până într-o seară când, în timp ce sortam curmalele proaspete de frunzele uscate, mi-a vorbit.

— Ești foarte schimbat, bărbate.

— Îți place schimbarea?

A rămas pe gânduri o vreme, apoi a spus:

— L-am iubit pe bărbatul cu care m-am căsătorit și l-am respectat, și m-am rugat în fiecare zi pentru sufletul lui. Dar recunosc că îl iubesc mai mult pe cel pe care-l am acum în față și mă bucur să-i fiu în preajmă atât cât va dura.

— De ce te-ai măritat cu mine dacă nu pentru ceea ce eram?

— Pentru bani, spuse ea fără ocolișuri. Zestrea mea a fost generoasă, însă nu ar fi fost suficientă. Tu ai averi. Ești un om influent. Ai un nume. Chiar dacă nu ai fi avut venituri, celelalte două calități te-ar fi făcut până la urmă un om înstărit. Familia mea nu are nimic din toate astea. Prin căsătoria cu tine le asigur și lor o poziție.

— Înțeleg, am murmurat eu, neștiind ce ar fi răspuns al-Mu’allim și am decis astfel să spun cât mai puțin posibil.

Văzându-mi reticența, în loc să bată în retragere, Ayesha mi-a zâmbit. Pentru prima dată și-a ridicat ochii și m-a privit drept în față, iar inima mea a luat-o la goană. Apoi – un gest care nu se făcea la masă – s-a întins să îmi atingă mâna.

— Nu-ți amintești, mi-a spus ea fără urmă de reproș.

Era doar o afirmație care arăta că înțelege, că își dă seama.

— Foarte bine.

Pentru o secundă am simțit panică. Dar ea a rămas nemișcată, cu degetele odihnindu-i-se în palma mea. După apusul soarelui, stăteam împreună pe marginea apei. Atunci i-am spus:

— Trebuie să-ți spun ceva. Ceva ce s-ar putea să nu înțelegi.

— Nu-mi spune, a intervenit ea atât de tăios că m-a făcut să tresar.

Simțindu-mi retragerea, a zis din nou, mai blând:

— Nu-mi spune.

— De ce nu vrei să știi?

— Îţi sunt sortită ție. Datoria mea este să te cinstesc și să mă supun. Cât timp îmi fac datoria cu sinceritate, sufletul meu e curat. Însă numai în aceste câteva luni am găsit plăcere în datoria mea față de tine. Doar cu… doar în aceste câteva luni. Nu rosti cuvintele care ne-ar putea întuneca bucuria. Nu distruge acest moment.

Așa că n-am mai spus nimic. Era soția mea, iar eu eram soțul ei şi asta era tot ce trebuia să știm.

—×—

A durat șase ani; timp în care soția mea și cu mine am trăit în bunăstare – grâul, bumbacul și sclavii fiind piețe profitabile aproape tot timpul – și lucrurile ar fi rămas neschimbate dacă francezii nu ar fi ajuns la Cairo. Când furia egiptenilor împotriva opresorilor lor mai mult decât moderați a devenit prea mare, conspiratorii au venit la ușa mea să ceară arme, susținere și bani – cereri pe care le-am refuzat în totalitate.

— Orașul tău e condus de infideli! au strigat ei. Cât timp va mai trece până când francezii îți vor viola nevasta?

— N-aș putea să spun, le-am zis eu. Cât timp a trecut până le-au violat pe ale voastre?

Au plecat bombănindu-mă pentru impietate, însă venirile și plecările lor erau deja urmărite. Și astfel, atunci când

revolta a izbucnit, iar tunurile au început să tragă, cerurile să se crape, și Napoleon însuși a dat ordinul să fie aruncate în aer zidurile Marii Moschei şi să fie omorâți toţi bărbații, femeile și copiii care s-au refugiat înăuntru, numele meu a fost strigat la darea de seamă a viilor și a morților în timpul carnajului de pe străzile zdruncinate de bubuituri din Cairo.

Băiatul în al cărui trup venisem să inspectez casa lui al-Mu'allim și care acum era deja bărbat a venit în mare grabă la mine.

— Stăpâne, francezii vin după tine!

Soția mea stătea alături de mine, tăcută şi demnă. M-am întors către ea.

— Ce să fac? am întrebat-o căutând un răspuns.

Să mă transfer într-un ofițer francez – soluția cea mai la îndemână – ar fi însemnat ca printr-un singur gest, într-o singură secundă, să pun capăt vieții pe care o aveam și tuturor lucrurilor pe care le obținusem.

— Ce să fac?

— Al-Mu'allim nu trebuie găsit în acest oraș, mi-a răspuns Ayesha.

Era pentru prima dată în șase ani când s-a uitat la mine, dar a rostit numele trupului în care eram.

— Dacă rămâi aici, francezii te vor lua și te vor ucide. Sunt bărci pe râu. Ai bani. Pleacă.

— M-aș putea întoarce…

— Al-Mu'allim nu trebuie să fie găsit, a repetat ea cu o undă de furie în glas. Soțul meu este prea mândru și prea leneș să fugă.

Asta a fost singura ei afirmație făcută vreodată prin care recunoștea că știe ce sunt. Deși ne țineam de mână, iar răsuflările ni se întretăiau, Ayesha vorbea despre trupul meu de parcă ar fi fost un loc îndepărtat.

— Şi tu?

— Bonaparte vrea, chiar și acum, să demonstreze că este om drept. Pune anunțuri prin oraș în care spune „Nu vă puneți speranța în Avraam sau în Mohamed, ci încredeți-vă în cel ce conduce imperii și creează oameni."

— Asta nu mă face să cred nimic, i-am răspuns eu.

— N-o să ucidă o văduvă. Servitorii noștri, averile mostre și prietenii mă vor apăra.

— Sau te vor transforma în țintă.

— Sunt în pericol doar dacă Al-Mu’allim rămâne aici, a spus ea protestând.

I se vedeau tendoanele cum îi apasă gâtul în timp ce se abținea să nu țipe.

— Dacă mă iubești – și cred că mă iubești – atunci pleacă.

— Vino cu mine.

— Prezența ta aici mă pune în pericol. Tu… natura ta mă pune în pericol. Dacă mă iubești, nu vrei să-mi faci rău.

— Pot să te apăr.

— Chiar poți? m-a întrebat ea tăios. Și cine ești tu să mă aperi? Soțul meu n-a putut să facă asta chiar dacă m-a iubit suficient de mult cât să încerce. Când toate astea se vor sfârși, poate vei putea să te întorci la mine în vreo altă formă.

— Sunt soțul tău…

— Iar eu sunt soția ta, a completat Ayesha. Totuși, niciodată până acum niciunul dintre noi nu a simțit nevoia să o spună.

—×—

Ayesha bint Kamal.

Stătea pe malul râului cu o mână trecută peste pântec, cu spatele drept și capul acoperit de o eșarfă albastră. Lângă ea, servitorul ei plângea încet.

Am părăsit-o în timp ce Cairo bubuia de urletele infidelilor.

Plecările sunt unele dintre puținele lucruri la care mă pricep.

Capitolul 29

În 1798, pe malurile Nilului, purtam trupul unui bărbat a cărui viață nu mai prezenta pentru mine niciun interes. Fluviul se revărsase în iarba înaltă și părea că apele lui se întindeau la nesfârșit, înecând pământul.

L-am dus pe Al-Mu’allim către sud, departe de trupele franceze care se băteau cu cavaleria de mameluci lângă piramide. Trupul meu se împuținase, unghiile începuseră să îmi îngălbenească și l-aș fi abandonat în clipa aceea, chiar acolo, pentru că acest corp ofilit mă dezgusta. Apoi mi-am amintit-o pe Ayesha și promisiunea pe care i-o făcusem să am grijă de bărbatul ei, așa că mi-am încleștat pumnii, mi-am coborât privirea și am continuat să merg.

Deși francezii erau departe de cursul superior al fluviului, totuși și aici faptele lor erau condamnate de imamii orbiți de cataractă, care strigau „infidelii, infidelii, ne necinstesc și ne pradă Egiptul!” Cu cât mă îndepărtam mai mult de Cairo, cu atât deveneau mai cumplite zvonurile. Orașul fusese incendiat; orașul era pierdut. Femeile fuseseră violate și copiii măcelăriți pe treptele moscheilor. După un timp am renunțat să mai infirm zvonurile, pentru că adevărul meu nu făcea decât să mă scoată în față ca trădător al războiului sfânt care se ridica din nisipuri.

M-am îndreptat către regiunea înaltă de coastă a Sudanului, până ce am ajuns în cele din urmă la Marea Roșie, cu vedere către Jeddah. Acolo, veștile venite pe apă vorbeau de o mare înfrângere navală și, cum stăteam privind spre ocean, m-am hotărât în cele din urmă să fac o schimbare.

Erau puține porturi de-a lungul coastei de vest a Mării Roșii, dar luptele din deșert și haosul de la gurile Nilului, unde Nelson distrusese flota franceză, stârniseră agitație printre ambarcațiunile mici de pescuit și velierele semipiraterești. Transportau, scufundau și prădau bunurile

de război care se îndreptau spre nord, către Marea Mediterană, și făceau profituri excelente din asta. Un vas anume mi-a atras atenția – o ambarcațiune veche, cu mai multe pânze, care ar fi trebuit deja să iasă din uz. Căpitanul navei era etnic Dinka și avea un rânjet imprimat pe chip. La brâu purta o sabie mare, iar de-a lungul pieptului îi atârnau cu veselie piraterească două pistoale. Echipajul lui reprezenta cel mai variat melanj multicultural pe care îl văzusem vreodată – de la genovezul care veghea ce se întâmplă în larg, la cârmaciul malaiezian, care comunica printr-un amestec de arabă prost vorbită, olandeză acceptabilă și gesticulații obscene. Atenția mea era însă îndreptată asupra unui pasager pe care îl transportau către India. Stătea tăcut la proră, învăluit într-o mantie neagră, și cerceta apele fără să scoată o vorbă.

Bărbatul abia dacă trecea de douăzeci de ani. Era înalt şi mlădios, cu piele netedă de abanos, cu brațe musculoase și păr negru creț. Stătea semeț ca un prinț și, după ce m-am interesat printre membrii echipajului, am aflat că asta și era: prinț nubian plecat într-o misiune diplomatică în India.

— Îl cunoaște cineva? am întrebat eu. E însoțit de familie sau de servitori?

Nimeni nu îl cunoștea decât din auzite. Prințul se urcase pe vas fără servitori, dar cu o sumă mare de bani. Personalitatea lui era ca o carte închisă, iar trecutul lui, încă și mai obscur. Și asta m-a făcut ca, în seara de dinaintea plecării, purtând încă trupul lui Al-Mu'allim, să-l urmăresc pe prinț prin micul oraș-port. I-am luat urma printre casele strâmbe din chirpici de pe străzile care tăiau țărmul stâncos. M-am întins să îi prind brațul și chiar în clipa în care mă pregăteam să sar, capul mi s-a umplut de țipete de lilieci, am simțit în ochi cum îmi plesnesc vasele de sânge, iar gura mi s-a umplut de un gust de fier. M-am dat înapoi gâfâind, iar frumosul prinț s-a întors cu fața palidă și mi s-a adresat într-o arabă fără cusur.

— Ce dracu' faci?

Capitolul 30

Am dormit prost, chinuită de amintiri neliniștitoare într-o cameră de hotel

din…

unde anume?

Bratislava.

Ce dracu’ caut eu în Bratislava?!

Dormeam cu capul pe un dosar care disecă viața entității numite Kepler. Zvârcolindu-se pe cearșaful întins la maximum pe saltea, trupul asasinului numit Coyle era înfășurat în așternuturi. Arsesem pașaportul turcesc și aruncasem cenușa în toaletă. Am știut întotdeauna că va trebui să renunț până la urmă la una dintre identități; așteptasem să văd la care dintre ele.

Un gând mă lovise în plină noapte. Mă izbise atât de tare și de neașteptat, că am țâșnit în sus complet trează.

Autoritățile turce nu aveau niciun motiv să dea în urmărire celelalte pașapoarte ale mele – britanic, canadian și german –, dar asta pentru că nu știau ce să caute.

În schimb, colegii lui Coyle, care-or fi fost ei, îi știau toate numele.

—×—

O minte frământată de gânduri la 4.00 dimineața. Prin fereastră, lumina de pe stradă se reflectă ca un patrulater galben pe tavan. Restul camerei e cufundat într-un albastru-închis – întunericul imperfect al orașului.

Am fost atentă, foarte atentă. Atentă să evit agenții de securitate, atentă să trec granițele repede și fără evenimente, de teamă ca nu cumva cineva să-mi verifice pașapoartele prea minuțios. Johannes mi-a spus că pașaportul turcesc era dat sub urmărire, așa că l-am distrus. Dar încurajată de un exces de încredere, i-am permis recepționerei de la hotel să-mi scaneze documentele germane.

Era de ajuns?

Am sperat că poliția de frontieră nu va fi prea nerăbdătoare să verifice și că hotelurile vor ține registre și nu vor căuta numaidecât în bazele de date și nici nu vor contacta poliția. Dacă aș avea de-a face numai cu agențiile naționale de securitate, măsurile mele de precauție ar fi de ajuns.

Dar nu mă ascundeam doar de poliție. Celui care îmi dăduse numele Kepler nu îi păsa nici cât negru sub unghie de inviolabilitatea granițelor sau de discreția unui hotel. Și chiar dacă în noaptea aceasta eram în siguranță – plătisem cu bani gheață – dacă cineva căuta cu atenție

și cu siguranță așa făceau

având în vedere situația, trupul lui Nathan Coyle ar fi putut fi reperat.

—×—

Fața din oglindă la 4.30 dimineața e cenușie în lumina fluorescentă a băii. Am purtat și fețe mai frumoase, am purtat și mai urâte. Aș putea să mă obișnuiesc în timp cu aceste trăsături, însă oricât de mult aș cerceta acest chip nu găsesc răspunsurile pe care le caut. Ochii au pleoape grele, gura e laxă, iar cicatricele nu-mi spun nici mai mult, nici mai puțin decât că posesorul inițial al acestui trup nu prea știa să se împrieteneasca. Ridurile de expresie de pe frunte sunt ale lui sau ale mele?

Îmi strâng lucrurile. Îmi pun cătușele în buzunarul exterior al gecii, iar cheile în cel interior și ies în oraș. Ticăloșii n-au odihnă.

Capitolul 31

Femeia își spune Ianus[7].

Pe țărmul Mării Roșii purta trupul unui prinț nubian, iar când am vrut să mă transfer în corpul atât de râvnit, amândouă ne-am ales cu o senzație puternică de mahmureală.

După mai bine de o sută cincizeci de ani, a venit la mine în trupul unei adolescente de șaptesprezece ani.

— Vreau să mă transfer, mi-a spus ea.

Ne-am întâlnit într-un bar de pe Strada East 26th. Avea trupul roșu de la soare, ceea ce era impresionant, pentru că în Chicago, în toamna ploioasă a anului 1961 singura roșeață pe care o vedeai era de la votcă sau de la prea mult vânt.

Cândva, localul vindea ilegal băutură. Bărbatul cu barba încărunțită și păr rar, care se afla acum dincolo de tejghea și lustruia un pahar, stătuse mai demult în spatele aceleiași tejghele lungi de lemn, ștergând cănile de cafea cu o cârpă veche, pregătit să vadă poliția dând buzna înăuntru și clienții țâșnind afară. Ținea încă deschisă bodega asta liniștită, una dintre puținele rămase după ce prosperii ani 1960 străbătuseră vijelios pământul, și încă mai ținea marfa de calitate într-un dulap încuiat, ascuns jos, în bar.

Ianus purta îmbrăcăminte albastră, în timp ce eu îl purtam pe Patterson Wayne, un om de afaceri din Georgia, pe care pusesem mâna la o zi după ce își lichidase toate activele și obținuse o valiză de bani, și cu o zi înainte ca afacerea lui să dea faliment, trăgând după ea patruzeci și șapte de angajați și șaizeci și trei de pensii private. Era bogat și avea vârsta la care ești respectat de tineri și invidiat de bătrâni.

---

[7] Nume din mitologia romană, aparținând zeului sărbătorilor și al ritualurilor de trecere. Ianus este reprezentat ca având două capete lipite spate în spate, care privesc în direcții opuse.

— Sunt absolut divină, să știi, mi-a zis Ianus. Mi-ai atins pielea? E fină ca mătasea, iar tenul… Știi că nu mă machiez? N-am nevoie. E nemaipomenit!

Pielea ei era într-adevăr foarte mătăsoasă și deși probabil era singura femeie din centrul orașului Chicago care nu își vopsea chipul în culorile țipătoare ale acelei perioade, totuși, absența machiajului nu făcea decât să atragă atenția. Apăruse ceva nou.

— E însă o problemă, mi-a șoptit ea înclinându-și capul ca să nu audă singuraticul proprietar și urechile lui flămânde. Când am preluat trupul, mi s-a părut pur și simplu radiantă. Eram într-o stație de autobuz, iar ea se ducea undeva spre nord și mi-am zis… de ce nu? E clar că nimeni nu e interesat de fata asta, decât pentru anumite lucruri, așa că pentru câteva luni sau câțiva ani ar fi minunat. Doar că e o problemă…

Și-a pus palma conspirativ pe pântec.

— Acum știu de ce trebuia să plec din oraș și cred că în cinci luni o să explodez, a șoptit ea, iar vocea i-a tremurat de plăcere la gândul planurilor ei conspirative.

Mi-am împins paharul cu bourbon într-o parte și mi-am sprijinit cotul de bar. Am scos din buzunarul interior al sacoului o agendă subțire și neagră și un pix.

— Mai exact, ce vrei?

Ianus și-a strâns buzele chibzuind.

— Bărbat, necăsătorit, douăzeci şi cinci de ani, cred – deși merge și mai tânăr atâta timp cât poate face față situației; nu vreau băieți –, treizeci și trei de ani cel mult. Mai mari n-are rost. Necăsătorit, firește. Nu vreau să fie prea păros. Nu mă deranjează să mă bărbieresc regulat, dar stilul hirsut nu mai e la modă cam din anii 1880. Ar fi *minunat* dacă ar avea deja o casă, spre vest, nu mai departe de Princeton; dacă are ipotecă e în regulă, dar nu vreau să mă complic eu cu toate hârțoagele pentru creditul ipotecar.

Mi-am lins vârful degetului cu care țineam pixul și am dat pagina agendei.

— Vreo calificare profesională, perspective de carieră?

— Categoric. Vorbim de o investiție pe termen lung. Vreau să pun bazele unei afaceri, să am o familie, vreau… tu ce-ți dorești, domnule Patterjones Wynne?

Întrebarea venise atât de pe neașteptate, încât am crezut că nu aud bine.

— Eu?

— Tu. Ce-ţi dorești?

Am ezitat cu pixul pe marginea foii.

— Ce relevanță are?

— Prima dată când ne-am întâlnit o voiai… nu mai știu cum o chema.

— Ayesha, am spus încet și m-am mirat ce repede îmi amintisem numele. Ayesha bint Kamal. Era… dar a trebuit să plec.

— O femeie, a zis ea ridicând iute dintr-un umăr. O soție. O viaţă normală. Ce vrei acum?

Am rămas pe gânduri, apoi am lăsat jos agenda și am privit-o în ochi.

— Vreau ce vrea toată lumea – ceva mai bun.

— Mai bun decât ce?

— Mai bun decât viața pe care se întâmplă să o trăiesc în clipa asta.

Un moment care ar fi putut să se îndrepte în orice direcție.

Apoi Ianus a surâs ștrengărește, m-a bătut pe umăr și mi-a spus:

— O să ai de lucru. Succes!

Am oftat și mi-am ridicat agenda.

— Ce altceva mai voiai? Probleme de sănătate acceptabile, vaccinuri…

Ianus a ridicat din umeri, îndoindu-şi coatele.

— Bun. Dacă vrei să revenim la treabă, e în regulă. Să nu aibă platfus.

Îmi împungea pulpa piciorului cu degetul de fiecare dată când rostea un cuvânt esențial.

— Poate crezi că e un fleac, dar chiar n-am timp de unele lucruri. Nu mă deranjează să aibă ochelari – îți dau o oarecare prestanță –, dar nu vreau pentru nimic în lume

țiuituri în urechi, eczeme sau alte probleme de genul ăsta. Și nu vreau iar surprize de natură sexuală, mulțumesc foarte mult.

— Înălțime?

— Peste 1,70, însă nu vreau vreo arătare. La 1,85 ești numai bine, la 1,95 oamenii încep să-și dea coate.

Mi-am notat.

— Să înțeleg că plănuiești să rămâi ani, nu luni.

— Da, asta vreau.

— Alte obiective pe care ar trebui să le știu?

Ianus a rămas pe gânduri câteva secunde, iar în cele din urmă mi-a spus:

— Păi vreau o carieră, să mă căsătoresc, să am o casă a mea și să fac un copil. Dacă mi-ai face rost de cineva care a studiat la Harvard, ar fi perfect.

Capitolul 32

Cincizeci de ani mai târziu mergeam pe străzile din Bratislava când soarele nu răsărise încă. Geanta îmi atârna de un umăr, în buzunar aveam cătușele și eram furioasă.

Era acea oră scăldată în lumină albastră-cenușie când frigul e tăios, când orice urmă de căldură din ziua precedentă se dizolvase în cele din urmă în noapte și nimic nu o mai putea înlocui în afară de promisiunea așteptatului răsărit. În ușa unui supermarket cu storurile trase, un cerșetor dormea tun cu capul pe o geantă albastră. În piața Mileticova, încă scufundată în somn, o mașină de gunoi huruia și bârâia ridicând și răsturnând cu forță resturile abandonate după târgul din ziua precedentă, în timp ce farurile ei galbene se jucau în cercuri pe zidurile albe-cenușii. Pe Dunăre, un vas cargo portocaliu și cu bordul ruginit înainta în amonte spre Viena, pufăind și învolburând apele. M-am îndreptat către arcul abrupt al Podului Apollo, unde un măturător cu ochii încă lipiți de somn stătea singur pe o bancă și fuma o țigară, cu tomberonul lângă el, înconjurat de pungi pline cu frunze uscate.

Și-a ridicat privirea când m-a auzit apropiindu-mă, dar nu a văzut nimic care să îl neliniștească. Mi-am băgat mâna în buzunar, am scos cătușele și mi le-am prins de încheieturi, în față. La auzul sunetului, bărbatul și-a ridicat din nou privirea, iar în acel moment mi-am așezat mâinile pe umerii lui, i-am atins cu degetele pielea moale din locul unde clavicula întâlnea gâtul și am sărit.

În timp ce Nathan Coyle se clătina, m-am ridicat în picioare şi, înainte ca el să facă vreo mișcare, l-am lovit în umăr, nu foarte tare, dar suficient cât să se dezechilibreze și să vină pe spate, împiedicându-se în propriile-i picioare. A încercat să îşi amortizeze căderea, însă și-a dat seama că are mâinile prinse în cătușe, și a aterizat destul de urât. Am îngenuncheat deasupra lui, iar genunchiul drept mi-a

trosnit. Trupul meu era lipicios și umed sub haina de protecție. Înainte ca Nathan să apuce să spună vreun cuvânt l-am apucat cu o mână de gât, iar cu cealaltă îi apăsam obrazul.

— Pentru cine lucrezi? l-am întrebat printre dinți.

Voiam să urlu, dar fluviul capta toate sunetele și le ridica limpezi în auzul tuturor. Așa că mi-am încleștat și mai puternic degetele în grumazul lui și am mârâit:

— De ce ai ucis-o pe Josephine? Pentru cine lucrezi?

Îi prinsesem una dintre mâini sub genunchi; încerca să se elibereze de sub greutatea mea rostogolindu-se pe o parte, dar l-am lovit cu pumnul în față și m-am așezat pe pieptul lui cu toată greutatea. Țipam la el fără să țip, răcneam fără puterea cu care rage leul.

— Ce *vrei?*

— Kepler…

Cuvântul abia i-a ieșit din pieptul strivit sub greutatea mea, șuierând ca nisipul prăvălit de pe panta unui munte.

— Galileo.

— Cine e Galileo? *Ce e* Galileo?

— Santa Rosa.

— Nu știu ce e asta.

— Santa Rosa. Milli Vra. Alexandra.

— Ce sunt astea? Ce înseamnă?

Coyle a încercat să se miște din nou, însă la vederea felului în care mi se crispase gura, a renunțat înainte să fie prea târziu.

— Ucide pentru că îi face plăcere, mi-a zis el încet. Ucide pentru că poate.

— Cine? Galileo?

Nici n-a încuviințat, dar nici n-a dezmințit. Mi-am împins cotul în traheea lui până ce ochii au început să-i iasă din orbite.

— *Nu* sunt o criminală, i-am zis eu printre dinți. Nu vreau decât să trăiesc.

Coyle dădea din limbă încercând să spună ceva, iar pentru o secundă m-a fulgerat un gând. Fața care mă privise de atâtea ori din oglindă era animată acum de frica

altcuiva. Fața aceasta o ucisese pe Josephine Cebula.

Obrajii începuseră să i se umfle roșii și să devină vineții.

Am slăbit strânsoarea rânjind și l-am lăsat să ia o gură de aer, în timp ce capul i se scutura în efortul de a respira.

— Pentru cine lucrezi?

Respiram în timp ce degetele mi se încleștau în mănușile grele și mirositoare, gata să lovească.

— Cine mă urmărește?

Stătea întins pe spate și gâfâia fără să spună un cuvânt.

— Te vor ucide și pe tine. Dacă îți seamănă vreun pic, vor veni după mine și te vor lichida în misiune.

— Știu, mi-a spus el. *Știu.*

Știa, dar nu-i păsa.

Nu-mi amintesc ultima oară când mi-am dorit să mor.

— De ce ai ucis-o pe Josephine?

— Ordinele.

— Pentru că era o asasină?

— Da.

— Pentru că a omorât oameni în Germania? Doctor Ulk, Magda Müller?

— Da.

Mi-am înfipt mâna în gulerul cămășii lui și l-am tras cu fața aproape de mine.

— A fost o minciună, am spus eu. Am verificat; am cercetat fiecare secundă din viața ei înainte să mă transfer. Sunteți niște *mincinoși.* N-a ucis pe nimeni, era nevinovată! Ăștia sunt nenorociții pe care îi protejezi? Ce vor?

Îi simțeam respirația în față. Mirosea a pastă de dinți ieftină. Nu observasem asta când gura lui îmi aparținuse. I-am dat drumul înapoi pe pietre. Trupul lui era sub mine, cu răsuflarea tăiată.

— Ce dorești, domnule Coyle? l-am întrebat strângându-mi cu putere pumnii care îmi tremurau. Lasă-i pe cei care te-au trimis şi care au mințit. Ce dorești *tu?*

Tăcea mâlc.

— Ce-ai face dacă ți-aș da drumul?

Nu m-am uitat la el când i-am pus întrebarea.

— Ți-aș trage un glonț în cap înainte să apuci să mai atingi vreo ființă vie.

— Asta ziceam și eu.

Apoi am continuat:

— Știu despre Alice.

O tresărire infinitezimală, o contracție abia perceptibilă a mușchilor din jurul ochilor și al bărbiei. Doar asta a fost reacția pe care cuvintele mele au reușit s-o producă.

— Am fost să-l văd pe Gubler. M-a recunoscut. Pe tine adică. Spunea c-ai fost amabil, chiar înțelegător. Spunea că l-ai vizitat împreună cu Alice. Ar trebui să știi că atunci când lucrezi sub acoperire nu e bine să-ți treci numărul de înregistrare al mașinii în registrul de la recepție.

Simțeam cum i se întețește ușor respirația.

— N-o s-o găsești.

— Bineînțeles c-o s-o găsesc, i-am răspuns eu. Și chiar dacă n-o să reușesc eu, o să mă găsească ea pe mine. Fața ta este cea mai atractivă momeală din câte îmi pot imaginea. Poate o să-mi spună de ce a murit Josephine.

Mi-am ridicat trupul de pe pieptul lui și m-am lăsat într-o parte pe pietre. Coyle stătea nemișcat, întins pe spate, cu mâinile prinse în cătușe, uitându-se către cerul din care începuseră să cadă picături de ploaie.

— Am urmat ordinele.

— Știu, am spus eu oftând. Ești doar un instrument.

Deschisese gura să vorbească.

L-am apucat de mână.

Nu credeam că urma să-mi spună ceva interesant.

Capitolul 33

Un vapor spre Viena.

Apele liniștite și argintii ale Dunării sunt atât de întinse pe unele porțiuni, încât le-ai putea lua drept o mare epicontinentală. Controlorul de pe vas abia dacă a aruncat o privire peste pașapoarte, iar turiștii trec granița dintre Slovacia și Austria fără să bage de seamă. Barăci de lemn inundate, părăsite de mult timp de pescari, te salută de pe mal, cufundate în mal, cu ferestrele luate de ape. Nu este un loc potrivit pentru iahturile de lux, nefiind decât o porțiune industrială de fluviu – ape productive cu maluri întinse acoperite de aluviuni. Fabricile își trag seva din aceste ape; dincolo de ținutul plat se întind orășele înghesuite, cu nume lungi, și unde nimeni nu e interesat de secretele vecinilor de alături. Austriecii țin la intimitatea lor şi astfel satele se întind tăcute pe țărmul fluviului, așteptând o schimbare care nu mai apare.

N-ar fi trebuit să-l lovesc pe Coyle.

Îmi simt fața umflată și roșie. În câteva ore o să am o ditamai vânătaia.

Am intrat în zona Schengen și pentru moment pot să-mi consider pașapoartele irelevante. Vorbesc destul de bine germana, iar dacă aș vrea să dispar, ar fi cel mai bun moment. Un trup nou, o viață nouă, un nume nou. Undeva în îmbulzeală, poate într-o mulțime care iese din catedrală sau printre oamenii dintr-o piață aglomerată, aș putea să schimb trupurile de zece, de cincisprezece ori, neobservabil, indiferent cât de abil ai fi. Aș înghiți otravă și, înainte ca drogul să-și facă efectul, aș ieși și l-aș lăsa pe Coyle în voia sorții pe care o merită. Aș merge mai departe către o viață nouă, mai interesantă și mai bună decât înainte. Următoare viață e întotdeauna mai bună.

Josephine Cebula, moartă pe peronul din stația Taksim.

N-o să fug.

Nu astăzi.

Barca a tras la țărm imediat după Schwedembrucke. Pe malul vestic se întindea partea veche a Vienei, orașul turistic, cu turle, palate, *Sachertorte* și concerte de Mozart pe toate drumurile. Pe țărmul de est, ferestrele dreptunghiulare vechi se pierdeau în betonul alb al blocurilor cu ascensoare din fier forjat, construite după război. M-am îndreptat spre vest, în orașul vechi, pe lângă matroanele cu fesele lor țuguiate în fuste strâmte, care își plimbau câinii răsfățați pe străzile imaculate, ținându-i strâns în lese. Treceam pe lângă gentlemani țanțoși cu serviete negre lustruite; emigranți insistenți ce vindeau DVD-uri direct din rucsacuri și erau alungați de polițiștii cu caschete albastre, care știu că băuturile și drogurile sunt o problemă doar atunci când sunt observate de autorități. Am trecut pe lângă fețele îngerilor din piatră, triști să își vadă străzile pângărite de prezența străinilor lipsiți de maniere, pe lângă statuile din marmură închinate împăraților și cailor lor, împărăteselor și faptelor lor nobile, generalilor morți, faimoși pentru că s-au luptat cu turcii și au înăbușit revolte. Am trecut pe lângă o expoziție intitulată „Culori primare: renașterea postmodernismului”, pe ale cărei afișe era explicat cum înăuntru puteai admira pânze pictate în întregime în roșu, albastru, verde și, pentru cei care se simțeau minunat, galben, cu un singur punct alb aruncat în colțul de jos pentru a atrage ochiul într-o manieră mistică. Unele aveau titluri artistice – *Iubit Anevrismatic* era numele unei pânze purpurii cu un filigran de linii albastre, vizibile doar dacă te uitai cu mare atenție. Altele, cum ar fi două pânze de un negru intens, expuse una lângă cealaltă, erau pur și simplu *Nenumite.*

Am continuat să merg. Îmi place să cred că sunt în pas cu vremurile, dar uneori chiar și mie îmi lipsesc anii 1890.

La parterul unei vile mari, vopsite în alb, cu o ușă îmbrăcată în alamă, față în față cu o piață în care se afla o fântână decorată cu delfini jucăuși și zei furioși ai apelor, se afla ascuns un magazin de antichități. Am deschis ușa, iar prezența mea a fost anunțată de un clopoțel din alamă. Aerul dinăuntru mirosea a hârtie veche, a pene, a cupru și

a argilă. Doi turiști chinezi – care nu aveau de gând să cumpere – examinau o mică statuetă din marmură, ce reprezenta chipul cu priviri aspre al unui episcop cu gușă. Atunci când m-am apropiat, cei doi au început să chicotească și au lăsat obiectul jos ca niște copii prinși moșmondind ceva la gaura cheii unui automat de mâncare. Un bărbat al cărui păr începea să încărunțească, îmbrăcat în pantaloni verzi ca pădurea, tociți în jurul genunchilor, a ieșit împleticindu-se de după tejgheaua decorată cu cranii, oale, afișe și neapărat miniaturi cu turla Catedralei Sfântul Ștefan. S-a uitat la mine și s-a oprit locului.

— Ți-am spus deja, pleacă, mi-a spus el dintr-o suflare.

Pentru o clipă am uitat în ce trup mă aflam și am roșit dintr-odată rușinată, traversată de un val fierbinte.

— Klemens, sunt eu, Romy, i-am spus eu scurt.

Brațele lui, pe care și le agitase în aer de parcă simpla lor fluturare m-ar fi putut proiecta afară pe ușă, au încremenit. Trăsăturile chipului i s-au încordat, iar bărbatul și-a strâns buzele.

— Scursură, a zis el cu vocea lui penetrantă, care i-a dat cuvântului o și mai mare greutate. N-am nimic de spus. Vii aici ca…

— Sunt Romy, am repetat eu pășind mai aproape. Am fost împreună la operă, ne-am dat în roata Ferris. Îți place fasolea verde, dar urăști broccoli. Sunt Romy. Sunt Di'u. Sunt eu.

Capitolul 34

Klemens și Romy Ebner.

Cei doi apar într-o treime din dosarul Kepler.

S-au întâlnit în 1982 la un dineu în Viena, iar cinci luni mai târziu erau căsătoriți. Ea era catolică, iar el nu mai era credincios practicant, însă ceremonia de căsătorie a avut loc în fața lui Dumnezeu, iar dăruirea lor a fost totală.

Primul lor copil s-a născut în 1984, iar la vârsta de paisprezece ani a fost trimis la o școală cu internat, de unde venea acasă doar de două ori pe an. Klemens adora să colinde dealurile împădurite care înconjurau Viena. Lui Romy nu-i plăcea, așa că bocancii stăteau acasă, iar în drum spre serviciu bărbatul admira orizontul prin geamurile tramvaiului care traversa Brünner Straße.

Când Klemens s-a înscris într-un cor, Romy i-a spus că vocea lui suna de parcă ar fi fost o rozătoare. Când Romy a început să participe la întâlnirile de la biserică, Klemens s-a înscris la un curs de bucătari, dar mâncarea pe care o făcea, spunea soția lui, era o mizerie exotică, iar ea n-avea chef de așa ceva. Când Romy s-a pensionat, pentru a se dedica sie înseși, Klemens a continuat să muncească mai mult și până târziu pentru a asigura traiul familiei. Făcând asta și-a dat seama că, singur în semiîntunericul magazinului, nu îi displăcea propria companie.

Când i-am întâlnit eram Trinh Di’u Ma. Fata era victima traficului de carne vie și dispăruse de acasă la doar treisprezece ani. Cinci ani mai târziu, părinții ei au angajat un agent de bunuri corporale s-o găsească și s-o aducă înapoi. Nu aveau bani să plătească, așa că au făcut un troc cu singura marfă la care se putuseră gândi – șase luni în trupul fiicei lor în schimbul întoarcerii acesteia în siguranță acasă. Am acceptat târgul și am regretat, pentru că după ce am luat-o pe Trinh de la un bordel din Linz, am petrecut aproape o lună făcând nimic altceva decât analize medicale și ședințe de detoxificare. Când durerea devenea

insuportabilă, săream din trupul lui Di’u în cel al asistentei care avea grijă de ea. Mă țineam cu mâinile de cap în timp ce fata țipa să i se dea heroină.

— Doamne, te rog, dă-mi ce am nevoie. Fac orice.

Chiar și după ce ultima urmă de narcotice a fost eliminată din sistemul fetei, iar eu am ieșit pe ușa spitalului abia ținându-mă pe picioare, tot puteam să simt vidul din mintea ei și dorința care îi alerga prin sânge. M-am întrebat atunci dacă eu, expusă unui ecou vag al dependenței, voi rezista până în Vietnam.

Stăteam în sala de așteptare a aeroportului din Viena cu mâinile prinse în jurul genunchilor, cu un pașaport fals în buzunar și capul vâjâindu-mi de la cofeină. Simțeam cum călătorii în hainele lor scumpe mă evită, mai acut decât simțeam privirile agenților de pază. Când ofițerii de la vamă m-au tras deoparte – fără alt motiv decât vârsta mea, rasa și cicatricele abia vizibile – și m-au percheziționat atingându-mi fiecare parte a trupului, în timp ce aparatele se plimbau țiuind pe pielea care mi se făcuse ca de găină, stăteam cu mâinile și cu picioarele depărtate fără să spun nimic și fără să simt altceva decât o dorință copleșitoare să ies din acel trup.

În momentul acela fusesem pe punctul să o părăsesc, abandonând-o pe Di’u cu biletul către Hanoi și nicio amintire despre cum ajunsese acolo, când un bărbat, care mă văzuse gârbovită lângă un scaun a venit la mine și mi-a vorbit într-o engleză stricată.

— Ești bine?

Îmbrăcat într-un pulover galben și o pereche de pantaloni bej îngrozitori, Klemens Ebner a îngenuncheat lângă trupul tremurând al unei fete vietnameze și m-a întrebat:

— Domnișoară… doamnă, sunteți bine?

În spatele lui stătea țeapănă Romy Ebner, îmbrăcată în hainele ei negre cu albastru.

— Pleacă de lângă ea, Klem! i-a spus ea.

Am privit în sus prin ochii încețoșați ai lui Trinh Di’u Ma direct în cei ai singurului om de pe pământ căruia părea

să-i pese. Era frumos, iar eu m-am îndrăgostit pe loc.

—×—

Două săptămâni mai târziu am bătut la ușa neagră masivă a apartamentului lor din Viena. Purtam o pereche de sandale curate și picioarele bine antrenate ale poștașului.

— Poșta! am spus.

Romy Ebner a deschis ușa, iar atunci când a semnat de primire și mi-a returnat pixul am prins-o de încheietură și am sărit.

Capitolul 35

Înapoi în trupul lui Nathan Coyle, stăteam în cel mai întunecat colț din cea mai înghesuită cafenea din Viena și mâncam prăjitură cu lămâie și cu o cireașă în vârf, în timp ce Klemens își ținea în mâini ceașca de cafea și nu se putea abține să se holbeze.

— Cum ai ajuns să fii el? m-a întrebat încet, ca să nu fie auzit de clienții care veneau să ia prânzul. Cum ai ajuns în trupul acestui bărbat?

Încruntătura care îi accentua ridurile din jurul ochilor arăta că alegerea mea nu-i plăcea deloc, în timp ce vocea confirma ura vie pe care o simțea. Am ridicat din umeri tăind cu vârful furculiței din prăjitura vișinie și am încercat să nu iau vorbele lui Klemens personal.

— El m-a căutat, am răspuns eu. Să înțeleg că v-ați mai întâlnit.

— A venit la magazin să întrebe de tine, a mormăit el sorbind câte puțin din ceașca cu espresso. Nu mi-a cerut să-i spun cum te cheamă sau să-i fac o descriere a... calităților tale. Știa că soția mea avusese pierderi de memorie – câteva zile când și când – și voia să știe dacă mi se întâmplase și mie.

— Și ce i-ai spus?

— Că nu.

— Ce i-ai spus despre soția ta?

Klemens a zâmbit, apoi s-a încruntat dintr-odată, plăcerea și vinovăția traversându-i pe rând chipul.

— I-am zis că soția mea părea absolut în regulă, apoi spusese că nu-și putea aminti ce făcuse cu o zi înainte. I-am spus că am fost la doctor de câteva ori și că n-a găsit nicio problemă și că nu eram foarte îngrijorat.

— Și a fost... *am* fost mulțumit cu acest răspuns? l-am întrebat cu voce guturală.

— N-ai avut nicio reacție. Partenera ta nu părea convinsă.

— A da, partenera mea. Alice?
— Așa s-a prezentat.
— Cum e fata asta?
Klemens a suflat aburul subțire care i se ridica din ceașcă și a rămas puțin pe gânduri.
— Vorbea germana cu accent berlinez, îi plăcea să facă pe șefa, se plimba de colo-colo ca un bărbat, afișa un aer dur şi mândru. Vorbea foarte mult la telefon, îşi lua notițe și a făcut și câteva fotografii – i-am spus să nu facă. Avea părul scurt și blond. Voia să fie mai dură decât ceilalți din încăpere, dar efectul a fost contrar: faptul că încerca să fie așa îi lua din autoritate.
— Sunt lucrurile astea două – feminitatea și duritatea – complet incompatibile? l-am întrebat eu.
Spre surprinderea și deliciul meu secret, Klemens a roșit. Roșeața i se ducea de pe ceafă în sus, spre lobii și vârfurile urechilor.
— Nu, deloc, mi-a răspuns el. Doar că am impresia că se străduia să fie… ceva ce nu era neapărat nevoie să fie.
Am surâs şi a trebuit să rezist tentației de a-l lua de mână. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei, dar s-au mutat rapid în altă parte, în negrul ceștii de cafea.
— Mi-a lăsat o carte de vizită. Adresa de e-mail, un număr de telefon. Ţi-ar fi de folos?
— Da! Dumnezeule, *da!* E fix ce-mi trebuie.
— Atunci e a ta. Să-ți fie de… folos.
O bucată dreptunghiulară de hârtie cu trei rânduri scrise pe ea – adresa de e-mail, număr de telefon, nume: Alice Mair. A scos-o de undeva din harababura din portofelul lui, dintre cărțile de vizită pe care nu le folosise niciodată și legitimații pe care nu mai știa că le are. A împins cartea de vizită pe masă, iar degetele noastre s-au atins. Mâna mea a zăbovit, în timp ce a lui s-a retras cu sfială.
— Situația e destul de… neașteptată, mi-a zis el.
— Îmi pare rău. N-am vrut să apar așa.
— E în regulă. Știu că ești tu. Trebuie să ai un motiv. Bărbatul pe care… care ai devenit, ți-a făcut vreun rău?

— Da.
— Bănuiam eu, a rostit el încet. Nu-mi pari genul care să facă ceva fără un motiv întemeiat.
— A omorât… pe cineva foarte apropiat mie.
— Îmi pare rău.
— Eu eram ținta.
— De ce?
— Așa se întâmplă uneori, i-am răspuns. O dată la câteva zeci de ani cineva află de existența noastră, își dă seama ce puteri avem și se sperie. De data asta…
— De data asta?
— De data asta au dat ordin să fie omorât și trupul-gazdă, nu numai eu. Așa ceva nu s-a mai întâmplat înainte. Gazda mea era nevinovată. I-am făcut propunerea și ea a acceptat. Acum e moartă, iar oamenii care mă caută au scornit minciuni ca să justifice crima.
Klemens s-a lăsat într-o parte luând distanță de mine, un gest de care probabil nu era conștient. Chipul meu aparținea unui criminal şi, deși nu vorbea cu un asasin, totuși unele reacții sunt adânc înrădăcinate în subconștientul unui om cumsecade.
— Ce ai de gând să faci?
— Să-l găsesc pe ucigașul lui Josephine. Acest trup a apăsat pe trăgaci și pentru asta… dar îndeplinise ordinele care i se dăduseră. Cineva decisese că Josephine trebuia să moară. Vreau să știu de ce. Vreau să aflu adevăratul motiv.
— Și apoi?
Se lăsă tăcere. Am zâmbit fără să reușesc să-l liniștesc.
— Mai vrei cafea?
— Nu. Mulțumesc.
Privea cu insistență ceașca de cafea, de parcă ar fi citit în ea viitorul.
— Ce face soția ta?
Klemens s-a uitat la mine pentru o secundă, apoi și-a ferit din nou privirea.
— Bine. Ocupată. Întotdeauna e foarte ocupată.
— Şi sunteți… fericiți?
O scânteie i-a luminat privirea pentru o secundă, iar

chipul i-a tresărit aproape imperceptibil.

— Da, a răspuns el blând. Suntem fericiți.

— Bun. Mă bucur.

— Dar tu? Ești fericit?

M-am gândit la un răspuns, apoi am râs.

— Luând în considerare toate aspectele… nu. Deloc.

— Îmi pare rău să aud asta. Cum ar trebui să-ți spun?

— Numele meu e Nathan.

— O să încerc să-ți spun așa. E numele tău sau e… m-a întrebat Klemens și a făcut un gest cu mâna spre trupul meu împrumutat.

— E al lui, am răspuns eu. Eu mi-am pierdut numele acum mult, mult timp.

—×—

Klemens Ebner.

Dacă privești dincolo de aerul lui obosit, de umerii căzuți și de visurile abandonate, Klemens este un bărbat foarte ușor de iubit. Probabil simplitatea afecțiunii lui, răbdarea cu care te înțelege și loialitatea îl fac atât de ușor de iubit, iar mulți nu știu să-i aprecieze dragostea și iau fără să dea nimic înapoi.

Prima dată l-am vizitat în trupul soției lui. Mi-am făcut cercetările, pentru că eram până la urmă un agent de bunuri corporale competent și știam cum să preiau o viață care nu era a mea și să o mișc ca banii pe o tablă de Monopoly. În prima seară când am purtat trupul lui Romy Ebner, i-am zis soțului meu să mergem să luăm cina în oraș. Să mâncăm mâncare thailandeză.

Klemens Ebner era înnebunit după mâncarea thailandeză, așa că am comandat un platou cu delicatese picante: tocană de rață cu caju, orez cu nucă de cocos, chipsuri făcute din creveți, tăiței din făină de orez, brânză tofu aburită pe un pat de usturoi și ciuperci. Când am terminat de mâncat i-am spus că e un concert într-o sală din apropiere – era Brahms, iar eu l-am ținut de mână în timp ce viorile cântau.

Acasă, în întuneric, ne-am întins amândoi pe patul care scârțâia și am făcut dragoste ca doi adolescenți care

tocmai își descopereau propriile trupuri, iar dimineața Klemens mi-a spus în timp ce mă ținea în brațe:

— Tu nu ești soția mea.

— Bineînțeles că sunt soția ta, i-am spus eu, iar inima mi-a tresărit în piept. Nu te prosti.

— Nu, mi-a zis el. Soției mele îi displac lucrurile care îmi plac mie, pentru că urăște faptul că pot să iubesc și altceva în afară de ea. Când facem dragoste, o face doar ca să mă liniștească pe mine, pentru că sexul este murdar, iar trupul este decăzut și lucrurile astea trebuie făcute doar pentru că bărbații sunt slabi. Tu – femeia care stă acum în brațele mele – nu ești soția mea. Cine ești?

Și, spre surprinderea mea, i-am spus.

—×—

Nu sunt Romy Ebner. Nu sunt Nathan Coyle, nu sunt Trinh Di’u Ma, care suspina în brațele tatălui ei după ce îi părăsisem trupul, ușurată că mă eliberasem. Nu sunt Josephine Cebula, care zace moartă la o morgă din Turcia, nici al-Mu’allim pierdut pe malul Nilului sau fata cu ochi goi din satul din sudul Slovaciei, cu cicatrice pe brațe și droguri în vene… vrei să încerci ceva pervers în seara asta?

O dată la câțiva ani mă reîntorc la Klemens și la soția lui, pe care nu vrea să o părăsească, și pentru câteva nopți, preferabil într-un weekend fără obligații sociale, Klemens petrece câteva ore de încântătoare infidelitate cu femeia cu care e căsătorit. Apoi ne plimbăm cu barca pe fluviu, ne dăm în roata Ferris și ne comportăm ca doi turiști, ținându-ne de mână, până ce eu plec, iar el iubește trupul pe care-l las în urmă.

Dosarul meu mă numește Kepler.

Va trebui să mă mulțumesc cu asta.

Capitolul 36

Klemens m-a întrebat dacă vreau să rămân.

Nu voia să rămân, dar m-a întrebat oricum, din politețe.

Mulțumesc, dar nu.

În tot timpul petrecut în trupul soției lui, am reușit să evit s-o întâlnesc mai mult de cele câteva secunde de contact fizic, și sincer, nu sunt sigură că vreau să încep să o cunosc acum.

— Dacă ai probleme… ai putea să mă împrumuți pentru un timp, mi-a zis Klemens. Dacă e nevoie.

Invitația de a rămâne să dorm în casa lui fusese falsă, propunerea de a-i împrumuta trupul era însă reală.

Va trebui să-mi amintesc să nu-l sărut atunci când îi voi spune nu, mulțumesc.

— Bărbatul care ești acum, acest Nathan… ai de gând să-l ucizi?

Rostise cuvintele într-o topică dezordonată, curajos și în același timp speriat.

— Poate, i-am răspuns. Poate.

A dat din cap cântărindu-mi cuvintele, apoi a spus:

— N-o face. Viața e un lucru frumos. Nu-l ucide.

— Rămâi cu bine, Klemens Ebner.

— Rămâi cu bine, Nathan.

Ne-am strâns mâinile formal și apoi, îndepărtându-mă, degetele lui mi-au atins pielea fină de pe interiorul brațului. Era speriat, dar degetele lui zăboveau, abia atingându-mă, și dacă era să se întâmple ceva, acela ar fi fost momentul.

Nu privesc înapoi când plec.

—×—

Hotelurile pentru turiști.

Toate sunt la fel.

Acesta avea în hol câteva computere care abia funcționau, disponibile pentru câte o jumătate de oră, pentru accesul la internet al clienților. Dintre multele

adrese de e-mail pe care le aveam, doar unul conținea mesaje mai interesante decât o invitație să cumperi trei cești noi de cafea la o reducere de șaptezeci și doi la sută din prețul lor normal sau cremă anticelulită pentru femeile moderne.

E-mailul era de la Johannes „Spunkmaster13” Schwarb și venise cu un *disclaimer* la finalul mesajului care avertiza că informațiile prezentate sunt confidențiale și că valoarea investițiilor dumneavoastră poate să crească, însă poate și să scadă. Uitase să șteargă asta înainte să apese *send.*

Mesajul era scurt și la obiect.

Conținea numărul de înmatriculare al unei mașini care fusese condusă până la un sanatoriu dintr-o zonă rurală din Slovacia.

Numele femeii care o închiriase de la Eurocar din Bratislava.

Cartea de credit pe care o folosise ca să încheie contractul.

Ultimele unsprezece locuri în care cartea de credit fusese folosită.

Cinci din cele zece locuri fuseseră în Istanbul, în zilele premergătoare uciderii lui Josephine Cebula.

Celelalte fuseseră în Berlin.

La finalul mesajului erau un nume și o adresă.

Alice Mair.

Mă bucur să te cunosc în sfârșit.

Capitolul 37

Un agent de bunuri corporale are două atribuții principale.

Prima atribuție este să achiziționeze proprietăți pentru investiții pe termen lung. Bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân, nu are sens să te muți pe termen lung într-un trup dacă nu îi știi situația socială, cazierul și starea de sănătate. Am cunoscut șapte ca mine care au ajuns la spital cu astm, angină, diabet – și toate ar fi putut fi evitate dacă și-ar fi făcut temele –, iar doi au murit din aceeași cauză. Starea lor de sănătate s-a agravat atât de tare și de repede că n-au mai putut nici măcar să-l apuce pe paramedic de mână și să sară. Dacă și-ar fi cunoscut ținta suficient de bine încât să-i caute în buzunarul interior al sacoului, ar fi găsit acolo epinefrina, gata să acționeze. Ar fi trăit dacă și-ar fi cunoscut îndeajuns de mult garderoba.

A doua atribuție a unui agent profesionist de bunuri corporale este o cercetare exhaustivă a împrumuturilor pe termen scurt.

Să luăm un exemplu.

— Vreau să fiu Marilyn Monroe.

Hollywoodul anilor 1959 o fi avut extravaganța, opulența și farmecul lui, dar restaurantul Scarlet and Star Diner de pe bulevardul North Arden servea cea mai proastă omletă de pe acea parte a meridianului zero. O împungeam ușor cu furculița, în timp ce de cealaltă parte a mesei din separeu, trupul lui Anne Munfield, patruzeci și doi de ani, mi-a zis:

— Vreau să fiu ea doar pentru câteva zile. Vineri e o petrecere, tot orașul vorbește, și m-am gândit că poate Tony Curtis, poate Grace Kelly, poate aș merge ca politician sau doar ca ospătar, în fine. Dar apoi mi-a venit o idee – Marilyn. Doar pentru câteva zile sau câteva nopți. Vreau să fiu Marilyn Monroe.

Când o încțepam cu furculița, din omleta mea se scurgea

o zeamă care putea fi apă sau grăsime. Indiferent ce era, acea zeamă ar fi reprezentat mediul perfect pentru dezvoltarea unui monstru primordial.

— Deci? m-a întrebat companioana mea aplecându-se peste masă. Ce zici?

Am lăsat furculița jos. Ocupanta trupului lui Anne Munfield se numea Aurangzeb, din motive care mi-au rămas ascunse având în vedere că, așa cum mărturisise și ea, era fantomă de mai puțin de treizeci de ani, iar în viața de dinainte crescuse la o fermă în Illinois. Chiar dacă nu și-ar fi recunoscut vârsta, comportamentul ei ar fi fost îndeajuns de grăitor.

— Bine, am spus eu încet. Hai să analizăm puțin situația. De ce Marilyn?

— Of, Doamne! De ce nu Marilyn? a zis ea. Cu trupul ăsta atrăgător, e perfectă și pe deasupra reală, înțelegi? Vreau să zic că are un fund real și sâni reali, și un pântec real, despre care ai spune că e cam rotunjor, dar nu e, e doar real.

— Circulă vorba și că bea, și ia pastile.

Aurangzeb și-a aruncat frustrată mâinile în aer.

— Cine nu face asta în orașul ăsta? Vezi unele fețe de aici – parcă ar fi mâncate de crabi. Am auzit că tu te pricepi la asta. Am auzit că ești bun. Trupul pe care-l port acum are mai mulți bani decât judecată. Pot să-ți transfer tot ce ai nevoie, oricât de mulți bani. Îi imit perfect semnătura. Dar vreau să-mi dai ce-ți cer. Bine?

Anne Munfield o fi fost cândva o femeie respectabilă ajunsă la vârsta a doua, senină și calmă, posibil vegetariană. Acum fața ei era schimonosită de dorință lingușitoare. Ochii ei priveau în sus ca un cățeluș sfios speriat de papucul stăpânului. Felul juvenil de a implora nu se potrivea deloc trăsăturilor mai degrabă de femeie care putea fi mamă.

Din omleta mea se scurgea apă cu grăsime, iar trupul meu cerea cu insistență varză. Nu mi-a plăcut niciodată varza, dar acum stomacul meu plângea după asta ca un copil după sânul mamei, iar Aurangzeb se smiorcăia,

încordându-şi fiecare mușchi, fiecare fibră și venă, disperată să devină altcineva.

— Dacă fac asta, vreau să fie absolut clar: o noapte, cel mult două și pleci, am mormăit eu. Marilyn Monroe se trezește luni dimineața foarte mahmură și cu sentimentul că a pierdut ceva nesemnificativ și-atât. Punct. Nici mai mult, nici mai puțin. Ne-am înțeles?

Aurangzeb a țipat de bucurie agitându-și mâinile în aer, iar pentru un moment m-am simțit profund rușinată de faptul că un trup atât de frumos ca al ei mi se părea atât de urât.

—×—

Nu-ți ia mult să te informezi despre Marilyn.

Era una dintre primele actrițe de film care nu doar îi curta pe jurnaliști, ci îi și seducea, îi invita să se apropie cu gesturi insinuante, făcea baie cu presa, bea *milkshake* din același pahar cu presa, iar când presa își ridica fața cu o urmă de frișcă deasupra buzei, Marilyn însăși ștergea cu batista ei – mai mult sau mai puțin metaforică – urma ofensatoare.

Ceva mai multă cercetare era necesară pentru a afla informații importante – și poate mai interesante – despre oamenii care o înconjurau.

Am petrecut jumătate de zi în trupul unei negrese pline de viață pe nume Maggie, care aducea cafeaua tuturor executivilor de la Fox; alte trei ore în corpul unui producător tracasat, cu început de chelie și ceea ce mi s-a părut a fi o sciatică nediagnosticată. Am făcut o escală de trei minute ca agent de securitate, una de două minute ca responsabil cu luminile din platou, alta de șapte minute ca garderobieră și, în cele din urmă, întorcându-mă să ies, am rămas patruzeci și cinci de minute în trupul unei actrițe de mâna a doua, cu gura mirosindu-i a anason, al cărei nume l-am uitat.

În atmosfera mai luminoasă de afară, trupul meu – trupul meu preferat – mă aștepta lângă mașină.

— Cum a mers? m-a întrebat el.

— Urăsc orașul ăsta! i-am răspuns. Toate gurile dor de

la atâta zâmbit.

Bărbatul ridică din umeri.

— Şi dă rezultate destul de bune. Hei, stai acasă în seara asta?

— Așa mă gândeam. De ce?

— Joacă Dodgers. Mă gândeam că poate vrei să vii.

Am stat puțin să analizez propunerea.

— De ce nu? Stai numai să mă schimb în cineva mai puțin sensibil.

Spunând aceste cuvinte, l-am luat de mâna ascultătoare și am sărit.

—×—

Dodgers nu mă interesează.

Baseballul nu mă interesează.

Fleacuri sportive.

Dacă bănuiești că trupul care stă lângă tine este o fantomă, îți recomand să-l întrebi chestii mărunte. Un trup care poartă tricou cu Dodgers ar trebui să știe scorul, dacă a dat bani pe cârpa aia. Însă ce fantomă care se respectă își pierde timpul cu astfel de detalii?

Ăsta e genul de treabă pentru care îți angajezi un agent de bunuri corporale.

—×—

Străzi drepte și albe compuneau infrastructura rectilinie și cenușie a Los Angelesului.

Trupul meu este tânăr, mai puternic acum pentru a mânca o masă decentă, cu o aluniță la subrațul stâng, care pur și simplu continuă să mă fascineze și mă străduiesc să nu o zgândăr în public. Bărbatul este și cel mai important angajat pentru un agent sezonier de bunuri corporale – un comisionar îndemânatic și cooperant.

Mi-am întâlnit trupul undeva dedesubtul drumului expres 101.

Era locul unde visele se retrăgeau să moară. Actorii ratați, actrițele porno pentru care era prea târziu ca să mai fie băgate în seamă, meseriașul priceput la toate, dat afară după ce studioul a intrat în faliment, scenaristul care n-a reușit niciodată să facă bani, traficantul de droguri care și-

a pierdut marfa la ultima razie, puștiul al cărui tată era la pârnaie și a cărui mamă nu putea face față. Spațiul acela era pata canceroasă a orașului în miez de noapte, un loc ca un ochi cufundat în orbite care privea către strălucirea stâlpilor de iluminat. Era periculos să te plimbi singur pe acolo noaptea. Era un loc perfect să găsești trupuri nedorite.

Bărbatul purta niște zdrențe cenușii mizerabile, care cădeau de pe el ca fașele de pe o mumie degradată. Barba îi ajungea până la claviculă. Părea că are părul cărunt, însă când m-am lăsat pe vine în fața lui și i-am pus o bancnotă de douăzeci de dolari în pălăria neagră și murdară mi-a spus că numele lui era Will și că avea douăzeci și doi de ani.

— Te droghezi? l-am întrebat.

— Doamne! a exclamat el gutural în timp ce mașinile vâjâiau deasupra noastră. Ce întrebare mai e și asta?

— O întrebare care ți-ar putea schimba viața, am răspuns eu. În joc sunt și alte lucruri în afară de bani.

A dat din cap răsucindu-și gâtul ca o lebădă care își examinează penele.

— Nu mă droghez. Crezi că am bani să plătesc pentru porcăriile alea?

— Ce te aduce aici?

— M-am îndrăgostit de un tip.

— Și?

— În Texas nu prea privesc cu ochi buni sodomia. Dacă tipul ar fi fost alb, poate că ai mei n-ar fi fost împotrivă. Sau poate ar fi fost. Cu tot rahatul care a urmat, n-am mai stat să-i întreb.

— Ai prieteni sau rude aici?

— Am oameni care au grijă de mine, mi-a răspuns el înțepat.

— Nu asta am vrut… să spun.

Bărbatul m-a privit cu ochii mijiți.

— Zi ce vrei. Nu te mai învârti în jurul cozii, vorbește!

M-am așezat din nou pe vine, cu mâinile atârnându-mi peste genunchi.

— În cinci secunde o să stai în picioare, dar n-o să-ți amintești când te-ai ridicat.

— Ce naiba…

L-am prins de mână și-am sărit.

Cinci secunde mai târziu stătea în picioare și nu avea nici cea mai vagă idee cum se întâmplase asta.

— Ce dracului mi-ai făcut? m-a întrebat el dintr-o suflare.

M-am clătinat pe picioare, ușor amețită de săriturile prea rapide pe care le făcusem.

— Vreau să mă asculți cu atenție. Uneori ești pus în fața unor situații – care se ivesc și dispar cu rapiditatea unui fulger – ce ți-ar putea schimba viața. Cum ar fi cele două secunde în care șoferul unui camion n-a avut prezența de spirit să apese frâna, acea clipă în care ai spus o tâmpenie, deși ar fi trebuit să fii amabil, secunda în care poliția dă năvală pe ușă. Toți suntem conștienți de momentul când viaţa noastră atârnă de un fir de ață. Acesta este unul dintre ele.

— Cine ești? m-a întrebat el bâlbâindu-se. Ce dracu' ești?

— Sunt o fantomă. Trăiesc împrumutând trupurile altora. Port corpurile necunoscuților. Totul se întâmplă rapid, fără să doară şi fără să-ţi amintești ceva. Nu îţi cer să iei acum o decizie. O să mă retrag și o să te las să te gândești. Am de făcut niște comisioane și o să fiu în oraș pentru câteva săptămâni. Lucrul pe care mi-l doresc – de care am nevoie – este un trup pe perioadă limitată unde să mă retrag la finalul zilei și care să nu se ridice și să plece atunci când nu mai e locuit de mine. Înțelegi?

— Clar că nu! mi-a răspuns el fără să strige, să țipe sau să-și ia tălpășița.

Ceea ce era semn bun.

— Afacerea e simplă. Fac din tine un om nou: haine noi, altă tunsoare, bani, carte de identitate și altele. O să plătesc în avans pentru o jumătate de an chiria unui apartament într-un loc drăguț, umplu frigiderul și transfer cinci mii de dolari într-un cont pe orice nume vrei tu. Dacă

ai preferințe culinare sau neliniști legate de sex, putem să negociem. În schimb, vreau trupul tău pentru trei săptămâni.

A clătinat din cap, însă nu de furie sau în semn de refuz.

— Ești dus cu capul, mi-a zis el scurt.

— Te rog politicos, am spus eu. Ar fi mult mai convenabil dacă încheiem această afacere de bunăvoie. Dacă te îndoiești de cuvântul meu, atunci îți spun că intenționez să părăsesc acest trup mâine la prânz. Spre deosebire de intențiile mele cu tine, am împrumutat corpul în care sunt acum doar ca să fac o călătorie cu autobuzul până în Los Angeles. Nu-și va aminti cum a ajuns aici, nu-și va aminti cum a ajuns să poarte aceste haine și nici cum a apărut în pantoful lui stâng branțul de care avea atâta nevoie; nu-și va aminti nimic din ultimele trei zile, în special cum au ajuns o mie de dolari pe fundul geamantanului său. S-ar putea să intre în panică, să fugă, s-ar putea să aibă tot felul de reacții, pe care din păcate nu i le pot controla, sau va accepta totul ca pe un dar. Când se va trezi, și el va fi pe acea muchie de cuțit care i-ar putea schimba viața, iar dacă va dansa sau va aluneca, asta e decizia lui. Vrei doar să vorbim? În regulă. Vrei să intri în ringul de dans? Vino la intersecția dintre Lexington și Cahuenga mâine. E o propunere avantajoasă, așa că gândește-te.

Am terminat ce aveam de spus și am plecat.

Capitolul 38

Urăsc LA-ul.

Drumuri drepte și interminabile ducând de niciunde către nicăieri.

Chiar și spațiile care ar trebui să fie verzi – parcurile și „zonele de recreere” – nu sunt decât o bucată împrejmuită de beton unde puștii stau și beau așteptând să se întâmple ceva mai interesant.

Indiferent ce ați spune în favoarea Los Angelesului, aici găsești întotdeauna oameni doritori să facă ceva ca să fie lăsați în pace.

La 12.03 după-amiaza mi-am părăsit gazda pentru trupul unui pieton care a trecut pe lângă mine pe strada Lexington și m-am îndepărtat îndeajuns de mult ca nu cumva fostul meu trup să suspecteze ceva, apoi am traversat strada către locul unde aștepta Will, mijindu-și ochii în soarele amiezii.

— Bună, am spus eu și l-am admirat pentru faptul că nu s-a speriat. Te-ai hotărât?

—×—

Două săptămâni mai târziu stăteam în tribunele din beton ale stadionului. Will mânca floricele, iar eu mă aflam în trupul foarte bronzat, cu piele uscată, al unui străin acceptabil. Will și-a pus o mână pe brațul meu și mi-a spus:

— Acum pot să te văd.

— Ce vezi?

— Pe tine, mi-a răspuns el. Nu contează ce trup porți sau de unde ai venit. Aștept lângă mașină, iar când vii către mine știu că ești tu.

— Cum?

Will a ridicat din umeri.

— Nu știu. Din felul în care mergi. Din felul în care arăți. E ceva de demult. Pot să te recunosc indiferent ce trup porți. Acum știu cine ești.

Am vrut să spun ceva, dar nu am găsit ce. Ochii îmi

frigeau și mi-am întors fața sperând să nu fi observat că plâng.

Capitolul 39

Dosarul Kepler nu făcea nicio referire la agenții de bunuri corporale.

Lista trupurilor în care fusesem era departe de a fi exhaustivă. Detaliile erau puse cap la cap pe baza declarațiilor martorilor, a rapoartelor medicale, însă prin definiție, oamenii pe care îi locuisem nu aveau de oferit decât goluri de memorie și nicio informație relevantă.

Nicăieri nu se menționa meseria mea anterioară.

Dacă ar fi cuprins această informație, probabil că Nathan Coyle s-ar fi străduit și mai mult atunci când a venit după mine și a apăsat pe trăgaci.

—×—

Un agent de bunuri corporale capabil petrece luni de zile documentându-se despre un trup-țintă.

Pentru un împrumut pe termen lung, recomandabil e un corp fără complicații: cei fără conexiuni sociale sau așteptări financiare, a căror schimbare neașteptată va trece neobservată. Candidatul ideal este, destul de firesc, bolnavul în stare comatoasă, a cărui familie a renunțat să mai spere. Când nu e nimeni acasă, e cât se poate de sigur să folosești trupul respectiv pentru orice dorești. Dezavantajul împrumutării unui trup al cărui posesor inițial este ca o legumă este faptul că nu poți garanta întotdeauna profunzimea traumei biologice suferite de trup. Atrofierile musculare sunt inevitabile; de asemenea, vezica urinară şi secrețiile altor glande, precum cea lacrimală, salivară și mucoasa nazală sunt puternic afectate, deși problemele pot fi stabilizate dacă ai răbdare, o calitate care le lipsește multora dintre cei ca mine.

Există cazuri, deși rare, când fantomele au sărit în trupuri comatoase pentru a-și da mai apoi seama că nu numai activitatea cerebrală, ci și controlul muscular și coordonarea erau moarte. Astfel, rămăseseră captive în acele trupuri – treze, paralizate, țipând fără voce,

plângând fără un sunet –, până când cineva, slavă lui Dumnezeu, vreo asistentă sau vreo femeie de serviciu, și-a atins fără să vrea pielea de trupul nemișcat, iar fantoma a putut astfel să iasă. Am petrecut și eu două zile în această stare, până când trupului în care eram i-a venit rândul pentru o spălare cu buretele, iar când am reușit să sar în asistenta care mă curăța, m-am prăbușit pe podea plângând de fericire că aveam din nou un trup în care puteam să mă mișc.

Oricare ar fi riscurile, împrumutul pe termen lung al unui trup fără complicații este în mod aproape inevitabil preferabil unuia cu o existență așezată deja pe un anumit făgaș. Un agent de bunuri corporale poate fi de ajutor: îți poate dezvălui numele fraților, taților, mamelor, fiicelor, colegilor și prietenilor; îți poate arăta unde ține trupul tău cheile de la mașină, te poate ajuta să îi imiți semnătura, să îi reproduci accentul, îți poate dezvălui secretele corpului gazdă, asigurându-se astfel că trecerea dintr-un trup într-altul se realizează cu cât mai puțin deranj pentru fantomă. E greu să te muți într-un trup bine poziționat social; iar asedierea corpului lui Marilyn Monroe a fost un adevărat act de nebunie.

—×—

— Se droghează, i-am spus eu lui Aurangzeb, care se afla la mine în apartament și-mi bea vinul.

Fereastra mare de sticlă din sufrageria apartamentului aflat pe unul dintre dealurile Los Angelesului dădea către orașul care semăna cu o placă de circuite electronice, sclipind de lumini galbene și roșii sub smogul care îl acoperea.

— Și ce? Cine nu se droghează în orașul ăsta?

— Amestecă băutura cu drogurile.

— Fii serios! mi-a replicat Aurangzeb dându-și ochii peste cap. O să fie norocoasă să mă instalez în trupul său; o să ia și ea o pauză. Câteva zile în care să se detoxifice, înțelegi?

— Cât de multe știi despre efectele fiziologice ale dependenței?

— O zi – cel mult două – cred că o să reziste fără s-o ia complet razna. Zi-mi chestiile relevante. Cu cine se culcă, care e numele agentului ei, cine e tipul căruia îi datorează bani, genu' ăsta de lucruri. Cumva…

Aurangzeb s-a tras mai aproape de mine și m-a întrebat înflăcărată.

— Se culcă cu Kennedy?

— Chiar dacă se culcă, atitudinea lui Monroe este una sfioasă și îți sugerez să încerci și tu asta. Replica de aur e „Chiar nu vreau să discut acum despre acest subiect."

— Fie, pot să fac asta.

— Nu e proastă, am spus eu prompt. Orice faci, n-o face să pară idioată. Devine insipidă ca mecanism de apărare și se poartă fără menajamente când e sigură de puterea ei asupra celorlalți. Nu poți să știi nimic sigur la nivelul ăsta de cercetare, așa că, pentru Dumnezeu, fă-o să pară ștearsă, dar nu proastă.

— Nu înțeleg de ce îți faci atâtea griji, a zis Aurangzeb întinzându-și pe masa mea picioarele în ciorapi de nailon. Credeam că vrei și ești capabil să faci treaba asta.

— Sincer? am răspuns eu strângându-mi hârtiile din calea tocurilor ei. Nu văd ce rost are.

— Nu vezi ce rost are să fii nici mai mult, nici mai puțin decât… Marilyn Monroe? a chițăit Aurangzeb.

— Nu. Te interesează averea ei? Există oameni mult mai bogați decât ea. Corpul? Există corpuri mai frumoase. Vrei faimă? Vrei să te simți adorată, adulată pentru o noapte? Nu pe tine te adoră, nu *pe tine* te prețuiesc. Vrei să te simți ridicată în slăvi? Caută trupul unei fete care se ocupă de costume sau corpul managerului de scenă, iar atunci când actorii ies în fața publicului pentru o ultimă plecăciune, apucă-l pe unul de încheietură și ieși să întâmpini frenezia spectatorilor. Sau câștigă-ți gloria singură. Găsește-ți un trup drăguț – unul care nu e cunoscut de toată lumea –, iar eu o să mă transfer într-un producător sau într-un director de casting din orice studio din Los Angeles și o să bifez căsuța de lângă numele tău până în momentul în care te întorci către cameră şi

zâmbești sub clar de lună cu un surâs cosmetizat.

La începutul conversației noastre, Aurangzeb își dăduse ochii peste cap, pentru ca la finalul acesteia să încheie cu același gest.

— Vrei să *muncesc?* Aș putea fi Clark Gable cât ai pocni din degete.

Spunând asta, a pocnit din degetele lungi vopsite cu ojă.

— Aș putea să-l plimb pe Laurance Olivier gol-goluț prin Londra. Aș putea să i-o trag lui Marlon Brando – sau să fiu eu Marlon Brando când şi-o trage. În schimb tu îmi propui să stau cuminte și să-mi irosesc – cât? – cinci ani din viață, poate zece ca să obțin ce aș putea obține într-o singură zi? Ce dracu’ e în neregulă cu tine?

S-a aplecat în față cu picioarele bălăngănindu-i-se în jos şi cu ochii scânteindu-i.

— Am auzit lucruri despre tine. Credeam că ești genul de tip care *trăiește.*

— Ce fel de lucruri ai auzit despre mine? am întrebat eu blând.

— Că ești genul de băiat căruia îi place să experimenteze. Că ai fost cândva în trupul unei soprane grase, al unui pilot de avion; că ai dat mâna cu oamenii chiar din Biroul Oval. Am auzit că ai făcut și alte lucruri, cândva în timpul războiului. Am auzit că în 1943 prin centrul Europei erau mai mulți soldați amnezici decât bombe V-1 lansate asupra Londrei.

— Habar n-aveam că Ianus e așa o bârfitoare. Și tu ce-ai făcut în timpul războiului?

— M-am plimbat de colo-colo. America. Canada. Am considerat că ar fi frumos să fac o călătorie gratis ca soldat american pe o navă către Europa, odată ce submarinele germane erau înfrânte, dar în cele din urmă am călătorit în trupul unui copilot și m-am prefăcut că am toxiinfecție alimentară cât am traversat Atlanticul. Mult mai simplu. Am asistat la eliberarea Parisului.

— Și cum a fost?

— Nasol, a răspuns Aurangzeb. Soldați mărșăluind în toate părțile, oameni ovaționând, fanfare cântând. Și mă

întrebam unde erau toți ăștia cu o săptămână înainte, cu o zi înainte, când nu știai dacă o să-ți fluture în față tricolorul sau svastica. Apoi am aflat că tipul în trupul căruia stăteam era colaborator și asta mi-a cam stricat buna dispoziție.

Și-a lovit palmele de interiorul pulpelor și a continuat:

— Războiul a fost așa o prostie.

În momentul ăla mi-am dat seama că, dincolo de hainele ei mulate și de părul coafat, fiecare gest, fiecare mișcare a brațelor și felul cum stătea cu genunchii depărtați, trădau faptul că Aurangzeb era până în măduva oaselor un bărbat american.

Mi-am apucat șaua nasului cu degetele.

— Bine, am spus încet. Trebuie să te învățăm să mergi pe tocuri mai înalte.

Capitolul 40

Între Viena și Berlin e tren direct. Un monstru alb pe care erau desenate cu litere roșii, pătrățoase, inițialele DB – Deutsche Bahn. Cu compartimentele de un alb-lăptos și cu chiuvetele din inox, ingenioasele vagoane de dormit berlineze erau un adevărat triumf comparativ cu Balkan Express.

Aveam un compartiment cu două cușete doar pentru mine. Saltelele erau ridicate pe perete, ceea ce era o realizare nemaipomenită a ingineriei spațiului. Cu saltelele lăsate trebuia să te strecori printre pat și perete ca o anghilă printr-o crăpătură în baraj.

Afară începea să se contureze imaginea romantic-clișeizată a nopții germane, traversate doar de calea ferată scăldată în lumini galbene în drumul nostru către nord. Ceața joasă plutea luminată de lună deasupra câmpurilor; orașele sclipeau ca niște bălți aprinse; râurile întinse unduiau printre dealurile negre; mici vile din beton alb și sticlă curată, unde veneau să se relaxeze familiile stresate din München și Augsburg, se zăreau printre copaci. Trenul a cotit larg spre est, senzual ca ultima tușă de penel cu care un pictor trasează curba unui sân.

Priveam peisajul derulându-se pe lângă noi. Patul era făcut, dar încă neatins. Fiecare persoană se obișnuiește cu propriul miros, însă chiar și eu puteam să simt că puțeam. Apa de la chiuvetă era fie prea fierbinte, fie prea rece, și nu putea fi încropită.

La ora 1 noaptea am auzit pașii controloarei care-și făcea tura prin trenul adormit. Mi-am prins o cătușă de încheietura mâinii stângi, m-am aplecat afară din compartiment și am șoptit:

— Doamnă!

Chiar și la acea oră târzie, zâmbetul i se răsfrângea pe chip cu o perfecțiune amețitoare.

— Doamnă, ați putea să mă ajutați? am murmurat eu

peste sunetul sacadat al șinelor.

— Bineînțeles, domnule, cu mare plăcere.

Am poftit-o în compartiment. A intrat cu ochi scrutători și zâmbet larg. Cu o singură persoană înăuntru, compartimentul era confortabil, cu două, devenea sufocant.

— Îmi permiteți să… mi-a zis ea.

apoi mi-am întins brațul, am apucat-o de încheietură și am sărit.

Nathan Coyle. Devenea din ce în ce mai obișnuit cu propriile simptome: clătinându-se pe picioare amețit a început să se agite dând sălbatic din mâini. Brațul i s-a izbit de peretele compartimentului cu o bufnitură care l-a făcut să tresară. I-am prins mâna și am legat cătușa de grilajul patului de deasupra, după care am așteptat să-i treacă amețeala.

În cele din urmă, Coyle și-a revenit. Și-a simțit mâna stângă imobilizată, a văzut cătușele, a mârâit ceva și s-a sprijinit de perete.

— Bineînțeles. Acum încotro?

— Cu trenul spre Berlin.

Și-a ridicat o sprânceană, analizându-mă.

— Acum cine ești? Credeam că te interesează doar târfele și gunoierii.

Mi-am trecut ușor mâna peste uniformă.

— Cred că arăt foarte bine. Ai ratat Kapikule sau Balkan Express, sau autobuzele din Slovacia, așa că nu prea știi să apreciezi o față zâmbitoare ca a mea atunci când îți capsează biletul. Din fericire, tu și cu mine o să ne bucurăm de micul dejun cu marmeladă oferit de Deutsche Bahn.

— Urăsc marmelada.

— Mie îmi place, i-am întors-o eu. Aș putea să mănânc borcane întregi.

Nathan s-a îndreptat puțin de spate și s-a întors să mă privească din cap până-n picioare.

— Mă ameninți cu mâncarea?

Mi-am dat o șuviță rebelă de păr după urechea delicată

și am spus:

— Am adresa lui Alice Mair.

Bărbatul și-a încordat pumnii.

— O să fie pregătită să te întâlnească, mi-a zis el încet.

— Știu. Prietenii tăi întorc deja Europa pe toate părțile căutându-te – căutându-mă, sau hai să spunem căutându-ne. Amândoi putem să ne bucurăm că nu ne-au găsit încă. Am studiat cu atenție dosarul Kepler și nu-mi dau seama ce faptă am comis care să explice ura personală pe care am stârnit-o în tine. Antipatie profesională sau neînțelegeri în afaceri, asta pot să înțeleg. În ultimii zece ani am purtat trupuri de prostituate, cerșetori, infractori, mincinoși, criminali, hoți. Nu sunt dintotdeauna… N-am fost mereu ce sunt acum, dar cu siguranță poți să-ți dai seama că m-am străduit din răsputeri.

Mi se făcuse frig doar în cămașă și trupul mi-a fost străbătut de un fior.

— Dosarul tău e o minciună. Probabil presupui că am ucis, că am… purtat un trup pentru o noapte, că m-am drogat şi am făcut sex, şi mi-am lăsat victima să moară din cauza unei supradoze, singură pe holul unui spital. Am trăit mai mult decât știi tu. Am creat ceva harababură în toată existența mea. Ai vorbit cu victimele mele. Erau nefericite? Le lăsasem dezbrăcate și singure? În comparație cu alții asemenea mie, cred că vezi şi știi că… nu sunt o țintă bună.

Nathan nu s-a mișcat şi n-a rostit niciun cuvânt. Am scos un oftat de frustrare, cu brațele încrucișate strâns peste pieptul osos.

— Te crezi superior. Majoritatea ucigașilor se cred așa. Însă pe mine ar fi trebuit să mă omori, nu pe Josephine.

Oare îi citisem pe față o urmă de ezitare? Umbra unui gând și nu a urii? Era greu de spus. Am petrecut prea mult timp în acest trup fără să-l privesc în față.

— Cine este Galileo?

Nathan și-a mutat greutatea corpului de pe un picior pe altul.

— Cât timp a trecut? m-a întrebat el. S-au scurs doar

câteva minute de când am tras în tine în stația Taksim; acum câteva secunde erai un gunoier... undeva. În altă parte. Cât timp a trecut în realitate?

Am stat să mă gândesc.

— Cinci zile? Dar să știi că nu pe mine m-ai împușcat.

— Ba da, a răspuns el înțepător ca un cui care-ți trece prin deget. Pe tine te-am împușcat. O tragedie că nu tu ai murit.

— Dar ordinele erau s-o ucizi și pe Josephine.

— Da.

— De ce?

— Era compromisă.

— De ce?

— Știi prea bine.

— N-am idee.

— Ne-a omorât oamenii.

— Nu e adevărat, dar văd că o tot ții pe-a ta.

A tras de cătușa din jurul încheieturii mai mult din iritare decât ca să-i testeze fermitatea. În cele din urmă a spus:

— Cred că ai fost destul de intimă cu trupul meu.

— Da.

— Şi ce crezi? m-a întrebat el, întorcându-se ca să-i admir trupul în întregime. Ai un mod de a vedea lucrurile foarte neobișnuit. Îți satisfac pretențiile? Am fața destul de dură, am picioarele îndeajuns de lungi, îți place culoarea părului meu?

— O față dură nu e consecința corpului care a avut-o.

— Nu-mi pot imagina fața mea altfel decât așa cum am făcut-o eu să fie.

— Eu pot. Ai avut grijă de trupul tău, asta e clar. E dificil de spus dacă ai depășit granița fină dintre fitness și vanitate. Eram curioasă să știu ce e cu cicatricea de pe burtă. În plus, ar trebui să te gândești să-ți pui ochelari.

Gura i s-a strâmbat de surprindere.

— Îți spune un expert. Cât de curând o să ai nevoie de ochelari de citit.

— Am vederea normală.

Este impresionantă mândria indignată pe care o investesc oamenii în lucruri normale.

Extraordinar cât de adânc e sădită vanitatea.

Am încercat să îmi pun mâinile în șolduri, însă în spațiul acela atât de strâmt n-am reușit decât să-mi pun o singură mână în șold.

— Spui asta ca să mă impresionezi? l-am întrebat eu. Pentru că îmi imaginez, având în vedere că te locuiesc de ceva vreme, că ești genul de bărbat care se mândrește cu abilitățile lui fizice, dar n-are niciun rost să te joci când vine vorba de vedere. Am avut cataractă, conjunctivite, miopie, hipermetropie, orbire parțială…

— Nu tu! mi-a retezat-o el scurt. Ochii altcuiva, altcineva a fost orb, nu tu.

— Eu. Eu însămi. Astea sunt lucrurile pe care le-am trăit. Am dus trupuri în sala de judecată pentru că le era prea frică să vorbească. Am ținut trupuri nemișcate în timp ce mi se făcea anestezie generală pentru că nenorocitul mâncat de cancer era prea speriat de spitale ca să vină să se trateze. Poți să crezi ce vrei despre cine sunt, dar nu te osteni să-mi negi experiența.

Încerca să continue să pară nervos, cu umerii ridicați și sprâncenele lăsate, însă a devenit prea conștient de sine, așa că a renunțat. M-am trântit pe patul de jos. Unghiile date cu lac erau fascinant de tari. Mă durea spatele și mă strângea cureaua, iar atunci când mi-am dus mâinile la spate m-a fulgerat un gând.

— Oare sunt… am spus dintr-odată.

Coyle se holba la mine cu o sprânceană ridicată. Mi-am trecut mâna peste pântec, apăsându-mi pielea catifelată, încercând să detectez ceva sub carnea caldă.

— Cred că sunt însărcinată.

Trenul înainta zgomotos. Tăceam amândoi. Apoi un fior i-a traversat șira spinării și umerii, iar Coyle a scos un țipăt de bucurie.

— Sfinte Sisoe! am mormăit eu.

Râsul lui Coyle s-a stins la fel de repede pe cât a început. Afară, ogoarele proaspăt arate se întindeau spre

linia orizontului. Era lună plină, iar pe cer nu era niciun nor, semn că dimineața avea să bată un vânt rece și să dea înghețul. Mi-am așezat mâna pe burtă și am simțit ceva mișcându-se – și nu erau intestinele.

— Ce ciudat e, am spus eu.

— Nu ești fascinată de bucuria de a aduce pe lume copii? m-a întrebat Coyle. Credeam că ai încercat măcar o dată, așa de dragul experienței.

M-am încruntat.

— În perioadele de stres, am făcut și transferuri neașteptate. Chiar dacă sunt sigură că e o experiență fenomenală să dai naștere unui copil, dacă asta vine la pachet cu toate planurile, așteptările și optimismul unei vieți fericite în sânul familiei pentru încă optsprezece ani, știu că sunt șanse egale ca în timpul convulsiilor să te trezești că ești un copil care scâncește încă legat cu cordonul ombilical de o mamă care țipă confuză. Cred că acum înțelegi de ce experiența asta nu e prea atrăgătoare.

Îl vedeam căzut pe gânduri.

— Poți să te transferi într-un fetus?

— Ce idee absolut respingătoare.

— N-ai încercat niciodată.

— Firește că nu.

— N-ai fost tentată niciodată?

— Câtuși de puțin. Nu mi-am făcut nicio iluzie privind bucuriile pe care ți le poate aduce un simplu corp. După ce am locuit în trupuri de toate formele și mărimile posibile, am ajuns la următoarele concluzii: fă exerciții fizice cât ești încă suficient de tânăr să le apreciezi efectele, protejează-ți spatele și dacă poți să alegi, folosește o periuță de dinți electrică.

— Zeci de ani de mutat dintr-un corp în altul și astea sunt concluziile la care ai reușit să ajungi?

— Da.

— De cât timp ești fantomă?

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut uitându-se la mine curios.

— Ți-ar plăcea să știi. Cum te-ai ales cu cicatricea aia pe

burtă, domnule Coyle?

— Știi că nu aşa mă cheamă.

— Destul de curios, dar chiar nu mă interesează. De câteva sute de ani.

O licărire i-a străbătut privirea. M-am aplecat în față ținându-mă instinctiv cu mâna de burtă.

— Câteva sute de ani, am repetat ușor în legănarea trenului. Am fost ucisă pe străzile Londrei. Mi-a zdrobit creierii. Și cum zăceam acolo, l-am prins pe ucigașul meu de gleznă. Îl uram, îmi era frică de el, eram înspăimântată fiindcă mă ucisese și îmi era atât de teamă să mor singură. Aveam nevoie de el, îmi doream din tot sufletul să rămână cu mine. Apoi m-am trezit că îmi privesc propriul cadavru. M-au arestat pentru crimă, o ironie a sorții care nu m-a amuzat niciodată. Ce e drept, n-am avut un început fascinant, dar se pare că dorința de a trăi depășește orice alt instinct.

— Cine erai când ai murit?

— Eram…

Cuvintele mi s-au oprit în gât.

— …nimeni important. Dar tu, domnule Coyle. Cum ai reușit să faci rost de cicatricea aia?

Tăcere.

— Galileo, a zis el și apoi s-a oprit.

Am așteptat.

— Galileo a înfipt un cuțit în mine.

— O fantomă?

— Da, a răspuns el.

— Ce motiv a avut să-ți facă asta?

— Eram ultimul în viață.

— Unde?

— Pe *Santa Rosa.*

— Mi-ai mai spus asta.

Coyle a clătinat scurt din cap și a zâmbit. Nu-i venea să creadă ce spune. Însă nu era acum momentul să aibă îndoieli.

— E un… zvon, a zis el încet. Deja un mit. Cu timpul povestea a depășit sâmburele de adevăr din care s-a

născut. Totuși, acel sâmbure de adevăr există. Un feribot călătorește câteva ore prin strâmtoarea Malacca, sau poate era prin Marea Baltică. Motorul se oprește, iar în timp ce turiștii și echipajul așteaptă să vină ajutoare, un trup e găsit fără suflare. Cadavrul este... al cuiva, nu mai contează. Avea gâtul tăiat, pe punte era o baltă de sânge și toată lumea a intrat în panică. Până când cineva a zis că ucigașul nu putea să scape fără să fie văzut, sigur fusese surprins de camerele de luat vederi, murdar de sânge. Așa că se uită pe camere. Găsesc criminalul – sau criminala –, care stă ascuns într-o toaletă tremurând de frică, cu sânge pe față și pe haine. Au anunțat că au găsit ucigașul. După ce reparăm motoarele, ajungem la țărm și îl dăm pe mâna poliției. Apoi este găsit alt trup. Avea intestinele scoase, ochii ieșiți din orbite și limba îi atârna afară din gură. Toți au suspectat că nu cel pe care l-au prins era criminalul sau că cel capturat lucra cu cineva. Se răspândește panica și nicio speranță să fie restabilită liniștea având în vedere că numărul turiștilor e mult mai mare decât cel al membrilor echipajului. Așa că într-un final căpitanul ordonă ca toți pasagerii să meargă în camera pentru cazuri de urgență. Toată lumea să stea într-un singur loc, nu mișcă nimeni și o să fim în siguranță. Unde sunt mulți, nu se poate întâmpla nimic. Un gând liniștitor până când șeful de punte vede că în camera pentru cazuri de urgență de la clasa întâi toți pasagerii sunt morți. Unii au sânge pe mâini, alții pe față; unii au încercat să-i muște de urechi pe ceilalți, unii au fugit, alții au dispărut, însă unul a rămas în picioare rânjind la cameră. După care face cu mâna și după câteva minute e găsit și el mort, în cele trei ore cât îi ia gărzii de coastă să ajungă pe puntea feribotului și să repare motorul, șaptesprezece oameni sunt morți și cinci în stare critică. Iar când doctorii de la medicină legală examinează cadavrele, constată că fiecare corp poartă amprenta ADN a altei persoane, de parcă fiecare victimă fusese asasinată de altcineva, iar pe lama de cuțit erau amprente diferite. Știi povestea? m-a întrebat Coyle revenind parcă dintr-o altă realitate.

— Da, am răspuns. Știu.
— Le știi numele? Ale morților, ale vapoarelor?
— Pe unele le știu, am răspuns. O fregată în 1899 în largul coastei Hong Kongului. Un iaht de croazieră în 1924. Un feribot în 1957, deși zvonurile nu au fost niciodată confirmate – cineva a deschis ușile calei, iar acolo erau şi vii, şi morți. Ceva asemănător s-a întâmplat în 1971: douăzeci și trei de morți. Autoritățile au spus că a fost un atac al piraților. Un iaht în 1983 în largul coastei Scoției. Doi oameni au murit. Puține victime după standardele ucigașului, însă a fost opera lui. Toți am auzit zvonurile.
Coyle a dat din cap pierdut.
— *Santa Rosa,* a zis el încet. Octombrie 1999.
— Ai fost acolo?
— Da. Am ucis un om. Nu-mi aduc aminte cum am făcut-o. Am deschis ochii și am văzut că aveam mâinile pline de sânge, iar în față era acest om cu o gaură plină de sânge la baza gâtului. Era viu, dar când respira, din rană îi pocneau baloane de spumă roșie. Apoi bărbatul a murit. Eu încă aveam cuțitul în mână, iar în faţa mea stătea o femeie care se uita la mine în timp ce eu mă uitam la acel trup cum moare. Mi-a luat cuțitul din mână – era un cuțit de bucătărie de la cantină –, și-a pus o mână pe umărul meu ca o mamă și m-a înjunghiat, mi-a spintecat abdomenul și a zâmbit fără să spună un cuvânt. M-au declarat mort până când unul dintre medici a constatat că am puls. Apoi mi-au zis că sunt un criminal. Ceea ce și eram, într-un fel.
— Galileo?
Coyle a clătinat din cap, deși nu la mine și nici la ceea ce spusesem.
— Trebuia să-mi spui, am zis eu încet. Aș fi putut să te ajut.
— Să mă ajuți?
Cuvintele i-au ieșit opintite, ca un râs.
— Ești o fantomă nenorocită. Nu ești de folos nimănui.
— Puteam să fiu. L-am întâlnit pe Galileo al tău.
Coyle și-a întors capul spre mine, iar privirea lui m-a

lovit ca un topor care izbește gheața.

— Unde?

— În Sankt Petersburg, Madrid, Edinburgh, Miami. Ultima dată în Miami.

— Ești sigură?

— Da.

— Cum?

— Contrar opiniei generale, nu toate fantomele pe care le întâlnești au crize psihopatice și extermină oameni la fiecare douăzeci de ani, am răspuns eu. Totuși, cele care fac asemenea acte sunt greu de uitat.

— Povestește-mi.

— De ce? am zis eu dintr-o suflare și l-am surprins aproape tresărind de uimire. Ești decis să mă omori și ai ucis-o pe Josephine. Luând în considerare toate astea, plus minus starea mea hormonală și cătușele, mi-e destul de greu să uit că avem o relație zbuciumată. M-ai ucide, domnule Coyle, pentru că o altă fantomă aproape te-a ucis pe tine. Nu sunt eu acea fantomă. M-ai ucide doar pentru ceea ce sunt. De ce te-aș ajuta să-l găsești pe Galileo?

A strâns din buze și și-a întors capul, apoi și-a reîntors rapid privirea spre mine.

— Pentru că dacă nu m-ai ajuta, în cazul în care deții anumite informații, ar fi o dovadă că tu ești într-adevăr monstrul.

— Oricum crezi că eu sunt. Spune-mi mai multe. De ce ai ucis-o pe Josephine?

— Astea au fost ordinele.

— De ce?

— Pentru că îl respect pe omul care le dă. Pentru că în dosar scrie…

I s-a împleticit limba.

— Pentru că în dosar scrie că i-a omorât pe patru dintre cercetătorii noștri. Ea i-a omorât, nu tu.

— De ce?

— Încercase să se infiltreze într-unul dintre proiectele noastre. Un studiu clinic. Ar trebui să știi asta.

— Știu ceva. Josephine avea nevoie de bani și în

Frankfurt se făcea un studiu clinic, ceva pentru viroză respiratorie. Au respins-o când și-au dat seama că e prostituată. Am verificat și eu înainte să fac un pact cu Josephine Cebula.

Coyle a clătinat din cap.

— Studiul nu era pentru viroză respiratorie.

— Mă uimești. Atunci pentru ce era?

— Vaccinuri.

— Vaccinuri pentru ce?

Nu mi-a răspuns. M-a fulgerat o bănuială. M-am lăsat pe spate și am simțit cum gândul care se născuse se așeza ca o pânză prăfuită de păianjen pe o piele curată.

— Ah! Împotriva noastră. Încercați să găsiți un vaccin împotriva noastră. Și ați reușit?

— Nu cu patru dintre cercetătorii noștri morți.

— N-am fost eu.

— Dar a fost Josephine. Am văzut înregistrările pe camerele de supraveghere. Am văzut-o cu sânge pe mâini. Apoi ai venit tu în Frankfurt și i-ai făcut o ofertă. Ce puteam să credem?

Am inspirat adânc. Nu eram sigură că pot să mă abțin să nu reacționez violent. Degetele îmi apăsau pe pântec.

— Crezi că… am devenit Josephine pentru un studiu clinic? Crezi că ea și cu mine am lansat un *atac* asupra oamenilor voștri? Că am conspirat să-l omorâm pe doctorul icsulescu și progeniturile lui?

Coyle a rămas puțin pe gânduri.

— Da. Asta cred.

Degetele îmi miroseau a detergent și în gură aveam un gust vag de ceai de fructe. Am numărat încet până la zece și apoi am spus.

— Te înșeli.

Bărbatul n-a zis nimic.

Trenul încetinea pregătindu-se să schimbe macazul, iar vagoanele scoteau un sunet înfundat. Mă întrebam cum va face față sarcinii acest corp. Femeia părea slabă ca un băț, avea gleznele fragile și o talie subțire. Mă întrebam dacă ceaiul de fructe era bun împotriva grețurilor de dimineață.

— Pentru cine lucrezi? am întrebat eu.

Coyle a smucit din cap.

— Știi c-o să aflu, am adăugat.

— Spune-mi despre Galileo.

— O să continui să-ți port corpul, domnule Coyle, până o să mă împuște cineva în el. Dacă vrei un final fericit, o să am nevoie de mai multe informații.

— Ai nevoie de informații?

Vocea lui Coyle suna ca un râset, pentru că bărbatul nu știa cum altcumva să se comporte.

— Acum zece minute era miezul zilei în Istanbul. Eram în metrou și m-a atins un bărbat, și m-am trezit în altă parte, îmbrăcat în haine noi, vorbind cu altcineva. M-ai dezbrăcat, ai vorbit cu buzele mele, ai mâncat cu gura mea, ai transpirat și te-ai pișat, și mi-ai înghițit scuipatul, iar acum vrei informații? Du-te dracu', Kepler. Du-te dracu'!

Liniște. Trenul se clătina trecând peste macazuri, iar locomotiva începea să încetinească. Poate era o stație în apropiere, vreun călător în miez de noapte care aștepta un tren. Poate o linie de garare unde am putea sta câteva ore, timp în care conductorul o să bea o cafea și o să fumeze o țigară pe o parte a șinelor. Locomotiva pufnea ca pentru sine, nevrând să adoarmă.

Îmi simțeam mâinile pe pântec și mă întrebam ce va fi copilul meu când se va face mare.

Poate o să lucreze pentru căile ferate ca mama?

Poate o să vrea să facă ceva mai mult.

Un politician, poate, care peste treizeci de ani o să stea în fața națiunii şi-o să spună:

— Mama mea lucra pe trenul dintre Viena și Berlin ca să mă întrețină, ca viitorul meu să fie mai bun decât viața pe care a trăit-o ea.

Sau poate niciunul dintre scenariile enumerate.

Poate copilul meu va crește tăcut și singur. Mama lui va fi în permanență plecată și îi va trimite vederi din străinătate, având senzația că viața pe care o trăiește nu îi aparține.

— Galileo, am spus eu cu privirea pierdută în gol. Vrei să-ți povestesc despre Galileo.

Coyle a respirat adânc, privindu-mă drept în față.

I-am povestit.

Capitolul 41

Sankt Petersburg, anul 1912. Aproape ai zice că Romanovii au reușit să scape. Auzisem pocnetul puștilor în 1905, văzusem străzi baricadate şi crezusem, aşa cum crezuseră și alții, că zilele dinastiei erau numărate. Reformele sociale nu puteau ține pasul cu imperativele economice; reformele politice nu puteau ține pasul cu schimbările sociale și astfel, forțându-și intrarea în secolul XX, păruse inevitabil ca unele părți din Rusia să rămână prinse în gardul de sârmă ghimpată.

Totuși, în 1912, dansând sub candelabrele din Palatul de iarnă[8], cu mănuși care îmi îmbrăcau mâna până la cot și cu părul aranjat într-o coafură înaltă cu agrafe de argint și ornamente de cristal, puteam să cred că lumea aceasta avea să dureze o veșnicie.

Eram Antonina Bariskina, a șaptea fiică a unui bătrân și mare duce, și eram acolo să demonstrez că eram o partidă bună, ceea ce gazda mea cu siguranță nu era. Antonina, în vârstă de șaisprezece ani, era deja etichetată drept o pradă ușoară, o viitoare cocotă și, mai rău, genul de femeie care s-ar culca cu un proletar doar ca să îi facă în ciudă tăticului ei. Niciun mijloc de constrângere, nici vorba bună, nici amenințările directe, nu reușiseră să o convingă pe Antonina să își schimbe comportamentul. Cum zvonurile amenințau să erupă, un agent de bunuri corporale din Moscova, pe nume Kuanyin, a venit la mine cu o rugăminte neașteptată din partea tatălui.

— Şase luni, mi-a zis ea. E o femeie frumoasă, are o viață frumoasă. Nu cred că există în lume o existență mai rafinată decât cea a Antoninei Bariskina.

— Şi în schimbul acestei… existente rafinate?

— Sarcina ta este să manifești o maturitate demnă de recompensele acordate.

— Cu ce scop?

---

[8] Fostă reședință de iarnă a țarilor ruși, din Sankt Petersburg.

— Să arăți lumii că Antonina Bariskina este o partidă bună.

Mi-a plăcut mult să fiu Antonina Bariskina. Avea o iapă roșcată pe care o călăream în fiecare dimineață în ciuda frigului; avea un violoncel la care nu cântase decât extrem de rar, dar ale cărui coarde, când le atingeai cu degetele, răsunau precum plânsul unui zeu pentru soția moartă. Dansam și râdeam, discutam despre climatul politic al vremii și despre vreme. Și zvonurile despre vechea Antonina s-au risipit, iar bărbații eligibili din tot Sankt Petersburgul au început să se înșire la ușa ei ca să o zărească pe moștenitoarea astfel preschimbată.

Îi ignoram pe cei care mă plictiseau; celor chipeși și inteligenți le permiteam să mă viziteze la conac, pe malul canalului, și îi serveam cu cafea și cu rahat turcesc. Unii veneau pregătiți cu versuri și cântece ca să îmi întrețină buna dispoziție, iar eu aplaudam și mă simțeam de-a dreptul fascinată de adulațiile pline de patos ale atâtor nobili. Am participat la mișcările sufragetelor, am mărșăluit pentru drepturile omului și pentru egalitatea între oameni și încă mai simt o undă de exaltare la amintirea acelor bărbați frumoși care recitau versuri în onoarea mea.

După un timp, tatăl meu a venit la mine și mi-a spus:

— Ai primit în această casă destui pretendenți eligibili și cred că a venit timpul să discutați despre posibilitatea unei căsătorii.

Nu a știut niciodată cum să vorbească cu fiica lui, cu atât mai puțin cum să vorbească cu mintea care locuia acum în trupul fiicei lui.

— Înțelegerea a fost să mă ții departe de locotenenții care vânează averi și de relațiile sexuale nechibzuite îndeajuns de mult cât să pot șterge potențiala pată de pe numele meu. Nicăieri în aranjamentul nostru nu spune că trebuie să găsesc material pentru căsătorie.

E nevoie de toată forța unei magnifice bărbi rusești ca să se zbârlească, și într-adevăr s-a zbârlit.

— Nu sugerez să te măriți cu tinerii nobili! a zis tatăl

meu. Spun doar că trebuie să săpăm măcar fundația.

După ce ne-am ciorovăit o vreme, am fost de acord să iau cina cu primii zece cei mai potriviți și mai bogați pretendenți pe care îi găsise tatăl meu. Pe patru dintre ei i-am eliminat încă de la prima întâlnire pentru comportamente care variau de la grosolănie la brutalitate. Pe ceilalți șase i-am păstrat la capătul unei selecții sociale foarte lungi. Cu timpul, tatăl meu a ajuns să îmi respecte judecata și, pentru câteva momente scurte, aproape că uita că mi se adresa mie, și nu fiicei lui.

— Ești conștient, i-am spus eu într-o zi, că atunci când șederea mea aici se va încheia, persoana pe care acești gentlemani au ajuns să o admire va fi înlocuită de, permite-mi să-ți spun, fiica ta.

— Fiica mea dorește un singur lucru pe lumea asta – să fie adorată, a zis tatăl meu.

Stăteam împreună în semiîntunericul trăsurii lui, care se zgâlțâia pe străzile pietruite ale Moscovei, târziu în noapte.

— Dorința asta însă a transformat-o într-o creatură imposibil de adorat. Trăiesc cu speranța că odată ce-și dă seama că este deja adorată, mulțumită eforturilor tale, o să se liniștească și o să devină mai maleabilă. Chiar dacă nu se întâmplă asta, e bine cel puțin că reputația ei a fost salvată și poate că în câțiva ani, când o să scoatem diavolii din ea, se va da pe brazdă și va dori să aibă reputația pe care i-ai făcut-o tu.

— Nu ești îngrijorat de… natura neortodoxă a relației noastre?

— La care relație te referi?

— La cea dintre mine și fiica ta, poate, am spus eu încet. Și pornind de aici, la relația mea cu tine și la a ta cu copilul tău.

Ducele a tăcut o vreme, în timp ce trăsura înainta zgomotoasă pe străzile care zumzăiau cufundate în întuneric, în cele din urmă a spus:

— Când ai acceptat propunerea mea a trebuit să te informezi în legătură cu istoria familiei mele. Ai făcut asta?

— Bineînțeles.

— Atunci ești pusă la punct cu detalii nu doar despre fiica mea, a mormăit el. Indiferent care au fost motivele tale, ești conștientă că familia mea are o istorie lungă în ceea ce privește cariera militară. Tatăl meu a luptat în Crimeea și a fost lăudat pentru curajul lui.

— Aşa am citit şi eu.

— Minciuni, a zis el pe un ton sec. Tatăl meu nu a luptat în Crimeea. A participat doar cu trupul și după cele auzite s-a luptat cu vitejie. Totuși, despre luptele la care a luat parte și despre dușmanii răpuși, îți dau asigurări că tatăl meu nu-și amintește nimic. Nu suporta să vadă sânge, însă a rămas vestit până în ziua de azi ca un strașnic războinic. Poți să bănuiești cum a fost posibil așa ceva?

— Da, am spus eu în șoaptă. Cred că pot.

Ducele s-a îndreptat de spate și a clătinat din cap pierdut.

— Te întrebi de ce ți-am permis – scuză-mă, nu ăsta e cuvântul potrivit – de ce te-am invitat să joci rolul fiicei mele. Consideri că e nepotrivit pentru un tată să facă asta? O să-ți răspund așa: dacă ar fi să ți se taie un picior cangrenos sau să trebuiască să-i spui în față persoanei iubite că dragostea ta pentru ea a murit; dacă circumstanțele poziției tale au impus să-ți ucizi un prieten, să înfigi cuțitul în gâtul unui om care nu ți-a fost niciodată credincios – ce n-ai da să *nu* o faci? Și ce ai da ca să o facă altul în locul tău?

— Ce te face să crezi că altul ar putea face ceea ce tu nu ești în stare?

— Pentru că nu este iubitul *tău* cel pe care îl distrugi. Și totuși, privindu-te, el va fi cu adevărat distrus. Fiica mea își bate joc de ziua în care s-a născut și își blestemă familia. Aşa că da, e mai bine aşa.

S-a auzit tropăitul hotărât al copitelor cailor la marginea trotuarului, iar trăsura s-a oprit cu câteva zgâlțâituri. Tatăl meu a rămas nemișcat o vreme.

— Aș avea o întrebare, mi-a zis el.

— Te rog.

— Când ne-am întâlnit, purtai trupul servitorului meu și mi-ai spus să te strig Iosif, numele omului pe care îl împrumutaseși. Acum locuiești în trupul fiicei mele și-mi ceri să-ți spun Antonina. Vorbești singură cu bărbații și te speli în fața oglinzii, și… te descurci cu toate treburile femeiești la care nu vreau să mă gândesc prea mult. Întrebarea mea e: cine ești? Când nu ești nici Antonina, nici Iosif, cine ești când pui capul fiicei mele pe pernă să adoarmă?

Am analizat întrebarea.

— Sunt o fiică binecrescută a Rusiei. Sunt o violonistă care își iubește și răsfață peste măsură iapa murgă. Sunt politicoasă la masă, încântătoare cu cei care îmi merită atenția și expeditivă cu acei tineri gentlemani care nu sunt atrași decât de modestia și de averea mea. Toate astea sunt adevărate. Ce altceva mai contează?

S-a foit pregătindu-se să vorbească, așa că mi-am întins degetele înmănușate și le-am așezat pe mâna cu pete maronii a ducelui.

— Tatăl tău a întrebat cine a fost cel care l-a mânat în luptă prin Crimeea? l-am întrebat încet. A vrut să știe?

— Nu. Nu cred că a vrut să știe. Au circulat zvonuri despre… niște mârşăvii făcute cu trupul tatălui meu, dar în război presupun că sunt permise mârşăviile.

— Atunci întreabă-te dacă ai vrea să știi cine este cea căreia i-ai permis să intre în trupul fiicei tale.

În semiîntunericul trăsurii i-am văzut nodul din gât cum se ridică și apoi coboară. Apoi ducele m-a întrebat cu o voce mai vie:

— Deci ce vedem astă-seară, Antonina?

Urma să vedem un spectacol prost. În seara aceea, după căderea cortinei, i-am aplaudat pe actori și am zâmbit către audiență, iar o parte considerabilă a spectatorilor m-a aplaudat pe mine, pentru că eram frumoasă și bogată, imaginea perfectă a celei care trebuia să fie Antonina.

—×—

Apoi, în iureșul oamenilor care se învârteau sub luminile candelabrului din hol – pentru că nimeni din înalta

societate nu venea la teatru doar pentru piesă – un deget grăsuț mi-a împuns brațul și o voce subțirică mi-a zis:

— Știu cine ești.

M-am uitat în jos și am văzut o fetiță cu bucle strânse sus într-o coadă, asemenea unei păpuși. Rochița ei din mătase roz atârna de trupul încă fără forme. Fetița avea însă obrajii fardați cu roșu. Degetele ei mi-au mângâiat brațul, iar în acel moment am simțit un bâzâit care mi-a făcut dinții să clănțăne, un zgomot ca de cuib de viespi amețite cu fum.

— Nu mai spune, am zis eu încet, studiind fața care mă studia pe mine.

— Da. Îmi place rochia ta.

— Mulțumesc, domnișoară…

— Seniavin. Eu sunt… ăă!

Fetița și-a dus mâna micuță la gură ca să înăbușe un chicotit.

— Oare sunt Tulia sau Tașa? Semănăm atât de mult că nu pot să-mi dau seama întotdeauna care e care, iar mama ne spune amândurora „îngeraș”.

Am înaintat în semiîntunericul scăldat de lumina lumânărilor, strângându-mi capa în jurul umerilor mici.

— Și de cât timp îți spune mami „îngeraș”?

— Dintotdeauna mi-a spus așa, a răspuns copilul. Adică de vreo două săptămâni de-abia.

Fetița și-a lăsat capul într-o parte și s-a uitat la mine chiorâș.

— I-am ars Taliei căsuța pentru păpuși. Sau poate era a Tașei. Camerele erau pictate în roz, însă eu voiam să fie albastre, iar ei au spus nu. Așa că am ars-o. Tu cu ce te ocupi?

— Eu salvez reputațiile tinerelor femei prea naive să își dea seama cât valorează o reputație bună, i-am răspuns eu. Însă în două săptămâni urmează să fiu altcineva.

— Abia peste două săptămâni? m-a întrebat Seniavin. Eu mă mut chiar în seara asta. Privește!

Și-a întins degetul grăsun indicând în partea cealaltă a încăperii, spre un tânăr cu un șal roșu-deschis și mustață

neagră și răsucită. Bărbatul stătea în centrul foaierului, cu spatele drept, și ținea cu trei degete un pahar delicat.

— Îți place ce vezi? E frumos, nu-i așa?

— Foarte atrăgător.

Fetița s-a întors spre mine cu chipul plin de îngrijorare.

— Voiam să te pun în gardă, mi-a zis ea. Când mi-am dat seama cine ești, am vrut să știi că acest bărbat este al meu. Îl iubesc deja. Îi iubesc transpirația. Îi ador mirosul. Ochii îi zâmbesc chiar și atunci când buzele îi sunt inerte, părul îi este atât de mătăsos și îi cade pe frunte în mod natural, nu după ore de osteneală în oglindă. Încearcă să își țină mâinile nemișcate, dar ele zvâcnesc pline de energie. Iar când sărut o femeie cu buzele lui, ea începe să strige că nu, nu se poate, pentru ca apoi să mă sărute cu patimă pentru că știe ce știu și eu. Știe că sunt frumos. Dacă aș putea să-l păstrez pentru totdeauna, aș face-o, dacă ar rămâne perfect, așa cum este acum. Dar oamenii îmbătrânesc, carnea se ofilește, așa că trebuie să fiu el cât este încă desăvârșit, înainte ca trăsăturile să i se schimbe. E așa de frumos, că m-am gândit să nu cumva să vrei și tu să-l ai. Asta ar fi cu neputință. Prea mult zgomot și prea puțin spațiu. Mi-am zis că n-ar fi rău să vin să te salut și să te atenționez. E al meu. Îl iubesc. Atinge-l şi-o să-ți scot ochii, şi-o să-mi hrănesc pisica cu ei.

După ce mi-a spus aceste cuvinte, Seniavin mi-a zâmbit cu un surâs încântător și mi-a prins în pumnul ei două degete, pe care mi le-a scuturat în semn de rămas-bun. Am rămas locului fără să spun un cuvânt, privind-o cum se îndepărtează cu pași vioi.

Cred că asta a fost prima mea întâlnire cu ființa cunoscută sub numele de Galileo.

Nu avea să fie ultima.

Capitolul 42

Coyle stătea în trenul spre Berlin fără să scoată o vorbă. Digera cu ochii pe jumătate închiși povestea pe care i-o spusesem.

— Ești mai în vârstă decât pari.

Am ridicat din umeri.

— Mă adaptez vremurilor. Pielea, hainele, trupul. Am MP3 player sau cercel în limbă. Aleg trupuri care au cercei și tatuaje peste tot, care au făcut operații estetice; aleg să fiu ceea ce sunt, și de cele mai multe ori aleg să fiu tânără. Un trup tânăr înseamnă un caracter tânăr, din moment ce durerile fizice și responsabilitățile sociale, care tempereazăn natura umană, nu sunt atributele unui tânăr de douăzeci și doi de ani înnebunit după punk. Îmi place așa, se potrivește predispoziției mele.

— Ce ai fost la început? m-a întrebat Coyle. În trupul *tău,* în primul tău trup, vreau să zic. Bărbat, femeie – ce ai fost?

— Contează?

— Sunt curios.

— Tu ce crezi?

— Iniţial am crezut că ești bărbat. Părea că… Nu știu ce părea, probabil că era o presupunere. Asta presupunem întotdeauna.

— Şi acum?

— Şi femeile, nu numai bărbații, erau cândva omorâte în bătaie pe străduțele întunecate, a răspuns el. Care e numele tău?

— Poți să-mi spui Kepler, nu mă deranjează, așa cum nici pe tine nu te deranjează Coyle.

— N-ai nicio preferință pentru vreunul dintre sexe?

— Prefer dantura sănătoasă și oasele puternice, i-am răspuns eu. Prefer trupurile fără complicații și, trebuie să recunosc, am o slăbiciune pentru părul roșcat, dacă e natural. Poți să spui ce vrei despre secolul al XIX-lea, dar

cel puțin atunci nu erai în permanență indus în eroare de părul vopsit în nuanțe care par atât de naturale.

— Ești o snoabă.

— Am locuit în atât de multe trupuri, încât pot să-mi dau seama când cineva se străduiește prea mult să pară ceea ce nu este. Pot să te ajut. Dacă Galileo a fost în trupul tău, dacă te-a folosit – și dacă pe el îl vânezi – pot să te ajut.

— Cum?

— Mai vrei să-mi spui și altceva?

Coyle nu s-a ostenit să-mi răspundă.

— Pentru cine lucrezi?

Tăcere.

— Crezi ce ți-au spus despre ce s-a întâmplat în Frankfurt? Crezi că încercau să facă un vaccin?

Tăcere.

— Legătura cu Josephine a fost una de conveniență. Am bătut palma pentru că ea avea nevoie de bani, iar eu voiam o schimbare. Implicarea mea nu înseamnă neapărat că o să-i distrug pe oamenii care te plătesc, dar am nevoie – aș vrea – să îmi dai un argument, un motiv cât de mic de îndoială, pentru ca atunci când îi găsesc, și crede-mă, o să-i găsesc, să nu-i distrug pe toți.

Ne priveam unul pe celălalt în ochi. Îl privisem în ochi pe Coyle de nenumărate ori în oglinda din baie și tot ceea ce văzusem în ei fusese dispreț.

— Oamenii ăia își dau toată silința, a zis el în cele din urmă. Fac tot ce le stă în putință.

Buzele îmi înțepeniseră într-un rictus – prea frumoasă, prea fericită de perspectiva maternității, presupunând că acest corp își dăduse seama ce se întâmpla cu el, ca să fie astfel schimonosită.

— Nu sunt mulțumită de răspuns, am spus eu.

L-am apucat de mână și am sărit.

Capitolul 43

Sunt trează, stau întinsă în vagonul de dormit și rememorez...

Marilyn Monroe.

Ce idee tâmpită a fost.

—×—

Într-o seară foarte călduroasă de toamnă, în suburbiile Los Angelesului, m-am transferat în trupul lui Louis Quinn – un tip cu ambiții de actor, model, ospătar cu normă întreagă – și încercând să mențin echilibrul tăvii cu pahare de șampanie pe care o sprijineam în palme, m-am dus să întâmpin vedetele.

Casa era o vilă, iar vila – ca toate reședințele din LA – avea o piscină. Marilyn stătea întinsă lângă piscină și ținea în mână un pahar cu șampanie. Avea părul nepieptănat și râdea strident. Se spune că pe sticlă camera de filmat te face să pari cu aproape două kilograme și jumătate mai gras. Nu e mai mult decât ne adăugăm deja noi înșine, cântărind fiecare colac de grăsime de parcă ar fi un monstru nou-născut. Am purtat trupuri slabe și frumoase, am stat goală în fața unei oglinzi și dintr-odată am observat că sunt grasă sau că am riduri, ori pur și simplu că sunt mai puțin decât ce păream a fi când m-am privit prin ochii unui străin.

După părerea mea, Marilyn Monroe era mai frumoasă în realitate decât pe ecran pentru că, în ciuda pântecului ei plinuț și a bărbiei proeminente, se îmbrăca așa cum îi plăcea ei și asta îi producea mai multă satisfacție decât ar fi reușit orice costumier.

Poate cu excepția acestei seri. Privindu-i slipul tărcat și sutienul costumului de baie prins neglijent, aveam impresia că cineva se îmbrăcase ca să arate ca personajul Marilyn, și nu ca femeia care ar fi trebuit să fie, iar asta o făcea urâtă.

Am pus tava jos și m-am transferat din trupul

chelnerului în cel al producătorului care stătea și el la coadă să primească atenția lui Marilyn. L-am lăsat pe chelner să se împleticească bulversat în spatele meu, iar eu m-am aplecat în față să-i șoptesc ceva lui Marilyn la ureche.

— Aurangzeb.

Ea s-a strâmbat de parcă mușcase dintr-o prună acră. Și-a rotit ușor capul, m-a privit cu ochi furioși și a zis printre dinți:

— Ce naiba cauți aici?

— Se poate să ne retragem undeva să vorbim?

— Sunt cu prietenii mei.

— Da, așa e. Trebuie să vorbim.

— Bine.

Aurangzeb s-a încruntat și a luat un prosop, pe care și l-a prins în jurul taliei.

— Oricum începusem să mă plictisesc.

S-a îndreptat spre marginea grădinii, unde gardul viu fusese tuns în formă de pisici persane, de câine cu labele ridicate, de umbreluță într-un pahar cu cocteil și de alte astfel de ofense la adresa horticulturii ornamentale. Ascunsă în umbra unuia dintre arbuști, s-a năpustit asupra mea și a țipat:

— Ce?

— Au trecut cinci zile, am răspuns eu. Ne-am înțeles să nu stai mai mult de două zile.

— Doamne! a exclamat ea aruncându-şi mâinile în aer teatral, în semn că o stresez. Ce naiba e în neregulă cu tine? Oamenii ăștia *mă iubesc.* Cred că sunt nemaipomenită – mult mai fascinantă decât adevărata Marilyn. Oamenii m-au întrebat ce am luat, dacă mă văd cu cineva. Sunt mult mai calmă decât obișnuiam să fiu, mult mai... știi tu... mult mai!

Dădea din mâini negăsindu-și cuvintele.

— John Huston tocmai m-a *implorat* să joc într-un nou film al lui. Mi-a spus că aș fi perfectă.

— Încântător. Și ce-ai de gând să faci când te vor aduce în fața unei camere de filmat, iar tu nu vei fi în stare să

joci?

— Suntem la Hollywood. Oamenii vor veni să vadă filmul pentru că apar eu în el, nu ca să vadă cum joc.

— Nu că sunt împotriva faptului că distrugi o carieră, dacă se ajunge la asta, dar mai devreme sau mai târziu oamenii *vor* începe să vorbească, *deja* au început, iar eu nu voi fi responsabilă pentru cel mai mare scandal din istoria fantomelor. Dacă Marilyn Monroe nu-și mai amintește ce a făcut pe parcursul unei săptămâni, nu e mare tragedie. Practic, cam asta se întâmplă în orașul ăsta. Dacă pierde șase luni sau un an, sau cinci ani, iar la final se trezește în cine știe ce film de categoria B cu chiloții pe cap pentru că doar de atât ai fost tu în stare, atunci chiar avem o problemă, iar eu nu o să ajung să fiu arătată cu degetul ca agentul care a intermediat așa ceva. Așa că îți mai spun o dată – ieși. Găsește-ți alt trup.

— Nu.

— Nu?

— Nu.

Aurangzeb muncise din greu ca să învețe să își țuguie buzele a îmbufnare.

— Sunt aici acum. Fac asta. O să-mi iasă.

M-am dat un pas înapoi.

— Răspuns final? am întrebat-o eu.

— Da.

— Bine atunci.

Aurangzeb a deschis gura surprinsă, apoi a izbucnit într-un râs strident.

— Asta e tot? Nu-mi mai spui nimic să mă convingi?

— Asta e tot, am răspuns eu. O să-l găsesc pe chelnerul în care am intrat aici – are mâini frumoase – și o să plec. Cred că mă duc undeva unde e mai răcoare. Canada poate. Alaska. Mă duc să văd aurora boreală.

— Doamne, chiar că *ești* cel mai plictisitor agent pe care l-am văzut *vreodată.*

— Sigur. Sunt plictisitoare. Am avut și vieți agitate, acum îmi place liniștea. Și ți-am contaminat și șampania.

Râsul care i se forma pe buze i-a înghețat dintr-odată, a

pălit și apoi a dispărut. Fața i s-a schimonosit într-o paletă de sentimente, niciunul plăcut.

— Minți, a zis ea dintr-o suflare. N-ai îndrăzni.

— Bineînțeles că aș îndrăzni. Am venit aici pe post de chelner. Dacă suntem buni la ceva – un lucru la care ar trebui să *excelăm,* tu și cu mine – acela este să ne integrăm perfect în mulțime. Sper să-ți facă plăcere spălaturile gastrointestinale.

M-am întors și am plecat.

— Hei! a strigat ea din urmă. Hei... tu!

Pauză acolo unde ar fi trebuit să fie numele meu. Dacă ar fi fost mai atentă la dosarul pe care i-l pusesem la dispoziție, ar fi găsit poza mea chiar acolo, explicată special pentru ea, dar Aurangzeb era leneșă și nu s-a deranjat să-și facă temele.

— Hei, a țipat Marilyn îndeajuns de tare ca cei prezenți să se întoarcă spre ea.

Eu am surâs liniștită și m-am îndreptat spre locul unde se afla chelnerul meu bulversat, care încerca să-şi adune gândurile. L-am atins pe braț și l-am întrebat:

— Ești în regulă, băiete?

Şi am sărit.

—×—

Cântatul la vioară, vorbitul limbii franceze, cunoștințe detaliate despre echipa de baseball Dodgers.

Dacă nimic din toate astea nu merge, iar tu vrei mult de tot să știi dacă în ținta ta se ascunde o fantomă, gastroenterita e o altă metodă grozavă ca să afli.

Capitolul 44

Trenurile cu vagoane de dormit nu ajung niciodată la destinație la o oră rezonabilă.

Ora 6.27 dimineața nu e cel mai bun moment să-ți începi ziua.

Niciun magazin nu e deschis, nu găsești cafea, cu excepția unei spălături pentru cei mai matinali dintre navetiști, care sunt prea tracasați sau prea mahmuri ca să le pese. Nu poți să te cazezi la un hotel, poți doar să stai pe ce bagaje ai, în vreo cafenea care te primește înăuntru și să te întrebi de ce n-ai luat un avion.

Vremea se răcise considerabil. În ultimele zile cerul se făcuse cenușiu ca pământul. Îmi târâm picioarele obosită și dezorientată spre incinta din sticlă și oțel a gării centrale Berlin Hauptbahnhof, iar respirația mi se condensa în aer.

Îmi place Berlinul.

Mi-a plăcut și înainte să fie distrus și îmi place și felul în care a fost reconstruit. Arhitecții noului Berlin nu au căzut în capcana de a crede că tot ceea ce a fost înainte trebuie să fie readus la viață în forma sa anterioară, sau că trecutul trebuie îngropat în întregime. Ei mai degrabă au armonizat ceea ce fusese mai bun din trecut cu cele mai bune inovații pe care le puteau oferi, refuzând să recurgă la soluția blocurilor-turn din beton, adoptată de atâția și atâția specialiști în urbanistică în anii 1950. În schimb, au preferat să construiască blocuri de apartamente și străzi largi și să planteze atât de mulți copaci cât le permitea bugetul. În Berlinul de Vest, rezultatul a fost o abundență de verdeață, iar în câțiva ani copacii au ajuns adevărate pădurici înmiresmate, aliniate de-a lungul străzilor rafinate, și parcuri mari unde copiii se puteau ascunde printre rădăcinile răsucite și noduroase ale copacilor, în timp ce zgomotele orașului se pierdeau prin tufăriș. În Berlinul de Est, dezvoltarea orașului a fost mai puțin idilică, iar pomii abia acum erau plantați și coroanele lor

începeau să înverzească sub turnurile funcționale și blocurile practice, opera urbaniștilor industriali dornici să se apuce de treabă.

Îmi plac legumele pe care le poți cumpăra din Berlin, mai cărnoase și mai dulci decât ce găsești în supermarket; apreciez cât de ușor este să fii biciclist în Berlin, cu piste pentru biciclete prin parcuri, străzi pentru pietoni și mașini care dau prioritate mulțimilor de navetiști pe două roți, care umplu străzile. Îmi plac șnițelele, cartofii cu smântână, berea, zgomotul acolo unde trebuie să fie zgomot, liniștea acolo unde trebuie să fie liniște. Îmi displac crenvurștii fierți sau legumele fierte de orice fel și nu pot în ruptul capului să înțeleg de ce unii oameni insistă să ofere oaspeților invitați de bunăvoie feluri de mâncare a căror preparare constă în simpla expunere la apă.

Faptul că Alice Mair – partenera lui Nathan Coyle și femeia care probabil ar fi fost fericită să mă ucidă pe loc, dacă ținea să respecte ordinele camarazilor ei – trăia în acest oraș foarte organizat mă deprima doar în mică măsură.

Prima sarcină era să găsesc un loc în care să-l ascund pe Coyle.

Am cumpărat cea mai puțin proastă cafea pe care am găsit-o și am pornit în căutarea unui internet café.

—×—

Pentru cei din specia mea, cumva au existat întotdeauna agenți de bunuri corporale. Sunt un instrument util atunci când te afli într-o situație dificilă: sunt experți în oricine vrei tu să fie, pot salva un trup care a luat-o razna și te pot ajuta să-ți găsești un trup care va funcționa cum trebuie.

Agentul din Berlin se numea Hecuba[9].

Am încercat s-o sun la birou, dar numărul nu mai era valabil.

Am încercat să comunic cu ea prin e-mail folosind o adresă fictivă, dar am primit imediat înapoi un mesaj care spunea că adresa nu e cunoscută și că nu e nimeni

---

[9] În mitologia greacă, Hecuba a fost soția lui Priam, regele Troiei, și mama lui Hector, a lui Paris și a prezicătoarei Casandra.

disponibil.

Am șters contul de e-mail pe care îl folosisem ca să iau legătura cu Hecuba și m-am perindat prin mai multe cafenele înainte să-mi continui căutarea.

Am trimis câteva mesaje câtorva persoane – Fyffe, Hera, Kuanyin, Ianus. Doar Hera a răspuns să-mi spună că nu, n-a mai vorbit cu Hecuba de ani de zile.

Am apelat chiar și la Johannes Schwarb, care mi-a răspuns prompt că nu, adresa aceea fusese desființată și hei, ești în Berlin, vrei să ne vedem?

Mulțumesc, Spunkmaster13, i-am răspuns. Te anunț eu.

Hecuba era de negăsit.

Iritată de situație, am mai apelat la câteva surse obișnuite. Procesul a fost mai lent, iar banii mi se duceau în timp ce examinam nume și fețe pe care mi le aminteam vag. În cele din urmă am dat de un chip familiar. Ute Sauer își schimbase coafura, avea un costum nou și o experiență de vreo cincisprezece ani, însă trupul femeii era încă la dispoziția mea.

Am sunat-o de la un telefon public.

— Nu mă mai ocup cu asta, mi-a spus Ute.

— Nu te-aș fi rugat dacă nu era important, am zis eu. Sunt gata să te implor.

Ute a rămas tăcută la telefon pentru ca într-un final să zică:

— Zehlendorf. Vin eu să te iau. Cum arăți?

Zehlendorf e un loc ultrarafinat.

De la vechile clădiri rămase încă în picioare la casele gemene construite perete în perete înconjurate de iarbă și cu apă curentă, Zehlendorf este locul de unde poți cumpăra genți din pânză de cânepă și pălării de soare din pai, și de care ai senzația că aparții organic și universal. Vara, Zehlendorf este un fel de sat al Berlinului fără inconvenientul de a părăsi orașul. Iarna, glasurile corurilor de copii fericiți iau cu asalt cumpărătorii fără vină care merg târșâindu-şi picioarele pe străzile acoperite de zăpadă. Ute m-a luat din gara U-Bahn. Conducea o mașină hibrid argintie. Cu o mână mi-a deschis portiera, iar cu

cealaltă a aruncat un teanc de CD-uri pe bancheta din spate – cvintetele lui Mozart și *Little Songs For Happy Children.* M-am ghemuit lângă ea și, când ne-am pus în mișcare, mașina a început să îmi vorbească pe un ton persuasiv, cerându-mi să-mi leg centura de siguranță.

— Urăsc când face asta, a mormăit Ute. Nu mai pot să-mi pun cumpărăturile pe locul din față. Parcă suntem cu toții copii și ne spun mașinăriile ce avem și ce n-avem voie să facem. Ridicol, pur și simplu.

Ute Sauer.

Când am cunoscut-o prima oară avea șaptesprezece ani și locuia în Berlinul de Est, iar tatăl ei fusese arestat de Stasi[10].

— Du-mă în Vest și trupul meu îți aparține.

— Așa să fie atunci, dar nu în felul în care crezi tu, i-am răspuns eu.

Câțiva ani mai târziu a căzut Zidul, iar Ute a rămas în registrele agenților locali de bunuri corporale drept ceea ce era – un trup curat care se oferea de bunăvoie, perfect pentru angajamente pe termen scurt sau pentru scurte misiuni de recunoaștere. Percepea o taxă pe oră pentru trup și te lăsa să-i împrumuți mașina dacă promiteai să respecți restricțiile de viteză și să nu parchezi ilegal. Ute era trupul ideal în care puteai să stai până găseai altceva și se mândrea cu statutul ei, cu condiția ei bună de sănătate şi cu rochiile modeste. Când am plecat din Berlin, Ute a rămas în registrele Hecubei, făcând comisioane pentru fantomele din oraș, așteptând pe margine așa cum mă așteptase pe mine Will în Los Angeles. Numai că Ute făcuse din această activitate o profesie.

Acum mergeam prin Zehlendorf în timp ce soarele se înălța deasupra pomilor care își scuturau frunzele.

— La 14.30 trebuie să-i iau pe copii de la școală, mi-a zis Ute. O să dureze mult?

— Posibil. Am încercat s-o sun pe Hecuba, dar nu mi-a

[10] Ministerul pentru Securitatea Statului al fostei Republici Democrate Germane, care coordona activitatea serviciilor secrete și a poliției politice.

răspuns nimeni.

Ute avea părul castaniu-roșcat și fața pătrată. Probabil a fost un copil încăpățânat, devenind apoi o mamă care știa cum să se impună.

— Hecuba e moartă, mi-a spus ea. Au atacat-o la birou, pe care l-au distrus.

— Cine?

— Nu știu. N-am verificat. Am copii acum.

— Ești în siguranță?

— Nimeni n-a venit după mine, dacă la asta te referi.

— Exact la asta mă refer.

— Atunci sunt în siguranță.

— Îmi recunoști trupul? am întrebat eu.

M-a privit cu coada ochiului.

— Nu. Nu te-am mai văzut niciodată. Ar trebui să te știu?

— Nu, am spus eu și m-am lăsat pe spate în scaun. N-ar trebui. Am nevoie de un loc în care să ascund trupul ăsta pentru un timp.

— De ce? m-a întrebat ea cu o voce mai dură decât asfaltul de sub roțile mașinii.

— Nu cred că trupul ăsta e o amenințare pentru tine. E interesat în primul rând de mine. A încercat să mă omoare și dacă te deranjează asta, te rog să-mi spui și o să plec fără resentimente.

Ute își ținea buzele strâns, rumegând problema. Apoi mi-a spus cu o smucitură rapidă a capului.

— Soțul meu vinde proprietăți imobiliare. Avem o casă unde îl putem ține. Putem să te sedăm?

— Da.

— Bun. Îl ascundem, îl sedăm, tu îți faci treaba, iar eu sunt la poarta școlii la 14.30. Ne-am înțeles?

— Da. Mulțumesc.

— Nu te costă nimic. Tu și cu mine avem o înțelegere pentru serviciile pe care mi le-ai făcut cândva.

— Ești foarte amabilă.

— Două și jumătate. Timpul trece.

—×—

Casa era o vilă paralelipipedică din lemn și sticlă cu ferestre imense în spatele unor balcoane din teracotă. Camerele goale așteptau să fie populate de oameni fericiți. Pereții albi erau atât de strălucitori că nu îndrăzneai să îi atingi, bucătăria era atât de curată că nu îți venea să gătești, iar baia era din gresie neagră lucioasă. Am scotocit prin bagaje după cătușe și după trusa medicală cu ace și cuțitașe a lui Coyle. Mi-am suflecat mâneca, mi-am dezinfectat încheietura brațului, am frecat ca să fac vizibilă vena și mi-am injectat sedativul. Am simțit fluidul – rece atunci când mi-a pătruns în corp și cald atunci când mi s-a răspândit în sânge. M-am legat cu cătușele de un calorifer, cu ambele mâini la spate. Ute a aruncat acul, a îngenuncheat lângă mine și m-a întrebat:

— Funcționează?

Am chicotit fără să știu de ce. Un licăr care putea fi un zâmbet – nu o văzusem niciodată zâmbind – i-a trecut peste buze.

— Să înțeleg că da, mi-a zis ea și m-a prins de mână. Putem să...

— ...dansăm?

Vocea ei, cuvintele mele.

Am privit în jos la Nathan Coyle în timp ce își deschidea ochii. Am scos din geantă o șosetă și o rolă de bandă izolatoare. I-am îndesat șoseta în gură, pe care i-am astupat-o cu bandă ca să opresc urletul plin de indignare care încerca să-și facă loc printre buze. Trupul lui Ute era mai bătrân decât ultima dată când îl împrumutasem. Cartilajele i se subțiaseră, iar genunchii îi trosneau. Coyle izbea cu picioarele în podea și se smucea legat de calorifer. Ochii i se mișcau fără să se poată concentra, iar bărbatul a încercat din nou să mârâie. Vocea i s-a stins însă înainte să capete forță.

— Pa, am spus eu privindu-l cum își rotea ochii.

—×—

Am condus înapoi în oraș cu mașina lui Ute. Mi se părea ireal că avea un singur punct pe carnetul ei de șofer și mă cutremuram de frică precum un copil la gândul că aș putea

să stric acest record. Culmea impoliteții este să fii amendat în trupul pe care-l porți și să pleci fără să plătești.

Simțeam o amorțeală în piept, o greutate pe care nu mi-o puteam explica. Nu era durere, nici disconfort, nici frison, nicio zonă iritată care mă mânca. Eram la jumătatea străzii Schönhauser Allee când mi-am dat seama că ceea ce simțeam era golul lăsat de o intervenție chirurgicală, zona în care carnea fusese spintecată. Dacă m-aș fi concentrat asupra cicatricei, mi-ar fi monopolizat atenția, iar dorința de a conduce prudent și de a nu-l deranja pe vreunul dintre polițiștii extrem de minuțioși m-a făcut să-mi iau mintea de la a înțelege situația în profunzime.

Ute nu a vorbit despre cicatricele ei, iar eu nu am întrebat.

Am parcat mașina cum am făcut colțul din Pankow, am lăsat cheia în contact și am așteptat să treacă pe lângă mine un om de afaceri cu piele negricioasă. Avea părul scurt și cămașa lungă, pantofi eleganți, iar atunci când a trecut pe lângă mine i-am zis:

— Mă scuzați, îmi puteți spune cât este ceasul?

Bărbatul a ezitat puțin în mersul lui, gândindu-se dacă să răspundă sau nu, iar în momentul în care a ridicat mâna să se uite la ceas, l-am prins de încheietură și am sărit.

Ute s-a dezechilibrat puțin și s-a sprijinit de portiera mașinii. Mi-am lăsat servieta să cadă și am prins-o de umeri. Am așteptat apoi să i se focalizeze privirea.

— A trecut o vreme de când… a zis ea.

— Ești bine?

— Bine. Sunt… bine. Cum stau cu timpul?

— Mai ai o grămadă. Mulțumesc.

Își privi ceasul încruntându-și și relaxându-și chipul pe măsură ce își recăpăta controlul brațelor.

— Aș putea să mai aștept o oră dacă mai ai nevoie de mine, mi-a sugerat ea.

— Mă descurc. Cel mai important lucru a fost să-l ascund pe Coyle.

— Așa îl cheamă?

— Nu, dar trebuie să mă mulțumesc cu atât, am răspuns

eu.

M-a privit din cap până în picioare, analizându-mi trupul, iar apoi mi-a spus:

— Mai nou, ăsta e stilul tău?

— Nu, m-am lamentat eu și mi-am ridicat îmbufnată servieta. Și mai am și ciuperca piciorului.

—×—

Străzi îngrijite cu case elegante. O brutărie curată care vindea franzele apetisante pe tăvi frumos aranjate. Mașini parcate cu precizie și biciclete care te claxonau cu politețe. Berlinul este un oraș care știe cum să păstreze aparențele.

Am mers câteva străzi până în dreptul unui bloc îngrijit și vopsit în galben, aflat pe un colț ce forma un unghi drept perfect. Am înaintat pe o alee pietruită pe care se aflau coșuri de gunoi pentru hârtie, metal, plastic și gunoi menajer, până în dreptul unei uși albastre masive. M-am uitat la lista de nume de lângă interfon. Alice Mair nu s-a ostenit să-și ascundă numele.

În spatele meu se auzea pe pietre zgomot de roți. M-am întors și am văzut o femeie în vârstă, cu pălăria trasă pe ochi, trăgând după ea un cărucior de cumpărături. Curba șirei spinării îi împingea capul în față, aproape orizontal de la nivelul umerilor. Stăteam deoparte și o priveam în timp ce bătrâna își căuta cheile. Cu un mic fior de teamă m-am întins și i-am prins mâna.

Nu-mi place deloc să fiu bătrână.

Să treci de la picioare agile la șolduri cu cartilajele roase și fără prea multe speranțe de vindecare este felul cel mai ușor în care poți să te rănești. Am făcut un pas și aproape m-am dus de-a berbeleacul, apreciind greșit stabilitatea propriilor mele oase. Am mai făcut un pas, de data asta mai precautā și am simțit cum un tremur îmi urcă spre genunchi și îmi zdruncină coloana. Mâna dreaptă îmi era încleștată pe chei în buzunar, iar degetele îmi tremurau cu pielea ca o curmală ofilită. Aplecându-mă ca să văd mai bine cheile, cuprinsă de durere de-a lungul spatelui, m-am gândit că dacă le scap acum, întâmplarea ar echivala cu un mic dezastru. În spatele meu, un domn confuz, cu servieta

boțită, ar fi vrut să mă întrebe unde se afla și cum ajunsese acolo, dar cine mai întreabă în zilele noastre ceva pe o bătrână senilă?

—×—

Alice Mair locuia la etajul al treilea.

Am luat liftul și mi-am lăsat căruciorul pe palier.

Am apăsat pe soneria din alamă de două ori. Niciun răspuns. M-am gândit să bat la ușă, dar îmi simțeam încheieturile degetelor scorburoase și brațul nu mai puternic decât un sul de hârtie lăsat în ploaie.

Am sunat din nou.

O voce a răsunat în germană.

— Vin.

Ușa s-a deschis trei centimetri. Avea lanțul pus. Am afișat un zâmbet prostesc, cu toți dinții, și am spus:

— Mi-ați văzut cheile?

Femeia dinăuntru se uita la mine cu un ochi albastru prin crăpătura ușii.

— Cheile dumneavoastră?

— Le-am avut, dar le-am pierdut, am explicat eu.

O vedeam cum se gândește.

Toată lumea știe că fantomele sunt vanitoase; de ce-am fi altfel? Mi s-a spus că bătrânii nu-și dau seama că au îmbătrânit decât atunci când sunt în chinuri, cam în același fel în care un astmatic presupune că gura de aer pe care se străduiește să o respire presupune același efort pe care îl face orice om. Nicio fantomă nu alege trupul unui bătrân.

— Un moment, a spus vocea.

Am auzit sunetul lanțului, iar ușa s-a deschis. O femeie de 1,65, păr blond tuns scurt și pistrui palizi pe obrajii îmbujorați, stătea în fața mea îmbrăcată în tricou și pantaloni scurți din lycra, iar când a deschis gura să-i dea un sfat caritabil bătrânei vecine care aștepta în pragul ușii ei, am zâmbit cu cel mai sublim surâs și am prins-o de mână.

Nu cred c-a avut răgaz să se teamă.

— Doamnă, i-am spus eu bătrânei care se uita la mine

clipind. Vreți să vă ajut să vă duceți cumpărăturile în apartament?

Capitolul 45

Impresii despre trupul femeii numite Alice Mair.

Dantură sănătoasă, dinți albiți chimic, păr frumos, sprâncene nepensate, ușor arcuite. Are o durere ascuțită în fluierul piciorului care ar putea fi cauzată de prea mult alergat în frig. Vederea pare bună. Alice poartă pantofi comozi. Are rinită alergică. Ce ușurare să fii din nou tânăr.

Am închis ușa în urma mea și mi-am inspectat apartamentul.

Pereții erau zugrăviți într-o nuanță de alb-murdar, pe care designerii o numesc probabil alb-perlat. Mobila era formată din bucăți pe care le asamblai singur, iar la ferestre atârnau perdele crem. În apartament mai erau un televizor cu ecran plat, mai multe reviste despre box feminin și despre încercările grele prin care trec urșii polari. Pe pereți era o colecție de picturi semi-impresioniste, achiziționate după sistemul cumperi două, primești trei la o lichidare de stoc a unor lucrări de artă inofensive. Patul lui Alice era proaspăt aranjat, iar plapuma se asorta cu fețele de pernă. În bucătărie, lângă o ceașcă de cafea care se răcea încet, stătea laptopul protejat de parolă. Mi-am pipăit șoldurile, dar n-am simțit niciun buzunar, apoi am văzut telefonul așezat pe cuptorul cu microunde. Și telefonul era protejat de parolă.

Am deschis sertarele, am cotrobăit printre cărți și printre bucăți de ziare vechi, m-am uitat în coșul de gunoi și în punga pentru materiale reciclabile de sub chiuvetă. Nicio fotografie cu prieteni, nicio agendă cu adrese și nicio listă utilă cu cadouri de Crăciun pentru colegii trecuți acolo ca să-i fie ei mai ușor să-i vadă. Niciun dosar, nicio mapă, niciun instantaneu din vacanță – nimic în acest apartament care să ofere și cel mai vag indiciu privind viața ei privată, cu excepția, bineînțeles, a pistolului cu calibru de 9 mm din noptiera de lângă pat. Alice n-ar fi câștigat niciun premiu pentru ospitalitate.

M-am așezat pe canapeaua moale și mătăsoasă dintr-o cameră cu covor crem și beam din cafeaua care îi rămăsese lui Alice, încercând să gândesc problema.

Dintre toate alternativele pe care le aveam – și nu erau prea multe – numai una părea să merite efortul. Și chiar și așa, eficiența ei era îndoielnică.

Să plec?

Nu exista niciun motiv ca Alice Mair să aibă mai mult decât o vagă suspiciune că intrasem în trupul ei. Aș fi putut să bat la ușa bătrânei mele vecine chiar acum, să reiau conversația de unde am lăsat-o, să ies, să plec. Cineva l-ar găsi în cele din urmă pe Coyle. Aș putea fi dusă departe înainte ca cineva să se deranjeze să mă caute.

Iar undeva în Istanbul, Josephine Cebula va fi aruncată într-o groapă, iar bărbatul care nu avea nimic de spus decât Galileo, Galileo, Galileo va scăpa nevătămat.

(O fetiță din Sankt Petersburg îmi spusese cândva: atinge-l şi-o să-ți scot ochii, şi-o să-mi hrănesc pisica cu ei.)

Am luat telefonul lui Alice, i-am scos bateria, am înșfăcat laptopul și, după ce m-am gândit mai bine, am luat cu mine și un pulover călduros, portofelul, cartela de tren pentru U-Bahn și arma, după care am ieșit în lumina rece a zilei.

—×—

Fantomele sunt vanitoase.

Suntem totodată și deosebit de ignorante.

Vrei să fii un expert în fizică nucleară? Fură trupul unuia pentru câteva zile, iar dacă cineva îți pune vreo întrebare, răspunde-i că „problema mai trebuie cercetată”.

Vrei să fii președintele Statelor Unite? Primul om în stat dă mâna cu o grămadă de lume când iese de la diferitele adunări la care participă; dacă ești o fetiță foarte drăguță într-o rochie roz cu floricele, șansele să ai parte de o binecuvântată atingere sunt foarte mari. Același lucru este valabil și pentru papi, deși aptitudinile lingvistice pe care trebuie să le ai ca să ocupi trupul unui papă le depășesc pe cele necesare pentru Casa Albă.

Vrei să mergi la universitate? Va trebui să treci prin perioada de acomodare a bobocilor – Doamne, ce mană

cerească! Ce șansă minunată să faci rost de trupuri numai bune de locuit – o grămadă de necunoscuți aflați departe de casă, pui mâna pe un student priceput la istorie și ești scutit de umilința de a fi nevoit să iei Bacul cu notă mare ca să ajungi acolo.

Ceea ce nu înseamnă că fantomele nu se străduiesc și ele din când în când. Eu am mai multe diplome de licență de la instituții cu renume și aproape că am obținut și o diplomă de medic. Orice sentiment de vină aș avea la gândul că le-am răpit gazdelor mele experiența studenției este compensat de gândul că numărul mare de credite obținut de mine în numele lor e un rezultat academic extraordinar de bun, mai bun decât un doctorat în teologie și decât rezultatele bunicele pe care le-ar fi obținut ei fără intervenția mea.

Deși autoperfecționarea este o noțiune ridicolă pentru aceia dintre noi care schimbă trupurile ca pe șosete, care lasă în urmă orice avantaj și orice realizare în momentul în care ies, totuși nu sunt total ignorantă.

Însă îmi cunosc limitele.

De exemplu, nu sunt hacker.

—×—

Cristina 636 – Bun. Am nevoie din nou de ajutorul tău.

Spunkmaster13 – Uaau! Să-nceapă petrecerea!

Capitolul 46

Johannes Schwarb.

Întâlnirea fată în faţă cu el m-a făcut să-mi amintesc jenată de acele câteva minute petrecute în trupul lui – alcool, droguri și pumni în miez de noapte.

Ne-am întâlnit în restaurantul McDonald's din zona Adenauerplatz, acolo unde cafenelele aproape mediteraneene, barurile teutone și magazinele omniprezente de haine de pe bulevardul Kurfürstendamm se întâlnesc cu firmele elegante ale avocaților prosperi și cu apartamentele impunătoare ale bancherilor renumiți și unde taxiurile nu erau niciodată libere.

Hamburgerii erau detestabili, iar McCroissant-ul nici nu mai merită amintit.

Când Schwarb – căruia prietenii îi spuneau Spunkmaster – a intrat în restaurant, abia l-am recunoscut. Era îmbrăcat într-un costum negru cu dungi subțiri gri, avea părul dat cu gel și pieptănat pe spate, obrazul îi era proaspăt ras, iar bobița de diamant din lobul urechii drepte părea o tristă încercare de a fi rebel din partea unui om care își vânduse cu mult timp în urmă atitudinea de revoluționar pe obligațiuni garantate. Faptul că spusese să i se aducă un hamburger mare și o porție dublă de cartofi prăjiți cu maioneză pe măsură și „da, totul dublu!" îl făcea să semene mai mult cu Schwarb cel pe care îl știam eu. Când m-am așezat la masă lângă el a exclamat:

— Oh, Doamne, iar arăți super! Ești pur și simplu… ești atât de… ești…

Dădea agitat din mâini încercând să găsească cuvintele cu care să mă descrie, iar când n-a găsit nimic, a conchis:

— Ești sexy!

— Cum îți mai merge?

— Mie? Sunt barosan. Conduc lumea, să știi!

— Credeam că ești consultant financiar.

— Sunt consultant financiar independent, m-a corectat

el. Un consultant financiar independent și *barosan.*

— Credeam că deții o poziție respectabilă, cu responsabilitate, cu program de la nouă la cinci…

Și-a turtit hamburgerul dublu cu palma făcând un terci unsuros de legume procesate, stâlcite de carnea procesată.

— Iau trei sute cincizeci de euro pe oră spunându-le oamenilor lucruri pe care le pot găsi și singuri pe internet. Sunt – firește că sunt bun, știu despre ce vorbesc, dar băieții ăștia, rahații ăștia ahtiați după bani, pur și simplu vor tot, îți dai seama? Vor randamente mari fără să-și asume riscuri, iar eu le zic că trebuie să parieze pe mișcarea cotațiilor din piață.

Cred că mi se putea citi neîncrederea în privire, pentru că Johannes s-a simțit obligat să adauge:

— Ai cumva nevoie de consiliere financiară?

— Cu siguranță nu.

— Aha! Vrei să te ajut cu vreo chestie legată de computere, nu-i așa? Era digitală, secolul XXI. Zbang!

Înainte să apuc să-i răspund și-a ridicat hamburgerul de pe farfurie și a luat o mușcătură ca de rechin.

Am așteptat să treacă ce era mai rău, apoi am spus:

— Am nevoie de trei lucruri: să mă ajuți să sparg parola unui laptop, să-mi decodezi un telefon și o să am nevoie și de acces la niște calculatoare protejate de parolă, cred.

— Crezi?

— Sunt destul de sigură.

— Bine. Nu putem să facem toate astea de la distanță? Salutare, eră informațională!

— Nu știu încă unde se află aceste computere.

— Corect…

— Sunt sigură c-o să le recunosc când dau de ele.

— OK…

— Nu putem să folosim un stick USB sau ceva de genu'?

S-a uitat la mine cu o privire de expert oripilat.

— Habar n-ai, nu-i așa?

Fără să fac acel gest în mod conștient, mi-am dat seama că mă uitam la Johannes fluturând din gene.

— De-asta am apelat la un expert.

Capitolul 47

Când mi-am luat la revedere de la Schwarb, soarele apusese deja, iar degetele lui Alice Mair deveneau albe de la frig. Băusem un ceai cât timp Johannes își făcuse de lucru cu laptopul și cu telefonul; se jucase cu software-ul, bombănise, blestemase și recursese la echivalentul tehnologic al invocării demonilor înțelepți și a fantomelor erudite care să-l ajute în misiunea în care pornise.

După ce a decodat laptopul, s-a apucat să deblocheze telefonul mobil.

Stăteam cu computerul lui Alice pe genunchi și mă uitam prin e-mailuri, site-uri noi și prin mica, dar respectabila ei colecție de jocuri de strategie.

Avea adresă personală de e-mail, nu de la serviciu.

Avea o soră în Salzburg care îi trimisese o poză cu cea mai recentă ecografie. O săgeată trasă de-a lungul imaginii neclare arăta spre un ghem alb care în timp ajunsese să aibă cap, picioare și un deget pe care îl sugea în pântecul mamei.

O reuniune cu foștii colegi de facultate. Zece ani de când am absolvit, îți vine să crezi? Nu? Stai cu noi și bea ceva și poate nici n-o să fie nevoie.

O serie de cereri și de notificări – nu știu ce persoană de pe nu știu care rețea vrea să devină prietenul tău. Un necunoscut vrea să-ți recomande un link. Altuia îi place profilul tău de pe contul de socializare. Ai folosit un nume fals și te-ai dat drept director de vânzări, dar fotografia pe care ai postat-o, Alice Mair, este frumoasă. Ești îmbrăcată într-o rochie albastră și pari surprinsă de propria ta feminitate, încântată de cât de naivă și de liberă te simți – o ipostază surprinsă de obiectiv.

Istoria vieții lui Alice este în acest computer, gata să fie citită.

Însă istoria muncii pe care o prestează nu este aici.

Cu excepția unui singur fişier, uitat în dosarul cu

documente recent descărcate. Nu apucase să-l șteargă și îl accesase dintr-un fişier temporar, apoi uitase că este acolo.

O înregistrare video.

O cameră de supraveghere care surprinsese un moment, o femeie cu glugă și fustă mini. Își scosese pantofii cu toc și îi ținea acum de curele cu mâna stângă. Este pe un drum lângă un râu, poate un canal; apa e liniștită, iar malul nu este înalt, nu-mi dau seama prea bine din acest unghi. Femeia merge repede, apoi încet, pare să simtă că este surprinsă de camera de luat vederi, se uită în sus, se uită împrejur, zâmbește la ceea ce vede, apoi zâmbește la cameră. Mâinile îi sunt pătate de ceva întunecat la culoare. Se lasă în genunchi în fața camerei și-și trece palmele peste asfaltul drumului. Uneori se oprește și-și trece degetele peste palme și în jurul încheieturii. Scrie ceva. Cerneala este mai închisă la culoare decât ce are ea pe mâini, iar vopseaua este mai groasă, însă lichidul care îi pătează mâinile, dresurile și fața, este numai bun pentru ce are ea de făcut. Nu este sângele ei, de aceea se oprește din când în când să-și frece încă puțin buricele degetelor de dârele de pe trupul ei.

Se ridică, iar cuvintele pe care le-a scris devin vizibile.

Îți place ce vezi?

Ochii lui Josephine Cebula zăbovesc asupra camerei de filmat, rostind cuvintele care stau scrise la picioarele ei.

Se îndepărtează.

Am verificat data și ora afișate pe imagine.

Le-a verificat și Schwarb, căutând să vadă dacă nu erau trucate.

Am căutat fişiere care aveau legătură cu acesta și am găsit o listă de nume.

Tortsen Ulk, Magda Müller, James Richter și Elsbet Horn.

Uciși în Frankfurt. Moartea lor nu fusese una ușoară; nu fuseseră uciși într-un asasinat sau într-un jaf care luase o turnură proastă. Suferiseră înainte să moară, iar criminalului îi făcuse plăcere să-i tortureze.

Coyle o acuzase de aceste crime pe Josephine, însă eu îi verificasem trecutul și știam că nu ea era făptașa.

Fața ei înghețase acum pe ecran, privind fix în cameră.

Îţi place ce vezi?

Am închis laptopul și i-am spus lui Schwarb să-l țină ascuns.

— Ce vrei să faci? m-a întrebat el.

—×—

Am plecat de la biroul lui Schwarb când soarele apunea. În buzunar aveam un stick USB sub formă de pinguin din plastic care dădea fericit dintr-o aripioară.

Am intrat într-un magazin aflat la capătul estic al bulevardului Kurfürstendamm. Atunci când a căzut Zidul Berlinului, berlinezii din Est au dat buzna în centrele comerciale binecuvântate de acolo, știind clar care le era ținta: săpunuri parfumate și șosete moi. Mi-am cumpărat o pereche de pantaloni pe care mi i-am tras peste colanții din lycra. Arătam foarte bine în ei, de parcă mă pregăteam să alerg la maraton. Și ce utile erau buzunarele!

Am cumpărat și două telefoane mobile ieftine cu cartele de doar câțiva euro și m-am îndreptat spre est, către Potsdamer Platz. La fostul punct de frontieră Checkpoint Charlie fusese ridicat un muzeu care să amintească de marele *Mauer*[11] care și-a devorat în întregime victimele, însă la Potsdamer Platz era greu de crezut că monstrul din beton chiar a existat cândva. Geamurile reflectorizante erau luminate de pete strălucitoare de lumină. Ecranele luminoase derulau imagini ce sclipeau continuu peste proeminențele rotunde ale clădirilor. Sunetul vocilor concura cu tropăitul picioarelor pe lângă vitrinele magazinelor și cu strigătele chelnerilor care deschideau larg ușile restaurantelor și te ademeneau înăuntru cu sushi, cu tăiței thailandezi și creveți, cu vin fiert cu mirodenii, cu tocană de vânat, cu ravioli și votcă. Aflat în complexul Sony Center, cu al său acoperiș metalic realizat parcă prin tehnica origami, singurul tău scop era să-ți cheltuiești banii, să cumperi și să te înveselești cât de mult

[11] „Zid” (lb. germ.).

și cât de nestânjenit puteai.

În pragul iernii, autoritățile construiseră nu numai un patinoar, ci și o mică pârtie de schi și un „Orășel al copiilor”, unde țâncii țipau, iar cupluri anxioase își făceau griji să nu-și rănească gleznele. Mi-am cumpărat un permis de acces pe patinoar și am fost pusă în dificultate atunci când am fost întrebată ce măsură port la pantofi.

— Vreți să... verificați? m-a întrebat femeia de dincolo de tejghea atunci când tăcerea mea a devenit stânjenitoare.

— Mulțumesc, am bolborosit eu. Niciodată nu țin minte. După ce mi-am primit perechea de patine, m-am așezat pe o bancă de lemn la marginea ringului, în timp ce muzica răsuna, iar luminile se învârteau purpurii pe gheață. Pe ring erau deja sute de persoane, cu mănușile trase până aproape de coate. Niciunul dintre patinatori nu era profesionist; profesioniștii n-ar fi venit nici morți la Potsdamer Platz. Adolescenții se sprijineau unii de alții să nu cadă, iar când unul dintre ei venea grămadă, ceilalți începeau să țipe zgomotos. Apoi se dezechilibrau rând pe rând, până când, în sunetul metalic al patinelor care zgârie gheața, îi vedeai pe toți prăbușiți cu fundul pe gheață, cu picioarele în sus și cu chipul scăldat de lacrimi de râs. La marginea ringului, cei care au știut întotdeauna că nu vor să patineze, care nu și-au dorit niciodată acest lucru şi care nu-şi doreau nici acum, stăteau agățați cu mâinile de perete, târându-și picioarele unul în fața celuilalt în timp ce partenerii lor, mai experimentați și cu mișcări mai elegante, vâjâiau de colo-colo.

Mi-am pus patinele, mi-am verificat buzunarele să văd dacă luasem tot ce aveam nevoie și am aprins mobilul lui Alice.

Telefonul a început să mă anunțe că aveam în total peste zece mesaje și apeluri ratate. Mi l-am pus în buzunar și am intrat pe gheață. M-am alăturat cârdurilor rotitoare de oameni, râdeam când râdeau și ei, mă întorceam odată cu ei și aveam acel sentiment că aparțin, pe care nu-l ai decât atunci când faci o chestie ridicolă împreună cu alții la fel de ridicoli ca tine. În clipa aceea am simțit că iubesc

Berlinul; iubeam frigul, gheața de sub picioare, râsul care mi se ridica din gât, frumos și vibrant, și o iubeam pe Alice Mair.

Lucrurile frumoase nu țin niciodată prea mult. Realitatea te lovește ca un glonț primit în spate.

După ce am dat câteva ture și începusem să mă încing în puloverul cu care eram îmbrăcată, deși fața îmi amorțise, am simțit că-mi sună telefonul. Am patinat până la marginea ringului și am răspuns.

— Alo!

— Unde dracu' ești? a lătrat în telefon o voce nervoasă de bărbat, care vorbea germana cu accent franțuzesc.

— Sunt în Potsdamer Platz. Patinez.

— Ce te-a apucat să patinezi?

— Îmi place să patinez, mă revigorează. Am fost și la cumpărături, am mâncat, m-am plimbat…

— Ce faci…

— Ar trebui să-ți explic, i-am tăiat-o eu. Momentan, Alice nu e aici.

Tăcere.

— Cine ești? a întrebat bărbatul în cele din urmă.

— Raportul vostru îmi spune Kepler, am răspuns eu. Raportul ăla este plin de minciuni. Dacă într-un sfert de oră nu ești pe patinoar cu un ziar *Frankfurter Allgemeine* sub brațul stâng, Alice Mair o să-și taie venele.

— Sunt la o depărtare de treizeci de minute.

— Ne vedem în cincisprezece minute, am spus eu și am închis.

Am mai patinat câteva minute și mi-am dat seama că zâmbesc.

Capitolul 48

La zece minute după ce Alice Mair a răspuns la telefon, m-am împleticit pe gheață, am atins cu degetele pielea de pe ceafa unei femei din fața mea și am sărit.

În cincisprezece secunde eram cu patru trupuri mai departe și patinam către ieșire.

Alice Mair rămăsese pironită locului, în mijlocul mulțimii, cu telefonul în buzunar. O necunoscută a întrebat-o dacă se simte bine. Alice nu s-a mișcat. Era paralizată; un obiect înțepenit într-un loc care nu putea fi scos decât dacă era spart, o femeie înghețată, mai rece decât gheața de sub picioarele ei. Ochii ei priveau în gol, iar în momentul în care necunoscuta care o ținea de antebraț a întrebat-o din nou dacă se simte bine, dacă totul este în regulă, și-a întors capul spre ea și nu a zis nimic.

Mă așezasem pe o bancă să îmi scot patinele și am descoperit că aveam șosete groase cu cap de reni și începeam să fac bășici, iar când mi-am ridicat din nou privirea spre Alice, umerii îi tremurau, iar lacrimile stăteau să-i curgă pe obraz.

Privește-o: o lovește un gând, iar mâinile i se îndreaptă către față, apoi ezită, nesigură dacă să-și atingă chipul.

Privește-o.

Nimeni nu pare oripilat la vederea ei; nu o doare nimic, poate că trupul nu i-a fost pângărit. Apoi pe chip îi apare întrebarea care o frământă.

Mai exact, cât de mult îi profanasem corpul?

Apoi o altă întrebare i-a luat locul celei dintâi.

De fapt, cine îi profanase trupul?

Nu îndrăznea să întrebe, în timp ce lumea se învârtea în jurul ei, iar ea stătea singură în mijlocul patinoarului.

Alice Mair.

Nu va plânge.

Și apoi următorul gând i se citește în adâncul ochilor: trebuie să fie pe-aproape.

Cine o ținea de mână în momentul în care a deschis ochii?
Cine o privește?
Cine s-a îndepărtat?
Se întoarce – picioarele îi tremură în încălțări – și mă caută din priviri. Iar eu stau aici desfăcându-mi șireturile și izbindu-mi lamele patinelor una de cealaltă ca să le curăț de zăpadă. Mă bucur că se uită, iar în scurt timp își va băga mâna în buzunar după telefonul mobil, apoi se va opri să se gândească și…
…și iată. Se gândește și nu atinge telefonul. Inteligent din partea ei, pentru că e posibil ca acea creatură afurisită care îi purtase corpul ca și când ar fi purtat niște haine să fi făcut ceva, nu știa exact ce.
Alice își vine în fire și mai verifică ceva – timpul. Câte ore trecuseră, câte zile de când trupul ei fusese furat? Și câte minute trecuseră de când fusese eliberată? O să mă simtă? Va exista un instinct vestigial care îi va spune unde sunt și…
Nu.
Nu se va întâmpla asta.
Nimeni nu se simțise vreodată mai umilit, mai distrus și mai singur decât femeia care se îndrepta acum nesigură către marginea ringului, în ghetele ei închiriate, cu genunchii lovindu-i-se unul de celălalt. S-a așezat ușor pe marginea băncii și și-a lăsat capul în mâini ca să-și ascundă șuvoaiele de lacrimi.
Simt…
…aproape nimic.
Am mai asistat la astfel de scene și înainte.
Din trupul fetei cu șosete cu reni sar în cel al unui bărbat cu cămașă în carouri, iar de acolo în trupul unei femei care scria pe telefon mesaje de dragoste și mai departe în corpul bărbatului în hanorac verde care șterge podeaua udă de lângă ringul de patinaj. Merge. Face parte din decor.
Șterg de zor podeaua, iar când îmi ridic privirea văd un bărbat în spatele lui Alice, ducând sub braț un exemplar

din *Frankfurter Allgemeine.* O studiază pe Alice cu atenție. Are pantalonii îndesați în șosete, iar șosetele strânse cu bandă galbenă pentru bicicliști. Cămașa este băgată în pantaloni, iar cureaua este prinsă strâns. Am impresia că pe sub haine poartă altele din lycra, strânse pe corp. Are câteva straturi de mănuși trase bine sub mânca hainei. Singura parte neacoperită a corpului este fața, dar și aceea este protejată de pălărie și de fular.

Cred că moare de cald sub atâtea straturi de haine.

E puțin probabil să fi venit singur.

Îmi termin de șters partea de podea, storc mopul în găleată, apoi mă întorc și mă îndrept spre ușă. Îmi sare în ochi unul dintre colegii lui Alice postat lângă ieșire. Nu sunt mulți oameni care vin la patinoar înfofoliți din cap până-n picioare. Lângă bărbat se află colegul lui. Lucrează în echipe; unul îl supraveghează pe celălalt – o măsură normală de precauție. Trec pe lângă recepție și-i zâmbesc recepționerei, care mârâie ceva drept răspuns.

În sălile aglomerate de dincolo văd alți doi camarazi de-ai lui Alice. Trec pe lângă ei fără să mă uit la coșul de gunoi care mirosea a oțet, în care îndesasem punga de plastic cu portofelul, arma și unul dintre telefoanele mobile ale lui Alice. Cineva aruncase peste ea resturile unei salate de varză cu maioneză. Mă strâmb, șterg punga, iar atunci când un agent de pază trece pe lângă mine spun „Scuzați-mă" și îl apuc de încheietură.

Prind punga de plastic înainte să cadă, îi zâmbesc amabil băiatului cu chip bulversat, a cărui mână e încă prinsă de încheietura mea, și plec.

—×—

Cumpărasem două telefoane mobile.

Unul dintre ele era în buzunarul lui Alice.

Am butonat pe telefonul scos din pungă și am apelat un număr.

Undeva în învălmășeala de oameni de pe patinoar suna un telefon.

Poate era încă în buzunarul lui Alice.

Telefonul a sunat îndelung până ce într-un final…

De partea cealaltă se auzi vocea unui bărbat, același cu care vorbisem și mai devreme.

— Da.

— Salut, am zis eu în germană. Deci ai găsit-o pe Alice.

— Credeam că vrei să stăm de vorbă.

— Voiam. Vreau. Vom sta de vorbă. Văd că ți-ai adus și câțiva prieteni.

— Ce dorești, Kepler?

Am tras aer în piept printre dinți.

— Ca și acum șapte zile, nimic. Absolut nimic. Pace și liniște ca să-mi trăiesc viața, oricare o fi ea. Că veni vorba, îl am pe Coyle.

— Dovedește.

— Are o cicatrice pe abdomen, crede că are vedere perfectă, dar se înșală amarnic, nu-i place marmelada, are patru pașapoarte și o geantă cu obiecte contondente în portbagaj, mi-a împușcat mortal gazda pe scările stației Taksim și a plecat fără să privească înapoi. Vrei să-ți spun și ce număr poartă la cămașă?

Vocea tăcu, îi auzeam răsuflarea, sunetele care veneau de pe ringul de patinaj. Încurajări și strigăte ușoare în fundal.

— Spune-mi ce vrei.

— Vreau să știu de ce a murit Josephine Cebula.

— Știi deja de ce. Ai fost acolo.

— V-am citit raportul. Speram că sunteți îndeajuns de experimentați să vă dați seama că spune minciuni.

— Nu sunt minciuni.

— O să-l ucid pe Coyle, dacă doar așa pot să vă fac să mă ascultați, am spus eu. Cine este Galileo?

În telefon se auzi cum bărbatul trage ușor aer în piept, apoi o scurtă ezitare.

— De ce Galileo?

— La fel ca tot ce are legătură cu cei din specia mea, e o chestiune personală.

Cineva mă bătea pe umăr. O voce de femeie s-a scuzat și m-a întrebat unde poate să găsească o toaletă.

— Foarte bine, a zis vocea de la celălalt capăt al

telefonului. E foarte clar ce vrei.

Femeia m-a bătut din nou pe umăr „toaleta, vă rog, știți unde o găsesc?”

Uitasem deja că sunt agent de pază, dar cine întreabă un agent de securitate unde este toaleta?

Ceva fierbinte mi-a ciupit pielea chiar deasupra omoplatului drept. Pe moment am vrut să ignor senzația, o iritație, nimic mai mult. Apoi am simțit cum mă lasă genunchiul stâng, iar când m-am împleticit, am simțit cum ceva ascuțit îmi iese dintre os și carne.

La naiba!

Căutam un trup, dar tot ce vedeam era întunericul.

Capitolul 49

Încet-încet se ducea efectul drogurilor.

Agentul de pază în corpul căruia mă aflam era un bărbat solid, un bărbat dur; rezista să fie doborât. Dacă ar fi fost conștient de situație, n-ar fi fost prea mulțumit să se vadă legat de un scaun în interiorul unei cuști din sticlă, într-un loc necunoscut. Din fericire, nu era conștient.

I-am subestimat pe colegii lui Coyle.

Observaseră săriturile mele sau merseseră pe urmele celor cu stări de amnezie?

Ar fi trebuit să fiu mai atentă; ar fi trebuit să sar în trupul cuiva mai bătrân sau în cel al unui copil, ori al unui necunoscut cu probleme reumatice. Nimeni nu caută o fantomă într-un trup cu artrită.

Am analizat cușca și opțiunile pe care le aveam. Cușca era făcută de sus până jos din sticlă transparentă. Chiar în fața mea se afla o ușă din sticlă dintr-o bucată. Celula mea era străjuită de pereții din beton ai unei alte încăperi, mai mari. O ușă roșie din metal dădea din încăperea cu pereți din beton într-un loc necunoscut. Deasupra capului meu se afla un neon fluorescent – prea sus ca să mă ajute la ceva. Bărbatul cu pistol care stătea lângă ușă purta echipament de protecție. Mănuși din cauciuc, costum din cauciuc, cizme din cauciuc și vizor din plastic – fusese echipat pentru dezastru. Nici măcar un centimetru de piele nicăieri, iar îmbinările costumului erau sigilate cu bandă izolatoare. Ar fi fost aproape amuzant într-o altă viață.

Cineva anunțase că mi-am recăpătat cunoștința, pentru că ușa din metal, cu geamul securizat de un grilaj, s-a deschis din exterior, iar înăuntru au pășit doi dintre răpitorii mei, îmbrăcați și ei în costume de protecție. Le știam deja numele false: Eugene și Alice.

— Aș vrea un pahar cu apă, am spus eu.

Nimeni nu s-a grăbit să-mi onoreze cererea. Nimeni n-a deschis ușa transparentă să intre. Eugene a luat-o spre

stânga să dea ocol cuștii, iar Alice spre dreapta.

— Kepler, nu-i așa?

Vocea lui Eugene. Mi-am întins gâtul la timp să-l văd ieșind din raza mea, dând ocol prin culoarul mărginit la stânga de ziduri din beton, iar la dreapta de pereți din sticlă. Un truc ieftin. Trăda o persoană nu prea încrezătoare în abilitățile ei de a intimida fără să se folosească de vechile strategii. Nu era de bine; nesiguranța naște agresivitate.

— E un nume la fel de bun ca oricare altul.

— Unde este Coyle?

— Nu.

— Nu?

— Tu îl vrei pe Coyle; eu vreau afară. Situația noastră nu prea s-a schimbat.

— Subestimezi interesul nostru față de tine, Kepler, a zis Eugene.

Bărbatul a revenit în raza mea vizuală ca o viespe care își înconjoară prada.

— Ne preocupă foarte mult starea lui Nathan – normal –, foarte mult. Și vom face tot ce e necesar ca să-l protejăm. Dar tu ne interesezi chiar mai mult, după cum cred că ți-a explicat și Coyle, dacă te-ai obosit să discuți cu el.

— Am discutat, am spus eu ridicând imobilizată din umeri. Am vorbit despre viață, dragoste, pistoale și despre Galileo.

Scaunul pe care stăteam nu era prins de podea – scârțâise când m-am împins în spătar.

— De ce te interesează Galileo?

— Îmi dai un pahar cu apă dacă-ți spun?

Eugene a ezitat. Orice bun negociator trebuie să înțeleagă că, indiferent câte cărți are în mână, trebuie să dea jos ca să rămână în joc.

— Nu vrem ca trupul în care ești să sufere inutil.

— Presupun că definiția ta pentru „inutil” diferă de a mea.

Un oftat scurt. Sărmanul Eugene, managerul presat din toate părțile. Mă întrebam cum stătea cu tensiunea

arterială, dacă îl dureau umerii.

— Unde este Nathan?

— I-am îndesat o șosetă în gură și pe urmă i-am acoperit-o cu bandă adezivă. Josephine.

— Văd că ești foarte preocupat de această fostă gazdă.

— Eu și ea am făcut un pact.

— Și totuși ai lăsa să i se facă rău trupului pe care îl porți în prezent?

— Eu nu las să se întâmple nimic, am răspuns. Tu iei deciziile și acționezi în consecință; eu n-am cum să schimb asta. Îmi trebuie o gazdă ca să trăiesc; mor atunci când gazda mea moare. Hai să nu punem povara morală asupra biologiei.

— Unde este Nathan?

— Tu și cu mine am putea să ne ajutăm reciproc.

Eugene s-a oprit din mers și s-a întors să mă privească. Şi-a ridicat mâna în care ținea stick-ul USB în formă de pinguin, pe care îl strecurasem în buzunarul lui Alice.

— Ce e asta? m-a întrebat el.

— O autobiografie.

— Un virus, poate? Ceva… mai complicat? Tu ai programat chestia asta sau ai cerut ajutorul unui prieten?

— Sunt o fantomă. Toată lumea știe că suntem de o ignoranță crasă.

— Deci ai prieteni.

— Sau prieteni ai prietenilor; lucrurile astea devin neclare la un moment dat.

— Se pare că-ți place compania oamenilor.

— Așa e. E mai ușor să colecționezi oameni decât obiecte. Ai făcut teste să vezi dacă ai fost violată? am întrebat-o pe Alice care se foia la marginea cuștii.

Femeia și-a strâns buzele, iar fața i-a rămas inexpresivă.

— Bineînțeles că ai făcut, am continuat eu. M-am abținut nu pentru că nu-mi place trupul tău. Doar că sexul, în acest context, ar fi fost o monumentală pierdere de timp.

— Kepler.

Vocea lui Eugene mi-a atras din nou atenția spre el. Ținea stick-ul ridicat ca să-l văd, apoi l-a pus pe podea și l-

a strivit cu călcâiul.

— O să-mi spui unde este Nathan. Asta e singura ta utilitate.

Mi-am lăsat capul într-o parte atunci când Eugene și-a ridicat piciorul de pe stick-ul strivit, care aproape fusese cea mai rafinată operă de artă a lui Spunkmaster – aproape.

— Aș putea să-ți povestesc despre perioada în care l-am întâlnit pe Kennedy, am sugerat eu.

Eugene și-a reluat plimbarea în jurul cuștii mele.

— Sau despre cele treizeci de secunde pe care le-am petrecut în persoana lui Churchill. Lasă-mă să te delectez cu povești despre oameni bogați, încântători și morți; sau poate vrei să știi cum era, cum *se simțea* să fii negru, tânăr și liber în fața podiumului unde stătea Martin Luther King. L-am auzit vorbind și am știut, am știut cu adevărat, că suferința poporului meu nu era o rușine, ci un semn de mândrie nobilă, şi că cei care căzuseră nu fuseseră zdrobiți, ci erau uriașii lui Newton, care ne ridicau ferm pe umerii lor. Sau poate că nu, am conchis eu trist. Poate că nu ești interesat de punctul de vedere al celorlalți. Așa că, te rog, continuă. Fă-i ce vrei lui… Cine sunt?

Am încercat să-mi privesc corpul mai în detaliu. Berile în exces mi se depuseseră deja pe burtă, care arăta ca o ridicătură compusă din mușchi și din grăsime, care se luptau pentru cine avea să lase ultima amprentă metabolică.

— Aveam asupra mea un act de identitate?

— Pretinzi că-ți pasă de gazdele tale, dar ai lăsa pradă nenorocirilor trupul în care ești acum?

— Vremuri de restriște, am răspuns eu. O să-mi faci rău indiferent cine sunt; poate că cea mai echitabilă soluție la problema asta ar fi dacă aș sări într-unul dintre voi. Atunci ai putea să-l bați, să-l chinuiești și să-l torturezi chiar pe unul dintre propriii tăi angajați. Ar fi mai just așa, nu crezi? Trupul ăsta – oricine aș fi – este doar un spectator, în timp ce echipa ta a acceptat să intre în jocul ăsta în deplină cunoștință de cauză.

M-am oprit brusc și am zâmbit.

— Poate nu în deplină cunoștință de cauză. Nu chiar. Dar cel puțin destul de conștienți că se va putea ajunge în situația în care ne aflăm acum. Deci continuă. Fii bărbat. Eu nu plec nicăieri.

Eugene zâmbea ascuns în spatele vizorului. Era un zâmbet mașinal, dincolo de care se găsea adevărul.

— Lăsați-ne singuri, a spus el.

El era șeful.

Ordinul i-a fost ascultat.

Eugene s-a lăsat pe vine în fața mea și s-a sprijinit cu o mână de geamul transparent al cuștii.

Am așteptat, testând fermitatea legăturii care îmi imobiliza mâinile și picioarele. Mă întrebam câtă forță va putea susține scaunul înainte de-a se face bucăți.

Apoi Eugene a început să se dezbrace.

Și-a desfăcut benzile adezive care îi prindeau mănușile de manșete, cizmele de pantaloni și casca de guler. Și-a tras casca de pe cap dând la iveală părul zburlit și și-a desfăcut fermoarul lăsând să se vadă flanela albă de dedesubt. Și-a scos cizmele și apoi și-a dat jos salopeta, scoțând câte un picior pe rând. A rămas în indispensabilii gri și în perechea neagră de șosete. Picioarele dădeau semne mai evidente de îmbătrânire decât fața. Niște adâncituri erau vizibile pe gambe și în grăsimea pulpelor. Apoi și-a scos flanela, iar pe piept i se vedeau oasele și urme albe de răni cicatrizate. Nu o puteam numi piele pentru că nu mai văzusem niciodată piele atât de găunoasă, de arsă și apoi rearanjată, care să-și revendice totuși numele de piele. Și-a desfăcut brațele ca să observ mai bine cum i se umflau crestăturile și ridicăturile de pe piept și semnele de arsuri electrice de pe spate, care mergeau în jos pe coloană și care păreau că strâng vertebrele într-o broderie tumefiată de sluțenie roz-cenușie.

De pe umeri i se ridicau mici noduri, ca niște mingi de golf, reprezentând mușchi și carne prost vindecate.

S-a răsucit de mai multe ori ca să savurez spectacolul pe

deplin. În cele din urmă, bărbatul în indispensabili s-a oprit să mă privească în față, sprijinindu-și mâinile de geamul cuștii în care mă aflam.

— Îți place ce vezi, Kepler?

(Îți place ce vezi?)

— Probabil că l-ai cunoscut pe cel care îmi purta trupul atunci când mi s-au făcut toate astea. Își spunea Kuanyin, zeul milosteniei. Ceva mersese prost. În costumul meu era o gaură, iar el a reușit să-și strecoare degetul prin ea. Nu-mi aduc aminte ce a urmat. Acum iau trei tipuri de medicamente, analgezice. Urinez acid, respir foc. Trupul meu a fost chinuit în toate chipurile posibile, și totuși Kuanyin nu se lăsa dus, nu vorbea, nu făcea nimic altceva decât să țipe și să se cace sânge timp de trei săptămâni, până când, în cele din urmă, spiritul lui a cedat odată cu trupul meu, iar Kuanyin a început să-și implore moartea. Un fost coleg s-a oferit să mă salveze. Avea șaptezeci și doi de ani, soția lui murise, nu avea copii și suferea de o afecțiune pulmonară după treizeci de ani de fumat. A venit în locul unde eram ținut și m-a apucat de mână, și-mi amintesc cum am deschis ochii, și l-am văzut aplecat deasupra mea, zâmbindu-mi, pe acel om, acel prieten care mă pregătise. Apoi zâmbetul lui s-a stins, iar el și-a ridicat privirea. Nu mai era prietenul meu, era Kuanyin, care avea aroganța să-și spună cel milostiv. I-au tras pe loc două gloanțe în cap și l-au îngropat împreună cu trupul prietenului meu, cu toate onorurile unei vieți trăite cum se cuvine. A fost un sfârșit bun. Sper să fii de acord cu unul similar atunci când va sosi momentul. Pentru că acel moment va sosi. Deci, Kepler, îți place ce vezi? m-a întrebat Eugene din nou cu brațele larg deschise și cu costumul de protecție zăcând la picioarele lui.

(Îmi place la nebunie! spusese Ianus. Îl ador, îl ador, îl ador!)

— Am cunoscut-o pe Kuanyin, am răspuns eu pronunțând rar cuvintele, ascultând acele sunete familiare rostite de o limbă necunoscută. Era foarte generoasă.

— Sigura dovadă de generozitate pe care am văzut-o la

Kuanyin a fost maniera în care a murit. Vreau să înțelegi un lucru. Vreau să înțelegi cine suntem. Înțelegi?

— Da.

— Ţi-e frică?

— Da.

— Atunci ai milă de tine însuți. Unde este Coyle?

Mi-am umezit buzele cu limba.

— O întrebare… am spus eu.

— Unde este Coyle?

— Doar o întrebare și îți spun. Îți spun unde e Coyle, iar după aceea poți să găsești un trup cu o boală în fază terminală, în care să intru.

Eugene aștepta respirând calm, cu trupul desfigurat.

Mi-am închis ochii încercând să-mi găsesc cuvintele.

— Mă gândeam la Frankfurt. Organizația ta derula un studiu clinic, un program de vaccinare – vaccinuri împotriva mea, a celor din specia mea. Patru cercetători au fost uciși, iar voi ați învinovățit-o pe Josephine – pe mine. I-am verificat trecutul. Nu era o criminală, însă atunci când am devenit Alice m-am uitat în computerul ei și am găsit înregistrarea video. Era o înregistrare făcută de o cameră de supraveghere din Frankfurt în noaptea în care a fost ucis Müller. Josephine zâmbea la cameră. Zâmbea, dar nu era Josephine, și amândoi știm asta. Nu era ea, nu era Josephine *a mea.* I-am făcut o propunere, iar fata nu avea nici cea mai vagă idee ce eram, nu știa ce înseamnă să fii purtat, însă înregistrarea ta video a fost făcută înainte ca eu s-o întâlnesc. Deci dacă trupul ei fusese locuit, nu se putea să fie conștientă de acest lucru. Probabil trupul îi fusese luat într-o noapte de bărbatul cu care se culcase. Apoi s-au scurs câteva ore sau câteva minute. Josephine adoarme în camera de hotel a unui străin, iar când își deschide ochii este tot acolo, deși mâinile ei par mai curate decât fuseseră, iar din viața ei lipsesc două-trei ore. Atât e ceasul? – întreabă ea –, iar străinul răspunde da, da, cum zboară timpul când te simți bine! Iar Josephine pleacă fără să știe că în baia de lângă ușă robinetul încă mai spală sângele cuiva, curățat mai devreme de pe mâinile ei.

Eugene și-a trecut degetele peste o cicatrice care îi brăzda abdomenul – un obicei, fascinat fiind de propriul trup, cu ochii privind în gol și corpul mișcându-i-se mașinal.

— Încă nu mi-ai pus întrebarea, mi-a zis el.

— Vreau să înțelegi pe deplin situația înainte să te întreb. I-ai spus lui Coyle că Josephine i-a ucis pe acei oameni din ordinele mele, dar că asta fusese alegerea ei. M-ai acuzat de crimele săvârșite de altcineva fără să ai nicio dovadă. L-ai trimis pe Coyle – un bărbat cu un anumit trecut – să mă ucidă. Și în toată încrengătura asta mă gândesc la Galileo. Ce rol a jucat el în toată povestea asta. Pentru că Josephine n-a ucis pe nimeni. I-am verificat trecutul, n-a fost ea. Dar poate că în cele câteva ore care i s-au furat – poate – trupul său a comis o crimă. Însă maniera în care au fost ucise victimele îi aparține clar lui Galileo. Toți pașii. Deci, ori ești un fraier și dai ordine care nu se conformează intențiilor exprimate, ori nu ești altceva decât un pion. Întrebarea mea este următoarea: ai pierdut cumva timp?

Tăcere.

Pășește.

Se întoarce.

Se oprește.

Pășește din nou.

Analizează întrebarea sau se gândește ce să răspundă?

Pășește din nou.

Se oprește.

Răspunde.

— Nu.

Asta e tot.

— Bine, am spus eu. Atunci nu ești decât unul dintre trepăduși.

M-a fulgerat cu privirea apoi s-a uitat în altă parte.

— Unde este Coyle?

Își atingea din nou cicatricele cu degetele.

— Rathaus Steglitz, am răspuns eu.

— Adresa.

I-am dat o adresă.

Capitolul 50

Așteptam într-o cușcă.

Plictis. Așteptam să înceapă distracția.

Îmi amintesc:

(Îți place ce vezi?)

(Îmi place la nebunie! Îl ador, îl ador, îl ador!)

Kuanyin.

Îmi amintesc că era o ființă rezonabilă, chiar dacă distantă.

Îmi amintesc de ea ca femeie. Era frumoasă în trupul acelei congoleze, cu părul prins la spate, cu cicatricele abia vizibile la încheieturi, acolo unde intrase lama. Spusese:

— A zis că va încerca din nou.

Și ce-ai făcut?

— Am luat-o de acolo.

Și ce-o să faci când se trezește? Kuanyin, zeița milosteniei, ce-o să faci când femeia în trupul căreia te afli deschide ochii și durerea de care ai fugit este încă vie în inima ei?

— O să-i redau conștiința într-un loc sigur, fără cuțite prin apropiere, a răspuns ea. Alege moartea pentru că pare mai simplă decât viața. O să fac să nu-i fie ușor să ia o astfel de decizie.

O auzeam pe Kuanyin vorbind și eram impresionată.

— Îți place ce vezi?

— Ești foarte frumoasă, am răspuns eu. Foarte generoasă.

Mai târziu mi-am dat seama că nu am întrebat-o *când* avea de gând să returneze acel corp.

—×—

Și apoi, la antipodul răcelii austere a lui Kuanyin, era Ianus, care stătea în fața unei oglinzi într-un apartament din Brooklyn și spunea:

— Îmi place la nebunie!

Se întâmpla în anul 1974 și, deși Războiul Rece era în plină desfășurare, iar Nixon abia reușea să prevină un dezastru, era un sentiment în aer că acestea erau vremurile care vor schimba istoria.

Instrucțiunile pe care mi le dăduse nu fuseseră remarcabile. Ambițiile ei erau mai degrabă banale – o casă, o familie, o viață care să-i aparțină. Un corp curat, fără complicații, fără probleme. Trebuia doar s-o ajut să înceapă.

I-am găsit trupul printre studenții nou-veniți la doctorat.

– Îmi place la nebunie! Îl ador, îl ador, îl ador!

Michael Peter Morgan, în vârstă de douăzeci și trei de ani, era pe punctul de a începe un doctorat în economie. Obținuse prima lui diplomă la Harvard, iar părinții lui, ambii morți, îi lăsaseră moștenire o avere frumușică. Era un tânăr ciudat, cu păr de un negru aproape ireal, cu sprâncene groase și umeri care se aplecau în față sub privirile altor bărbați. Inițial l-am eliminat de pe lista de candidați. Totuși, am mai privit o dată și am văzut că dincolo de pleoapele care îi ascundeau privirea și de pumnii încleștați, un bărbat frumos se lupta să iasă la lumină.

În clipa în care Ianus a intrat în acest trup ca într-un capot cald după un duș rece, suspiciunile mi-au fost confirmate. Bărbatul și-a relaxat umerii, și-a ridicat capul, iar genunchii i-au devenit mai siguri. Atunci când Ianus s-a dezbrăcat în fața oglinzii, el, care cu o secundă mai devreme era o ea, și-a umflat pieptul și a exclamat:

— Uau! Merg la sală?

— Ai făcut *tae kwon do* la Harvard.

— Da, *văd!* a exclamat entuziasmat Ianus, întorcându-și trupul gol pe toate părțile ca să și-l admire.

Și-a ridicat brațele și și-a încordat mușchii, scoțând un țipăt de exaltare.

— Cât timp îmi ia să-mi crească barba? Crezi că am nevoie de barbă?

— Morgan se bărbierește o dată la trei-patru zile, nu prea bine.

— Cred că-mi stă bine grizonant. Îmi dă un plus de masculinitate. Câți bani am la bancă?

— Cincizeci de mii de dolari.

— Și cu ce mă ocup?

— Ești pe cale să începi un doctorat.

— Deci sunt calificat?

— Foarte.

— Și doctoratul e în ceva interesant?

— Nu, am răspuns eu. Cred că… pentru ce vrei tu, nu.

— Nu-i nimic, pot să trăiesc și fără doctorat. Acum – nu prea pot să văd – ce părere ai de fundul meu, e ferm?

I-am examinat fundul.

— Pare foarte frumos.

Și-a tras o palmă zdravănă peste fund, apoi și-a pipăit fesele, coapsele, abdomenul.

— Dumnezeule! a exclamat Ianus. *Tae kwon do* e o chestie șmecheră, nu-i aşa?

— N-ai mai exersat de mult timp. Am știut că vei fi mulțumit de cât de bine te menții.

— Da, al naibii de bine! Deși am constatat întotdeauna că e mai ușor să te menții când ești bărbat.

Ianus și-a rotit privirea prin cameră și și-a oprit-o asupra șifonierului. A deschis larg ușile și i-a căzut fața.

— Deci, da, a mormăit el. Mâine merg la cumpărături.

Încercam să-mi potolesc neastâmpărul mâinii de pe genunchi.

— Crezi că e ceea ce cauți?

Ca reacție la întrebarea mea, Ianus a inspirat prelung, cu un dramatism exagerat, după care fața i s-a deschis într-un rânjet plin de încântare.

— Doar o întrebare – crezi că o să fie vreo problemă dacă port galben?

—×—

Ianus a fost Michael Peter Morgan timp de treizeci de ani.

S-a căsătorit.

A avut copii.

A avut o viață frumoasă și din câte știu nu și-a părăsit

niciodată trupul. O astfel de viață e un lux pe care numai un agent de bunuri corporale ţi-l poate garanta. Luxul de a curta o fată după ani destul de grei, dreptul de a-ți face griji pentru ipotecă, privilegiul de a merge la doctor ca să-ți scoată unghia crescută în carne. Momentele plăcute alături de prietenii care te iubesc pentru cuvintele pe care le spui și pentru ideile pe care le gândești, onoarea de a fi prețuit pentru realizările pe care tu însuți le-ai înfăptuit. Luxul de a avea un nume și o identitate care devin pe deplin ale tale după ani de eforturi. O viață care este aproape reală.

Nu știu ce ar fi făcut cu viața lui Morgan cel real, dacă ar fi trăit-o.

Întrebările care încep cu „cum ar fi fost dacă” nu sunt treaba unui agent de bunuri corporale.

Îți place ce vezi?

Capitolul 51

Nu știu cât timp le-a luat să ajungă la Rathaus Steglitz.

Și să afle că Nathan Coyle nu era de fapt acolo.

Îmbrăcat din nou în gloriosul lui costum de protecție, Eugene a intrat în încăperea din beton, apoi în camera din încăperea din beton, în cușca mea transparentă, fără să spună un cuvânt. S-a apropiat de mine, și-a ridicat mâna dreaptă până aproape de umărul stâng și m-a lovit cu dosul palmei peste față cât a putut de tare.

Era mai curând o palmă și nu o lovitură de pumn, dar i-am simțit șocul reverberându-mi până în vârful degetelor de la picioare.

— Unde e Nathan? m-a întrebat el.

Am dat din cap.

Eugene m-a lovit din nou.

— Unde e Nathan?

M-a lovit iar.

— Unde e Nathan?

A patra oară m-a izbit cu pumnul, care m-a dat grămadă cu tot cu scaun, iar capul mi s-a lovit de podea. Îmi rupsese un dinte și mi-am zis că o pierdere ca asta va pune la cheltuială pe cineva într-o zi. Scaunul de care eram legat a pârâit sub greutatea mea.

Plictisit să mă lovească cu pumnii, a început să dea în mine cu picioarele, iar a treia oară când m-a izbit în rinichi, a pocnit ceva în mine. Simțisem ca și când plesnise o bășică, iar căldura plăcută a fluidelor se revărsa în locuri din trupul meu unde nu ar fi trebuit să se reverse.

Dacă ar fi încetat să mă lovească, probabil aș fi găsit un motiv să-i răspund la întrebare. Însă nu a făcut-o și nici eu nu-i puteam răspunde, iar atunci când Eugene m-a călcat pe degetul mic îndeajuns de tare încât să mi-l rupă, mi-am dat seama că problemele lui personale stăteau în calea integrității lui profesionale. Apoi m-a călcat din nou, iar eu am încetat să mai gândesc.

— Unde e Nathan?

— Steglitz. E la Steglitz, am icnit eu.

Eugene m-a lovit din nou.

— Steglitz!

Și-a înfipt mâna în părul meu și cu degetele înmănușate mi-a tras capul aproape de fața lui.

— O să mori aici, Kepler.

Fantomele au la dispoziție o soluție defensivă.

Fugim.

Se povestește că o fantomă căutată pentru a fi ucisă s-a ascuns în trupul unei mame. Femeia era însărcinată în luna a opta, iar atunci când conducătorul grupului de criminali a întrebat-o cum o cheamă – lucru pe care fantoma nu-l știa – cea din urmă s-a ascuns în singurul loc disponibil, în trupul copilului care stătea să se nască.

În legătură cu ce a urmat – a fost ucisă, a trăit – povestea devine ambiguă, dar concluziile sunt clare: atunci când este încolțită, o fantomă mai degrabă fuge decât să se lupte.

Acum părea momentul ideal să fac și eu același lucru.

Mi-am izbit capul cât am putut de tare în vizorul lui Eugene. Ținând între degete părul pe care mi-l smulsese, Eugene s-a dat înapoi împleticindu-se, iar în plasticul vizorului care îi acoperea fața a apărut o crăpătură. M-am rostogolit până am ajuns în genunchi, apoi m-am trântit pe spate cu toată forța ca să rup scaunul.

Plasticul a crăpat sub greutatea mea. Am încercat să-mi mișc mâinile şi am constatat că una dintre ele era liberă, după ce piciorul de lemn al scaunului se rupsese. Cealaltă mână îmi era încă legată de tăblia inferioară a scaunului, care putea fi considerată fie o piedică teribilă, fie o armă. M-am uitat la chipul uluit al lui Eugene și l-am izbit cu scaunul în cap. Crăpătura i s-a extins pe vizor ca o pânză de păianjen. Bărbatul a căzut într-o parte sub lovitura dată din lateral cu bâta mea improvizată. În încăpere, ceilalți începuseră să se agite – unul dintre ei a pus mâna pe aparatul cu electroșoc, iar Alice pe o armă. Am încercat să mă năpustesc asupra lor, dar picioarele îmi erau

încătușate și m-am prăvălit în față. L-am văzut pe bărbatul care ținea aparatul cu electroșocuri că se pregătea să tragă și m-am apărat cu scaunul. Electrozii și-au scuipat șuierat curentul electric, care a lovit scaunul. L-am simțit bâzâindu-mi prin palme și am auzit pocnetul armei. O mână m-a apucat de gât de la spate, strângând atât de tare, încât am simțit cum îmi pulsează sângele în urechi și cum mi se încețoșează privirea. Eugene și-a înfipt genunchiul în spatele meu și mi-a tras un pumn în jugulară. Atunci m-am răsucit și i-am prins genunchii între picioarele mele încătușate, mi-am dat capul pe spate și cu un râs isteric l-am lovit cât am putut de tare cu fruntea în vizorul crăpat.

Plasticul s-a spart, m-a zgâriat pe față și mi-a intrat în ochi; cineva a urlat din rărunchi – oare fusesem eu? – și în momentul în care s-a auzit un pocnet de armă, iar un glonț mi-a sfărâmat omoplatul cu un urlet satisfăcut, fruntea mea a atins obrazul lui Eugene și s-a auzit un alt foc de armă. Trupul de sub mine s-a smucit, a urlat de durere, iar eu îl țineam strâns și simțeam cum îmi curg broboane de sudoare pe spate. Abia mai puteam să respir, însă nu-i dădeam drumul. Aveam mâinile încleștate în jurul gâtului agentului de pază de sub mine, în timp ce lui i se prelingea pe spate sângele din rana pe care glonțul i-o făcuse în umăr și îi străpunsese apoi unul dintre plămâni, spărgându-l ca pe o sticlă de cola. S-a uitat în sus spre mine, derutat, încercând să respire și dându-și seama că plămânul lui se umplea cu sânge, nu cu aer.

Țineam în mâinile mele un cadavru.

Limba i s-a prăbușit inertă în gura plină de sânge, iar ochii i s-au bulbucat; a murit neînțelegând ce se întâmplă.

M-am dat repede înapoi și am simțit cum îmi cad bucăți de plastic de la vizorul spart în interiorul costumului.

Mi-am ridicat privirea.

Alice se holba la mine. Avea îndreptat spre mine un pistol pe care îl ținea cu ambele mâini.

— Leontes! a urlat ea.

M-am holbat și eu la ea cu ochi goi, fără nimic în minte.

— Leontes, costumul tău este rupt!

Mi-am amintit că nu mai aveam picioarele legate. Am încercat să mă ridic și am simțit cum rănile cicatrizate mi se încordează de-a lungul fiecărui mușchi. Simțeam o apăsare în piept, o durere în coaste, aveam gust de sânge în gură și auzeam un țiuit în urechea dreaptă. M-am întrebat dacă Eugene își mai putea aminti de vremurile când se simțea uman, înainte ca durerea fizică permanentă să-i acapareze viața.

— Leontes! Domnule! spuse Alice cu voce tremurată, în timp ce mâinile îi stăteau ferme pe pistol.

Mi-am amintit de mesajele pe care le primise Coyle pe telefon – *Eol, Circe.*

Chemare și răspuns.

Alice l-a strigat pe Leontes, iar Eugene a răspuns…

…Dumnezeu știe ce.

Am făcut un pas către Alice, iar când degetul ei a deblocat arma pregătindu-se să tragă, m-am împiedicat, am căzut și am aterizat în genunchi fără răsuflare, sprijinindu-mă în mâini. Palmele îmi alunecau în balta tot mai mare de sânge care ieșea din…

…rana omului care murise.

Îi vedeam ochii reci lângă mine.

Ochii mei și ai lui Alice s-au întâlnit atunci când mi-am ridicat privirea. Și-a dat seama că nu sunt Eugene și nu se lăsa înduplecată să creadă contrariul. N-am scos niciun sunet, ci am țâșnit de pe podea spre fața ei, cu mâinile întinse ca să-i smulg casca de pe cap. Apoi am auzit focul de armă și am simțit cum ceva îmi pătrunde mai jos de plămâni. Țintise jos și larg în mod intenționat, dar asta nu fusese îndeajuns ca să mă încetinească atunci când m-am azvârlit asupra ei, aruncând-o prin ușa deschisă a cuștii de sticlă pe podeaua din camera cu pereți din beton. M-am așezat cu genunchii pe pieptul ei și am început să-i trag de costum în timp ce sângele mi se scurgea pe cracul pantalonului. Cineva mi-a sărit în spate încercând să mă tragă de deasupra ei și l-am lovit cât am putut de tare cu cotul. Apoi am auzit un șuierat de aer și am reușit să îmi

bag un deget pe sub casca fetei – făcusem o deschizătură de trei centimetri –, atunci când mă împingea cu mâinile în gât și în piept încercând să se elibereze de sub greutatea mea. Puteam să-i văd puțin din pielea dezgolită, iar când bărbatul pe care tocmai reușisem să-l îndepărtez mi-a sărit din nou în spate, m-am aplecat sub greutatea lui și mi-am atins buzele de gâtul lui Alice și am sărit.

Alice Mair.

Ce bine e să fii cineva pe care-l cunoști!

Deasupra mea, Eugene s-a aplecat sub greutatea bărbatului care i se agățase de gât. Mi-am tras pumnul înapoi și l-am lovit în față cât am putut de tare. Am simțit că izbitura i-a rupt nasul, iar trupul lui Eugen a cedat. I-am făcut vânt să-l îndepărtez de pe mine, iar el s-a rostogolit pe spate odată cu atacatorul lui, care încă îl ținea strâns cu toate puterile. Mi-am tras casca înapoi peste costumul de protecție. Atunci când ultimul om care mai rămăsese în încăpere a reușit să se îndepărteze de Eugene, m-am târât în patru labe și m-am ridicat în picioare, apoi am rostit cu respirația tăiată:

— Ajută-l! Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-l!

Bărbatul s-a uitat la mine apoi la Eugene, care zăcea pe podea.

Mi-a cercetat costumul pătat de sânge, dar nu a văzut nicio ruptură.

— E în el! am urlat eu, supraestimând înălțimea la care putea ajunge vocea mea. Ajută-l!

Dacă s-ar fi uitat de aproape, foarte de aproape, ar fi văzut gaura mică dintre costum și cască, acolo unde mi-am strecurat degetele ca să-i ating pielea lui Alice. Sau poate că n-ar fi observat nimic. Poate că era prea mult sânge ca să mai vadă ceva.

Bărbatul s-a ridicat în picioare, a fugit spre ușă, a deschis-o și a scos capul afară urlând:

— Ajutor! Cineva să ne ajute!

Acest „ne” mă includea și pe mine.

Capitolul 52

Estul Berlinului.

Sunt atât de multe lucruri care îți arată că ai trecut acea linie, pe care astăzi nimeni n-o mai elogiază, dintre Berlinul de Est și cel de Vest. Copacii sunt mai scunzi, străzile mai drepte și clădirile într-o oarecare măsură mai noi. Toate acestea sunt semne exterioare. În ceea ce privește semnele interioare, am descoperit că nimic nu trădează mai bine realitatea decât să fii într-o hală industrială din beton, fără ferestre, iar pe pereți să vezi scris cu litere nemuritoare: ÎNCREZĂTORI ÎN PUTEREA NOASTRĂ.

Încrederea în sine a capitalismului este infinită, dar niciodată atât de însuflețit exprimată precum cea a rivalilor lui socialiști.

Oameni agitați, alergând, vorbind tare. Ghemuiește-te și acoperă-te[12].

O echipă de doctori îmbrăcați în costume speciale au îngenuncheat lângă Eugene. Interiorul căștii începuse să se aburească. M-am ghemuit lângă un perete îngrozită de moarte că cineva va veni să-mi ceară un nume de identificare sau pur și simplu să mă întrebe care este numele meu real.

Trebuia să ies din costum. Aveam nevoie de un trup.

Nu strica nici să vomit.

M-am aplecat ținându-mă cu mâinile de burtă și am icnit pregătită să vomit. E de ajuns să vezi pe cineva că stă să vomite ca să simți că ți se întoarce și ție stomacul pe dos. Oamenii s-au dat la o parte din calea mea în timp ce eu am intrat împleticindu-mă pe coridor, cu capul în jos.

Credeau că sunt în Eugene.

---

[12] În original „duck and cover”, expresia desemnează o metodă imediată de protecție personală în caz de atac nuclear, cutremure sau alte cataclisme, care constă în ghemuirea trupului și acoperirea capului cu mâinile.

Lasă-i să creadă. Dacă aveam noroc, Eugene n-avea să se trezească prea curând. Dacă aveam ghinion, o minte inteligentă se va uita pe camerele de luat vederi la imaginile din ultimele treizeci de secunde și va detecta momentul în care degetele mele au atins-o pe Alice pe gât, și ăsta ar fi sfârșitul. Oricum ar fi fost, timpul era un factor cheie.

M-am îndepărtat de cușcă și de agitație și am pătruns în măruntaiele clădirii.

Probabil că fusese cândva o fabrică; niște uși masive din metal dădeau către caverne din beton, unde țevile goale ale ventilatoarelor de aerisire atârnau ca niște liane. O mare parte din spațiu era gol, dar fuseseră aduse înăuntru computere, suporturi pentru servere și ventilatoare de răcire, care formau un labirint auster de cupru și siliciu. Printre aceste obiecte lucrau angajații și angajatele acelei instituții – care o fi fost ea –, unii în costum, alții la cravată, ceilalți în mocasini. Niciunul dintre ei nu purta armă, însă una dintre uși adăpostea mai multe dulapuri închise cu lacăt, unde se aflau, bănuiam eu, obiecte mai fulminante decât luminile dintr-o discotecă. Am evitat contactul cu oamenii, mi-am ținut capul în jos și mâinile prinse de burtă. Eram o femeie care alerga să ajungă la toaletă. Aveam o zi proastă, iar cine vorbea cu mine o făcea pe pielea lui. Șaptesprezece oameni mi-au ieșit în cale până am dat de ușa gri, pe care nu scria nimic, a toaletei femeilor, optsprezece până când din cabina vopsită de toaletă, singura de acolo, a ieșit o femeie, care m-a văzut, mi-a zâmbit și m-a întrebat:

— Te simți bine, iubire?

M-am repezit înăuntrul cabinei de toaletă.

Nu vorbi niciodată când poți să te eschivezi fără să scoți un cuvânt.

Lăsasem ceva foarte important la Alice Mair.

M-am așezat în patru labe în fața vasului de toaletă cu picățele portocalii și mi-am băgat două degete pe gât.

Oricine spune că îți face bine să te forțezi să vomiți minte.

A fost nevoie de patru încercări până corpul meu a reușit să treacă de la icnete convulsive la acțiunea propriu-zisă de a vomita. După ce am terminat treaba, am rămas prăvălită, lac de apă și într-o stare deplorabilă, cu o mână atârnată de marginea vasului de toaletă, încercând să-mi recapăt respirația normală. Când mi-am recăpătat voința să mă uit în toaletă, am descoperit acolo, plutind printre resturile portocalii și lipicioase ale alimentelor pe care le ingerasem în acea zi, inclusiv ale hamburgerului aproape digerat pe care îl mâncasem pe bulevardul Kurfürstendamm, al doilea stick USB de la Spunkmaster13.

Fantomele sunt leneșe.

Nu proaste.

—×—

Mi-am dat jos casca și mănușile.

Pe sub costum purtam un tricou și o pereche de colanți negri. Nu era chiar vestimentația ideală, dar cel puțin nu era îmbibată de sângele lui Eugene.

Am traversat clădirea. Le-am zâmbit persoanelor necunoscute și am dat din cap celor care m-au salutat, încercând să nu-mi ridic privirea atunci când nu era nevoie. Când un bărbat cu un pix după ureche m-a oprit punându-și o mâna pe brațul meu și m-a întrebat ce se întâmplă cu Kepler pentru că a auzit vești proaste, din instinct aproape am sărit. I-am răspuns că e bine. Va fi bine. Și am plecat mai departe.

Mi-a luat ceva vreme să găsesc un computer neocupat. Am intrat într-un birou cenușiu gol și mi-am dorit ca ușa să fi avut zăvor. Încăperea părea să fie amenajată temporar – birouri triste și neinteresante în camere triste și neinteresante, niciun tablou, nicio foaie în neorânduială, nimic din dezordinea specifică unui mediu normal de lucru. Computerele erau suficient de noi ca să funcționeze bine, dar îndeajuns de vechi ca să scheaune ca un cățeluș după memorie RAM. Nu mi-am pierdut vremea încercând să găsesc parola să intru, ci am introdus stick-ul de la Johannes – mai puțin resturile de vomă – în cel mai la

îndemână port USB, am așteptat până am văzut cum curg pe ecran linii cu coduri incomprehensibile și am început să caut printre documentele de pe birou. Cel mai bine era să las tehnologia pusă la punct de Spunkmaster să-și facă singură treaba.

Biroul era, ca toate lucrurile de acolo, lipsit de personalitate. Nici măcar un șervețel igienic sau un sandviș pe jumătate mâncat care să arate că acest loc nu era platoul de filmare al unei producții cu buget mic. Mă întrebam dacă nu cumva pereții aceia, dacă le trăgeai un picior, se dovedeau a fi din carton, dând la iveală în spatele lor camere strălucitoare de filmat și spectatori râzând, amintindu-și de ziua în care au vrut să mă ardă de vie, de Eugene care mă lovea cu picioarele pentru că așa îi tunase lui, întrebând unde este Coyle.

Cui îi pasă unde este Coyle?

Computerul s-a deschis.

S-a deschis fără măcar să apară pe ecran vreo pictogramă strălucitoare sau vreo notificare de la Johannes care să-i declare genialitatea. Un lucru care până mai adineauri era inaccesibil, acum nu mai era. Se încărcau e-mailurile, dând la iveală faptul că posesorul computerului era un anume P.L. Trent, iar dintre toate pozițiile disponibile în toate organizațiile secrete din lume, el alesese să fie director financiar.

Presupun că până și organizațiile oculte de asasini profesioniști aveau nevoie de contabili.

Am copiat e-mailurile din ultimele douăsprezece luni direct pe stick-ul lui Johannes și apoi am început să descarc documente de pe hard. În timp ce se transferau, ochii mei au scanat rapid căsuța în care intrau e-mailurile lui P.L. Trent și m-a iritat cât de multe cuvinte erau dedicate discuțiilor în contradictoriu despre bonuri de călătorie și cartușe de xerox. Doar un nume apărea cu regularitate și l-am putut remarca – Aquarius. Contractele Aquarius stipulează suma X pentru asigurarea medicală; Aquarius nu mai plătește pentru mese luate în timpul misiunilor și a căror valoare depășește suma de cinci euro.

Lui Aquarius îi place să ucidă fantome.

Contabilitatea e plictisitoare; contabilitatea e importantă.

Am scos stick-ul din computer și m-am ridicat în sunetele ascuțite ale alarmei.

Cineva, undeva, a apăsat pe un buton sau a tras de vreo sfoară, sau a făcut ceea ce fac de obicei oamenii din această arie profesională atunci când își dau seama că sunt în pericol. Poate că cineva se uitase la înregistrarea făcută de camerele de supraveghere. Poate că Eugene și-a venit în fire și a știut ce să răspundă la apelativul „Leontes”. Iar atunci când medicul l-a întrebat care a fost ultima persoană pe care a văzut-o, el a răspuns Alice.

Era vremea să plec.

Capitolul 53

Se spune că fantomelor nu le pasă de trupurile pe care le poartă. Mâncăm cu lăcomie. Ne ospătăm, cinăm, lenevim. Cheltuim bani care nu sunt ai noștri, ne culcăm cu bărbați și femei, cu femei și bărbați, și după ce ne terminăm treaba, iar totul se încheie cu oase rupte și trupuri sfâșiate, trecem mai departe și nu lăsăm în urmă decât carne vie.

În împrejurările cele mai favorabile, cred că sunt mai bună de-atât.

Cele de acum nu erau însă cele mai favorabile împrejurări.

—×—

Alarma suna ca un claxon și exploda din niște difuzoare mici și negre, prin care cândva probabil fuseseră încurajate masele muncitoare să se gândească la gloria strădaniilor lor. Acum prin difuzoare ieșea un urlet de avarie, atât de tare, încât îmi pocneau urechile în timp ce mă mișcăm – nici nu mergeam, nici nu fugeam – prin zgomot. Trebuia să existe niște protocoale pentru astfel de situații, dar neștiind niciunul am recurs la forța brută.

Dând roată coridorului, am văzut un bărbat în cămașă albă care încerca să închidă o ușă masivă. Și-a ridicat privirea spre mine și se pregătea să rostească începutul unui alt șir de cuvinte codate la care nu puteam răspunde. Mi-am încleștat degetele într-un pumn ferm, cu care l-am lovit pe bărbat în nas cât am putut de tare. S-a auzit o pârâitură, iar el a căzut. Sângele îi țâșnea printre degetele cu care își acoperise fața. L-am lovit apoi cu genunchiul între picioare, iar bărbatul s-a ghemuit de durere și a căzut în genunchi pătând peretele cu mici picături de sânge purpuriu. Mi-am așezat un braț pe grumazul lui, iar cu o palmă i-am acoperit fața.

— Spune-mi unde e ieșirea. Acum! Sau o să intru în tine, l-am amenințat eu printre dinți.

Umerii bărbatului erau mai lați decât ai mei, iar când respira, pieptul i se ridica și i se lăsa de parcă ar fi fost o balenă eșuată. Mi-am înfipt degetele și mai puternic în carnea lui și am spus mârâind.

— Ieșirea!

— Sunt scări la capătul coridorului, a spus el bâlbâindu-se. Cobori trei etaje.

— Cum este sistemul de securitate?

Văzând că bărbatul nu răspunde am mârâit din nou amenințător.

— Spune-mi sau o să sfârșești în fața unui glonț.

— Mergem în perechi. Unul îl veghează pe celălalt. Purtăm echipament complet.

— Arme? Costume?

Bărbatul a clătinat din cap.

— Care este răspunsul pentru numele tău de identificare? Cum sună întrebarea și ce răspunzi?

Tăcere.

— Spune-mi! am insistat eu.

Niciun răspuns; voia să trăiască. Transpirația i se prelingea în pete întunecate la subraț, stomacul i se dezumflase, iar spatele i se încordase, însă bărbatul n-a scos un cuvânt.

M-am încruntat, mi-am lăsat mâna pe spate și l-am lovit cu capul de perete cât am putut de tare. A căzut, iar sângele i-a țâșnit pe ciment. L-am ocolit și am fugit către capătul coridorului, ținând în mână stick-ul USB. Ușa din față s-a deschis și doi bărbați au pășit înăuntru îmbrăcați în costume speciale din cauciuc, fără cască, cu armele în mână. M-am apropiat de ei fără să încetinesc, am ridicat o mână și am strigat:

— Circe! Circe!

Cei doi au ezitat suspendați într-o clipă de îndoială și frică, iar în acea secundă m-am apropiat, l-am apucat pe unul dintre ei de gât și m-am transferat, apoi m-am eliberat cu o smucitură de Alice, care se dădea în spate dezechilibrată, scăpând stick-ul din mână. Mi-am îndreptat arma către partenerul meu și l-am împușcat în coapsă

dintr-o poziție din care n-aveam cum să ratez. După ce s-a prăbușit i-am smuls arma din mâini, m-am întors către Alice, care tocmai încerca să își recapete echilibrul, am apucat-o de degete și i le-am prins de patul puștii și m-am transferat.

Aveam acum degetele prinse de patul puștii și am apăsat pe trăgaci.

Bărbatul în costumul lui special a căzut ținându-se de coapsă. Am ridicat stick-ul USB și am simțit în mâini greutatea armei pe care o purtam. Ușa din față mai avea puțin să se închidă, așa că am blocat-o cu piciorul și m-am strecurat afară din coridor.

—×—

Pe casa scării, alarma care încă mai urla se auzea înfundat. Auzeam voci deasupra mea și zgomote de pași dedesubt. Am decis să cobor. Lumina pătrundea înăuntru prin ferestrele mici și pătrate care se înșirau de-a lungul pereților. Mai jos s-a auzit o ușă trântindu-se. Mi-am ridicat arma, iar când unul dintre bărbați mi-a ieșit în vizor îmbrăcat din cap până în picioare în echipamentul special din cauciuc, l-am împușcat în stomac, chiar sub coșul pieptului. Trupul i s-a clătinat într-o parte și într-alta. Am luat-o pe lângă el și în clipa următoare am auzit un foc de armă. Am simțit cum explodează tencuiala lângă urechea mea stângă și m-am lăsat în jos, ghemuindu-mă în spatele trupului bărbatului pe care-l împușcasem. Un alt glonț s-a izbit de peretele de deasupra capului meu, iar ecoul tencuielii lovite de metal a reverberat la etajele de mai sus. În momentul în care un alt glonț a vâjâit deasupra capului meu, l-am apucat pe bărbat de partea din spate a costumului și i-am dat jos pantalonii. Am profitat de cei câțiva centimetri de piele dezgolită, mi-am atins degetele de ea și am sărit.

Durerea a țâșnit în mine ca primele raze fierbinți ale soarelui dimineții. Am strâns din dinți și mi-am simțit sângele gâlgâind în locuri în care nu ar fi trebuit să curgă. Mi-am amintit că încă îmi puteam mișca mâinile, că puteam să-mi întorc capul, să-mi întind mâna în spate, să

apuc arma din mâinile lui Alice, să mă întorc, să privesc în jos, să țintesc asupra individului care se afla mai jos și să apăs pe trăgaci.

Bărbatul aflat mai jos a căzut secerat, iar în acea clipă Alice m-a lovit din spate cu piciorul. M-am izbit de gratiile așezate de-a lungul scărilor, iar sângele mi-a țâșnit pe piept, pe față, din gură, prin minte. Am încercat s-o apuc pe Alice, dar mâinile îmi erau acoperite de mănușile incomode din cauciuc. Femeia m-a lovit cu cotul în piept, iar eu am urlat ca un câine rănit pentru care omenirea se prăbușea în spatele durerii. Alice s-a întins și mi-a prins arma pe care o țineam încă în mâini. M-am ținut pe poziții și am încercat să-mi trec un picior peste pieptul ei și s-o imobilizez. Apoi i-am simțit mâinile peste ale mele și mi-am dat seama că ceva în jurul mânecii cedase sub presiune. Alice a simțit cum cauciucul se desprinde sub mâna ei, iar în acea clipă m-am întins și mi-am atins încheietura de gâtul ei, căutând un petic de piele, care era

acolo.

Am smuls arma din mâinile bărbatului și m-am îndepărtat de el împleticindu-mă. Am reușit să mă ridic în picioare cu respirația tăiată și inima bătându-mi tare de la adrenalina lui Alice. La picioarele mele, bărbatul rănit gemea – un sunet lung, gutural, care răsuna dincolo de balustradă. Am înșfăcat din nou stick-ul și am pornit-o în jos pe scări jumătate fugind, jumătate ducându-mă grămadă.

Cât de ușor ar fi să fac toate astea dacă nu aș fi împovărată de greutatea fizică.

Ușa de la parter era încuiată, iar lângă ea era un panou electronic al cărui cod îmi era necunoscut. Deasupra auzeam țipete, iar pe marginea balustradei vedeam cum se scurg încet picături de sânge. În gură aveam un gust intens, respingător. Fereastra cea mai apropiată de mine era atât de strâmtă, încât prin ea abia ar fi avut loc să se strecoare un copil. În plus, se afla mult deasupra scării. Însă prin ea se vedea lumina de pe stradă, în timp ce aici nu mă aștepta nimic bun. Așa că am ridicat arma la nivelul

ferestrei și i-am golit magazia. Geamul s-a deformat, a crăpat și s-a spart în bucăți la ultimul glonț, căzând precum grindina. Din spatele meu veneau zgomote puternice de pași. M-am ridicat sprijinindu-mă pe brațele subțiri și mi-am împins trupul înainte, zgâriindu-mi pielea de dinții din sticlă ai ferestrei sparte. Sângele a început să-mi țâșnească de pe brațe, de pe burtă, de pe piept. Când s-a auzit în spatele meu prima împușcătură, îmi treceam trupul prin ochiul ferestrei, pătrunzând în lumea din afară cu capul înainte.

În jurul meu se afla o parcare din beton înconjurată de un zid din beton. Am aterizat în mâini și am simțit cum se crapă ceva, iar o durere îmi săgeta brațul drept. Apoi o senzație de amorțeală mi s-a localizat în cot. Am încercat să mă ridic, am căzut, am încercat din nou. Mi-am mișcat degetele de la mâna dreaptă, iar durerea a urlat din fiecare oscior, din fiecare mușchi și din fiecare articulație, și n-am mai încercat să le mișc din nou. Lumina provocată de descărcarea unei arme undeva în spatele umărului meu stâng și zgomotul glonțului izbit de ciment m-au făcut să mă ridic și, ținându-mi mâna ca pe un copil, protejându-mi fiecare parte unde apăsarea unui deget putea depăși în intensitate șocul care încă îmi reverbera prin trup, am fugit.

Capitolul 54

Alice Mair.

Frumos trup, păcat că mă foloseam de el în felul ăla.

Am fugit în noapte – o femeie plină de sânge, prea subțire îmbrăcată pentru vremea de afară, pe o stradă necunoscută, într-un loc care îmi era străin.

Să nu-i crezi pe cei care-ți spun că frica este amuzantă sau revigorantă. Frica lor este frica din parcurile de distracții, unde rațiunea îți spune că centura de siguranță e acolo ca să nu pățești nimic.

Adevărata frică este cea care se naște din îndoială; este mintea care nu vrea să adoarmă, este spațiul înfricoșător din spatele tău unde criminalul așteaptă cu toporul. Este oftatul unei umbre care trece pe lângă tine, dar căreia nu îi vezi sursa; râsul unui străin care, îți dai seama, râde de tine. Este tresărirea pe care o simți în piept atunci când o mașină își pornește zgomotos motorul în stradă; este strângerea de mână care nu se mai oprește, iar tu începi să râzi neînțelegând că, de fapt, ar trebui să plângi. Este apariția neașteptată a capului unui șarpe într-o pădure; săritura speriată a unei căprioare; bătaia rapidă din aripi a unei vrăbiuțe şi da, şi eu sunt om și

fug.

Şi mi-e frică,

—×—

A fost odată ca niciodată, în timpurile de demult.

Hecuba a venit la mine în trupul unui bărbat cu favoriți stufoși și baston din fildeș.

— I-am găsit, mi-a zis el.

Eu eram Victoria Whitten. Părinții ei îi dăduseră nume de regină și îi lăsaseră o avere de prințesă. Soțul ei o bătea, până într-o zi când mi-am pierdut răbdarea, am intrat în trupul Victoriei și mi-am bătut soțul. El locuia acum în Norwich, eu în Londra, iar o dată pe lună îmi scria să mă asigure că era bine. Nu i-am răspuns.

Stăteam în camera de zi și beam ceai cu Hecuba când mi-a spus:

— Un cuib întreg chiar sub nasul nostru. Își spun frăție.

— Vrei o pricomigdală?

Bărbatul s-a aplecat spre mine, iar vârful nasului rozaliu îi fremăta.

— I-am *găsit,* a zis el din nou. Vrei să vii cu mine?

— Să facem ce?

— Să-i oprim.

— Vorbim despre materiale explozive?

— Orice e necesar.

— Nu-mi plac cuțitele, am explicat eu învârtind o pricomigdală între degetele cu unghii bine îngrijite. Încerc să nu împușc oameni decât dacă nu am încotro.

Bărbatul s-a lăsat pe spate, punând picior peste picior într-un fel care sugera că nu cu mult timp în urmă Hecuba purtase fuste, iar în acest moment nu-și mai dădea seama de natura sexualității sale.

— Oamenii aceștia ne *omoară,* a zis el tăios. Sunt mai presus de lege. Chiar nu te interesează acest aspect?

— Mă interesează, sigur că da. Dar este acest „interes” suficient să mă motiveze să mă infiltrez într-o – scuză-mă că folosesc acest termen – ascunzătoare sordidă, o grotă poate, o adunătură de indivizi care vor să mă omoare și să încerc să-i lichidez pe rând? Nu. Mă tem că nu este suficient, am conchis eu.

— Ai pierdut gazde, mi-a întors-o Hecuba pe un ton acid. Fiecare dintre noi a pierdut pe cineva. Poate că n-au fost uciși de cei de care vorbim acum, poate nu de această „frăție”, însă de-a lungul anilor oamenii pe care i-am purtat au sfârșit arși, spânzurați sau puși la zid…

— Pentru că am atras atenția asupra noastră, am răspuns eu așezându-mi ceașca de ceai pe masă. Am schimbat trupurile un pic cam des, sau poate nu suficient de des, și am lăsat în urmă prea multe povești. Masacrarea preventivă a indivizilor porniți să ne distrugă este, dacă nu te deranjează că-ți spun, o cale sigură de a fi remarcați.

Hecuba s-a încruntat și mai mult. Un chip pe care

rareori l-am mai văzut după anii 1880. Era chipul acelei epoci, când favoriții țâșneau de pe obraji precum mustățile unui șobolan de apă; când mustățile erau excesiv pomădate și puteau să exprime dezaprobarea extraordinar de bine. Am căutat această expresie uneori și am găsit-o pe chipul bătrânilor arțăgoși, ghemuiți la umbră în toridele țări ecuatoriale, sau pe chipurile tehnocraților nemulțumiți de pensiile lor.

Hecuba s-a încruntat; sufletul lui s-a încruntat și el.

— Mă așteptam la mai mult din partea ta, doamnă Whitten, mi-a zis Hecuba. Credeam că ești agent de bunuri corporale.

— Sunt cunoscută ca având această ocupație, am răspuns eu amabil. Și mă străduiesc din răsputeri să mă asigur că produsele de care fac rost nu pot fi detectate și nici nu provoacă mare vâlvă atunci când norocul lor se schimbă. Și ai dreptate: oameni precum cei descriși acum de tine mi-au ucis unele dintre gazde. Acești oameni purtau alte haine, aveau alte nume, însă motivele lor au fost întotdeauna aceleași. Teama. Ignoranța. Motivele obișnuite ale previzibilei nebuloase create de prejudecată, care bântuie istoria umanității. Nu pot să susțin că experiențele mele m-au făcut mai înțeleaptă sau mai bună, sau că mi-au lăsat moștenire un piedestal de moralitate de pe care să-mi predic îndemnurile către mulțime, însă am învățat următorul lucru: că masacrele nu sunt niciodată, dar niciodată, o soluție. Firește, în cazul în care i-ai vâna pe cei care m-ar vâna pe mine, aș fi o ipocrită să nu-ți ofer recunoștința mea. Totuși mulțumirile mele ar fi, cred, premature. Pentru că sunt aproape o infinitate de bărbați şi de femei cărora le este frică şi-mi doresc răul, dar numai una ca mine stă în întuneric cu un cuțit în mână.

Hecuba a mormăit și s-a ridicat în picioare.

— Îți mulțumesc pentru ceai, dacă doar atât îmi poți oferi.

M-am ridicat la rândul meu dând politicoasă din cap și l-am condus la ușă. Hecuba a pus mâna pe clanță, apoi a ezitat, pe jumătate întors către mine.

— Nu sunt un prost, mi-a zis el în cele din urmă. Înțeleg ce vrei să spui. Dar aș vrea să te întreb ceva, și anume: sunt mulți cei care vor să ne facă rău; noi suntem puțini. Tu ești unică, suma unor experiențe fără egal. De ce îți pasă atât de mult de viața unor oameni care sunt, în comparație cu tine, niște nulități nesimțitoare ca niște pietre?

Am stat să rumeg întrebarea îndelung pe holul rece, cu tavan înalt.

— Cândva am auzit o poveste. Era despre un bărbat numit al-Mu'allim. Într-o zi, din deșert a venit un djinn care i-a furat trupul lui al-Mu'allim, i-a izgonit nevestele mai în vârstă și a rămas iubindu-se cu cea mai tânără, care era frumoasă, deșteaptă și emancipată. Au avut un copil, însă soția a murit, iar djinn-ul a fugit. Aceasta este povestea auzită de mine acum mult timp. Și știi ce reprezintă ea pentru mine?

Hecuba a ridicat din umeri. Nici nu știa, nici nu simțea că i-ar păsa.

— O poveste. Asta e tot ce reprezintă viețile celorlalți oameni – povestea altcuiva. Inclusiv a mea. Este ultimul lucru pe care îl lăsăm în urma noastră. O poveste din care au fost eliminate detaliile și care va fi curând uitată.

Hecuba a stat să se gândească la ce-i spusesem, apoi a zis cu dispreț:

— Dacă doar atât crezi tu că valorezi, atunci poate că nu meriți efortul de-a fi salvată. Adio, doamnă Whitten.

— Adio, am răspuns eu. Mult noroc.

—×—

Patru zile mai târziu, *London Gazette* scria despre uciderea a unsprezece bărbați și a trei femei într-un depozit de lângă Silver Wharf. Doi martori supraviețuiseră. Unul dintre ei a pretins că ocupanții acelui debarcader s-au năpustit unul asupra celuilalt și s-au măcelărit pe rând, de parcă ar fi fost posedați de un demon.

Celălalt supraviețuitor, mai puțin vorbăreț, după ce îi fuseseră scoși cu grijă ochii din orbite, a spus că nu, nu așa se petrecuseră lucrurile.

Nu fusese un singur demon.

Fuseseră doi.

În timp ce-i smulgea ochii, al doilea demon a râs – un râs ca de copil – și a șoptit:

— Îți place ce vezi?

Capitolul 55

Întotdeauna se găsește ceva de spart sau de rupt.

Mai întâi am rupt o creangă groasă dintr-un arbore țepos și scund care crescuse dintr-un zid de beton.

Cu acea creangă am spart geamul unei furgonete albe parcate după colț. În momentul în care a început să-i sune alarma, m-am aplecat și am deschis portiera din interior. Apoi am rupt unul dintre scaune încercând să mă târăsc în spate, unde am găsit trusa de urgență a mașinii, pe care am spart-o și din care am luat levierul pentru montat pneuri, lanterna și pelerina de ploaie.

Apoi am rupt panoul dintr-o parte care acoperea coloana de direcție și am furat furgoneta.

—×—

Nu intenționam să ajung departe.

Chiar dacă Aquarius nu putea urmări o furgonetă cu un geam spart și care pe deasupra mai și scârțâia, poliția s-ar putea să dorească să-mi pună câteva întrebări.

Am condus până m-am asigurat că nu pot fi prinsă din urmă de cineva care ar fi pornit pe urmele mele alergând, apoi am abandonat furgoneta și am pornit în căutarea a ceva mai bun, cu levierul sub braț și cu pelerina de ploaie peste hainele cu care eram îmbrăcată.

Eram într-un district al Berlinului unde clădirile industriale cu un etaj se înșirau pipernicite pe țesătura de străzi și erau eclipsate de blocuri-turn mohorâte și de panouri publicitare imense, care făceau reclamă la benzină ieftină, la aspiratoare și la piese pentru lucrări de instalație vândute local. Erau puține autobuze și veneau rar, iar eu nu aveam nici măcar o lețcaie să-mi cumpăr un bilet. Am luat-o ușor pe mijlocul unei străzi fără trafic, cu magazine înșirate de-o parte și de alta, care își etalau ofertele lumești: o spălătorie ieftină de rufe, roșii proaspete și conserve cu fructe.

Cu spălătoria trebuia să încep.

Am lovit lacătul oblonului până a cedat, apoi am spart geamul de dincolo de oblon până am făcut o gaură prin care să pot intra. S-a declanșat o alarmă, dar la ora aceea localnicii erau greu de urnit, iar poliția greu de găsit. Și chiar dacă cineva ar fi intervenit, faptul că aș fi fost arestată era cea mai mică problemă a mea.

Am spart casa de bani, iar eforturile mele au fost răsplătite cu o cutie goală. Am cotrobăit printre hainele învelite în plastic care atârnau pe o șină în partea din spate a spălătoriei. Pentru o clipă am uitat că am un trup mai mic și mai grațios decât al lui Nathan Coyle și că o rochie de seară era mai potrivită pentru mine decât un frac. Atenția mi-a fost atrasă de o cutie mică și roșie aflată pe colțul celei mai înalte etajere; am spart cutia și am găsit în ea treizeci de euro în monede de un euro și de douăzeci de cenți – o rezervă de urgență pe care am primit-o cu recunoștință.

Mi s-a părut că aud o sirenă undeva în depărtare, așa că am plecat rapid. Cioburile trosneau sub tălpile mele, iar amprentele lui Alice erau peste tot, dar prea puțin conta acest lucru pe termen lung.

—×—

O noapte prea friguroasă să te rătăcești într-un oraș străin.

Și eu, și trupul meu voiam să dormim.

Aveam un gust amar în gură, brațul îmi pulsa și coastele mă dureau. La un moment dat probabil că mi-am aplicat niște lovituri mai puternice decât îmi dădeam seama.

M-am întors cu fața spre ceea ce credeam a fi centrul orașului și mergeam orientându-mă după clădirile înalte. Astfel a început lungul meu drum spre zorii zilei.

Capitolul 56

În loc să lumineze cerul, zorii zilei l-au transformat din bleu în cenușiu, în orchestrația răpăitului de ploaie.

Voiam să ies din acel trup.

O nouă zi, un alt internet café.

Ador internetul.

Online banking! Facebook!

Încerc să-mi aduc aminte cum era viața mea înainte de aceste două miracole ale tehnologiei și cât trebuia să mă zbat – Doamne, mă cutremur când mă gândesc – să adun informații despre prietenii, cunoscuții, trecutul și averea trupului pe care îl ocupam. Câte săptămâni petrecute urmărindu-mi ținta, câte nopți interminabile făcând liste cu oamenii întâlniți, cu poveștile spuse, cât a trebuit să trag cu urechea și la câte subterfugii a trebuit să recurg ca să aflu secretele trupurilor mele. Dar acum – vai, neprețuitule prezent – acum avem minunea minunilor, *Facebook!* Întreaga viață, personalitatea, fiecare prieten și membru al familiei sunt cu toții înșirați acolo, așteptând să fie găsiți. Nu aveam nevoie decât de o parolă, presupunând că gazda mea se ostenise să se delogheze. Facebook! Cum am putut să trăiesc atâtea vieți fără tine!?

Și apoi vine gloria gloriilor: online bankingul.

Miraculos, spectaculos, o încântare! Tot ce trebuie să fac este să-mi amintesc un nume, o parolă, un cod și, din orice trup, de dincolo de orice chip, pot să stau în fața unui computer și să transfer bani dintr-un loc într-altul, să-mi trimit bani oriunde fără să fie nevoie să port același trup de două ori. Duse sunt zilele în care îngropam averea vreunui om bogat la rădăcina unui copac tainic, pentru ca apoi să mă întorc s-o recuperez în trupul unui om sărac, când venea vremea să merg mai departe. Acum copacul e în lume, iar pământul e automatizat.

Tehnologie, ție îți mulțumesc!

—×—

Orașul se trezea, iar eu îmi doream atât de mult să dorm.

Sub hainele mele furate, pielea îmi pulsa de la atâtea tăieturi netratate. Voiam să mă scarpin, însă când degetele mi-au atins brațul am simțit cioburi de sticlă sub pielea umflată și m-am cutremurat, oripilată de propriul meu trup.

Am cumpărat o oră de acces la internet într-un internet café care ținea deschis toată noaptea. În jurul meu erau străini care sunau în afara țării încercând să vorbească cu mamele lor în Taiwan, insomniaci ieșiți la cumpărături și indivizi taciturni care descărcau conținuturi porno.

O oră la un computer mi-a adus un profit de trei sute de euro, care au fost transferați la cel mai apropiat ATM.

Cu un euro am cumpărat un *hot dog* de la un bărbat care vindea la o tonetă mobilă și care mi-a pus porție dublă de ceapă, spunându-mi:

— V-ați trezit devreme, donșoară. Ați avut o noapte grea?

— Dumnezeule, e dimineață? l-am întrebat eu.

Cu două sute cincizeci de euro mi-am cumpărat un laptop.

M-am așezat în cel mai retras colț din cea mai întunecată cafenea pe care am găsit-o, încercând să rezist tentației de a mă muta în alt corp și impunându-mi să stau nemișcată în trupul acela inconfortabil. Am introdus în laptop singurul obiect care făcuse imposibil transferul meu în altă persoană – micul meu stick USB pătat cu vomă.

—×—

Ce ai putea spune despre o organizație care își zice Aquarius?

Dacă s-ar pricepe să își protejeze datele pe jumătate cât se pricepe să-și protejeze oamenii, nu cred că aș avea vreo șansă.

E-mailuri, fişiere, poze, conturi, documente personale – mai multe documente decât ar fi fost capabili niște ochi să citească într-o zi, într-o săptămână –, toate scotocite de jucăria răuvoitoare a lui Spunkmaster13.

O mare parte din informațiile găsite acolo erau neinteresante.

Chiar și buncărele pline de asasini sunt nevoite să cumpere stive de hârtie igienică. Chiar și criminalii rămân fără elastice de prins hârtia.

Am dat căutare după „Nathan Coyle” și am descoperit un e-mail care avea într-o parte un steguleț roșu.

Mesajul spunea: „Compromis”.

Asta era tot.

Am căutat după cuvântul „Kepler”.

Laptopul mi-a afișat același raport pe care Coyle îl luase cu el în Istanbul, cu o singură modificare. Acum, prima imagine din raport nu mai era Josephine, ci Coyle.

Am încercat și alte nume.

„Hecuba”.

Pe ecran au apărut aproximativ treizeci de poze și nume, strânse în ultimii patru ani și jumătate. Lista cu e-mailuri se încheia cu o ultimă fotografie – o femeie cu batic, cu capul întors într-o parte, cu o gaură de glonț în craniu și o alta în gât, zăcând acolo unde căzuse, pe scările din Senefelderplatz. Hecuba sărise în această femeie în timp ce fugea și purtase acel trup doar unsprezece secunde, după care urmăritorii ei au răpus-o.

Alte nume, alte fețe.

Kuanyin murise în corpul unui bărbat dornic să-și sacrifice viața pentru ca trupul mutilat și obosit al lui Eugene să se mai bucure încă puțin de viață.

Un nume ducea spre altele. Erau nume de cod pe care le recunoșteam, altele pe care nu le recunoșteam. Marionette, otrăvită în Sankt Petersburg. Huand Li, împușcat în Tokyo. Charlemagne care, dându-și seama că este urmărit, s-a ascuns în trupul unui puști de șapte ani, imaginându-și că nu vor face una ca asta unui copil. N-o să mă ucideți, nu veți ucide un copil, spusese el. Într-un fel avusese dreptate, pentru că Aquarius a luat copilul și l-a imobilizat. Au făcut experimente săptămâni întregi pe subiectul lor în viață, tăindu-i rând pe rând bucăți din creier în căutarea vreunui mecanism miraculos care ar fi

putut să salveze trupul de fantoma care îl bântuia. Băiatul era deja în comă atunci când i s-a oprit inima, dar în *care* dintre minți dormea Aquarius era incapabil să spună. Și, astfel, un băiețel necunoscut a fost îngropat pe un câmp la ieșire din Sevilla.

Aquarius nu se temea să facă experimente pe fantome.

Sau pe gazdele lor.

Poate că Hecuba avusese motive întemeiate când refuzase cu ani în urmă să ia din pricomigdalele cu care îl servisem.

„Ianus".

Dosarul era gros, dar conținutul lăsa de dorit.

Începea în 1993 și făcea câteva speculații, în mare parte incorecte, legate de activitățile precedente ale lui Ianus. Raportul nu spunea nimic despre ce se întâmplase cu ea între anii 2001 și 2004, dar îi lua din nou urma atunci când se mutase pe termen lung într-un trup în Barcelona. Trupul-gazdă suferea de cancer limfatic în fază terminală și rămăsesem surprins cât de mult timp a rămas Ianus în corpul aflat pe moarte.

În cea mai recentă fotografie apărea o japoneză de vârsta a doua într-o cafenea pariziană, cu pălăria trasă pe față și eșarfa ridicată să o apere de vânt.

Ziarul așezat pe masă în fața ei era de acum trei săptămâni.

„Galileo".

Curiozitatea a înfrânt precauția; am deschis dosarul.

Fotografii, crâmpeie de informații.

O fotografie din 2002, alta din 1984. O notă sugerând că Galileo s-a urcat într-un anumit avion, la o anume dată, dar s-a transferat în trupul unui alt pasager în timpul zborului. Un chip întors doar pe jumătate către fotograf, o umbră proiectată pe o fereastră, un bon de la restaurant, copia unui extras de cont după ce contul respectiv fusese golit. Edinburgh, 1983. Cineva oferise informații prețioase oamenilor care aveau să facă parte din Aquarius și aproape că au pus mâna pe Galileo. *Aproape* nu era însă suficient.

O fotografie îl arăta pe Coyle la spital, bandajat și conectat la aparate. Cadavre aliniate la marginea docului, iar în spate, etrava unei nave negre, *Santa Rosa,* și un polițist care se abținea să nu vomite.

Acestea erau fragmentele și imaginile rare surprinse din viața lui Galileo care reușiseră să fie compilate. Pe măsură ce răsfoiam dosarul tot mai uimită, deveneam din ce în ce mai sigură că aproape fiecare informație cuprinsă în el, cu câteva excepții notabile, era greșită.

Nu mai rămăsese să fac decât un singur lucru.

Am dat căutare după numele lui Josephine Cebula.

Capitolul 57

Cu trei euro am ajuns în Zehlendorf.

Școlarii mergeau lipăind prin ploaia care se întețea, lovind cu picioarele apa murdară din băltoace. Pietonii fugeau să se adăpostească, ferindu-se ca să nu fie stropiți de furgonetele care treceau pe lângă ei.

Mă întorceam la acea casă liniștită de pe o stradă liniștită, unde niciun rău nu i se putea întâmpla omului meu.

Înapoi la Coyle.

Casa era cufundată în tăcere, luminile erau stinse și camerele goale.

Nathan Coyle era unde îl lăsasem, încătușat de un calorifer rece. Dormea cu capul lăsat într-o parte.

Am înaintat încet către el, cu laptopul sub braț. Podeaua a scârțâit sub picioarele mele, iar Coyle a tresărit, și-a deschis ochii și și-a smucit mâinile prinse în cătușe. Călușul era, în mod miraculos, la locul lui, iar când bărbatul și-a venit în fire, s-a holbat la mine mai întâi uimit, apoi cuprins de furie.

Eu, Alice Mair, colega bărbatului care își spunea Nathan Coyle, m-am așezat pe podea suficient de departe ca el să nu mă poate atinge cu picioarele și mi-am deschis laptopul.

Coyle scotea sunete înfundate prin călușul care îi acoperea gura și izbea cu călcâiele în podea.

— Vreau să-ți arăt ceva, i-am spus eu.

Coyle a izbit din nou podeaua cu picioarele, iar furia îi răzbătea prin ochi. Pielea i se înroșise în încercarea de a se năpusti asupra mea prin simpla putere a voinței.

Am introdus stick-ul USB în laptop și am lăsat să se deschidă fişierele.

— Am furat astea de la Aquarius. La o simplă privire constat că dețin informații legate de conturi, date personale, e-mailuri, corespondență, documente. Suficient ca să distrug Aquarius de la distanță, ascuns în trupul

vreunui director bancar sau al vreunui funcționar și nimic mai mult.

Coyle s-a smucit din nou cu putere de cătușe, iar mârâitul scos din adâncul gâtului i s-a oprit mut în căluș.

— Totuși, ce vreau să-ți arăt este asta, am continuat eu.

Am întors ecranul laptopului astfel încât Coyle să vadă imaginile pe care le deschideam.

— Acesta este dosarul entității pe care voi o numiți Galileo. E incomplet, de o calitate mult mai îndoielnică decât celelalte, inclusiv al meu. De exemplu, aici avem o fotografie făcută unui bărbat în 1957 care putea sau nu să fi fost Galileo. Aici vedem cadavrele de pe *Milli Vra,* feribotul ai cărui pasageri au luat-o razna și s-au ucis unii pe alții într-o noapte, în larg.

Am împins laptopul puțin mai aproape de Coyle.

— Aici este fotografia unui individ presupus a fi Galileo, făcută în 2006. Un gentleman din New York. Observă-i îmbrăcămintea distinsă, pantofii negri eleganți, manichiura impecabilă. Înțeleg de ce și-ar dori cineva să fie acest bărbat – cu siguranță merge la dineuri și la cele mai bune spectacole. Dar privește mai atent, i-am spus eu lui Coyle, arătând cu degetul pe ecranul laptopului. Vezi pielea de la marginea gulerului?

Pentru o clipă, curiozitatea i-a înfrânt mândria, iar ochii lui Coyle au licărit atunci când a observat rețeaua de capilare sparte și vene vătămate care se întindea roșie pe pielea necunoscutului, chiar deasupra gulerului. Am derulat mai departe.

— Mulți oameni sunt hipersensibili când vine vorba de pielea lor – pentru că asta văd ceilalți și după piele îi judecă – și ascund orice anomalie, orice trăsătură care nu se conformează cu imaginea perfecțiunii cu care vor să se afișeze în societate. Însă în cazul de faţă, nu observăm niciun efort în direcția asta. Și ce concluzie putem să tragem? Fie acestui domn nu-i pasă cum arată, ceea ce pare improbabil luând în considerare eleganța ținutelor lui, fie acele leziuni sunt ceva obișnuit pentru acel trup, iar bărbatul nu le mai consideră o anomalie. Tu ce părere ai?

Cu mâinile prinse în cătușe și cu gura astupată, Coyle nu avea nicio părere. A încetat să se mai agite. Stătea nemișcat, holbându-se la fotografia bărbatului considerat a fi Galileo și pe care probabil o mai privise de o sută de ori înainte.

L-am lăsat să privească, după care am trecut la altă imagine.

— Ce zici de asta? am întrebat eu. O femeie, douăzeci și un pic de ani, fermecătoare. Ai dori-o, nu-i așa? O zi în trupul acela, o oră de splendoare. Însă privește cu atenție! Observă zona unde marginea pantofilor atinge glezna. Observă plasturii. Bășici și sânge – prețul plătit pentru a fi atrăgătoare, ai spune tu, dar eu te contrazic. Există puține iritații la fel de inevitabile precum cele făcute de niște pantofi nepotriviți. Iar în dosarul vostru spuneți că femeia a fost bântuită de Galileo timp de trei luni?

Am derulat mai departe pozele, de data aceasta trecând peste ele mai repede, dând din cap dezaprobator.

— Bășici, alte bășici... Și asta!

O altă fotografie, o nouă față.

— Chiar crezi că *ăsta* era Galileo? l-am întrebat pe Coyle neîncrezătoare, ridicând laptopul ca să vadă mai bine. Ceas de aur, cămașă de mătase, totul foarte atrăgător. Dar, *privește-i* fața! *Omul are un ochi de sticlă.*

Coyle stătea împietrit, cu umerii căzuți și picioarele întinse. Am continuat să mă uit prin poze, în liniște, clătinând din cap, țâțâind, oftând.

— Ăștia nu sunt Galileo. Trei luni cu bășici, două luni cu leziuni pe piele? Uită-te la fața ei – e *bătrână.* Și-a menținut tenul cu creme, dar degetele îi sunt îmbătrânite și îi trădează vârsta, pentru că mulți oameni își îngrijesc fețele, însă uită de mâini. Nicio fantomă n-ar purta acest trup pentru mai mult de câteva minute. Probleme cu spatele, artrită – orice agent de bunuri corporale care își merită numele ți-ar spune că nu merită. Nu e pentru orice tip de fantomă. Galileo vrea să fie iubit. Vrea să se uite în oglindă și să-și adore chipul, iar chipul să îl adore pe el la rândul lui. Vrea să-și sărute imaginea, să simtă cum se

cutremură de plăcere când mâinile îi ating trupul. Vrea ca necunoscuții să-i cadă la picioare pentru că e frumos, atât de frumos. Iar când face sex vrea să sară dintr-un trup în celălalt și înapoi, pentru o secundă, o răsuflare. Vrea să iubească pe toată lumea și totul deodată, atâta vreme cât și ceilalți îl iubesc pe el. Iar atunci când ucide, o face pentru că se uită în oglindă și vede pe chipul reflectat acolo doar dispreț. Și e cuprins de dorința să distrugă acel chip, așa că își ia privirea de la el, apoi se uită din nou și tot nu-i poate vedea frumusețea, și ucide, ucide, ucide... în fine. Nu mai continui. Știi povestea mai bine decât mulţi. Ar trebui, de asemenea, să știi că acești indivizi nu sunt Galileo. Şi chiar dacă ar fi... Uite...

Am deschis ultima fotografie, datată 2001, a unei femei care stă relaxată pe o sofa din piele și ține în mână un cocteil.

— Din noiembrie 2001 până în ianuarie 2002. Îți garantez că această doamnă nu are nicio deformare fizică, nimic care să o facă neeligibilă pentru o gazdă viabilă, dar știu unde era Galileo în noiembrie 2001. Știu cine era. Şi nu era *ea.*

Spunând toate acestea, mi-am închis laptopul.

Coyle stătea nemișcat.

Ochii îmi erau grei și simțeam că mă dor pe dinăuntru.

— Aquarius face experimente pe fantome, am spus eu abia mișcându-mi buzele. Nu torturează ca să-și facă victimele să coopereze. O face ca să le testeze limitele. Vrea să știe cum funcționăm. Uită-te la dosarul despre Galileo. Uită-te la cel despre Josephine – la adevăratul ei dosar, nu la cel pe care ți l-au dau ție să-l citești. Amintește-ți ce se întâmpla în Frankfurt. Întreabă-te dacă ce se petrecea acolo era un program de vaccinare sau cu totul altceva. Gândește-te la datele pe care le colectau, observă spre ce băteau anchetele lor, resursele avute la dispoziție. Întreabă-te de ce au murit cercetătorii și de ce au fost uciși în chinuri groaznice. Uită-te prin dosarul meu, la date, la ore, la locuri. Vezi dacă eram în Frankfurt când acei oameni au fost uciși. Privește chipul lui Josephine în

camera de luat vederi și întreabă-te cine te privește înapoi. Înțelege că așa cum eu am un trecut cu Galileo, și el are un trecut cu mine, iar asta nu e prima dată când am dat piept în piept. Întreabă-te: care dintre oamenii din Aquarius a pierdut timp din viață? Dar nu le spune ce afli. Orice s-ar întâmpla, nu le spune ce descoperi. Acum ești compromis.

M-am ridicat.

— Plec, am spus eu și abia dacă m-am ostenit să-l privesc pe Coyle. O să trimit pe cineva să te ia de aici. Poți să păstrezi laptopul și banii. Nu pot să-i iau cu mine. Dar acesta este al meu, am spus eu strângând între degete stick-ul de la Schwarb. Să le spui asta șefilor tăi. Și întreabă-i de ce, dintre toate fantomele pe care le-au distrus și dintre toate trupurile pe care le-au ucis, au mințit în legătură cu Galileo.

Am împins laptopul cu vârful piciorului către Coyle ca să poată ajunge la el.

Apoi am plecat.

Capitolul 58

Trebuie să iei puține bagaje când călătorești în trupul altcuiva.

Orice posezi aparține altei persoane.

Trebuie să lași în urmă lucrurile la care ții.

Nu eu mi-am întemeiat o familie.

Nu eu am un cămin.

Această ființă este altcineva, și eu i-am împrumutat trupul pentru o scurtă vreme și i-am trăit viața, iar acum, după ce plec, această persoană poate să reia viața trăită de mine.

E timpul să plec.

M-am dus la poștă și am trimis stick-ul într-un plic recomandat către un oficiu poștal din Edinburgh, unde cândva purtasem un trup al cărui nume era

ceva terminat în „-son".

și unde deschisesem un cont și avusesem grijă să nu-l închid niciodată.

Pentru că până și o fantomă are nevoie de ceva care să îi aparțină pe de-a-ntregul.

Am pornit spre aeroport.

—×—

Iată cum am fugit.

Sunt Alice.

Mă aflu în sala de așteptare a aeroportului din Brandenburg, iar în timp ce mulțimea se îmbulzește în jurul meu să-și facă check-in-ul la bagaje, îmi întind degetele și ating pielea unui copil care își ține mama de mână și se îndreaptă spre biroul de check-in pentru zborurile către Atena. În timp ce-mi privesc mama decid că de fapt trupul acesta este puțin cam prea tânăr și are ochii cam prea somnoroși de la trezitul devreme, așa că schimb cu mama. Merge cu spatele drept și poartă o curea puțin cam strânsă în jurul taliei. Îmi trag de mână copilul care se împiedică și mă întind pentru a-l bate politicos pe umăr pe

gardianul care stă lângă ghișeul pentru bagaje mari.

— Mă scuzați, zic eu.

Gardianul se întoarce și atunci îmi ating degetele de gâtul lui devenind astfel

portar la ghișeul pentru bagaje mari. Stau cu mâinile încrucișate, iar respirația îmi miroase a țigară. Îi zâmbesc mamei din fața mea și mă gândesc fie să părăsesc acest trup, fie să îi dau niște bomboane cu mentă cât mai curând posibil. Mă îndrept către poarta de la vamă și o strig pe agenta de securitate care confiscă toate recipientele cu lichide care depășesc o sută de mililitri (întocmai, chiar dacă sunt goale, trebuie confiscate).

— Ai o țigară?

Femeia se întoarce dându-și ochii peste cap la vederea mea, iar în acel moment îi prind mâna și îmi retrag mâna din strânsoarea lipicioasă a degetelor portarului de la ghișeul pentru bagaje voluminoase și țâțâi printre dinți.

— Țigările-astea o să te ucidă, îi zic eu, apoi îmi fac loc printre oamenii care stau la rând, îndreptându-mă către poarta de la vamă.

Șirurile de oameni sunt groase, iar cei care le formează cu greu îți fac loc să treci, chiar dacă ești o femeie în uniformă. Aşa că am sărit şi acum sunt

un adolescent gârbovit cu căștile bubuindu-i în urechi. Îmi trag căștile din urechi oripilat și cu timpanele încă pulsând mă întind și devin

un om de afaceri care stă cocoșat, sprijinit pe un picior, cu umerii strâmbi, nerăbdător să decoleze și care atinge cu mâna

un tată care a încetat să mai asculte ce îi spune nevasta,

și atinge brațul unei

studente care duce cu ea prea multe lucruri și nimic de care să aibă nevoie. Stă la capătul rândului, iar inima i-a luat-o la trap, deși a mea e calmă, și mă întreb ce anume din lucrurile pe care le are i-a provocat teama cumplită de dispozitivul cu raze X. Însă nu este momentul potrivit să aflu, așa că, atunci când agentul de pază îmi dă tava ca să-mi pun lucrurile personale, îi ating degetele și

mă îndrept de spate, îi zâmbesc binevoitor studentei care tremură și mă întorc spre colega mea, care se uită plictisită la ecranul pe care se proiectează imaginile scanate cu raze X și îi spun:

— Hei, îmi zici și mie cât e ceasul?

Colega mea abia dacă își ridică privirea spre mine de la treaba ei monotonă pentru a-mi răspunde morocănoasă, timp în care sunt de cealaltă parte a ghișeului, în trupul

persoanei care verifică bagajele și care abia ce a căutat printre chiloții unei doamne, iar ea s-a făcut stacojie la față, rușinată de danteluțele ei roz,

deși eu,

mutându-mă în trupul ei și strângându-mi lucrurile să mi le bag înapoi în bagaj, cred că danteluțele sunt de-a dreptul încântătoare și nici pe departe atât de erotice pe cât vrea ea să fie. În drum spre vamă și apoi spre magazinele duty-free, mă caut în buzunar să-mi găsesc biletul și văd că este pentru San Francisco. Oftez și mă duc să caut pe cineva care merge la Paris.

Capitolul 59

Numele meu este Salome.

Asta scrie pe pașaportul meu, iar eu n-am o alternativă mai bună. Intenționasem să călătoresc la clasa întâi, dar la coadă stătuserăm amestecați, iar mâinile mele erau calde, așa că m-am oprit la Salome. Îmi țineam genunchii sprijiniți de scaunul din fața mea. Aveam locul de la fereastră, de unde vedeam o aripă, motorul și un crâmpei de cer.

Un stick USB conținând documentele unei companii numite Aquarius e undeva în drum spre Edinburgh.

În Zehlendorf, poliția a primit o sesizare cum că un bărbat – derutat și speriat – este imobilizat cu cătușe de un calorifer.

Iar eu, care nu mă simt în pielea mea cu un nume ca Salome și mă imaginez mai degrabă o Amelia, îmi închid ochii în timp ce avionul care decolează mă împinge în spătarul scaunului și, neavând nimic în lume care să fie al meu, mă gândesc la Paris.

—×—

Am auzit cândva o poveste, la subsolul unei cafenele din Paris unde se strângeau artiștii să vorbească despre rebeliune, unde muzica cânta ușor și unde mirosea a cafea tare și a gin ieftin.

Povestea era spusă de o femeie pe nume Nour Sayegh, care studiase o vreme la Nouvelle Sorbonne și vorbea franceză cu accent algerian. Chipul ei avea un rafinament care mă fascina, mă vrăjea, și în timp ce stăteam printre colegii ei de facultate – cât *ador* perioadele de acomodare ale studenților din anul întâi! – mă întrebam dacă nu cumva o mai întâlnisem înainte sau dacă nu purtasem trupul surorii ei și, abia după ce a început să vorbească, am reușit să îmi aduc aminte de unde o cunoșteam.

— Mă numesc Nour Sayegh și port în mine focul djinnilor, a spus ea.

Se auzeau bătăi ușoare de tobă, întrucât acesta era un loc pentru oamenii cărora le plăcea să interpreteze, pentru studenții care visau să fie în lumina reflectoarelor și îi disprețuiau pe cei care erau deja acolo. În timp ce-și spunea povestea – despre călătoriile ei în Africa, despre venirea în Franța – Nour se legăna în ritmul muzicii care îi curgea printre cuvinte, amplificându-i-le.

— Stră-stră-stră-stră-stră-străbunica mea s-a căsătorit cu un djinn, a continuat ea. Soțul ei era un bărbat bogat din Cairo, însă n-o iubea. Străbuna mea era doar un obiect în casa lui, nu o femeie. Așa că ea stătea și plângea, singură sub clar de lună, și se uita către apele sacre ale Nilului, și se ruga zeilor străvechi să trimită un șoim după Horus și după buna Isis, mama tuturor lucrurilor, și să le ceară să facă o magie care să schimbe privirea soțului ei. Plângea atât de încet, căci se temea să fie văzută tristă, încât numai greierii mici adunați la picioarele ei și briza care bătea dinspre mare știau că suferă. Până a venit acel djinn. Foc al deșertului, vânt tăios, el vine, vine străbătând nisipurile, iar numele lui este o mie de ochi fără expresie, *elf'ayyoun we'ain douna ta'beer, youharrik elqazb doun arreeh,* iar vocea lui este adierea trestiilor fără vânt, sabia lui este rază de stea și ochii lui sunt roșeața fierbinte a soarelui la apus. Nu cunoaștem numele adevărat al djinnului și nici de ce plânsul străbunicii mele l-a ademenit în casa ei, însă atunci când a văzut-o suspinând în grădină, s-a întristat și a luat înfățișarea unui băiețel cu pielea argintie și părul ca abanosul, care a venit la străbunica mea și a întrebat-o: „De ce plângi, stăpână? De ce plângi?" „Soțul meu nu mă iubește", a răspuns ea. „Sunt soția lui și trebuie să fiu cu el, însă nu pot decât să deplâng viața care mi-a fost sortită, pentru că văd alte soții și îmi dau seama că sunt îndrăgostite, și-atunci simt și mai crud junghiul nefericirii mele." Auzind aceste cuvinte, djinnul a fost adânc mișcat. „Vino cu mine și o să te iubesc ca un soț", i-a zis el. „Allah, iartă-mă că îndrăznesc chiar și să mă gândesc la un astfel de lucru!" a spus ea. „Pentru că sunt cununată cu soțul meu și nu-i pot permite altuia să se atingă de trupul meu.

Pleacă, djinnule, căci deși știu că ai intenții bune, cuvintele tale sunt necuviincioase!” Confuz, djinnul a plecat. „Ce obiceiuri ciudate au acești muritori”, și-a zis el. „Să fie prizonierii propriei lor creații. Deci dacă vreau s-o am, trebuie să fiu ca soțul ei.” Spunându-și aceste lucruri, djinnul s-a transformat în abur și s-a strecurat în dormitorul soțului străbunicii mele. Bărbatul stătea întins, mare, gâfâind după o noapte de iubit altă nevastă. Djinnul s-a vârât pe nările lui și i s-a încolăcit în jurul inimii, astfel încât, atunci când s-au ivit zorile, cel care s-a trezit a fost djinnul, nu soțul străbunicii mele. S-a întors către femeia necuviincioasă din patul lui și a urlat: „Dispari, târfă!” Femeia a fugit din pat plângând. Djinnul devenit acum soț, a mers direct în dormitorul străbunicii mele și i-a spus: „Îmi cer iertare pentru cruzimea pe care ți-am arătat-o până acum. Sunt soțul tău și te voi trata cu toată răspunderea și grija de care sunt capabil.” Străbunica mea, care era o femeie isteață, s-a minunat de această schimbare și a fost precaută în a arăta supunere față de soțul ei, nedând crezare cuvintelor lui. Totuși, pe măsură ce treceau săptămânile, iar djinnul se dovedea că îi este devotat, tânăra femeie s-a înmuiat și a început să spere și să se roage ca schimbarea care se petrecuse cu soțul ei să fie reală. „Stăpâne”, i-a zis ea într-o noapte. „Ești atât de schimbat, încât, permite-mi să-ți spun, abia dacă mai recunosc în tine omul pe care l-am luat de bărbat. Auzind aceste cuvinte, djinnul s-a împăunat de mândrie. „Așa e”, a zis el. „Tu ești cea care m-a schimbat, care m-a împlinit și care m-a făcut un om mai bun.” După această discuție, cei doi au fost fericiți, dar străbunica mea nu-și putea scoate din minte amintirea djinnului din grădină, care îi promisese lucruri interzise și se întreba privindu-și soțul: oare acel bărbat chiar era soțul ei sau ea fusese fermecată de un spirit al deșertului, un djinn al nisipurilor? Și dacă asta i se întâmplase, ce era de făcut? Djinnii sunt niște ființe foarte diferite între ele, cărora le face plăcere, într-adevăr, să le joace feste oamenilor, dar sunt buni și blânzi cu cei pe care îi plac și sunt iubiți de Allah. Amintiți-vă de

djinnul care l-a dus pe prințul înfometat la Bagdad, pe o adiere de foc, sau când l-a ajutat pe negustorul rănit să ajungă la porțile Damascului. Amintiți-vă că există djinni care au iubit și i-au slujit cu devotament pe cei pe care i-au iubit, și au stat la căpătâiul mamelor în nopțile cu furtună când ele își aduceau pe lume pruncii. Dar tot noi suntem și critici înverșunați ai djinnilor, dăm vina pe ei pentru nefericirile noastre și le uităm faptele bune, pe care ni le atribuim nouă înșine. „Ești foarte schimbat”, i-a șoptit străbunica mea din nou soțului ei, pe când stăteau goi, doi îndrăgostiți la umbra copacilor. „Ești foarte schimbat.” Auzind aceste vorbe, djinnul a vrut să vorbească, însă tânăra lui soție l-a întrerupt. „Se spune că inocenții vor găsi drumul spre paradis. Nu mă știu vinovată de niciun păcat. Iar dacă vreau să rămân fără păcate, salvarea mea stă în nevinovăție. Dacă vreun spirit de dincolo ar abuza de mine, atunci, vai, nu sunt decât o ființă abuzată. Dar dacă m-aș complace în depravare, atunci sunt o târfă și o vrăjitoare și ar trebui să fiu tratată ca atare. Am dreptate?” Auzind acestea, djinnul a tăcut înțelept pentru că înțelesese ce voise să spună străbunica mea. Cei doi au rămas tăcuți multă vreme în briza râului până când, în cele din urmă, djinnul a spus: „S-o iubești pe aceea iubită și de altcineva, să fii acela care altcineva ar fi fost, toate astea nu par a fi împotriva voinței Creatorului. Pentru că el te-a făcut să iubești și te-a făcut ca să trăiești în lume, iar dacă ai respinge aceste lucruri, ar însemna să nu faci voia lui Allah.” Străbunica mea l-a săgetat cu privirea, iar acea săgeată ca din fildeș i-a pătruns djinnului în suflet, în inima în care stătea adevărul, atât de intens, încât spiritul deșertului a fost cât pe-aici să sară din trupul pe care îl locuia; apoi tânăra femeie a zâmbit și a spus: „Și dacă Allah le-a sortit altora necazuri?” „Atunci, în mod clar există un motiv”, a răspuns bărbatul.

Timp de zece ani djinnul a rămas alături de străbunica mea, iubind-o așa cum și ea îl iubea pe el, și n-au mai adus niciodată vorba despre schimbarea care se petrecuse cu soțul ei sau despre cum a fost posibil să se întâmple asta,

ci s-au acceptat pe deplin unul pe celălalt, asemenea unor nevinovați. Și au fost într-adevăr cel mai frumos cuplu care a existat vreodată. Apoi în acel ținut a izbucnit războiul, iar soldații au venit după soț, care în cealaltă existență făcuse ceva ce-i supărase profund pe conducătorii orașului Cairo. Când soldații i-au confiscat armele, djinnul, ațâțat de furie și năucit de teroare, a fugit din trupul în care trăise timp de zece ani și a dispărut în noapte. Văzând ce se întâmpla, soldații l-au învinuit pe soț de vrăjitorie și l-au decapitat pe loc, apoi i-au aruncat trupul la crocodili. Străbunica mea a căzut plângând lângă apa înroșită, dar soldații au zis că e vrăjitoare și au întemnițat-o. Mai întâi un judecător, apoi un bărbat sfânt și înțelept au acuzat-o de blasfemie. Au aruncat-o în cea mai întunecată temniță din Cairo, unde niște bărbați groaznici au torturat-o. În fiecare noapte străbunica mea îl striga pe djinn, pe soțul ei, pe iubitul și protectorul ei pierdut, însă el n-a venit, căci djinnii sunt la fel de schimbători ca luna și la fel de înspăimântători ca marea, iar lamentările tinerei femei s-au pierdut printre pietre. Bărbații care o torturau au încetat s-o mai chinuiască doar după ce și-au dat seama că femeia purta în pântece un prunc. Au vrut s-o arunce într-o groapă, dar unuia dintre ei i s-a făcut milă de ea și a ajutat-o să evadeze, lăsând-o apoi pradă nopții învăluite în ceață. Disperată, femeia s-a târât sângerând pe străzi și s-a prăbușit la ușa unei medrese[13], iar unui imam cu suflet bun i s-a făcut milă de ea și a îngrijit-o până ce s-a însănătoșit. Totuși, viața din temniță îi provocase tinerei femei răni care mergeau dincolo de trup, iar atunci când a venit vremea să nască, travaliul a fost chinuitor, iar femeia a început să sângereze puternic, căci copilul pe care îl năștea era al unui djinn, o creatură muritoare, dar făcută din foc. Când s-a născut, copilul i-a ars trupul prin interior, esența lui magică fiind prea puternică pentru pântecul mamei. Văzând pruncul ce venise pe lume scâncind, imamul n-a știut ce să facă. A vrut să dea copilul mamei lui, însă femeia era moartă. Singur cu pruncul care

[13] Instituție educațională unde se studiază religia islamică.

plângea și cu cadavrul tinerei femei, imamul s-a rugat lui Allah să-l ajute, iar în timp ce se ruga s-a simțit de parcă el însuși devenea djinn, căci mintea lui a pătruns în cea a copilului și, aflat în trupul acela mic, i-a simțit frica, durerea, mâhnirea și, mai presus de toate, iubirea pe care tatăl copilului o simțise pentru străbunica mea, iar această iubire era mai strălucitoare decât focul care o mistuise pe tânăra femeie. Venindu-și în fire, imamul a știut că nu putea ucide copilul – deși acesta fusese rodul unui păcat – pentru că era fructul unei iubiri pure. Așa că imamul a crescut copilul, care a devenit bărbat, iar acel bărbat s-a culcat cu femei, iar femeile acelea au devenit bunicile mele, fiecăreia curgându-i prin vene puțin din sângele djinnului, focul deșertului şi iubirea unui suflet nemuritor.

—×—

Nour Sayegh și-a încheiat povestea, iar publicul ei pe jumătate atent a aplaudat-o în acea cafenea de sub străzile Parisului. Eu însă stăteam înlemnită în colțul meu, holbându-mă la chipul acelui copil, care se trăgea din Ayesha bint Kamal și din Abdul al-Mu’allim al-Ninowy; însă și din sufletul meu.

Capitolul 60

Paris.

Ce-aș putea spune despre Paris?

Că francezii nu acceptă să fie refuzați.

Războaie, răscoale și revoluții, guverne formate și demise, toate cu regularitatea gripei sezoniere; sărăcie lucie și averi mari. Prin toate acestea, Parisul a rămas Paris, coroana Franței, orașul bulevardelor, al eleganței și al vinului roșu.

În filmele romantice, Parisul înseamnă Sena și promisiunile sentimentale făcute sub copertinele grena ale cafenelelor, unde chelneri cu șorțuri apretate te servesc cu croasanți minusculi pe tăvi de argint și murmură adevăruri filosofice despre dragoste.

În filmele americane de acțiune, Parisul înseamnă corupție. Metroul parizian murdar ascunde necunoscuți cu priviri malefice, care mestecă ierburi necunoscute în colțul gurii, care scuipă pe șine, care rânjesc la femeile tinere și se urmăresc pe străzile pietruite din Montmartre.

Pentru copii, Parisul înseamnă trenul supraetajat și Turnul Eiffel; pentru adulții înstăriți, orașul este sunetul sticlei de șampanie deschise în restaurantul de la înălțime, de lângă Notre-Dame. Pentru naționaliști, este drapelul care flutură lângă Arcul de Triumf, iar pentru istorici este același lucru, deși poate că ei privesc roșul, albul și albastrul cu ceva mai multă circumspecție.

Pentru mine, Parisul este un loc frumos în care să-mi petrec lunile mai, iunie și septembrie, un loc hidos în august, plictisitor în februarie și magic când se dă drumul apei prin gurile de canalizare pentru a spăla mizeria străzilor, iar orașul devine o fântână care vuiește.

Pentru Aquarius, Parisul era ultima destinație cunoscută a entității pe nume Ianus.

—×—

Am părăsit-o pe Salome în sala de sosiri a aeroportului

Charles de Gaulle și, instalată în trupul agentului de securitate care se pregătise să mă percheziționeze, m-am dus către zona unde erau parcate taxiurile. Acolo am apucat de mână un taximetrist, dar eram atât de îngrețoșată de mirosul de băutură pe care îl emanam și de migrena care îmi spărgea tâmplele, încât m-am îndreptat spre unul dintre colegii mei și m-am transferat în el, plecând din zona taxiurilor cu băgare de seamă și cu becul roșu.

Lucrările de pe autostrada Autoroute du Nord m-au umplut de nervi. Băteam nervoasă darabana cu degetele în timp ce la radio se difuza muzică pop îngrozitoare. Știrile despre starea traficului – care au intrat suprapunându-se peste vocea cântărețului care tocmai își exprima descoperirea că iubita lui era lumina lui, aerul lui, fericirea lui, hrana lui și pâinea lui prăjită cu unt – au anunțat că șirul de mașini ajungea până la Périphérique. Am mormăit frustrată, am tras pe marginea autostrăzii și am plecat în căutarea unei stații.

La Drancy am prins RER[14]-ul și o tânără cu păr blond vopsit și, singură în colțul ponosit al compartimentul meu, mi-am căutat prin geantă ca să văd cine eram. Mă numeam Monique Darriet și aveam cincizeci de euro în bancnote și monede, o cheie de la o casă undeva, un ruj, un telefon mobil, două prezervative și o trusă pentru administrat insulină. Mi-am ridicat manșeta și o brățară dădea la iveală faptul că sunt diabetică și-l ruga pe cel care se uită să sune imediat la numărul de urgență.

La Stade de France m-am mutat în trupul unui bătrân cu mustăcioară. Nu era la fel de arătos ca Monique și nici pe departe la fel de confortabil, dar pe moment nu aveam chef să am de-a face cu nivelul zahărului din sânge.

—×—

Doar nebunii sau disperații stau pe lângă Gare du Nord sau Gare de l’Est. Ca orice gară mare din orașele mari de pe planetă, nu găsești acolo decât cafea slabă, țigări la

---

[14] Réseau Express Régional, sistem rapid de transport prin căile ferate, care deservește Parisul și suburbiile lui.

suprapreț și gazele de eșapament ale taxiurilor care așteaptă în coloană. Zgomot, agitație și senzația că nimănui nu-i pasă să demarcheze locurile întunecate din acea gară de unde nu puteai să cumperi niciun sandviș decent. M-am asigurat că sunt la cel puțin cincisprezece minute de mers pe jos de acele gări înainte de a căuta un hotel.

Pe o stradă prea strâmtă pentru înălțimea caselor care se înșirau de-a lungul ei, am găsit o ușă masivă neagră, care pe post de sonerie avea un clopot cu sfoară ce cântărea la fel de mult ca brațele mele bătrâne și subțiri. Proprietarul părea surprins că are un oaspete. Cu toate acestea, i-am strâns mâna păroasă și am trântit ușa în fața nedumerită a fostei mele gazde.

Înăuntru, un hol fără ferestre era luminat de becuri neacoperite, cu filamente din wolfram care se răsuceau ca două catene de ADN. Aerul mirosea a respirație caldă și a lemn lăcuit. M-am dus în spatele recepției și mi-am alocat o cameră la ultimul etaj, am marcat-o ca fiind plătită în avans, am ascuns cheia într-un ghiveci cu flori de la baza scării, mi-am luat haina și am plecat în căutarea unui prânz copios și a unei fantome pierdute.

—×—

Trupul meu nu avea nevoie de mâncare, dar rutina poate fi cu greu învinsă și dorința mentală de a mânca depășea nevoia fizică. În timp ce din tocana așezată în fața mea ieșeau aburi, iar cafeaua mi se răcea într-o parte a mesei, priveam strada și mă gândeam la Ianus.

Acum trei săptămâni fusese fotografiată de Aquarius: o japoneză stând chiar în această cafenea, cu un ziar pe masă, deschis în fața ei. Părea distrasă, iar privirea îi hoinărea undeva în stânga lentilelor aparatului de fotografiat. Probabil că Ianus avea atunci multe lucruri la care să se gândească.

—×—

— Scuzați-mă, i-am spus eu chelnerului și i-am împins pe tavă un bacșiș foarte generos. Caut un prieten. Osako Kuyeshi. Uneori vine la această cafenea. Ați văzut-o

cumva?

Parisul nu este la fel de diversificat ca Londra sau New Yorkul. Japoneza care bea singură cafea într-o cafenea fusese remarcată. La fel și absența ei.

Am găsit-o în ambulatoriu la spitalul Georges-Pompidou, așteptând să i se facă o tomografie computerizată. M-am transferat în trupul unei paciente îmbrăcate în halat de spital, cu șosete de compresie groase, și m-am așezat alături de Osako.

— Așteptați la tomograf? am întrebat-o eu.

Osako a răspuns că da.

— Pentru ce, dacă îmi permiteți să întreb.

— Am chisturi, mi-a zis ea. Și mi-am pierdut memoria.

— Îngrozitor. Și eu aștept de câteva luni, am mormăit eu, trecându-mi limba peste proteza lipită de gingii. Am probleme grave de memorie. Stăteam de vorbă într-o zi cu un necunoscut într-un tren și apoi mă trezesc dintr-odată două luni mai târziu și sunt în chiloți în patul altcuiva.

— Nuu! a exclamat Osako Kuyeshi. Și tu la fel?

— Șocant, pur și simplu șocant. Și nici măcar nu erau chiloții *mei*...

...dar ajunge despre mine. Povestește-mi ce ți s-a întâmplat ție.

—×—

Patruzeci de minute mai târziu ieșeam din spital în trupul unui doctor rezident cu stetoscopul la gât.

Acum trei zile Osako Kuyeshi și-a deschis ochii și nu știa unde se află. Cinci luni din viața ei dispăruseră. Abia dacă vorbea franceza; ultimele amintiri le avea din Tokyo, când aștepta să-și ridice ajutorul social. Doctorii erau uluiți, la fel și domnii drăguți care veniseră să-i pună întrebări în timp ce ea, Osako, aștepta să intre la psihiatru.

— E în regulă, am asigurat-o eu. Sunt sigur că tot răul e spre bine.

— Nu cred, a răspuns ea. Soțul meu a murit luna trecută, iar acum sunt singură. Nu cred că o să mai fie bine vreodată.

Osako se trezise într-un apartament care nu era al ei.

Interesant.

Dacă Ianus ar fi ieșit din Osako într-o situație de urgență, acest lucru s-ar fi petrecut pe o stradă aglomerată, un loc plin de trupuri în care să sari.

Faptul că o părăsise într-un apartament părea un gest planificat, mai puțin unul făcut la ananghie.

Am mers la Sèvres-Lecourbe[15], la sud de monumentul dedicat ambiției militare care era Domul Invalizilor, în căutarea noii gazde a lui Ianus.

Locul s-a dovedit a fi un apartament de vacanță, închiriat pe numele lui Osako, deși ea nu-și aducea aminte să fi făcut tranzacția. Primul chip pe care îl văzuse Osako – tânăr, ochi verzi și un văl purpuriu – era cel al menajerei, o marocană cu o franceză perfectă și pantofi rupți în vârf. Femeia a afirmat că o mai întrebase și altcineva despre starea doamnei Osako – mai întâi doctorii, apoi bărbații care bătuseră la ușa ei –, iar ea le-a spus exact ce îmi spunea și mie: că a ajutat-o pe doamna Osako atunci când s-a împiedicat.

După ce doamna s-a împiedicat?

Menajera nu era sigură. Își aducea aminte că doamna se împiedicase, apoi cumva ajunsese pe stradă, iar doamna Osako țipa, pur și simplu. Biata femeie, e bine?

— Te-ai trezit în stradă, dar nu poți spune cum ai ajuns acolo?

— Bineînțeles că pot să spun! a exclamat ea. Am mers până acolo. Nu-mi aduc aminte de ce am ieșit în stradă, dar cu siguranță că am mers până acolo din moment ce acolo eram!

Și în stradă ați văzut pe cineva îndepărtându-se de voi?

Ciudat: exact asta au întrebat-o şi ceilalți bărbați.

—×—

Ianus, zeu cu două fețe, unde ești?

Osako sărise în menajeră, iar menajera într-un necunoscut de pe stradă.

Numai că acela nu fusese un străin, pentru că acțiunea fusese planificată. Ianus aranjase totul, iar străinul era…

[15] Stație suspendată a metroului parizian.

Monsieur Petrain, care locuia la numărul 49. O singură întrebare vreau să pun aici, o întrebare care va face lumină în acest caz:

— Monsieur Petrain. Posteriorul lui. L-ați descrie ca „ferm”?

Capitolul 61

Mi-l aduc aminte pe Will, comisionarul meu de pe vremea lui Marilyn Monroe, a lui Aurangzeb și a șampaniei.

Nu i-am folosit trupul mult timp, pentru că noi doi aveam o înțelegere, iar la expirarea contractului i-am strâns mâna fără ca el să se teamă de atingerea mea și i-am urat: „Mult succes, Will!”

El a rânjit, mi-a strâns mâna și a răspuns: „La fel și ție!”

Treizeci și doi de ani mai târziu eram în trupul Melissei Belvin într-un restaurant aflat în apropiere de orașul Columbus, când un bărbat a intrat în local. Era dolofan fără să fie gras, corpolent fără să se simtă inconfortabil. A comandat o cafea neagră și tare, o prăjitură din aluat danez și un exemplar din *New York Post.*

L-am urmărit cum răsfoiește paginile despre scandaluri politice, corupție, articole despre dictatori și situații economice, până a ajuns la ultima pagină și a început să citească absorbit știrile sportive, analizând fiecare rând ca pe un text sfânt.

Am mai așteptat un timp după care m-am îndreptat către bărbat, ridicându-mă ușor pe scaunul înalt de la bar, chiar de lângă el.

Și-a ridicat ochii din ziar și mi-a aruncat o privire rapidă și, nedetectând nicio primejdie, a început din nou să citească. Alții s-ar fi oprit să se holbeze, pentru că, blondă și îmbrăcată într-o rochie galbenă, eram frumoasă chiar și după standardele acelor vremuri.

— Cum se descurcă cei de la Dodgers? am întrebat eu.

Bărbatul s-a uitat din nou la mine reevaluându-mă, apoi a răspuns expeditiv.

— Bine. Dar cu siguranță ar putea și mai bine.

— Sezon dificil?

— Dodgers au întotdeauna un sezon dificil. Așa își îndulcesc ei victoriile.

Și cu asta ar fi trebuit să se încheie discuția, însă eu mai aveam ceva de spus.

— Dar tu cum o mai duci, William?

Privirea lui a devenit imediat atentă, încercând să descifreze chipul pe care cu câteva secunde mai înainte îl tratase cu indiferentă.

— Nu sunt William. Nu sunt eu cel pe care-l căutați.

— Atunci cine ești?

— Cred că mă confundați…

— Cum stai cu memoria?

Tăcere. Ochii lui William se mișcau, deși trupul lui era împietrit. Mă examina din cap până în picioare.

— Doamne, a zis el încet. *Doamne!* Uită-te la tine! Acum cine dracu' ești?

— Sunt Melissa.

— Care dracului mai e viața ta, Melissa?

— Sunt bine, mulțumesc. Mă fâțâi și eu de colo-colo. Tu?

— Bine, bine! Foarte bine! Tot ca agent lucrezi? Ești în interes de serviciu? m-a întrebat el dându-se brusc în spate.

— Nu mai lucrez în domeniul acela.

— Serios?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Devenise… dificil. Deocamdată sunt doar o necunoscută.

William a rămas holbându-se la mine, mișcându-şi încet buzele ca și când ar fi vrut să spună ceva, dar nu-și găsea cuvintele. Apoi, negăsind nicio remarcă inteligentă, și-a aruncat mâinile în aer și a exclamat:

— La naiba! Vrei ceva de băut?

—×—

Îmbătrânise. Trăise bine, iar viața lui mersese într-un ritm mai lent decât anii care se scurseseră pe lângă ea. Într-un bar în apropiere de Broadway, William m-a delectat cu povestea vieții lui Harold Peake – un nume nou pentru un bărbat nou.

— Apoi am intrat în sport, adică mi-am băgat banii în el,

știi, ca investitor. Iar acum am o casă… Trebuie să vii în New Jersey s-o vezi. Iar partenerul meu – trebuie să-l cunoști și pe partenerul meu – e grozav, e un tip atât de grozav. Și avem o grădină, iar eu tund gazonul duminicile. Îți vine să crezi? *Tund gazonul!* Doamne, e de necrezut unde eram când m-ai întâlnit tu pentru prima oară și unde sunt astăzi.

Minunat, am spus eu. E foarte bine.

Apoi a tăcut brusc ca un om căruia îi era frică să nu fi vorbit prea mult.

— Deci, „Melissa”, probabil că ai făcut multe lucruri între timp, a mormăit el. Cred că ai văzut o grămadă de lucruri. Povestește-mi, unde ai mai fost, *cine* ai mai fost?

— N-am mare lucru de povestit. Am dus o viață liniștită.

— Haaide… Ești… știi tu mai bine… de ce să trăiești altfel decât… știi tu!

— Cum ți-am spus. Am avut o existență liniștită.

— Trebuie să vii să-mi vezi casa. Trebuie să-ți fac cunoștință cu Joe.

— Ar fi… frumos.

— Unde locuiești în prezent?

— La un hotel în Columbus, lângă Strada 84.

— Nu e rău, dar pun pariu că nu tunzi gazonul.

Ai dreptate. Nu tund gazonul.

— Atunci vino să iei cina cu noi. Duminică e bine? Poți să vii? Adică… sper că nu pleci din oraș.

Duminică ar fi minunat. Dă-mi adresa.

—×—

Casa era un conac în New Jersey, o mărturie a renașterii mândriei coloniale, toată în alb. Partenerul, Joe, era un bărbat cu dantură strălucitoare și un bronz imposibil al pielii. Mâncarea a fost consistentă și a fost servită cu garnitură de *guacamole.* Gazonul era foarte tuns.

— Și unde v-ați cunoscut? m-a întrebat Joe și m-a pupat pe ambii obraji.

— În Los Angeles, a zis Will. Melissa lucra la Paramount.

— Minunat – absolut minunat! Și tot în industria filmului lucrezi, Melissa? Îl cunoști pe băiatul meu de pe vremea

când era un neastâmpărat? Pari așa de tânără! Care e secretul tău?

— Cremele, i-am răspuns eu. Mi le prepar singură.

Casa era ticsită de fotografii. Chiar și în toaletă trona un portret înrămat cu fericitul cuplu îmbrățișându-se. Pe etajere erau înșirate diverse suvenire. O miniatură din ipsos a Turnului Eiffel, care își schimba culoarea în funcție de temperatură. O cană comemorativă luată din Santa Monica, un rechin de pluș câștigat la un târg în Vermont, pălăria pe care Joe i-o dăduse înapoi lui Will prima dată când s-au întâlnit, când o palã de vânt o zburase de pe capul celui din urmă în brațele lui Joe, care avea să devină iubitul lui. O pictură cu un peisaj din Rhode Island, pe care o cumpăraseră împreună ca s-o agațe pe pereții goi ai primului lor apartament. Mi-au prezentat fiecare obiect și mi-au povestit toate întâmplările.

Ce frumos! Am spus eu.

Cât de norocoși cred că vă simțiți.

Doamne! a exclamat Joe. A fost așa o aventură, înțelegi tu, o adevărată aventură.

La 5.45 în acea după-amiază, Joe a ieșit de pe alee într-un 4x4 dolofan ca să se ducă la biserică. Eu și Will am rămas acasă. Am băut împreună porto și am mâncat brânză în grădina din spatele conacului.

— Ți-ai construit o viață minunată aici, i-am spus eu lui Will, în timp ce frunzele din fag se mișcau în bătaia vântului, iar un copil țipa în curtea de alături. Cred că ești mândru.

Will a tăcut. M-am uitat spre el și i-am văzut mâna albă în jurul paharului și privirea îndreptată spre soarele care apunea.

— Mândru… Presupun că da. Am făcut ce era de datoria mea să fac. Mi-am găsit o slujbă, mi-am luat o casă, apoi un soț. Merg la dentist, curăț podelele, plantez flori în grădină, iau masa cu prietenii. Da, sunt mândru. Am trăit visul american. Tie îţi datorez acest lucru. Dar… nu mai sunt așa de sigur că visul american este un lucru cu care să te mândrești. Vezi copiii întorcându-se din Vietnam;

asiști la afacerea Watergate, vezi cum rușii își îndreaptă rachetele către tine, iar tu le îndrepți pe ale tale către ei și te gândești… Da, am o viață perfectă. Dar asta este ideea altcuiva legată de cum arată perfecțiunea. Cineva mi-a spus să fiu mândru, și așa am făcut, sunt mândru, dar mândria asta… Nu sunt prea sigur că este a mea.

— Ce altceva ai prefera să faci?

— La naiba! a mormăit el. Ce întrebare mai e și asta? De unde naiba să știu ce aș prefera să fac din ce n-am făcut? Am cerșit, am stat în genunchi pe stradă și am cerșit și știu că nu vreau să mai fac asta niciodată. Știu că viața pe care o duc acum e mai bună – atât de bună, încât parcă n-o trăiesc eu. Știu că ceea ce am este minunat pentru că așa îmi spun ceilalți, dar cum aș putea să știu *eu?* De unde să știu dacă ceea ce fac eu este mai bine decât dacă eram chirurg, cu mâinile în sângele care pulsează? Sau soldat, sau politician, actor, profesor, preot. De unde dracu' să știu eu dacă binele meu nu este altceva decât minciuna gogonată cu care ne amăgim ca să justificăm deșertăciunea existenței pe care o trăim. Nu-ți ajunge o singură viață ca să afli dacă binele celuilalt este mai bun decât binele tău. Iar dacă vrei să afli pe cont propriu, atunci ar trebui să renunți la tot ce ai. În alte vremuri, părinții noștri visau să aducă libertate și prosperitate pentru întreaga suflare umană, să construiască o societate perfectă, apoi cumva aceste țeluri s-au transformat în visul de a avea o mașină mai mare și o casă mai mare, iar vecinul tău a ajuns să facă plăcintă cu mere, să facă o nenorocită de plăcintă cu mere. Iar noi am luat asta de bună, toată țara a luat asta de bună şi suntem mândri pentru că avem gazonul tuns, avem căldură în casă iarna și răcoare vara și – la dracu'!

Will și-a trântit paharul pe masă, iar picăturile de vin ca sângele se prelingeau pe marginile paharului.

— Suntem fericiți pentru că suntem prea speriați, prea leneși să ne gândim la ce altceva mai bun am putea fi.

Tăcere.

Copilul care se juca în curtea de alături nu se mai auzea

nici el. Will și-a desprins degetele de pe pahar, câte unul pe rând, și s-a întors spre mine cu toată forța trupului lui.

— Pot să te întreb ceva? Pot să te întreb… Ce crezi despre toate astea? a zis el făcând un gest larg cu mâna către casă și grădină. Îţi place? Ai fost oricine ți-ai dorit să fii. Trebuie să ai o părere. Ar trebui să fim mândri?

Nu i-am răspuns.

— Hai… Cum dracu' te-o fi chemând. Spune-mi!

Mi-am așezat paharul într-o parte.

— Da, i-am răspuns eu în cele din urmă. Ați realizat ceva frumos aici.

— Chiar așa? Ai putea fi miliardar doar pocnind din degete! Ai putea fi președintele Statelor Unite fără să te stresezi cu alegerile. Chiar e așa de mult ce avem noi aici?

— Da. Aveți ceva pentru care ați putea fi… invidiați. Nu doar lucruri. Oricine poate cumpăra obiecte. Casa voastră e plină de povești. Fiecare lucru este o poveste. Începi să le păstrezi.

— Și e de-ajuns?

— Da, am răspuns eu și m-am înfiorat la auzul acelui cuvânt. Îl iubești pe Joe?

— La naiba! Firește că-l iubesc.

L-am auzit rostind acele cuvinte și l-am crezut – de la durerea din privirea lui până la oroarea care i s-a simțit în voce.

— Îl iubesc. Dar cum știu că-l iubesc? Cum știu că ceea ce simt eu este iubire? Nu am cu ce s-o compar, n-am cum să știu. Ce este suficient? Cum trăiești, viața *cui* o trăiești, ce este suficient?

— Nimic, am răspuns eu. În realitate, nimic nu prea ajunge să fie suficient. Indiferent cine ești, întotdeauna vrei ceva mai mult, ceva ce ai putea avea dacă ai fi altcineva.

— Fă-mă să fiu ca tine.

Rostise atât de repede cuvintele, încât abia le auzisem. A început din nou să vorbească, cu ochii scăpărându-i. Își ținea degetele încordate între genunchi.

— Fă-mă ca tine.

— Nu.
— De ce?
— Nu știu cum, am răspuns eu.
— Haide…
— Nu. Nu știu cum.
— Te rog! a zis el printre dinți. Te rog. Te implor. Stau în genunchi. Îmbătrânesc, mă ramolesc și știu asta, la dracu'! O să mor în nenorocitul ăsta de loc, ducând viața pe care o duc. Vreau să fiu ca tine.
— Nu.
— Melissa…
Am țâșnit imediat în picioare, iar Will s-a ridicat și el.
— Nu, am continuat eu. Viața pe care o trăiești e frumoasă. Este curată, caldă, plictisitoare și frumoasă. Ai construit ceva din nimic, iar ceea ce îți dorești tu acum ar distruge totul. Nu, nu asta e ideea – te-ar distruge *pe tine.* Ai deveni ca mine și nu ai pierde doar obiectele pe care le posezi, ci și *ființele* din viața ta. Orice noțiune ai despre ceea ce înseamnă sinele tău – de la alunița de sub braț la prietenii care te duc acasă pentru că tu ești prea beat să conduci, amintirile pe care le ai și poveștile pe care le spui, hainele pe care le porți și oamenii pe care îi iubești, nimic din toate astea n-ar mai exista pentru tine. Vor aparține altcuiva. Vor fi poveștile altcuiva. Și nu vei fi decât… un spectator… al unei vieți pe care nu o poți trăi. N-o să te ajut. Nu pot și nici nu vreau.
Am dat să plec – unde, nu eram prea sigură, la baie poate, sau spre ușă –, dar Will s-a întins spre mine și m-a prins de braț.
— Melissa…
Am sărit.
Panică instinctivă, șocul resimțit de trup. Am sărit, iar în fața mea stătea o femeie, clipind uluită și confuză. Am prins-o de braț înjurând și am sărit înapoi înainte ca femeia să înceapă să țipe, iar în acea clipă de nesiguranță, mâna lui Will s-a desprins de brațul meu. În acel moment m-am întors și am pornit spre ușă – *toc-toc* pe pietrele din grădină.

Eram deja în stradă când Will m-a prins din urmă.

— Melissa!

Stătea în spatele meu amărât, cu spatele aplecat și umerii căzuți.

— Nu pot să te ajut. Nu știu cum.

— Te rog, a șoptit el și lacrimile îi scăldau ochii. Te rog.

— Toți oamenii vor să fie altcineva. Asta îi determină să facă lucruri extraordinare cu viețile lor. Cu viețile pe care le pot trăi.

Am continuat apoi să mă îndepărtez, iar Will s-a ținut după mine abia târându-și picioarele, a făcut doar câțiva pași și s-a oprit.

— Dar cu tine cum rămâne? m-a întrebat el. Tu ce faci?

— Nimic, i-am răspuns eu. Nimic.

L-am lăsat acolo și am mers până când mersul mi s-a transformat în fugă.

Mă pricep să fug.

Capitolul 62

Paris.

Monsieur Petrain, avocat în timpul zilei, un Adonis inhibat în timpul nopții. Din clipa în care l-am văzut pe partea cealaltă a drumului, mi-am dat seama că este genul lui Ianus. Sub cămașa din bumbac se afla un trup care emana o energie gata să țâșnească. Brațele îi erau aproape prea musculoase ca să încapă pe mâneci, avea maxilarul pătrat, probleme cu vederea, și fiecare părticică din el părea manifestarea vanității clișeizate de care îmi aduceam aminte din interacțiunile mele cu Ianus.

De asemenea, nu era singur.

Fantomelor le place compania celorlalți, iar când intră în trupul unei persoane noi, le vine ușor să cumpere prietenia pe care alții o câștigă.

Astăzi, Ianus își cumpăra anturajul cu Côtes-du-Rhône, servit celor patru persoane de la masă de un chelner rezervat. Grupul stătea în partea din spate a bistroului, a cărui specialitate era mâncarea de litchi cu carne de rață, servită pe frunze de sfeclă înmuiate în suc de prune siciliene atent selecționate. Prețul era atât de piperat, încât nu avuseseră decența să-l treacă în meniu, iar dacă aveai curiozitatea să întrebi, probabil că nu-ți permiteai să plătești.

Soarele apunea peste Paris, iar eu stăteam în trupul unei femei semețe cu un pince-nez demodat pe vârful nasului, un smartphone în geantă și un diamant cât un munte mai mic pe deget. Mâneam midii cu sos de lămâie și ciuperci cu usturoi și-l priveam pe Ianus cum întreține atmosfera – un bărbat bogat și frumos care nu se simțea jenat să fie în centrul atenției.

Nu eram singura care privea.

Având în vedere faptul că Parisul era centrul modei, un combinezon hazmat iese ușor în evidență. Așadar, agenții Aquarius se îmbrăcaseră în concordanță cu împrejurările:

cămăși cu mâneci lungi, pantaloni, mănuși, gulere înalte, pălării strâmte, trase pe urechi, iar ici-colo li se vedeau costumele strâmte din lycra care le acopereau trupul în întregime. Rezultatul final era, pe lângă faptul că aveai impresia că sunt niște inuiți pregătiți pentru o iarnă grea, acela că singura porțiune de piele expusă vederii se întindea de la sprâncenele încruntate la vârful bărbiilor ascunse sub gulere. Iarna, aproape că se descurcau bine. Cum reușeau să vâneze vara, n-aș putea spune.

Doi dintre ei, care probabil erau mai îndrăzneți decât colegii lor, stăteau la fereastra restaurantului. Mâncau primul fel (probabil pe banii agenției) care consta în brânză de capră, nuci prăjite și creveți în sos de unt. Sub cămășile cu mânecă lungă se distingeau doar vag costumele din lycra și hamurile pentru pistoale.

Iar Ianus, evident, nu vedea nimic din toate astea.

De ce să fii cu ochii în patru după ceva ce nu suspectezi că există?

Râsetele care au izbucnit la masa lui Ianus indicau faptul că tocmai fusese livrată o anecdotă inteligentă, alături de o sticlă haioasă cu vin roșu de Burgundia, al cărui gust înțepător și dulce – și preț extrem de piperat – aveau menirea să-i facă și mai spirituali și să le câștige aprecierea. Am lăsat douăzeci de euro pe masă, mi-am luat bastonul și geanta de mână și am ieșit din restaurant cu mers legănat. Nu cu mult timp în urmă, acest trup suferise o operație la șoldul drept, iar acum, greutatea coloanei mele vertebrale crea o curbă sinusoidală iritantă și inconfortabilă.

Ieșind din restaurant am observat o furgonetă albastră parcată ilegal pe partea cealaltă a străzii. Apoi l-am văzut pe bărbatul cu mâneci lungi și pălărie strânsă pe urechi fumând a treia țigară din acea seară, sprijinit de un stâlp de iluminat. Într-un final i-am observat și pe cei doi bărbați ascunși după balustrada înaltă din piatră a unui acoperiș. Erau zgribuliți de frig, iar siluetele lor arătau ca două pete negre în lumina vesperală.

Am șontâcăit câteva sute de metri, după care m-am

împiedicat și m-am agățat cu mâna de brațul unui om de afaceri cu servietă și am sărit în trupul lui. M-am întors imediat ca să o prind pe doamna respectabilă de lângă mine înainte să se prăbușească.

— Sunteți bine, doamnă? am murmurat eu.

Cavalerismul n-a murit.

În acest corp mult mai confortabil am dat ocol blocului de două ori, trecând pe lângă restaurant pentru a verifica de fiecare dată împrejurările fără scăpare în care se afla Ianus. Apoi am văzut persoana pe care o căutam. Agenta de circulație avea puțin peste treizeci de ani și arăta de parcă provenea din Cambogia sau Laos, iar expresia ei acră era evidentă în colțurile lăsate ale gurii.

Acum sunt agent de circulație Doris Tu.

Am probleme la umărul drept și trebuie să-mi pun urgent ochelari, dar șansele să găsesc prea curând un alt agent de circulație erau slabe, chiar și pe străzile din Paris, așa că m-am mulțumit cu ce găsisem.

Mijindu-mi ochii cu probleme de vedere, m-am întors aproape bâjbâind la restaurant, unde Ianus își degusta crema de zahăr ars, cu o mână pe sub fusta doamnei de lângă el.

Am traversat către furgonetă albastră, cu geamuri fumurii și luminile stinse, parcată peste drum, și am bătut în geam.

Mi s-a părut că-l aud pe cel aflat înăuntru bombănind câteva înjurături obscene. Geamul s-a lăsat ușor. Un chip mă privea din întuneric, cu părul răvășit de la cagula pe care şi-o dăduse jos și care, altfel, i-ar fi acoperit toată fața. Avea mănuși, mânecile îi erau îndesate înăuntrul lor, manșetele pantalonilor îi erau băgate în șosete și își ascunsese arma, în lipsa unui loc mai bun, în buzunarul jachetei. Era agent Aquarius din cap până în picioare. Indiferent care or fi fost talentele lui militare, felul în care se pricepea să parcheze lăsa mult de dorit.

— Nu aveți voie să parcați aici, i-am spus eu aspru și repede în franceză. Nu se parchează în acest loc de luni până vineri între orele 6.00 dimineața și 10.00 seara.

— Facem o livrare, a zis el în timp ce în spatele lui podeaua mașinii scârțâia, iar asasinii înghesuiți acolo încercau să nu respire.

— Nu parcați aici! am lătrat eu din nou. Va trebui să vă amendez. Permisul, vă rog!

Bărbatului i-a căzut fața.

Mă numesc Doris Tu și sunt o femeie hotărâtă să-și facă meseria.

Încercam să nu izbucnesc în râs.

— Permisul dumneavoastră! am repetat eu, trosnind din degete lângă nasul lui.

Și până la urmă, ce altceva ar fi putut face un agent sub acoperire?

Să-l împuște pe agentul de circulație?

Mi-a întins permisul de șofer.

Mi-am scos pixul din buzunar și am notat datele false în agenda lui Doris Tu, înclinând-o în așa fel încât bărbatul să nu vadă diferența izbitoare dintre scrisul meu și cel existent deja pe foaie.

— O sută douăzeci de euro, am zis eu pe un ton aspru și i-am întins permisul prin geamul deschis. Optzeci de euro dacă plătiți amenda în termen de paisprezece zile.

— Pot s-o plătesc acum?

Sunt birocrația personalizată, aflată în slujba parizienilor.

— Nu! Și trebuie să vă deplasați de aici.

— Dar tocmai ce m-ați amendat.

— Mișcă! am zis eu aproape țipând. Sau chem poliția.

Sunt agent de circulație. Nu stați în calea furiei mele.

Bărbatul a pornit mașina și a plecat.

În timp ce furgoneta se îndepărta de bordură, am plecat și eu cu un mers demn și plin de aroganță.

După ce am trecut de colț, am intrat în cel mai apropiat magazin și am prins de mână prima persoană care mi-a ieșit în cale.

Eram enervată să descopăr că aveam acnee. Undeva deasupra sprâncenei stângi simțeam pulsându-mi fierbinte umflătura de sub piele. Dar asta era, nu aveam timp să mă

plâng și am pornit-o înapoi de unde venisem.

Am intrat direct în restaurantul unde cu câteva minute mai înainte o doamnă semeață cu o pasiune pentru diamante își mâncase midiile cu sos și m-am îndreptat spre masa unde stătea Ianus.

— Monsieur Petrain! am zis eu. Morgan este mort!

Ianus, care stătea lipit de femeia de lângă el, m-a privit nedumerit și iritat, apoi a răspuns cu profesionalism de fantomă.

— Morgan? Ce nenorocire!

Fantomele mint. Așa ne salvăm noi prieteniile.

— M-au trimis să vă găsesc.

— Firește! a murmurat el lovind ușor cu degetul mare marginea unei bancnote de cincizeci de euro. E de înțeles.

— Morgan? a întrebat femeia care se sprijinea de piciorul lui stâng. Cine este Morgan?

— Un bun prieten al meu, a răspuns fără ezitare Ianus. Cum s-a întâmplat? m-a întrebat el și m-a privit în timp ce cu degetul mare lovea bancnota într-o parte și-ntr-alta.

— I-au cedat plămânii, am răspuns eu. Doctorii au spus mereu că Michael Morgan n-o să trăiască mai mult de cincizeci de ani. Puteți veni?

În cele din urmă, după ce îi luase cam mult timp să se prindă, Ianus a înțeles.

— Bineînțeles, a zis el. Lasă-mă să plătesc și vin imediat.

—×—

Trei minute mai târziu mergeam pe sub paravanele roșii de pânză, de-a lungul obloanelor scorojite de pe străzile strâmte din Paris.

— Cine ești? m-a întrebat Ianus.

— Cu câte fantome i-ai făcut cunoștință lui Morgan?

— Ce cauți aici? m-a întrebat el printre dinți.

— Trebuie să ajungem într-un loc mai aglomerat. Trebuie să pleci din acest trup.

— De ce? Abia m-am mutat…

— Ești urmărit. O organizație numită Aquarius este chiar acum pe urmele tale. Te-au depistat de când erai Madam Osako, apoi menajera și acum Petrain. Și eu am făcut la

fel. Avem la dispoziție câteva minute, nu mai mult.

— De ce faci toate astea? m-a întrebat Ianus ridicând un colț al gurii.

— I-au ucis pe Hecuba, pe Kuanyin și pe alții. Mie îmi spun Kepler. Dosarul tău este gros; al meu este plin de minciuni, iar cel despre Galileo e un fals.

— Cine e Galileo?

— Miami. Galileo ne-a ucis. Haide, trebuie să ajungem în mulțime.

Capitolul 63

Îmi amintesc de Miami.

Noiembrie 2001.

În vremea aceea, dosarul Galileo îl descria ca fiind o femeie frumoasă cu păr roșcat, căreia nu-i trebuia tocuri pentru a avea un mers afectat și nici ruj pentru ca buzele ei să iasă în evidență. Nu știu cine era, unde era, dar era ea, într-un loc necunoscut.

—×—

Era nefiresc de frig pentru acea perioadă a anului. Ajunsesem să car cu mine o jachetă ușoară din in, pe care mi-o puneam afară, în timp ce pe plajă, oamenilor ieșiți să stea la soare le era aproape îndeajuns de răcoare încât să stea de vorbă, în loc să asude în liniște, fără să mai facă nimic altceva, așa cum se întâmpla de obicei pe nisipurile din Florida.

Eu eram Caria Hermandez, procuror districtual, și o alesesem pentru că voiam apartamentul ei. La etajul al paisprezecelea al unui bloc-turn din Miami, aveam o priveliște panoramică asupra întregului oraș – explozia verde a parcului Oleta la dreapta, plaja aflată la nici cincisprezece minute de mers pe jos –, iar în baia din marmură neagră aveam un jacuzzi. Toate erau plătite de grupările criminale pe care trebuia să le trimit în judecată.

Din senin, donasem o mare parte din banii pe care îi agonisisem de-a lungul vieții unei organizații de sprijinire a victimelor, ceea ce m-a făcut să par suspectă în ochii contabilului meu (dubios și concediat) și mi-a adus o serie de invitații la cină de la indivizi care sperau să profite de nou-descoperita mea latură filantropică. Banii pot cumpăra prietenia chiar și în cele mai bine intenționate anturaje.

M-am acomodat cu trupul și cu stilul meu de viață puțin câte puțin: ba mi-am abandonat câte un prieten, ba am deconectat un telefon, ba stăteam la un pahar cu un necunoscut într-un bar, ieșeam să alerg pe plajă sau mai

făceam câte un cadou liftierului.

Abia începusem să mă acomodez când am auzit o voce spunându-mi:

— Pur și simplu *ador* persoana pe care o porți.

Eram la un eveniment de strângere de fonduri pentru o organizație caritabilă anticorupție. Venisem pentru mâncare, pentru jazz, pentru conversațiile ironice. Dar iat-o pe Ianus stând în fața mea, răvășitoare în rochia ei de tafta albastră.

Fără îndoială că era Ianus.

Nimeni altcineva nu și-ar fi albit dinții în așa măsură.

Nimeni altcineva n-ar îndrăzni să aibă unghiile așa de lungi și vopsite cu ojă, o rochie cu un decolteu atât de adânc, tocuri atât de înalte pentru niște picioare atât de delicate.

Nimeni altcineva nu și-ar fi dat seama că eu, Clara Hermandez, nu eram de fapt eu.

— Draga mea, mi-a zis ea luându-mă de braț. Sunt în Miami de nouă luni, iar Clara Hermandez este o târfă perfidă. Regina jigodiilor, una care râde și latră cu talent, dar tot o jigodie. Și e limpede că nu ești Clara Hermandez, a continuat ea atingându-mi umărul cu paharul. Ce mai faci, draga mea? Cum îți mai merge?

— Bine, domnișoară… am răspuns eu.

— Sunt Ambrosia Jane. Și, dacă o să-i întâlnesc vreodată, o să-mi cert părinții pentru numele pe care mi l-au dat.

— Ce s-a întâmplat cu Michael? Michael Morgan?

Un licăr a străbătut chipul lui Jane, care a rostit cu o voce mai caldă decât până atunci.

— Venise timpul să merg mai departe.

Apoi mi-a zâmbit din nou, cu un surâs prea strălucitor să fie real.

— Am auzit că ai ieșit din afacere.

— Te referi la poziția mea de procuror districtual?

— Mă refer la poziția ta de agent de bunuri corporale. Ce păcat. Erai atât de pricepută.

— Venise timpul să merg mai departe.

Ambrosia a râs fals și casant ca un pahar de cristal.

— Sper că îți faci de lucru acum că te-ai pensionat.

— Eu… Da. Îmi fac de lucru. Experimentez lucruri noi. În sprâncenele arcuite i s-a răsfrânt o undă de îngrijorare.

— Ești bine, draga mea? m-a întrebat ea încet. Ai pățit ceva?

— Sunt bine. Tu?

— Şi eu sunt bine.

— Bun. Deci totul e-n regulă.

Tăcere. Ochii lui Ianus erau ațintiți asupra mea. Mi-am ferit privirea. Brațul ei l-a strâns și mai tare pe al meu. Două femei stând aproape una de alta într-o încăpere plină de necunoscuți, mai neobișnuite decât își puteau ei da seama.

— Știi? mi-a zis ea încet. În ultimii treizeci de ani am avut grijă de trupul meu. Am făcut exerciții, am fost atentă ce mănânc, am jucat golf – din câte sporturi erau, am ales *golful.* Faptul că am plecat din acel trup în care am investit atât de mult a fost… frustrant. Dar cel puțin acum nu trebuie să-mi mai fac griji pentru corpul meu. Mai vrei șampanie?

— Mulțumesc.

— Așteaptă-mă aici, mi-a zis Ianus.

—×—

Stau într-un balcon și privesc de sus Miami.

Mașinile merg bară la bară, perechi de faruri albe se mișcă într-o direcție, iar cele roșii în cealaltă direcție, strălucind ca niște furnici furioase împotmolite în șirul lor spre mușuroi.

Privesc în jos.

Aleg un trup.

Când eram agent de bunuri corporale, îmi alegeam cu grijă gazdele. Le preferam pe cele frumoase, bogate, populare, iubite. Îmi selectam viețile și le trăiam.

Mai multă grijă, mai puțin artificiu.

Privesc prin ziduri și pot vedea șapte milioane de vieți trăite de parcă poveștile și amintirile lor ar fi esența definitorie a universului.

Ceea ce, într-un fel, chiar sunt.

Mă aflu pe o terasă la etajul al cincisprezecelea, la o petrecere găzduită de o organizație caritabilă al cărei nume nu mi-l mai amintesc, dar care îmi este teribil, teribil de recunoscătoare pentru că am vărsat o mare parte din economiile mele în contul ei. În plus, în Miami nu este frig nici chiar în noiembrie; în Miami cel mai răcoare e când intri în foaierele cu aparatele de aer condiționat date pe nivelul arctic.

Tremur.

Apoi Ianus mi se alătură. Este foarte frumoasă, tânără și totodată bătrână, nepăsătoare, liberă.

— Mai vrei șampanie? mă întreabă ea.

Nu o refuz.

—×—

Câteva ore mai târziu, în timp ce soarele dimineții proiecta umbre pe tavanul dormitorului meu, Ianus s-a răsucit spre mine și a zis:

— Cancer.

— Poftim?

— Eu – Morgan, persoana mea – am făcut cancer la plămâni.

— Îmi pare… rău să aud asta.

— Tumoarea se dezvoltă încet. E mare, dar crește lent. Nu s-a întins – nu se întinsese. Plămânul stâng. Am avut o asigurare de sănătate excelentă. Cred că o să supraviețuiască.

— Aveai familie.

Aș fi putut să rostesc fraza ca pe o întrebare, însă nu avea niciun sens. Răspunsul era simplu, evident, deja știut.

— O soție și doi copii. Elsa și Amber. Amândoi sunt adulți acum. Mă grăbeam. Tu și cu mine suntem întotdeauna pe fugă. Tratamentul stabilit presupunea chimioterapie, radioterapie, pastile și în final un transplant de plămân. Am făcut radioterapia și a fost… bine. Soția mea Paula m-a însoțit întotdeauna. A fost foarte curajoasă. Se comporta de parcă nu se întâmplase nimic și ai nevoie de acest lucru când suferi de… chestia asta. Când au sunat

cei de la spital, a fost alături de mine. Apoi a început să-mi cadă părul, îmi era rău, aveam dureri de stomac și crampe în mușchii de la picioare. Gingiile începuseră să-mi sângereze și mă dureau ochii. Aveam febră și mă simțeam amețit și nu îmi trecea deloc. Durerea pe care am îndurat-o... Îți vine să crezi că obișnuiam să merg la dentist cât timp am fost Morgan? Dar starea de rău... Blocat într-un corp asudat aflat pe moarte, conștient că nu puteai face nimic să oprești situația, propriul tău trup încercând să te otrăvească din interior. A fost... Iar Paula mă ținea de mână... Nu intenționasem. S-a întâmplat atât de repede. Acum eram Morgan, pentru ca în clipa următoare el să stea întins pe pat în fața mea. Începuse să-i cadă părul din sprâncene și urla, zbiera și întreba cine sunt, ce se întâmplă. Țipa atât de tare că Elsa a venit alergând. Venise să-l vadă pe tata. Să mă ajute să trec prin asta, iar eu eram așa de... nu intenționasem să sar. Am stricat totul. Când Elsa a intrat pe ușă și m-a văzut, l-a văzut pe Morgan, iar el nu a recunoscut-o, nu-i știa chipul. S-a terminat. Un moment, doar o clipă, o fracțiune de secundă și...

Ianus s-a oprit și și-a întors fața să nu o văd. Am așteptat.

— Soția mea. Paula. M-a mințit. Avea artrită. Mâinile îi înțepeniseră de durere. Îmi spusese că era bine, să nu-mi fac griji – poftim, mai ia o pernă. Dar când am intrat în trupul ei, mi-am simțit degetele... Doar dacă le îndoiam și durerea mi se urca până la cot, până în maxilar, și nu ceda. Mă mințea în timp ce-mi aducea mâncarea. Mi-a ținut ascuns acel lucru. Soția mea mințea.

Ianus plângea încet și suspina cu capul în pernă.

Am prins-o strâns în brațe, fără un cuvânt. Mai mult nu aveam ce să fac.

—×—

Soarele era sus pe cer.

— Am renunțat la poziția de agent de bunuri corporale, am spus eu.

Ianus stătea lângă fereastră și mânca pâine prăjită cu miere.

— Avusesem o afacere în Edinburgh, am continuat eu. A mers prost. Era o fantomă pe care… credeam că o cunosc, îți trec lucruri pe la ureche, dar nu știi niciodată sigur până nu ți se întâmplă ție. Am trădat-o. Le-am dat unor indivizi informații despre contul ei.

— Ce indivizi?

— Niște indivizi care ucid fantome.

— De ce?

M-am gândit ce să răspund, apoi am ridicat din umeri.

— Nu consideram că merită să trăiască.

Ianus a început să râdă.

—×—

Douăsprezece ore mai târziu Ianus a dispărut, iar Ambrosia Jane era la urgențe. Doctorii o inspectau să vadă dacă avea vreo contuzie, dacă făcuse abuz de substanțe, dacă suferea de vreo tulburare psihotică; o îndemnau să-și amintească de cele patru luni pe care le pierduse, de când se urcase într-un autobuz în Tampa și până în momentul în care se trezise în South Beach purtând peste umeri un șal din mătase.

O săptămână mai târziu am primit o scrisoare adresată Carlei Hermandez. Mirosea a levănțică și era semnată: „Prietena și partenera ta de călătorie”.

În plic era o invitație la *Fairview Royale,* o barjă unde se cânta muzică tare și se servea vin ieftin: „Te rog, vino dacă poți. O să fie focuri de artificii”.

—×—

Auzi zvonuri.

O fregată în 1899 în largul coastei Hong Kongului, un iaht de croazieră în 1924, un feribot în 1957.

Milli Vra, Alexandra, Santa Rosa.

Nu ți-ai imagina că ți se poate întâmpla ție.

Așa cum poate nici tânărul bărbat din cafeneaua pariziană nu-i vedea pe bărbații în costume din lycra care veniseră să-l lichideze. Fuseseră acolo tot timpul. Totuși nu-ți puteai imagina că ar putea fi acolo pentru tine.

M-am dus în Portul din Miami să beau ceva pe *Fairview Royale.*

În timp ce barja se îndepărta de port am început să o caut pe Ianus. Ea a fost cea care m-a găsit pe mine.

Era în trupul unei tinere de culoare cu obraji rotunzi și calzi și rasă în cap.

— Carla! m-a strigat ea, iar în voce i-am simțit o urmă de surprindere. Ce cauți aici?

— Am primit o invitație. Credeam că e de la tine.

— Eu nu ți-am trimis nimic.

Acesta era momentul acela – secunda în care îți dai seama și te cuprinde groaza. Este acea clipă în care paranoia își scoate capul şi-ţi șoptește: „Teme-te de mine. Am avut dreptate tot timpul”. Înaintezi, te întorci; alegerea e tot ce contează.

— Trebuie să plecăm de pe barca asta, am spus eu cu răsuflarea tăiată.

— Carla...

— *Trebuie* să plecăm de aici.

Ianus nu s-a împotrivit.

—×—

Sunt

un petrecăreț cu un tub de pastile în buzunar și respirația mirosindu-mi a votcă,

chelner cu bășici pe tălpi și pantaloni prea strâmți în zona inghinală.

Sunt un marinar îmbrăcat în uniformă copilăresc de albă, care bate la ușa căpitanului și spune: „Domnule căpitan, aveți un mesaj”.

Sunt căpitanul navei și îndrept ambarcațiunea spre țărm cât de repede pot.

Ianus este secundul meu. Stă cu mâinile încrucișate și privește fix la adunarea petrecăreață de dedesubt.

— Nu e nicio bombă, a spus în cele din urmă ea – de fapt *el,* un băiat tânăr cu șosete albe cu nasturi. Dacă ar fi fost o bombă, am fi fost deja morți.

— Poate că nu vor să facă multe victime.

— Care ei?

— Ei, cei care-or fi de data asta.

Ianus mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat din nou la

petrecăreții de pe punte.

— Ai mai făcut asta şi altădată, a murmurat el.

— De câteva ori.

— S-ar putea să nu fie o capcană.

— Chiar crezi asta?

— Nu.

Îndreptam ambarcațiunea spre un doc din beton, un chei industrial unde se vedeau barăci demolate și bordurile umflate ale portcontainerelor care pluteau pe apă, ca niște monoliți silențioși.

— Când ajungem, fugi și nu te opri, am zis eu.

— Nu e nevoie să mi-o spui, iubitule.

Am tresărit. Secundul nu i se adresează cu „iubitule” căpitanului său.

Nu sună bine. Cuvintele nepotrivite ieșite dintr-o gură nepotrivită sunt urâte.

Altădată, în alte împrejurări, aș fi spus ceva.

Nu și în acea seară.

Greoaie ca un bivol, mândră ca o vacă grasă, ambarcațiunea a intrat în port.

Ianus nu s-a mai obosit să lege frânghia. A așteptat ca barja să încetinească suficient și a sărit pe mal. Am oprit motoarele și, în timp ce barca se lovea de chei, am sărit și eu aterizând ciudat cu gleznele mele deformate. Mi-am regăsit echilibrul și am început să alerg îndreptându-mă către pământ.

Ianus alerga spre gardul din metal care înconjura cheiul, în timp ce în spatele nostru, cineva, un chelner nedumerit, a început să strige văzându-și căpitanul și pe secundul acestuia fugind.

— Hei!

Am continuat să fug neștiind unde mă aflu, dându-i înainte spre luminile strălucitoare ale orașului. Între noi și oraș era un dig rutier, deasupra capetelor noastre se vedeau macarale, monștri galbeni care ridicau containere mari cât o casă, mașini parcate de partea cealaltă a gardului, clădiri scunde cu mesaje inospitaliere scrise pe uși ca VAMĂ ȘI IMIGRAȚII – ASCULTAȚI ORDINELE.

Ianus era în fața mea și fugea printre pereții înalți ai containerelor, sub cerul înstelat al nopții către poarta din metal și strada luminată de dincolo de ea. În clipa aceea mi-am dat seama că probabil nimeni nu ne dăduse de urmă, ascunși în siguranță în trupurile noastre, până în momentul în care am fugit.

— Ianus! am strigat eu în timp ce pașii lui se auzeau în noapte. Ianus!

Ianus, aflat la nu mai departe de câțiva metri de poartă, s-a întors pe jumătate să se uite la mine și apoi a căzut.

Se auzise ceva ca sunetul făcut de o viespe furioasă care atacă un urs agitat. Apoi Ianus s-a prăbușit la pământ cu picioarele îndoite sub el. La început nu am văzut sângele, dar când mi-am lipit trupul de peretele containerului și m-am uitat cu atenție la corpul care zăcea la nici trei metri de genunchii mei tremurând, l-am văzut cum se revarsă. Repede la început, apoi tot mai încet, pe măsură ce suprafața pe care se întindea se mărea. Sângele îi curgea din spate, din gaura pe care glonțul i-o făcuse în plămâni. Atunci, pentru prima dată, mi-am dat seama că fantomele sunt predictibile. Marchează-ți ținta, apoi elimin-o. Cel care trăgea în noi știa cine eram.

M-am uitat împrejur și n-am văzut decât tunelurile dintre containerele înalte, un gard de sârmă împletită și o poartă închisă cu lacăt. Ianus era căzut într-o zonă expusă și avea capul răsucit spre mine, își mișca gura, iar pe buze avea sânge și spumă roșie. Încerca să-mi vorbească. M-am tras puțin mai aproape de el, cu spatele încă lipit de peretele containerului, până am ajuns la o jumătate de metru de el.

— Nupo… nupo… nupo…

Rostea silabe care puteau fi începutul unui nume.

Mâna lui stângă era întinsă spre mine, iar cea dreaptă zăcea nemișcată în timp ce viața se scurgea din acel trup. Respirația i se ridica în bule printre rămășițele sfărâmate ale cutiei lui toracice. Aproape că-l puteam prinde de mână din locul în care mă aflam, fără să mă expun. Sângele lui Ianus îmi ajunsese la vârful unuia dintre pantofi.

Mi-am întins mâna și l-am prins de încheietură, trăgându-l cu toată forța prin propriul sânge, care a început să se scurgă în valuri mici atunci când trupul s-a răsucit.

S-a auzi din nou o împușcătură și trupul lui Ianus a zvâcnit. I-am văzut ochii mărindu-se, apoi am auzit sunetul ascuțit care l-a lăsat fără aer. Am simțit cum fața îmi este împroșcată cu sânge în momentul în care glonțul i-a străpuns pieptul și Ianus a sărit.

În singurul trup în care ar fi putut să sară.

Am țipat, iar Ianus a urlat și el. Amândoi într-un singur trup, am căzut pe spate și ne-am proptit de peretele containerului. Urlam ținându-mi capul în mâini, iar Ianus mi-a ridicat genunchii la gură. Zbieram ca să înecăm țiuitul din urechi și să domolim explozia din creier; urlam pentru că toate vasele mici de sânge din spatele globilor oculari se desprindeau de pe nervii optici, canalele lacrimale ni se umpleau cu fier, pe nas ne curgea sânge fierbinte, iar trupul nostru se zvârcolea și se sfâșia și am încercat să strig:

— Ianus!

dar trupul de lângă mine era mort și cineva urla cu gura mea, iar respirația îmi rupea pieptul în două.

— Nu pot să.../ Ajutor!/ Nu pot să mă opresc/ nu pot să respir!

Adunându-mi toate forțele pe care le mai aveam, m-am târât de lângă perete și am căzut în mâini și în genunchi. Ianus a încercat să mă ridice, mi-a îndoit un genunchi, iar pe celălalt mi l-a tras în sus.

— Se trage de sus! Macara/ trebuie să ne mișcăm/ trup!/ găsește-ți trup! am urlat eu în timp ce Ianus ne ridica în picioare.

Mă mânjisem pe față de sângele care mi se scurgea din nas din cauza vaselor sparte. O durere m-a săgetat într-o parte probabil pentru că unul dintre organele mele interne încerca și nu reușea să-și îndeplinească funcțiile obișnuite. Creierul însă refuza să se supună. Fiecare parte a lui și fiecare neuron stăteau să explodeze atunci când Ianus a

făcut un pas, apoi încă unul.

— Nu pot… să respir!/ Atunci… respiră!

Ne-am împiedicat atunci când eu am încercat să mă opresc din mers și să mă concentrez doar la cum să trag aer în plămâni, la acel unic act conștient de a inhala. Am reușit să iau o gură de aer înainte ca Ianus, zăpăcit de groază, să ne ridice din nou pe picioare și, căzând, alergând, împleticindu-ne, ne-a tras departe de cadavrul care începuse deja să se răcească.

Ianus alerga, iar eu respiram. Încercam să nu îmi folosesc ochii, care erau inundați de sânge, sau urechile, care începuseră să-mi țiuie acolo unde începuse să mi se rupă timpanul. Departe de macarale, am observat o parte dintr-un gard din metal, iar Ianus a luat-o la fugă spre el. Am reușit să spun printre gâfâieli:

— Nu!

Apoi ne-am prăbușit la pământ.

— Trebuie să fugim/ E un lunetist pe macara/ trebuie să ajungem/ ai nevoie de un trup! fugi/ lunetist!

M-am întors pe o parte și m-am încovrigat cu genunchii la piept ca să-l țin nemișcat pe Ianus.

— Vorbește/ acum!/ ascultă! / acum!/ ascultă-mă! Ascultă! E un… lunetist… trebuie să fie/ moare/ Știu/ trupul moare!/ ascultă! / trebuie să ieși/ ascultă! Nu trebuie să trecem de gard, ai văzut… barăcile din spate/ în spate?/ la câteva sute de metri de locul pe unde am venit/ moare!/ câteva sute de metri, mergi la barăci, sună la poliție/ poliție?/ trupuri cu arme! / fugi!

L-am lăsat pe Ianus să mă ridice în picioare, iar eu mi-am concentrat toate gândurile care mi se puteau forma prin ceața roșie de durere către un singur scop, acela de a respira, doar atât. L-am lăsat pe Ianus să se ocupe de restul, de brațe, de picioare, chiar și de direcția în care mergeam împleticindu-ne prin întuneric. Barăcile din vamă se profilau printre containere ca niște pete gri înălțate pe un teren cenușiu. Pe măsură ce ne apropiam de ele, am simțit o înțepătură fierbinte într-o parte. Am urlat de durere, dar am continuat să fugim în timp ce o altă parte a

trupului nostru, un mușchi, un organ, un nerv – nici nu mai contează ce – a renunțat să mai funcționeze.

— Fugi! am șoptit eu în momentul în care ne-am oprit la marginea unui container.

Ne despărțeau aproape zece metri de barăci, zece metri fără nimic în spatele căruia să ne ascundem, în timp ce un lunetist era pe urmele noastre.

— Fugi!

Ianus a fugit și eu la fel, iar picioarele parcă ne zburau în viteza cu care traversam acea porțiune de teren. Ceva a lovit cimentul din spatele meu, apoi peretele din fața noastră. Dar prima lovitură izbise departe în stânga noastră, a doua departe în dreapta. Am continuat să fugim, iar Ianus a lovit cu umărul în ușa barăcii, care a trosnit și s-a prăbușit sub greutatea noastră, iar noi am dat buzna în aerul stătut şi în bezna dinăuntru.

Am rămas nemișcată o secundă, simțind cum sângele mi se scurge în gură, în timp ce Ianus țipa și-mi bâzâia în creier și pe limbă. Am reușit să-mi deschid ochii îndeajuns ca să văd un telefon bej atârnat de perete și m-am târât spre el simțindu-mi picioarele ca de plumb. Simțeam fiecare mișcare ca şi când as fi fost izbită de un zid. Într-un final, Ianus a înțeles ce încercam să fac și mi-a făcut vânt înainte, către telefon.

112

Sunetul din receptor m-a lovit în timpanele crăpate și am simțit cum fața mi-e traversată de bule de aer. Le simțeam pocnindu-mi în obraji, de-a lungul maxilarelor. Când operatorul a ridicat receptorul și a răspuns, am fost loviți de un val de durere, iar eu aproape c-am scăpat receptorul din mâna plină de sânge.

— Ajutor/ Sunt pe moarte/ în port/ ajutați-mă!/ pistol/ ajutor!

Geamul ferestrei de deasupra capului nostru a fost făcut țăndări de un glonț. Ianus a scos un țipăt și a scăpat receptorul din mână, iar eu am permis să ne prăbușim, ghemuiți pe podea, cu capul în palme. Mi-am ținut strâns capul în caz că avea să explodeze chiar și fără ajutorul

glonțului din plumb. Am țipat în receptorul care atârna de firul lui.

— Am nevoie de un nenorocit de trup!

Un alt glonț a lovit masa din spatele meu și în acel moment am înțeles că acele pocnete nu erau amortizate, nu sunau ca șuierăturile silențioase ale puștii unui lunetist. Era un revolver cu calibru mare și se apropia de noi.

— Vine! am zis eu printre dinți. Se apropie/ O, Doamne!/ trebuie să plecăm/ unde?/ departe de aici/ vine?/ îi aud pașii/ Doamne, Doamne, Doamne/ ascultă/ Doamne Dumnezeule/ ascultă, trebuie să...

Prea târziu. Ianus își întindea picioarele și se chinuia să se ridice.

— Nu, așteaptă! am spus eu gâfâind.

Dar Ianus pornise deja împleticindu-se către ușa făcută țăndări. Într-o fracțiune de secundă am văzut o siluetă mișcându-se pe lângă containere, întunecată sub lumina palidă a străzii, apoi o motostivuitoare, apoi un glonț de 9 mm m-a izbit în piciorul stâng. Lovitura m-a proiectat de tocul ușii, iar trupul meu s-a prăbușit pe podeaua barăcii de unde ieșisem.

Ianus țipa încontinuu în timp ce eu mă târâm la adăpost în baracă, ținându-mi strâns palma pe rana în care durerea începea să reverbereze, încercând să opresc frisoanele care mă cuprindeau și să țin la un loc dezastrul în care se transformase coapsa mea. Am inspirat

până când Ianus a început din nou să țipe

și a expirat, un lucru care i se părea mai ușor de făcut. În acele clipe mi-am zis că acela era sfârșitul – urma să mor într-o baracă din Portul din Miami, împușcată în corpul unui necunoscut de către un necunoscut – și că până la urmă, mai mult sau mai puțin în același timp și spațiu geografic, probabil asta era menit să se întâmple.

Așa trebuia să se termine.

Apoi ușa s-a deschis la celălalt capăt al barăcii.

Lumina unei lanterne m-a izbit în față. Smucitura lui Ianus, care încerca să fugă, mi-a umplut gura de vomă. Lumina lanternei s-a apropiat de mine, iar în spatele ei era

un agent de pază, lucru evident de la pălăria neagră înaltă la revolverul care îi atârna la șold. Pe chip i se citea spaima și neliniștea.

— Ce naiba... a zis el lăsându-se pe vine lângă mine.

Ianus s-a mișcat

mai repede decât mine. L-a prins de încheietură pe agentul de pază

şi s-a dus.

Bărbatul a căzut în fund ca un copil care abia învață să meargă. Apoi Ianus a preluat controlul: privirea lui s-a mutat de la mine la ușa aflată chiar în fața noastră. A bâjbâit după revolver, l-a scos din teacă și l-a prins cu ambele mâini, îndreptând țeava spre dreptunghiul de lumină pe unde ar fi trebuit să intre atacatorul nostru. Eu zăceam lângă Ianus încercând să-mi recapăt răsuflarea. Șocul suferit de piciorul meu sfărâmat începea să se amplifice în valuri limpezi de durere, în timp ce presiunea sângelui din creier mi se domolea, iar din ochi îmi curgeau lacrimi stacojii.

Așteptam cu privirea ațintită asupra ușii. Ianus era sprijinit într-un genunchi și ținea lumina lanternei și arma îndreptate către intrare.

Tăcere. Printre degetele încleștate simțeam cum mi se scurge încet și fierbinte sângele.

— Unde este? a întrebat Ianus ca pentru sine. Unde este?

— Sunt două uși, am zis eu gâfâind, iar Ianus s-a întors rapid către ușa pe unde intrase agentul de pază.

Receptorul nu se mai bălăngănea de firul de care atârna, iar vocea de la celălalt capăt al firului nu se mai auzea.

— Vine poliția, am spus eu. Ajută-mă!

Ianus s-a întors din nou, ațintindu-și arma când la o ușă, când la cealaltă.

— Unde este? a întrebat el încet. Unde este?

— Ajută-mă!

Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi a continuat să se uite spre uși.

— Îmi pare rău, Carla, a zis Ianus și s-a ridicat în

picioare. Îmi pare rău, a adăugat el, ținând arma îndreptată în față. Îmi pare atât de rău.

Cu brațele îndoite, s-a întors și a fugit.

—×—

Zăceam într-un trup,
al cui, n-aveam idee,
într-o baracă Dumnezeu știe unde,
și nu voiam să mor.

Uniforma mea era albă, perfectă ca să se vadă sângele. Îmi imaginam că la un moment dat fusesem foarte mândru de această uniformă. O călcam la aburi și aveam grijă ca dunga pantalonilor să fie cum trebuie. Poate că, atunci când navigam, pentru că eram căpitan, reflectam la timpurile de demult petrecute pe mare, când aduceam petrolierele în porturi sau navigam tăind valurile de șapte metri ale Atlanticului, sau luam înfățișarea zeului Poseidon pentru tinerii novici, în timp ce treceam ecuatorul ori meridianul de 180 de grade, sau toate în același timp, strigând de bucurie în timp ce traversam centrul pământului, în acele rare ocazii când soarta era blândă și navigatul era liber.

Probabil că asta se întâmplase când eram tânăr, dar cine putea ști? Poate că fusesem căpitanul unei ambarcațiuni pentru turiști toată viața, pufăind abur în timp ce navigam prin golf. Poate că mințisem în CV. Poate că nimeni nu-și amintea numele meu, oricare o fi fost el. Poate că eram ultima persoană în viață care iubea trupul în care urma să mor.

Am încercat să mă ridic.

N-am reușit.

Am încercat să mă târăsc spre ușă.

Târâtul era una dintre aptitudinile mele. M-am întins ca un șarpe pe o parte, înfigeam în podea piciorul bun, iar cu mâinile mă trăgeam.

Mi s-a părut că aud sirenele poliției, apoi mi-am zis că totul era doar în imaginația mea.

Trupul unui polițist ar fi ideal.

Trupul unui polițist ar veni la pachet cu arma din dotare.

Mă târâm spre ușa pe unde fugise Ianus și priveam prin ea la parcarea inundată în lumina lămpilor cu vapori de sodiu, unde nu se afla nimic, în afară de o furgonetă neagră abandonată și un coș de gunoi care dădea pe afară.

Undeva în larg, un vapor suna din sirene, demn și singur în negura nopții. M-am târât înapoi pe podea către receptorul care atârna de fir. Operatorul renunțase, iar în receptor nu se mai auzea nimic în afară de un sunet ca un scâncet de copil rănit. Mi-am sprijinit spatele de perete și am reușit să mă ridic îndeajuns de mult cât să-mi vâr un deget însângerat în sertarul de sus al unui birou și să-l trag pe podea, lângă mine. Proprietarul, fie blestemat cu o moarte nemiloasă, avea în sertar documente aranjate în ordine, cărți de vizită și o fotografie cu fețele zâmbitoare ale soției și fetei lui. Niciun capsator, nicio foarfecă și niciun pistol cu țeava scurtă. Următorul sertar oferea un arsenal și mai promițător de agrafe de hârtie, post-ituri, creioane, ascuțitori și o cană pe care scria SUNTEM CEI MAI BUNI cu litere mari negre. Am spart cana de podea și am bâjbâit cu mâna printre cioburi ca să găsesc unul suficient de mare să-l țin în palmă și îndeajuns de ascuțit cât să curgă sânge. Am prins ciobul în pumn, mi-am așezat mâna sub mine și m-am întins pe o parte cu genunchii strânși la piept și cu capul pe podea. Doctorii o numesc poziție de alinare a durerii, deși singura alinare pe care o producea era aceea că-ți aducea aminte de senzație confortabilă de căldură pe care o aveai când, copil fiind, te ghemuiai la sânul mamei tale și nu aveai nicio grijă pe lume.

Dacă o să ies din situația asta în viață – mi-am spus eu – o să fiu din nou copil, chiar și doar pentru câteva ore, ca să simt căldura dragostei necondiționate, care iartă toate păcatele.

O sirenă se auzea sunând în depărtare. Se auzea prea încet, prea anemic, nu dădea impresia că e acolo pentru un caz de urgență, niciun efect Doppler sesizabil. Așa că am strâns și mai tare ciobul în pumn și mi-am spus că sunt singură, întotdeauna am fost singură, iar acum situația nu

era cu nimic nouă.

Se auzeau pași pe ciment – înaintau încet.

Pe scări, sunetul lor se auzea diferit – găunos și grav. Apoi pașii au înaintat pe covor, iar eu puteam să-i aud respirația celui care se apropia. Mâna care ținea pistolul nu trebuia să tragă piedica pentru că era deja trasă. Dar îmi imaginam că pot să simt mirosul de praf de pușcă, că pot simți gustul de metal.

Respirația de deasupra mea se mișca.

Se apropia.

Se auzea fâșâitul hainelor din denim, în timp ce posesorul lor își îndoia genunchii, se apleca. Bărbatul s-a lăsat pe vine lângă mine, cu mâinile sprijinite pe genunchi, cu încheieturile dezgolite, cu părul alb și cu arma în mână. Zâmbea la mine. Era

Will.

Era bătrân acum, nu doar în vârstă. Pielea i se încrețise precum cutele unui material din bumbac, părul îi căzuse și i se puteau vedea denivelările țestei, pe care apăruseră pete galbene. Pielea de pe mâini i se descuama, iar ochii îi erau cenușii de la secrețiile oculare, însă era William, care iubise clubul Dodgers în tinerețe și pe Joe la bătrânețe și care visase să trăiască veșnic și să devină altcineva.

Ceea ce, într-o oarecare măsură, chiar se întâmplase.

Mă uitam la el și cred că pentru o clipă mi s-a tăiat respirația, pentru că îmi simțeam pieptul încordat. Bărbatul din fața mea mi-a zâmbit și, deși acelea erau buzele lui Will, surâsul care i se așternuse pe chip nu era al lui, ci al altcuiva, al unui Will care în copilărie smulgea aripile muștelor, al unui Will care în adolescență fusese alungat de acasă și care, poate, în acel unic moment în care putea să-și schimbe viața, decisese să nu-i împrumute trupul unui necunoscut pentru trei săptămâni în California și alesese o altă cale, către o altă persoană.

Acest alt Will, care încă mai zâmbea, mă privea din cap până în picioare, îmi examina fața, hainele, piciorul sfărâmat și însângerat. Și-a întins mâna stângă și m-a mângâiat pe obraz – cu atingerea unui iubit – mi-a pipăit

barba din jurul maxilarului, m-a tras ușor de păr, analizându-i culoarea. Mâna i-a alunecat apoi pe gâtul meu, pe piept, pe coapse și a rămas suspendată la doi centimetri de rana pe care mi-o făcuse glonțul în picior.

Apoi mi-a vorbit cu un accent total diferit – vocea altcuiva ieșită din gâtul lui Will.

— Mă gândeam că poate ai vrea să-ți iei rămas-bun.

Mâna încă îi zăbovea pe lângă trupul meu, gata să se repeadă după glonțul din piciorul meu, să-l scoată cu propriile-i degete. Trebuia să respir, dar nu-mi puteam controla gâfâitul. Simțeam ciobul pe care îl strângeam în pumn și vedeam venele negre-albastre de la baza gâtului lui Will.

El și-a întors capul asemenea unui porumbel și a început să mă analizeze. Îmi privea fața, ochii.

— Mă iubești? m-a întrebat el.

Întrebarea părea să necesite un răspuns, dar în momentul în care n-am spus nimic, degetele lui Will m-au atins delicat pe sângele care mi se scursese pe picior, întinzându-l în dungi lungi pe uniformă. Durerea îmi măcina ce-mi mai rămăsese din coapsă și mi se urca în piept, pulsând din cot până în țeasta capului.

— Mă iubești? m-a întrebat el din nou. Voiam să găsesc pe cineva pe care îl iubești. Când l-am găsit, nu mai știam dacă înțelesesem bine. Rinichii lui sunt în stare proastă, are cancer osos, iar când m-am uitat aici, uite…

Mi-a tras mâna dreaptă de sub mine și mi-a așezat-o pe abdomenul lui, într-o parte. Mi-a apăsat degetele pe umflătura care îi ieșea prin jachetă – o deformare în carne – hernie în cel mai fericit caz, ceva mult mai grav în cel mai nefericit scenariu.

— Nu e așa că e dezgustător? m-a întrebat el ținându-mi mâna nemișcată.

Îi simțeam căldura din degete.

— Nu e ciudat? a continuat el. Ce motiv ar avea cineva să iubească ceva atât de dezgustător? Și ia uite!

Will mi-a ridicat mâna mai sus pe trupul lui, mișcându-mă din poziția în care mă aflam, ceea ce m-a făcut să mârâi

de durere. M-a tras spre sursa entuziasmului lui și mi-a așezat mâna la subsuori, pe piele.

— Aici e o aluniță! a exclamat el. Mi se pare fascinantă. Mă joc cu ea tot timpul. Și tu obișnuiai să faci asta? Am încercat să sărut un bărbat, dar acela nu părea să priceapă; spunea că ceva nu era în regulă. Nu mă iubea, deși jura că îl iubește pe… Will.

A ezitat încercând să-și amintească numele bărbatului.

— Jura că îl iubește pe Will, dar nu și pe mine. Voiam să văd dacă și tu simți același lucru.

S-a aplecat până aproape de mine, atât de aproape încât ni se amestecau respirațiile, iar buzele aproape ni se atingeau. Pentru o secundă chiar am crezut că mă va săruta, că își va lipi buzele de ale mele, însă el mă privea în ochi încercând să găsească în ei ceva ce nu exista.

— Mă iubești? m-a întrebat el din nou. M-am uitat în oglindă și n-am putut să văd acest lucru, dar am crezut că… Ai fost în trupul meu cândva; m-ai privit în ochi de atâtea ori și e imposibil să nu mă fi iubit – pielea, buzele, gâtul, limba. M-ai iubit? Mă iubești? Will, mă iubești?

Nevoie. Un copil care cere, care imploră de dincolo de chipul lui Will.

Nu, nu al lui Will.

De dincolo de chipul său.

Al acelei entități.

Nu i-am răspuns. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce i-aș fi putut spune.

— Uneori mă uit la mine și nu văd decât dispreț. Chipul meu este plin de ură și mă gândesc: sunt frumos, de ce să mă urască? Apoi însă mă mut în alt corp, și tot așa mereu, și tot ce văd e ură, totul este urât de fiecare dată când încerc să zâmbesc, iar apoi…

Will a tresărit, a tras aer în piept, apoi l-a eliberat.

— Mă iubești? Haide, spune-mi!

A început să râdă într-un fel care sugera că-și pierduse răbdarea. Starea lui de spirit era veselă doar trecător.

— Haide, Will! Mă iubești sau nu mă iubești?

Am încercat să-i răspund. Da, nu, posibil, poate. Mintea

mea căuta răspunsul corect, dar nu reușea să-l găsească. Căuta o salvare, însă nu-și putea da seama de unde ar fi putut veni.

Chipul lui Will s-a întunecat. S-a încruntat strângând din pleoape. Era mutra unui copil supărat, expus pe chipul unui bătrân, care nu mai era al lui Will. Nu îl văzusem niciodată afișând o astfel de expresie, așa că nu puteam să spun că-i aparținea. Noul Will s-a năpustit asupra mea și mi-a înfipt cu atâta putere țeava pistolului în piciorul rănit, încât am urlat. A apăsat și mai tare țeava, iar eu am zbierat animalic din gâtul unui necunoscut. Vocea nu-mi era la fel de stridentă precum fusese cea a trupurilor anterioare, dar era mult mai intensă. Sunetele agonice pornite din rărunchi îmi ieșeau printre dinți și mă îndoiam că acel trup mai zbierase vreodată așa. Însă noul Will apăsa și mai tare și răcnea. Îmi ținea fața cu mâna lui stângă și o trăgea înspre a lui.

— Mă iubești?

În timp ce Will mă împungea și mai tare în picior cu țeava puștii, cu fața aproape de a mea, mi-am ridicat mâna în care țineam ciobul din ceramică și i l-am înfipt cât de tare am putut la baza gâtului.

Mâna mea plină de sânge a alunecat și nu a nimerit traheea, iar ciobul a intrat în carnea moale de sub maxilarul lui. Sângele proaspăt și roșu a țâșnit atunci când ciobul din ceramică a sfâșiat pielea și a perforat țesutul de sub bărbie până aproape de limbă. Will a căzut pe spate, iar eu m-am rostogolit peste el. I-am imobilizat cu ambii genunchi brațul cu care ținea pistolul și i l-am răsucit. Arma s-a descărcat, iar degetul care apăsase pe trăgaci a zvâcnit. Apoi au urmat alte bubuituri într-o răbufnire de lumină și zgomot care-ți făcea oasele să vibreze. Dar m-am ținut tare, în timp ce sub greutatea mea, trupul lui Will se zbătea fără aer tușind sânge, cu ochii ieșiți din orbite și cu fața palidă. Am reușit să-i smulg arma dintre degete și m-am dat în lături eliberându-mă de el. Apoi m-am târât repede departe de acel trup.

Will s-a uitat în sus la mine, cu bucata din cana de cafea

înfiptă în falcă, și mi-a zâmbit.

— Spu… spune-mi…

Sunetele s-au amestecat cu sângele care îi umpluse gura și care i se scurgea pe la colțul gurii. Will a început să tușească, iar fața mi-a fost împroșcată de sânge. A încercat din nou să vorbească.

— Spune-mi, îți pla-place… ce… vezi?

Am ridicat arma cu mâna sănătoasă. Zâmbetul i s-a lățit devenind o grimasă. Avea dantură falsă, proteze lipite de gingii, acum pătate de sânge. Mi-am întors fața și am apăsat pe trăgaci.

Capitolul 64

Trupuri.

Nimeni nu poate să ia urma unei fantome în orele de vârf.

Un tren aglomerat. Un peron înțesat de lume. Umăr la umăr, pielea se atinge de piele, respirațiile se amestecă. Simțim mirosul de transpirație de la subrațul bărbatului înalt, strivim cu cizmele piciorul doamnei bătrâne.

Eu,

indiferent cine sunt,

mă plimb cu metroul prin Paris dintr-un loc într-altul, luând pulsul arterial al necunoscuților.

Unde era Ianus, cine era Ianus, nu-mi păsa atâta timp cât cineva care era Ianus se afla acolo unde aveam eu nevoie să fie atunci când această călătorie se sfârșea.

Alunecam dintr-un corp într-altul – îmbrânceli, zdruncinături, opriri, plecări, legănatul vagonului, un picior călcând un alt picior. Și astfel sunt

fie un copil îmbrăcat în uniformă de școală,

fie un bătrân aplecat peste bastonul de care se sprijină.

Sângerez în trupul unei fete în prima zi a ciclului ei menstrual,

mă dor toate oasele în trupul obosit al unui constructor.

Tânjesc după alcool și am nasul umflat de la cât de mult am băut.

Ușile se deschid, iar eu sunt tânără şi frumoasă din nou. Port o rochie de vară mulată pe corp și sper că eleganța pe care vreau s-o eman nu va face să-mi dispară fiorii care mi se rostogolesc pe piele.

Mi-e foame,

apoi sunt sătulă,

și, stând la fereastra vagonului, vreau cu disperare să fac pipi,

mănânc chipsuri pe locul meu de lângă ușă.

Sunt îmbrăcată în mătase.

Port haine din nailon.
Îmi lărgesc nodul de la cravată.
Mă dor picioarele în pantofii mei de piele.
Mă mișc neîntrerupt, trupurile în care mă mut stau pe loc, dar e de ajuns o atingere pe mână în acel tren aglomerat ca să fiu oricine fără să fiu cineva anume.
Sunt în trenul care merge spre Gara de Lyon.
Spre Ianus.
Către altcineva.

—×—

O gară neinspirată, anodină.
Cel mai apropiat loc de unde poți să cumperi mâncare este la celălalt capăt al peronului principal pavat cu dale de piatră, unde nu se află nimic și nu așteaptă nimeni.
Trenurile sunt TGV-uri formidabile cu destinația Montpellier, Nisa, Marsilia. Trenurile de navetiști sunt înțesate de visători din suburbii, bărbați și femei care aspiră la bulevardele pe marginile cărora cresc brazi și unde se aud zgomotele făcute de bătrânii care joacă „purcica”. Pentru un minut devin una dintre aceste femei. Sunt îmbrăcată într-un costum elegant, duc cu mine o servietă grea și am sub braț un exemplar al unei cărți care face vâlvă, scrisă de cea mai recent aclamată minune a culturii. Biletul îmi arată că merg la Troyes, un oraș cu străzi curate, unde primarul te salută întotdeauna. Caut peronul 10 și observ o tânără care stă lângă barieră și mănâncă o baghetă franțuzească, sau, mai bine-zis, devorează o baghetă franțuzească. Are părul deschis la culoare, chipul îi este tânăr, iar rochia pe care o poartă este neagră și scurtă. Pe deasupra are o haină cu blană la guler și la mâneci, iar pe inelar poartă un inel din argint cu o piatră din jad. Inelarul ține ritmul unei melodii – un, doi, trei; un, doi, trei; un, doi, trei – în timp ce picioarele i se mișcă aproape insesizabil în ritm de vals.
Mă apropii de ea și încep să fredonez o melodie – același stil, același ritm. Nu ne privim până ce tânăra își termină de mâncat bagheta.
— Sper că n-am abandonat un trup absolut minunat în

zadar, mi-a zis ea.

— Nu, i-am răspuns eu.

— Ai un plan?

— Încotro ai bilet?

— N-am niciun bilet. Am văzut-o în tren și mi-am dat seama dintr-odată că nu mi-am terminat cina.

— Ești căsătorită, am continuat eu.

Ianus a ridicat din umeri.

— Am două prezervative în geantă și o pereche de chiloți din dantelă neagră. Cred că am o aventură.

— Dacă spui tu. Oricum ar fi, n-ai bilet, iar dacă nu cunoști PIN-ul cardului ei bancar…

Ianus a scos un oftat, scuturându-și firimiturile de pe gulerul alb al hainei ei pufoase.

— Ce propui?

— Să luăm un tren și să plecăm de aici.

— E imposibil să ne fi luat urma. Am schimbat zeci de trupuri.

— Realitatea e că te-au găsit, am zis eu plimbându-mi privirea peste tot în jur, cu excepția ei. Mi-au dat de urmă și mie.

— Bine, a mormăit Ianus. Alege un tren. O să găsesc pe cineva plictisitor în care să stau.

—×—

Am prins TGV-ul spre Montpellier.

Am intrat într-un domn al cărui act de identitate arăta că se numește Sebastian Puis, posesor al trei carduri de credit, al unui permis la bibliotecă, al unui abonament pentru sala de gimnastică, al patru carduri de loialitate oferite de un supermarket și al unui voucher care îi oferea o tunsoare gratis la o frizerie din Nisa.

Ianus era în trupul lui Marillion Buclare – păr negru, ochi de cățeluș nevinovat și un pandantiv la gât pe care scria „Iubire” în persană. Trenul nu era atât de aglomerat încât Sebastian și Marillion să nu poată ocupa scaune alăturate. N-am ocupat scaune alăturate.

Sebastian Puis avea un iPod. În timp ce trenul părăsea gara șuierând lung și domol, cercetam să văd ce conține.

Nu mai auzisem niciodată acele melodii, care păreau a fi un fel de rap franțuzesc. Douăzeci de minute mai târziu, am pus iPod-ul deoparte. Uneori chiar și mie îmi este greu să intru în pielea personajului.

Pe locurile aflate de partea cealaltă a culoarului, un băiat de vreo cincisprezece ani gesticula furios adresându-i-se camaradului său. „Ajută-mă și te plătesc.” Adolescenții ăștia se cred tari, dar nu sunt. Numai gura e de ei. Habar n-au de nimic. Îi cunosc prea bine, am fost și eu așa, am trecut și eu prin asta. O să te plătesc. „Ai un telefon? Dă-mi-l! O să-i fac iar o farsă lu’ frate-miu. Crapă de furie. Belea. Ultima dată l-am sunat de cinșpe ori într-o zi și i-am trimis o poză cu coaiele mele. A fost tare. Sunt cel mai tare. Te plătesc, să știi.” Încercam să nu mai fiu atentă la ce spune și priveam lung pe fereastră la câmpiile în amurg din nordul Franței și mă gândeam fără cuvinte, îmi aminteam fără să simt.

Un necunoscut se apropie de tine pe stradă.

Spune că ești frumoasă.

Căldura trupului lor, pielea ta.

Nu există singurătate mai mare decât aceea când ești singur în mulțime. Nu există stânjeneală mai incomodă decât aceea când nu înțelegi o glumă pe care doar cei care se cunosc bine o știu.

Fantomele ca mine se îndrăgostesc prea repede.

Capitolul 65

Când eram mai tânără asociam sudul cu căldura. Îmi imaginam că de la nord către sud iernile devin mai blânde și soarele mai strălucitor. A fost nevoie de mai multe experiențe dureroase, în mai multe trupuri cu buze învinețite decât aș vrea să-mi amintesc, ca să înțeleg că poate să fie al dracului de frig chiar și într-un loc aflat în sud. Obișnuiam să vin pe coasta Mediteranei nepregătită pentru ploile tăioase și pentru pământul înghețat. Și atunci abandonam creatura fragilă, cu pomeți înalți, în trupul căreia mă aflam, în favoarea localnicilor mai împănați, cu osânză în zona burții, sperând că schimbarea sistemului circulator ar putea calma impactul climatic.

Lui Sebastian Puis nu îi era cald. Dându-mă jos repede din tren în gara din Montpellier – o clădire la fel de neinteresantă ca oricare altă gară din Franța – am fost uluită să constat cât de repede mi-au înghețat degetele în vântul tăios și cât de subțire mi se părea haina în ploaia torențială. M-am adăpostit lângă o gheretă care vindea țigări, ciocolată și pachete cu cărți de tarot, și o așteptam pe Marillion Buclare. În locul lui Marillion Buclare și-a făcut apariția o doamnă cu o capă din blană de vulpe roșcată, al cărei bot atârna abandonat lângă umăr. Femeia s-a apropiat de mine cu un strigăt.

— Tot tu ești?

Avea mai multe rânduri de guși, acoperite cu același fard alb-strălucitor ca și fața, care-i porneau chiar de sub mandibulă; părul era o catastrofă; avea unghiile roșu-sângeriu, iar buzele îi erau purpurii. Când a înaintat spre mine am avut senzația că sunt o barcă cu vâsle în fața unui distrugător care se apropie vertiginos.

— Doamne Dumnezeule! Arăți îngrozitor, mi-a zis ea. Ianus era splendidă în…

— Mă simt ca o Greta. Nu ți se pare că aduc cu o Greta?

…trupul unei femei care aproape sigur nu era Greta. Și-a

căutat prin geanta care atârna de un lanț de aur și m-a întrebat cu o voce ascuțită, fluturând un teanc gros de euro ca să-i vadă toată lumea:

— Să-i iau pe-ăștia sau să-i iau pe-ăștia?

Am surâs cu un zâmbet plin de suferință, asemenea unui fiu jenat care își întâmpină mama extravagantă. Am apucat-o ușor de braț pe Ianus și am tras-o la o parte de sub privirile celorlalți.

— Ce s-a întâmplat cu Marillion?

— Am lăsat-o să meargă la toaletă. Are urticarie, sărăcuța. Nu te uita așa la mine, mi-a zis ea lovindu-mă cu palma peste umăr. Am fost nevoită să sar de vreo șase ori până am găsit-o pe această minunată Greta. Ce părere ai?

— Sunt de părere că nu e genul tău.

— Eu cred însă că sunt genul ei, a ripostat ea. Și dacă nu sunt acum, o să ajung să fiu. O să ajung să fiu, ai înțeles? Nimeni nu poate să ia urma unei fantome la metrou. Nici măcar Galileo.

M-am încruntat.

— Nu mai vreau să faci mutări care nu sunt necesare. Poate că nu ne pot da de urmă în aglomerație, dar ce crezi că vor face când o să apară raportul medical al lui Marillion? O să știe în ce oraș suntem. Vor ști de unde să înceapă căutările.

— Vai, scumpete, chiar ești speriată, mi-a zis ea încet.

— Dacă ai fi fost și tu împușcată cu frecvența cu care am fost eu în ultimele câteva zile, ai avea și tu frica în sânge.

— Atunci ar fi trebuit să mergem la aeroport, să zburăm spre un loc necunoscut, pe o coastă de deal cu case dărăpănate și bordeie, unde doctorii nu vor pune întrebări și unde nu există registre medicale.

— Poate așa ar fi trebuit să facem, am răspuns eu. Dar acum nu suntem doar noi și ei.

— Ba întotdeauna suntem doar noi și ei.

— Galileo se află în Aquarius.

— Ești sigură?

— Atunci de ce ar fi numai minciuni în dosarul lui? i-am răspuns eu.

— Asta e doar o presupunere, nu e o dovadă. Și chiar dacă ar fi adevărat, nu înțeleg de ce ai nevoie de mine.

— Cei din specia noastră nu colaborează niciodată. Suntem în competiție într-un univers de trupuri frumoase și gusturi exagerate. În Miami ne-am comportat exact ca niște fantome – am sărit în alte trupuri și am fugit, și am fost împușcate pentru greșelile pe care le-am făcut. Chiar și acum am făcut ceea ce era de așteptat – am fugit în aglomerație, ne-am abandonat trupurile pentru altele mai bogate și mai confortabile. Fantomele nu cooperează. Hai să cooperăm. De-acum gata cu mutările inutile.

Ianus s-a întors și și-a privit imaginea reflectată în geamul unei ferestre.

— Ce păcat. Aș fi putut să mă schimb în cineva mai puțin elegant.

—×—

Am luat un taxi de la gară.

Șoferul a înțeles că rolul lui era să fie grizonant, morocănos și concis. Străinii care îi vizitau orașul pentru prima dată ar fi putut interpreta cele de mai sus drept expresia unei adânci înțelepciuni, în cazul în care nu o percepeau drept curată antipatie, ceea ce evident era. Dincolo de chipul palid care mi se reflecta în geam, vedeam orașul care nu reușise să înțeleagă cu adevărat ce voia să fie. Dedesubtul rămășițelor proeminente ale unui apeduct roman, parcări și borne gri-argintii se aliniau de-a lungul bulevardelor și a străduțelor sinuoase. Între o cafenea și un supermarket care vindea la prețul de șase euro vin la cutie prevăzută cu o canea la un capăt, se vedeau lumina verde-strălucitoare a unei farmacii și cei doi șerpi încolăciți în jurul unui baston înaripat. Cedrii unduioși își loveau crengile de pinii cu acele lor verde-închis; tufele de păducel ascundeau noile locuințe înșirate pe deal în sus, către latura nordică a orașului.

— Sunteți în vacanță? ne-a întrebat șoferul.

Eu am răspuns că nu, iar Ianus a spus că da.

— Dacă ați venit în vacanță, ați ales prost perioada, a zis taximetristul. Ar fi trebuit să veniți vara sau în apropierea

Crăciunului. Acum e îngrozitor.

Hotelul avea tavan purpuriu și mochete albastre, iar pereții erau decorați cu imagini ale unor berze argintii, Ianus a plătit cu banii Gretei pentru cele două camere unde aveam să stăm peste noapte. Încă se mai putea lua cina. Intenționam să cinăm?

Am răspuns că nu, în timp ce scanam meniul cu fripturi de douăzeci de euro și vin de treizeci de euro. Luând în considerare toate aspectele, mă îndoiam că vom lua cina acolo.

Singură într-o cameră care putea fi oriunde în lume, m-am dezbrăcat în fața unei oglinzi mari și am început să analizez trupul lui Sebastian Puis. Nu era genul meu și nici nu mă simțeam prea confortabil cu pielea și cu stilul lui. Culoarea pielii era undeva la limita unui cenușiu nesănătos, iar pe piept și pe spate smocuri de păr răsăreau ici-colo, nesigure dacă să crească sau nu.

Impulsul de a sări în trupul cuiva mai oacheș, mai strălucitor, mai catifelat și mai păros – în orice alt trup clar definit, care putea constitui un punct de plecare pentru construirea unui soi de personaj – punea stăpânire pe mine. Am scotocit prin lucrurile lui Sebastian, dar nu am găsit nimic care să mă lămurească cu ce se ocupa. Telefonul lui era simplu și practic. I-am scos bateria, imaginându-mi că vreun prieten sau vreo persoană dragă, care poate încă mai aștepta în gara din Montpellier, începea să dispere pentru că Sebastian nu mai apărea. Poate că mama lui telefona deja speriată la poliție, care i-ar fi răspuns că tinerii au și ei viața lor și că, dacă era într-adevăr foarte îngrijorată putea suna peste două zile la o linie care nu era destinată situațiilor de urgență. Instinctul nu este acceptat ca dovadă a dispariției unei persoane dragi și pentru acest lucru îi sunt profund recunoscătoare poliției.

Studiază acest chip și ghicește-i esența.

Ar putea fi o inteligență depravată, un bufon căruia îi place să se dea în spectacol. Poate sunt foarte sensibil și singur. Poate pierd nopțile scriind sonete pentru o iubită

imaginară. Am mâinile fine, care n-au cunoscut munca fizică. Dacă îmi trag burta, coastele îmi ies în afară cu o claritate dureroasă. Și totuși, dacă îmi relaxez stomacul, mi se rotunjește în jurul coapselor și mă face să arăt aproape corpolent. Fesele au suferit un proces de ușoară abraziune de la prea mult stat pe scaun. Pe partea interioară a pulpei mele stângi se văd urme de zgârieturi, acum vindecate. Sunt student, designer, programator, un tânăr DJ aflat pe val, dar fără prea mult bun-gust? Însă adevăratele dileme sunt altele: oare am intoleranță la gluten? Oare sunt alergic la lactoză, oare am periostită tibială, ar trebui să fiu atent cât zahăr mănânc, oare mă sufoc de la o înțepătură de albină? Cum aș putea să aflu până nu fac greșelile pe care Sebastian Puis nu le-ar mai face, pentru că s-a fript deja mai demult?

Deocamdată mi-e dor de trupul familiar al lui Nathan Coyle și de siguranța atletică a lui Alice Mair.

—×—

Eu și Ianus luăm masa într-un restaurant mic aflat în faţa a ceea ce a mai rămas dintr-un zid medieval. Ea comandă brânză, vin și rață într-un sos purpuriu fierbinte. Patroana/ chelnerița/șefa acelui local mă întreabă dacă voi achita eu consumația mamei mele. Ianus uită pentru o secundă cine este și se indignează.

Conversația e neinteresantă.

Cunoști orașul?

Puțin.

Când ai fost aici ultima oară?

Acum mult timp.

Și cine erai atunci?

Nu mai știu. Dar îmi amintesc că eram îmbrăcată în galben, mă plimbam pe malul mării și mâncam stridii dintr-un vas din nichel. Şi tu?

Eu eram o persoană fabuloasă.

Întotdeauna sunt așa, după cum poți să constați.

— De ce m-ai salvat? m-a întrebat Ianus în cele din urmă.

Întrebarea deviase atât de mult de la subiectul

conversației noastre, încât am fost luată prin surprindere.

— Relația noastră a fost una… temperamentală, hai să-i spunem. Ai nevoie de ajutor – ai fi putut apela la altcineva.

— E vorba de Galileo, am spus eu. În afară de mine și de încă altcineva, ești singura persoană – din cele pe care le cunosc – care l-a întâlnit.

— Și în Miami? a zis ea încet înfigându-și furculița într-o bucată moale dintr-o legumă. Acolo ce-a fost?

Mi-am așezat tacâmurile pe masă și mi-am unit mâinile sub bărbie. Părea un gest pe care Sebastian Puis nu l-ar fi făcut, dar pentru această scurtă întâlnire, pentru acest moment rar petrecut în compania unei vechi cunoștințe, nu sunt Sebastian, ci…

…altcineva.

— Noi… înțelegem trupul, am spus eu în cele din urmă. Îi cunoaștem ochii, pleoapele, părul și pielea. Probabil ne lipsesc emoțiile care controlează trupul… complexitatea care se naște după ce trăiești o viață întreagă. Precum copiii, fugim de durere și de răspundere. Acesta este adevărul simplu al existenței noastre. Totuși încă mai trăim ca oamenii. Încă ne este frică de moarte și simțim toate lucrurile pe care le simt și oamenii nu doar ca pe un răspuns chimic, ci ca… singurul limbaj care ne-a mai rămas ca să comunicăm. Dacă aș fi fost eu acela care ar fi sărit într-un corp teafăr în acea seară în Miami, nu pot garanta că n-aș fi fugit la rândul meu. Nu spun asta – am adăugat eu atunci când Ianus a deschis gura să vorbească – ca semn că te iert. M-ai lăsat acolo să mor; asta a fost decizia pe care ai luat-o. Cum pot să înțeleg frica și teroarea, și panica, și durerea, pot să înțeleg și ranchiuna, furia și trădarea. Ți-ai salvat pielea, iar pe mine m-ai lăsat să mor într-a mea. Și chiar dacă pot să înțeleg ce ai făcut, nu pot să te iert.

— Şi dacă m-aș căi? a zis Ianus încet. Dacă… mi-aș cere scuze?

— Nu știu. Nu pot să-mi imaginez ce ai putea spune.

Degetul lui Ianus se juca cu partea concavă a lingurii de pe masă. Conversația s-a încheiat așa cum a început, și

asta a fost tot. Masa a fost debarasată, ni s-au adus cafelele, pentru că nu poți să iei cina și să nu bei cafea, *monsieur,* pur și simplu nu e un concept pe care să fim capabili să-l înțelegem.

— Parcă trebuia să-l fi omorât, a zis Ianus într-o doară, în timp ce-și spărgea în ceașcă un cub de zahăr brun.

— Pe cine? Uiți că trebuie să am grijă de un cimitir de responsabilități.

— Pe Galileo.

— L-am omorât, i-am răspuns eu mai tăios decât am intenționat. L-am împușcat, iar atunci când a venit poliția m-am aplecat deasupra trupului său și nu mai avea puls.

— Și totuși circulă zvonuri. *Milli Vra, Santa Rosa…*

— Nu știam că ești la curent.

— Citesc ziarele. Mă interesează în special bârfele despre vedete, dar chiar și presa tabloidă dedică măcar câteva rânduri unei nave care plutește în întuneric, cu sânge întins pe podele și supraviețuitori plângând baricadați într-o încăpere. Și așa cum am discutat mai înainte, este ușor – atât de ușor – pentru unul ca noi să ia o decizie privind viețile celorlalți. Ai gustat acest lucru. Știi cum e. Și Hecuba avea aceleași înclinații. Familiile se măcelăreau de la menajeră până la stăpânul casei. Numai că Hecuba îi ucidea pe cei care îl amenințau, în timp ce tu îi omori pe cei care amenință lucrurile pe care le iubești, iar tu iubești pe toată lumea, nu-i așa, Kepler?

Mi-am scrâșnit dinții la auzul acelui nume, iar degetele îmi jucau pe marginea mesei ca pe o claviatură.

— Era în trupul… unei gazde, am spus eu în timp ce Ianus își ridica ceșcuța de cafea cu degetul mic înălțat ca o antenă. Numele gazdei era Will. Fusese cândva comisionarul meu. Ultima dată când ne-am întâlnit, ne-am certat. Avea ceva la piciorul stâng, un mușchi care îl durea atunci când călca greșit. Nu știu care era cauza, nu stătusem prea mult în trupul lui ca să apuc să merg la un control, dar atunci când apărea durerea, simțeai cum tendoanele îți apasă în laba piciorului de parcă ar sta să-ți spargă pielea. Însă Will era o gazdă curată și binevoitoare

într-un oraș în care nimeni nu ne voia pe niciunul dintre noi. Își ținea unghiile tăiate scurt și avea întotdeauna la el o sticluță cu apă de gură. Nu punea întrebări. Era o companie plăcută. Nu poți spune asta prea des. Apoi era Galileo. Și trebuia să moară, așa că l-am ucis. I-am tras trei gloanțe în piept. Ar fi fost mai sigur dacă i-aș fi tras un glonț în cap, dar îmi stăruia în minte imaginea lui, a feței lui Will, sfărâmată. A feței lui explodându-i, a țestei, a ochilor mei – ai lui, de fapt – holbându-se ieșiți din orbite. Ar fi trebuit să-i trag un glonț în cap, dar nu am putut. Apoi am intrat în trupul polițistului și i-am luat pulsul lui Will. Nu se simțea niciun puls și mi-am zis că asta a fost. După care au venit medicii și au început resuscitarea, dar nu au reușit să-l readucă la viață. Bineînțeles că nu au reușit, dar îmi închipui că a existat un moment. Poate că în ambulanță un medic i-a apăsat pe piept și ce sânge mai rămăsese în acel trup i s-a scurs prin mână, iar pielea lui a atins-o pe cea a medicului și... și nu mai știu, n-am mai fost acolo. Eram deja altcineva. Dar cred că pot să-ți garantez că medicul care a anunțat ora decesului lui Will al meu, dacă ar fi întrebat astăzi, nu și-ar mai aminti acel moment. Absolut nimic.

— Deci Galileo trăiește.

— Așa se pare.

— Doar pentru că este unul ca noi, nu înseamnă că este responsabilitatea noastră, a spus Ianus tăios.

Chiar în timp ce rostea acele cuvinte, umerii i s-au destins, iar degetele i s-au relaxat pe coada linguriței.

— Deși se pare că el ne crede responsabilitatea lui, a continuat Ianus.

— Nu e vorba doar de Galileo.

Ianus aștepta să continui.

— În Frankfurt, Aquarius făcea niște studii clinice. Voiau să creeze un vaccin prin care să-i imunizeze pe oameni împotriva noastră.

— Ar putea să funcționeze așa ceva?

— Nu știu. Mă îndoiesc. Din câte știu, n-au ajuns prea departe. Patru dintre cercetătorii lor au fost uciși. Cea

care i-a omorât era o femeie pe nume Josephine Cebula. Era bântuită. Aquarius m-a învinovățit pe mine.

— De ce pe tine?

— M-am tot gândit la asta. Poate pentru că eram o pradă la îndemână, pentru că mi-am făcut apariția. Apoi am stat să mă gândesc de ce au presupus că Josephine era cumva complice la crimă, în loc să o considere o gazdă nevinovată. Am văzut o înregistrare făcută de o cameră de supraveghere, care o arăta pe Josephine murdară de sânge, și pentru mine a fost evident – bătător la ochi – faptul că acolo era de fapt Galileo. Că el a fost cel care a comis acele crime. Dar Aquarius a dat vina pe mine și pe Josephine și a ordonat să fim ucise amândouă. Gazdă și fantomă. Nu așa se desfășoară lucrurile în mod normal.

— Cum au fost uciși?

— Cine?

— Oamenii pe care gazda ta… pe care Galileo… i-a ucis.

— Au avut parte de o moarte urâtă. Înecați. Înjunghiați. Mutilați; depinde.

— De ce?

— Poate pentru că lucrau la acel vaccin. Poate că deveniseră o amenințare. Dar și pentru că…

Am ezitat și am inspirat adânc. Ianus aștepta și se uita jucându-se cu o furculiță de parcă ar fi fost un ghem de ață. Înconjuram cu degetul gura ceștii de cafea și mi-am dat seama că nu mă pot uita în ochii ei.

— Cum ai ajuns să fii fantomă? am întrebat-o eu.

— Într-un mod urât, mi-a răspuns ea.

— Violent? Când am… murit – cred că e cel mai corect să spun că asta a fost modalitatea în cazul meu – când am murit, l-am prins cu mâna de gleznă pe cel care m-a ucis. El a fost prima mea gazdă. Mă uitam la mine cum sângeram și muream și am început să-mi zgâlțâi trupul înțepenit încercând să mă întorc în el, dar, bineînțeles, corpul era mort, iar eu trăiam. O santinelă m-a arestat pentru omor, ceea ce părea, într-un fel, corect să se întâmple. A fost, cum spui tu, un început prost. Bănuiesc că nici începuturile tale n-au fost mai strălucitoare.

— Am fost înjunghiată. În stomac. Am pierdut mult sânge. Am sărit în trupul asistentei care încerca să-mi introducă măruntaiele înăuntru.

— Aurangzeb a fost lovit de o mașină.

— Aurangzeb era un idiot.

— Kuanyin a murit de ergotism.

— Nu mi-a povestit niciodată asta –, dar *pe-asta* pot s-o cred.

— Ideea e că începuturile noastre sunt în mare parte… traumatice.

— Şi ce relevanță are asta?

— Să luăm o organizație ca Aquarius, orice organizație de teapa lor – sunt o grămadă. Ucid fantome din varii motive. Dar indiferent câte fantome ucizi, noi tot apărem, răsărim ca păpădiile prin crăpături. Probabil că înțelegi faptul că există un anumit tipar în felul în care ne naștem; probabil că ești de părere că violența, teroarea, durerea, ele sunt sursa existenței noastre. Aquarius nu poate elimina violența, însă nu orice crimă comisă pe o alee, nu orice infecție cu fungi și nu orice crimă săvârșită pe podeaua unui dormitor duc la apariția unora ca noi. Trebuie să existe anumite condiții în afara celor cunoscute în prezent. Uneori am fost doctor și chiar și eu știu că un vaccin împotriva unui virus presupune mai întâi să știi ce e acel virus. Trebuie să știi cum funcționează, cum se înmulțește. Probabil că în Frankfurt încercau să găsească un vaccin. Dar mai întâi trebuie să știe ce este acel lucru împotriva căruia vor să dezvolte un vaccin. Trebuie să înțeleagă *ce* suntem.

— Vrei să spui că acel program presupunea crearea de fantome și distrugerea noastră?

— Vreau să spun că există un mecanism în creierul uman care, în momente traumatice, poate declanșa la un număr mic de oameni acea capacitate de a sări într-un alt trup. Identifică acel mecanism și poate reușești să-l faci să nu mai funcționeze. Poate e posibil să fim uciși înainte de a ne naște – genocid genetic. Poate așa ceva chiar e posibil.

Tăcere.

— De ce Galileo? De ce patru oameni uciși în Frankfurt? a întrebat Ianus într-un final.

Mi-am unit vârfurile degetelor și mi-am prins buza cu dinții.

— Lasă-mă să-ți pun o altă întrebare. De ce au fost comise acele crime cu așa mare brutalitate? *Milli Vra, Santa Rosa,* omoruri în masă, frică, traumă, de ce? Poate pentru că o dată la câțiva ani Galileo se uită în oglindă și înțelege că persoana care o privește nu se iubește pe sine. Poate că încearcă să distrugă acea privire și, făcând acest lucru, creează o situație. Sau poate se uită în oglindă și vede ceva frumos care în cele din urmă va muri, iar Galileo vrea ca lucrurile perfecte să țină o veșnicie. Tu și cu mine, dacă suntem atente, o să trăim o veșnicie. Poate că Galileo vrea să creeze fantome. Dacă aşa stau lucrurile, şi el are nevoie de același lucru ca Aquarius – să ne înțeleagă. Un studiu clinic poate merge destul de departe ca să descopere mecanismul prin care ne naștem, dar nu poate merge foarte departe. Nu atât de departe încât chiar să producă un vaccin împotriva existenței noastre. Doar suficient de departe.

— Iar faci presupuneri.

— Absolut. Dar trebuie să aducem mai multe dovezi. Dacă presupunem că Galileo, departe de a nu ști ce se petrece la testările din Frankfurt, este conștient de situația de acolo și chiar o manipulează, atunci putem spune că este destul de adânc implicat în Aquarius. Este în chiar structurile organizației care vrea să-l ucidă. Ar fi trebuit să i se impute mai multe crime comise în Frankfurt, în schimb mi-au fost puse mie în cârcă. O gazdă pe care ar fi putut-o avea orice fantomă – Josephine – a fost purtată de mine și, în loc să se ordone doar lichidarea mea, s-a ordonat și a ei. Probabil că s-a vrut eliminarea oricărei mici probleme. Sau poate a fost mai mult decât atât. Poate că a fost vorba de gelozie. Și cine a fost trimis să mă ucidă? Un bărbat numit Nathan Coyle – un bărbat care ar avea mai multe motive să-l urască pe Galileo decât ar găsi ca să mă disprețuiască pe mine. Și apoi mai e și dosarul lui Galileo, care nu numai

că lasă de dorit în privința calității, dar este plin de minciuni. Minciuni sfruntate. Aquarius îl protejează pe cel mai violent membru al celor din specia noastră. Şi unicul. De ce?

De pe buzele lui Ianus a ieșit ceva ca un râs, tot atât de lipsit de voie bună precum respirația unui crocodil.

— Aquarius credea că desfășoară un program care să ne distrugă, în timp ce Galileo folosea acel program ca să ne creeze. Absolut fascinant.

— Aproape fascinant, am corectat-o eu. Josephine a murit.

Ianus încă avea acel zâmbet imprimat pe față, împietrit și absent. Zâmbea la ceva lipsit de amuzament.

— Ai fost întotdeauna foarte atașată de gazdele tale. Sunt surprinsă că nu ai… niciun pic de compasiune pentru ceea ce face Galileo.

— Nu. Nu am. Aș putea să… înțeleg vag de ce face asta. Ne mutăm dintr-un trup în altul. Astăzi sunt Sebastian. Am un iPod, o carte, niște haine, acești pantofi și sunt acest chip pe care-l văd în oglindă. Mâine însă voi fi altcineva și nu voi mai avea nimic din cele enumerate mai sus. Astăzi te am pe tine… într-un anumit sens. Poate că nu e o colaborare care să ne încânte, dar este o legătură. Ceva despre care pot spune „Ieri lucrurile au stat astfel, iar mâine vor fi la fel”, iar acest lucru chiar reprezintă *ceva.* Poate *c*eva bun prin faptul că există. Galileo… încearcă să facă ceva – ceva care să dureze, ceva care să fie opera lui, indiferent de cine era atunci când a luat ființă. Așa că poate aș putea înțelege, dar asta nu are nicio legătură cu compasiunea.

Ne-a fost adusă nota de plată.

Mi-am amintit că eram fiul lui Ianus, așa că am plătit.

Sebastian nu avea foarte mulți bani lichizi. Erau aici azi, mâine nu mai erau.

Ianus mă privea.

— Cum a reușit Galileo să facă asta? m-a întrebat ea. Cum a reușit să pătrundă atât de adânc în organizație?

Am râs.

Nu mi-am dat seama de unde venea sunetul.

Sebastian Puis avea un râs sănătos: se ridica din stomac și îi împingea umerii în spate. Îmi plăcea. Era primul lucru pe care îl admiram la acest trup.

— Cred că prin mine, am spus eu. Cred că eu l-am ajutat.

Capitolul 66

— Sunteți agentul de bunuri corporale?

Îți place ce vezi?

— Sunteți agentul de bunuri corporale? m-a întrebat ea, iar eu mi-am ridicat privirea din locul meu de la birou.

Era tânără, excesiv de îngrijită și nu părea deloc ea.

Nu mai conta întrebarea care îi stătea pe buze; nu mai conta că se afla la ușa mea.

Se întâmpla în Edinburgh în 1983 și nimeni nu se îmbrăca așa de bine și nu vorbea atât de frumos. M-am lăsat pe spate în scaun și mi-am imaginat cum ar putea fi această ființă în realitate: o femeie firavă și supusă, îmbrăcată într-o haină veche și fără formă, cu puternicul accent irlandez temperat probabil de o educație dificilă care o făcuse să se îndoiască de valoarea ei atât intelectuală, cât și fizică. Sau poate că era așa cum o găsise cea care o împrumutase – tocuri periculoase pentru asfalt, ascuțite și roșii, o fustă care abia dacă îi acoperea fundul apetisant; două sute de livre de bumbac și mătase îi atârnau de sâni, două mii de lire de aur îi atârnau la gât. Existau câteva femei – câteva – care aveau curajul să se plimbe prin oraș îmbrăcate așa, dar chiar și cei mai vanitoși narcisiști refuzau să facă asta.

— Sunteți agentul de bunuri corporale? a întrebat ea din nou, iar nerăbdarea i se simțea în glas, așa că i-am răspuns afirmativ.

— Am nevoie de un bărbat.

M-am abținut de la comentarii și i-am făcut semn să ia loc pe scaunul din fața biroului meu. „Vă rog, pot să vă ofer…”

Era însă prea grăbită pentru politețuri.

— Tânăr, puternic – cu raport medical complet. Asta e partea cea mai importantă. Vreau o cardiogramă, analizele sângelui, o radiografie la plămâni, teste privind alergiile. Crezi că poți să-mi faci rost de cineva care a lucrat în

armată?

Cu siguranță puteam să încerc. Și doamna dorea o gazdă pe termen scurt sau pe termen lung?

— Pe termen scurt. Nu contează istoricul familiei gazdei. Și să fie blond. Îmi place blond. Dar să nu aibă părul creț. Și să nu aibă prea mult păr pe spate. E în regulă dacă folosește uleiuri și se rade, dar nu-l vreau păros atunci când îl iau.

Aveți și alte doleanțe în afară de un fost militar, blond, mătăhălos, fără prea mult păr, care preferă aparatele de ras și care are un dosar medical curat?

Și-a analizat opțiunile, apoi a spus.

— M-ar ajuta dacă ar avea o barcă.

— O barcă?

— Ceva drăguț. Un iaht. Pentru ieșirea în larg.

— Pot să caut, domnișoară…

Părea că abia acum mă observă.

— Poftim?

— Cum vă numiți, domnișoară…

S-a uitat în jos la trupul ei de parcă era surprinsă atât de întrebarea mea, cât și de faptul că era femeie. Apoi privirea i s-a îndreptat din nou către mine, uimită și limpede.

— De unde dracului să știu eu? Chiar contează?

— Sunt agent de bunuri corporale. Singurul care lucrează în această zonă. Am mulţi clienți și, luând în considerare cât de des își schimă înfățișarea de la o întâlnire la alta, aș vrea să am o listă clară cu clienții mei, pe care să o pot folosi în viitor.

— Un nume?

— Dacă sunteți amabilă.

A stat să se gândească și mi-a zâmbit.

— Poți să îmi spui Tașa. Nu – spune-mi Tulia. Cred că Tulia mi se potrivește mai bine.

Apoi zâmbetul i-a dispărut de pe chip, iar amintirile pe care le trezise acel surâs s-au cufundat sub apele agitate ale prezentului.

— Acum găsește-mi pe cineva frumos.

Comisionul meu pentru această comandă era de cincizeci de mii de lire sterline.

I l-am găsit pe Eddie Pearce, un fost militar, căruia îi plăcea să navigheze pe mare. Eddie ar fi putut să spargă uși cu pectoralii și mi-ar fi putut ridica biroul de la pământ doar cu un deget.

Am întrebat-o: „Îți place ce vezi?”

Tașa – sau poate Tulia – a bătut din palme încântată.

— E frumos! a exclamat ea. Cât e de frumos! Îl *vreau!*

— Pot să te întreb pentru ce?

— Pentru ce? Ce întrebare e asta? Îl vreau pentru că este el! Pentru că tot ce are este de invidiat, pentru că trupul lui este frumos și armonios din cap până în picioare. Pentru că existența lui este senzațională. Îl vreau pentru că vâslește înfruntând vântul, pentru că femeile îl iubesc, bărbații îl adoră, iar necunoscuții își întorc capul după el când trece. Îl vreau pentru că sunt plictisită, iar el e ceva nou. Îl vreau pentru că e frumos. Înțelegi? Nu-i așa că-l iubești?

— Da, am spus eu. Înțeleg.

— Dar, spune-mi, îl iubești? a insistat ea.

— Nu încă. Dar probabil că l-aș putea iubi.

La auzul cuvintelor mele, Tulia a zâmbit și și-a cuprins trupul cu mâinile de parcă ar fi vrut să nu lase să se reverse bucuria care îi creștea dinăuntru.

— Eu îl iubesc deja, a zis ea încet. Și știu că și el o să mă iubească pe mine.

Două nopți mai târziu, Tulia era pe iahtul lui Eddie și naviga prin fiordul Firth of Forth către orizonturi mai largi și ape cenușii.

Patru zile mai târziu, iahtul a fost găsit plutind în derivă de către un pescar din Dundee împreună cu echipajul lui. Când a fost interogat, pescarul arăta de parcă își înghițise propriii pești vii, care i se zbăteau și i se zvârcoleau în stomac. A povestit în șoaptă lucrurile pe care le văzuse și s-a declarat recunoscător că, în momentul în care mâna lui a atins pielea singurului supraviețuitor de pe ambarcațiune, a leșinat și și-a recăpătat cunoștința abia

când a ajuns la țărm.

Știind că nu vreau să mă uit și știind că nu am de ales, am citit raportul autopsiei lui Eddie Pearce. Oricare vor fi fost faptele, violențele și blestemățiile închipuite de mintea umană, prin care fusese torturat ce mai rămăsese din trupul lui Eddie, suferința lui durase două zile agonizante în cabina de sub puntea propriei ambarcațiuni. Și totuși, conchise anchetatorul, cumva, în toată această nebunie, trebuie să fi existat cel puțin un acord, pentru că, deși trupul bărbatului fusese torturat în cele mai înfiorătoare feluri, el recursese la același tip de violențe și o chinuise în același fel pe femeia găsită aproape fără cunoștință în cabină, lângă cadavrul bărbatului. Ultimele cuvinte ale femeii, atunci când pescarul a adus-o pe punte, au fost: „Îți place ce vezi?”

—×—

Trei zile mai târziu, biroul meu din Edinburgh a fost desființat, iar eu eram altcineva și așteptam pe peronul unei gări.

La două zile după asta, un document a fost trimis anonim către o organizație care opera în afara Genevei. Documentul conținea mai multe conturi bancare deschise peste tot în lume. Cea mai recentă plată fusese făcută către un agent de bunuri corporale din Edinburgh, iar suma fusese de cincizeci de mii de lire sterline. Totuși, dacă cineva se obosea să verifice, nu ar fi găsit niciun document care să ateste că acel agent existase vreodată.

L-ai turnat pe Galileo – mi-a zis Ianus.

I-am răspuns că da.

Foarte bine. Ți-a trebuit ceva curaj.

I-am spus că l-am turnat pe Galileo organizației numite Aquarius. Nu se numeau așa pe vremea aia, ci erau doar niște asasini care aveau un obiectiv. Au devenit Aquarius mai târziu. Le-am dat tot ceea ce aveau nevoie ca să îi ia urma, de la banii lui, la conturile pe care le folosise când fusese altcineva.

I-am explicat că de aceea a încercat Galileo să mă ucidă în Miami,

de aceea muriseră atâţia oameni.

Credeam că ajut organizația să-l lichideze pe Galileo.

Dar n-am făcut decât să-l ajut pe el să-și ducă planurile la îndeplinire.

Capitolul 67

Ne-am întors la hotel în tăcere.

Singură, m-am întins pe pat, am scotocit prin portofelul care nu-mi era de niciun ajutor, am dat drumul la televizor și am derulat canalele înainte și înapoi. Știri politice de la Bruxelles, fotbal din Marsilia, polițiști chipeși din America, jefuitori periculoși din Rusia, jurnaliști îngrijorați în fața unei clădiri mari părăsite, care fusese mistuită de flăcări în nu știu ce loc.

Mă întrebam dacă lui Sebastian Puis i-ar fi păsat.

Fața lui în oglindă sugera că era capabilă să exprime sentimente de vinovăție printr-o simplă apăsare de buton, dar probabil că ar fi trecut destul de ușor peste orice frământare, așa cum se întâmpla în cazul mai tuturor emoțiilor exprimate de acel chip, pe care începea să crească barba.

Pasta de dinți de la hotel era granuloasă și îți lăsa în gură o senzație înțepătoare.

Am stins luminile și am ascultat știrile despre recesiune, despre dezvoltare, povești despre copii cu strungăreață care se remarcau într-un concurs de desenat animale sălbatice și despre doamne în vârstă care se coalizaseră împotriva stăpânilor de câini care nu curățau strada după ce animalele lor își făceau nevoile. Mintea mea începuse deja să alunece spre alte gânduri când prezentatoarea și-a dres glasul și s-a întors la știrea zilei, pe care, cumva, o ratasem până atunci.

Două imagini, mai grăitoare decât cuvintele.

Pe ecran a apărut imaginea reporterei, care tremura în bătaia vântului, în frigul acelui miez de noapte. Stătea în lumina reflectoarelor din fața Porții Brandenburg, iar în spatele ei se vedeau poliția și echipele de cameramani.

O imagine – nu din transmisiunea propriu-zisă, ci dintr-o înregistrare ușor neclară, derulată pe ecranul unui computer.

Am ascultat știrea şi, înfășurată strâns în halatul de baie de la hotel, am coborât fără zgomot în foaier. Fata de la recepție picotea, iar computerul de lângă lift nu era supravegheat de nimeni. Nu mi-a luat mult să găsesc ce căutam, dar a trebuit să aștept ceva timp ca înregistrarea să se încarce. Filmulețul de pe YouTube, care era subiectul acelei știri de ultimă oră, fusese postat cu șase ore înainte. Între timp, fusese scos de pe site și republicat de mai multe ori, iar la cea de-a cincisprezecea reîncărcare ajunsese la 347.112 accesări, iar numărul lor creștea.

—×—

Filmul era făcut cu smartphone-ul.

Cel care a realizat înregistrarea își face entuziasmat cu mâna. Unghiul din care se filmează îi arată fața imensă și îi scoate nasul în evidență. Personajul din înregistrare zice în germană: „Asta îți este dedicată ție."

Se văd niște etaje și niște pereți, atunci când posesorul își așază telefonul pe o etajeră, care nu poate fi văzută. Apoi, învăluit în lumina din fața Porții Brandenburg, caută într-o geantă mare și neagră și scoate din ea o canistră cu benzină. Rânjind, își toarnă benzina în cap, iar părul i se lipește de față, în timp ce din costumul îmbibat îi curg picături de benzină. După ce scurge și ultima picătură din canistră, bărbatul face din nou cu mâna la cameră și apoi își întinde larg brațele pentru ca spectatorii lui să vadă mai bine.

De undeva se aude un țipăt, iar fața celui care se filmează radiază de încântare.

— Vino, ai ajuns chiar la fix! zice el făcând un semn încurajator din cap.

Apoi scoate din buzunar o brichetă verde, iar în cadru intră agentul de pază, care își ține o mână pe pistolul prins în toc, iar pe cealaltă o întinde către bărbat, încercând să-l calmeze, să-l potolească.

— Zâmbește! O să devii faimos! zice protagonistul filmului.

Agentul de securitate rostește poticnindu-se în cuvinte inevitabile în această situație, precum vă rog, domnule,

calmați-vă, domnule, lăsați-mă să vă ajut, domnule. Nu îndrăznește să se apropie, se dă înapoi atunci când protagonistul se învârtește în balta de benzină încântat de ce făcuse, până când, dintr-odată, la fel de intempestiv ca o crăpătură într-o bucată de geam, bărbatul se oprește, se întoarce către agentul de pază cu fața golită de expresie și cu o mână întinsă spre el, zice:

— Ajută-mă!

Agentul de pază ezită. Cine n-ar ezita?

— Ajută-mă! spune din nou bărbatul, cu degetele întinse, implorând. Ajută-mă, te rog!

Agentul de pază este un om bun.

Vârful pantofului îi alunecă pe marginea petei de benzină; agentul își întinde brațul, iar cu degetele atinge mâna care imploră.

Bărbatul cu hainele îmbibate de benzină se împleticește, iar în acel moment mâna întinsă a agentului se transformă în pumn și lovește cu putere maxilarul bărbatului din fața lui. Lovitura îl proiectează în balta de benzină.

Secvența are loc în minutul 1.31 al înregistrării.

Comentarii ca

„OMG 1.31!"

sau

„Uau! Credeam c-o să se termine altfel 1.31!"

umpleau ecranul. O sută cincizeci și trei dintre cei care au urmărit înregistrarea au mers până acolo încât să dea *like* la ce văzuseră. Mă întreb dacă apucaseră să vadă și restul înregistrării înainte să-și exprime opinia.

Apoi, agentul de pază, ale cărui cuvinte goale și pline de teamă s-au transformat în liniștea mormântală a celui care devine conștient de sine și de ce are de făcut, se apleacă și smulge bricheta din mâna bărbatului căzut. Se dă înapoi dincolo de marginea bălții de benzină și, în clipa în care cel căzut pe ciment își scutură umerii, clipește confuz, deschide ochii și privește în sus – de parcă ar fi făcut-o pentru prima oară în viață – să vadă care este situația, agentul de pază aprinde bricheta și se uită direct în cameră.

— Îți place ce vezi? întreabă el.

Îmbibat de benzină, Johannes Schwarb, uluit și cu gura căscată, reușește să elibereze un urlet înainte ca flacăra să aprindă benzina de pe ciment.

Agentul de pază așteaptă ca trupul să fie mistuit de flăcări și apoi se apleacă, ridică telefonul mobil, care încă mai înregistrează, și îl oprește.

Ianus privește în tăcere.

Pe față i se citește repulsia, dar nu pare să fie surprinsă de ce vede.

— Cui a fost dedicată? mă întreabă Ianus atunci când înregistrarea se termină.

— Poftim?

— A spus: „Asta îți este dedicată ție.” Cui?

— A! am răspuns eu uimită pentru o secundă. Mie, evident. Mi-a fost dedicată mie.

Capitolul 68

Trupul lui Sebastian Pius nu a avut somn în acea noapte.

Obișnuiam să sar dintr-un trup într-altul, noapte de noapte, fără să dorm. Și chiar dacă trupul meu era proaspăt ca o floare de mai, totuși eu eram obosit. Singura concluzie pe care o pot trage de aici este că mintea – indiferent de ce înțeles bizar al acestei noțiuni este aplicat în cazul meu – are nevoie de somn ca oricare fibră musculară, nerv sau celulă țintă pentru hormoni.

Coborând să iau micul dejun ca o reacție stupidă condiționată de faptul că era dimineață și asta făceai când veneau zorile, nu am fost foarte surprinsă să constat că Ianus nu era acolo. Nu am primit niciun răspuns atunci când am bătut la ușa dormitorului ei, iar recepționerul mi-a spus mormăind:

— Da, a părăsit hotelul azi-dimineață și v-a lăsat asta.

O bucată galbenă de hârtie de la hotel, pe care un scris de mână – ca de copil judecând după cât de mari erau mâzgălite literele – mă informa: „Am ieșit. Cină, Saint-Guillaume, strada Rue de la Garde 53, la 5 p.m.? xx”.

Cină și o sărutare.

— Unde se află Saint-Guillaume? am întrebat eu frântă de oboseală.

Recepționerul a căutat localitatea pe hartă.

— Aveți mașină? m-a întrebat el.

— Nu, am spus eu oftând. Dar sunt sigură că o să găsesc pe cineva să mă ducă acolo.

—×—

Este periculos să abandonezi un trup.

Dacă nu poți identifica momentul în care se realizează transferul însuși, încearcă cealaltă alternativă. Găsește-l pe pacientul care a intrat în spital, amnezic și speriat, și întreabă-l care este ultimul lucru pe care și-l amintește. Și cine a fost ultima persoană pe care a atins-o.

Pentru situațiile în care este necesar să abandonezi un

trup fără să generezi acel întreg șir de simptome care vor atrage atenția, recomand folosirea unor doze semnificative de droguri cu efect psihedelic.

Poți să spui ce vrei despre francezi, dar chiar știu cum să-și aprovizioneze farmaciile.

Am făcut o plimbare lejeră prin oraș, oprindu-mă din loc în loc să cumpăr o pastilă de aici, un calmant de colo, până ce geanta mea atârna greu, plină cu medicamente dubioase. Am vizitat catedrala, am mai citit ceva dintr-o carte şi am reușit să mă abțin să modific conținutul stocat pe iPod-ul lui Sebastian. Am cumpărat o hartă a zonei în care mă aflam și o sticlă cu apă. Le-am pus pe amândouă într-o pungă maro din hârtie și m-am așezat pe o bancă aflată în fața camerei de gardă a spitalului universitar.

Cum începuse să plouă, bătând într-o parte dinspre mare, mi-am băgat mâna în geantă, am scos un pumn zdravăn de pastile și le-am dat drumul pe gât într-un delir dulce. Am așteptat zece minute, m-am ridicat și mi-am lăsat harta sub bancă. Surprinsă de cât de îndărătnice îmi erau picioarele și de cât de tare îmi venea să râd, m-am împleticit către camera de gardă.

Recepționera de la primiri urgențe avea o față menită să descurajeze stările de rău. Mai bine o boală cronică, păreau să propună ridurile din jurul ochilor ei, decât să faci cunoștință cu aptitudinile de îngrijire a pacientului care urmau să fie demonstrate. M-am îndreptat spre biroul recepționerei zâmbind larg și am lăsat să-mi cadă pastilele pe podea.

— Bună, am spus eu. Sunt foarte, foarte intoxicat. Pot să te iau de mână?

Este neplăcut să sari dintr-un trup treaz într-unul beat.

Dar să sari dintr-un trup amețit de droguri într-unul curat este, cred, o încercare și mai grea.

N-am avut încotro.

Cincisprezece minute mai târziu – dintre care zece petrecute în toaleta femeilor reamintindu-mi că starea mea de greață era un răspuns mai degrabă psihologic decât fiziologic – eram un asistent medical cu spatele drept,

îmbrăcat în pantaloni scurți și cu un set de chei de la mașină în buzunar. Mi-am găsit mașina după alte cinci minute în care m-am învârtit în parcare cu cheile în mână, atentă să observ vreun far aprins sau luminile de poziție. Am zăbovit atât cât să-mi deconectez telefonul mobil și să-mi recuperez harta de sub bancă, după care am intrat în mașina care mirosea perfect a mine și m-am îndreptat spre nord, către Saint-Guillaume.

Capitolul 69

Mai demult, în Milano, eram o femeie cu chip frumos și sprâncene groase care întotdeauna părea să critice prostia pe care o vedea în jur. Aveam un Mini galben, iar atunci când m-am așezat la volanul mașinii pentru prima dată, am fost uimită să constat cât de înaltă era tetiera, cât de aproape erau frânele și cum mi se loveau genunchii de volan. Scaunul era împins în față și mă apăsa ca pe un pilot de raliuri. După nici două minute în trafic am fost nevoită să opresc, să reglez toate componentele și toate oglinzile. După ce mi-am asigurat confortul și siguranța, am petrecut patru zile formidabile participând la cele mai rafinate evenimente din oraș, până când în cele din urmă un tânăr fermecător, îmbrăcat în costum, s-a apropiat de mine și m-a salutat. Abia după ce am început să-i fac avansuri am descoperit că acel gentleman necunoscut mie era de fapt fratele meu și se arăta uluit de comportamentul meu.

Întrucâtva jenată, m-am mutat imediat în alt trup, iar gazda mea, se pare, și-a continuat viața de zi cu zi de parcă nici nu i-ar fi păsat de timpul pe care i-l furasem. Până când a încercat să-și conducă autovehiculul, cu care a intrat aproape instantaneu într-o mașină de poliție și a fost dusă țipând mai întâi la spital și apoi în fața judecătorului.

Remarcabile obiceiurile pe care oamenii le consideră normale.

—×—

Mă îndrept spre nord în timp ce ploaia se întețește transformându-se într-o foiță strălucitoare proiectată pe parbrizul meu, iar drumul se preschimbă într-o peliculă șiroitoare de apă, orizontul devine negru, munții dispar în spatele cerului înghețat și eu mă gândesc la Galileo.

Capitolul 70

Saint-Guillaume.

Nu mai fusesem niciodată în acel loc; mă îndoiesc că voi mai merge acolo vreodată.

Becurile prinse pe suporturile lor de fier de-a lungul străzilor care urcau abrupt semănau cu niște balonașe roz atârnate în ploaia torențială.

Un singur magazin era deschis la poalele dealului, iar balconul lui din spate se proiecta deasupra unui râu bolovănos și agitat. Străzile erau pustii și doar din loc în loc, în cadrul ușilor, se ivea silueta vreunei persoane ieșite să fumeze. A fost dificil să parchez și aproape imposibil să-mi croiesc drum prin ploaie, să urc scările și drumurile spiralate. M-am ghemuit sub bolta unei biserici și priveam în întuneric încercând să identific strada Rue de la Garde. În cele din urmă, o doamnă în vârstă, care își abandonase umbrela dovedită nefolositoare în fața potopului care lovea dintr-o parte, m-a direcționat înapoi în josul dealului, pe lângă o brutărie cu obloanele zăvorâte și duba cu care se făceau livrările și care stătea parcată peste noapte pe trotuar. Am alunecat, apoi mi-am luat grăbit avânt, cu haina pusă peste cap, încercând să găsesc localul de la numărul 53. Lumina caldă răzbătea dinăuntru prin ferestrele închise cu obloanele ridicate; am bătut în ușă și am așteptat să mi se deschidă.

— E deschis! s-a auzit vocea unui bărbat.

Am apăsat pe clanță, iar ușa din lemn s-a deschis hârșâind pe podeaua din granit. În încăperea joasă ardea un foc cu lemne și mirosea greu a ceapă călită. M-am uitat după un indiciu că mă aflam într-un restaurant, dar n-am găsit niciunul. În schimb, am văzut o masă frumos aranjată pentru cină, cu față de masă din dantelă albă, apretată, și o lumânare aprinsă așezată în mijloc, într-o sticlă goală. O ușă deschisă – un trapezoid strâmb într-un toc deformat – dădea spre încăperea de unde venea miros de mâncare și

de vin. Din camera aceea luminoasă și caldă s-a auzit din nou vocea bărbatului.

— Tu ești?

— Greta? am întrebat eu.

— Am abandonat-o. Sper că nu te deranjează.

M-am apropiat de foc și mi-am scuturat haina îmbibată de ploaie, apoi am analizat farfuriile curate, aranjate cu grijă într-un dulap de pe perete, crucifixul de lângă raftul cu cărți și fotografia de familie cu copii și animale de companie, așezată pe o masă rotundă de lângă fereastră.

— Ianus, ce se întâmplă? am întrebat eu.

— Pregătesc cina, mi-a răspuns bărbatul. Acum câteva luni am venit aici în vacanță și mi-am adus brusc aminte de acest loc. Mi-am zis că e perfect, absolut perfect. Ascunzătoarea ideală.

Mi-am scos pantofii și am simțit cum mi se scurgea apa din șosete în timp ce îmi mișcam degetele de la picioare pe pardoseala de piatră din fața focului. Din bucătărie s-a auzit dintr-odată o sfârâitură urmată de un nor de abur. M-am apropiat timid de bucătărie și m-am rezemat de tocul ușii. Îl priveam pe Ianus.

Era un bărbat înalt și avea gâtul și umerii încovoiați. Încheieturile mâinilor îi erau strânse în manșetele cămășii negre cu care era îmbrăcat. Pantalonii lungi negri se terminau cu niște papuci mari din blană. Ianus așeza într-o tavă carnea de porc marinată în vin, în timp ce cartofii fierbeau într-o parte.

— Poți să-mi dai aia? mi-a zis el întinzându-și mâna spre o sticlă cu vin deschisă.

I-am dat sticla fără să spun nimic. Degetele care au apucat-o erau roșii și galbene. Roșii dedesubt, galbene deasupra, acolo unde țesutul s-a vindecat lăsând șănțulețe și adâncituri.

— Mulțumesc.

Bărbatul a turnat vin în tigaia care sfârâia și apoi a gustat lacom din mâncare.

— Nu-i așa că e grozav locul ăsta? m-a întrebat Ianus. Întotdeauna mi-am dorit să mă retrag într-un sătuc în

munți.

— Să te retragi din calea cui?

— Nu știu. Din calea a orice. De fapt, am mai încercat de câteva ori asta, dar m-am plictisit. Politică, politică și iar politică. Știi cât e de greu să organizezi un târg de patiserie în sat?

— Nu chiar, am răspuns eu.

— E un coșmar! a exclamat Ianus. Cineva întotdeauna vrea să fie lider.

Am luat sticla și am mirosit vinul.

— Te superi dacă… am zis eu încet.

— Servește-te.

Mâna îmi tremura în timp ce îmi turnam vin în pahar. Nu puteam găsi niciun motiv fiziologic satisfăcător care să explice acest tremurat.

Cu paharul în mână, m-am întors spre Ianus și l-am privit în ochi. Nu avea decât unul. Celălalt fusese îndepărtat cu mult timp în urmă sau fusese acoperit cu bucata de țesut zigzagat care îi traversa fața și gâtul, șerpuind în jos, sub gulerul cămășii. Probabil că fusese un ochi frumos, albastru ca cerul, pierdut acum sub carnea scrijelită cu bestialitate care era chipul lui Ianus. Simțindu-mi privirea, și-a ridicat ochii de la tigaie și s-a uitat la mine scurt, apoi a zâmbit și a continuat să gătească.

Răsuceam piciorul paharului între degete, înainte și înapoi.

— Ce avem la cină?

— Friptură de porc, paprica, vin roșu, fasole cu bob alb, cartofi natur, varză kale și un desert surpriză.

— Nu știu dacă mai sunt în stare să fac față surprizelor.

— Ești puternică, Kepler. O să fii în regulă.

Ploaia lovea zgomotos în geamul subțire și denivelat al ferestrei, dincolo de care se vedea noaptea.

— Unde ai lăsat-o pe Greta?

— În trenul spre Narbonne, mi-a răspuns Ianus.

— Foarte bine.

— Mă gândeam eu c-o să-ți placă ideea mea. Mi-a luat ceva timp să ajung aici, dar am ajuns fără complicații.

Unde l-ai lăsat pe… tipul ăla?

— La spital.

— Și tu ce ești, cumva…

— Asistent medical. Şi tu?

— Marcel… nu mai știu cum. Un fel de ascet.

— Înțeleg. Chimic sau fizic?

— Un incendiu, a zis el ridicând din umeri. Am grefe de piele, iar în spate am implanturi de expandare tisulară, dacă ai auzit de așa ceva. Implanturile sunt umplute cu ser fiziologic și în decurs de câteva luni pielea se întinde și crește în jurul implanturilor până când noul țesut este suficient de mare pentru a fi tăiat și aplicat într-o altă zonă, mai interesantă. E ceva fascinant, să știi.

— Cum de știi toate astea?

— Am stat prin spitale.

Ianus a bătut cu lingura de marginea tigăii, care a scos un sunet metalic.

— Amestecă în asta, te rog.

M-am conformat.

— Deci, dacă ești încă la stadiul de aplicat grefe, înseamnă că arsurile sunt destul de recente, am spus eu.

— Cam așa ceva.

— Ai dureri mari?

— Am morfină în dormitor, a zis Ianus.

— Ai luat?

— Nu.

— Vrei să-ți aduc?

— Nu.

— Vrei să-ți aduc pe cineva?

— Nu.

Cartofii se ridicau și se lăsau în timp ce eu amestecam în vas.

Ianus a bătut autoritar din palmele acoperite de cicatrice. Degetul mic de la mâna dreaptă îi fusese amputat, la fel și degetul mare. La acea mână îi mai rămăseseră trei degete, care păreau prea lungi, prea mari în comparație cu cioturile celorlalte două.

— Cina e servită, a anunțat Ianus.

Am cărat farfuriile în sufragerie. Ianus gătise în exces. Friptura de porc era fragedă, cartofii erau moi, varza avea gust de piper, iar sosul era așa de bun că-ți venea să lingi farfuria. L-am întrebat unde a învățat să gătească așa de bine.

Mi-a răspuns că l-a învățat soția lui.

Soția ta?

Da, a răspuns Ianus. Soția mea, Paula. Femeia cu care m-am căsătorit.

Ceasul vechi de lângă șemineu măsura secundele în timp ce Ianus desprindea resturile de sos și cartofi de pe marginea farfuriei cu vârful pe jumătate topit al unui deget.

L-am întrebat dacă și-a mai văzut soția de atunci. Ai mai văzut-o pe Paula Morgan, femeia cu care te-ai căsătorit?

A murit.

A murit?

A murit. Michael Morgan a supraviețuit, iar Paula Morgan a murit. Poate că nu a putut să îndure pierderea bărbatului pe care îl iubea. Bărbatul care devenise un copil de douăzeci și unu de ani și urla captiv în trupul unui bătrân. Poate că artrita era mai mult decât artrită. Poate că obosise. Poate că pur și simplu se săturase. Cine poate spune ce se întâmplă în viața oamenilor simpli?

Marcel și-a trecut degetul de-a lungul marginii farfuriei după o altă picătură de sos. Limba care l-a lins mi s-a părut șocant de întreagă, de rozalie și de nevătămată. Buza de jos a lui Marcel atârna, iar o secțiune din ea era mai groasă decât cealaltă, de parcă un șoarece i-o rosese în timpul somnului.

Ai spus că ai stat prin spitale.

Da, așa este.

Am vorbit cu Osako în Paris.

Am adorat-o pe Osako, a zis Ianus. Osako avea degete frumoase.

A spus că are niște chisturi.

Da. Asta chiar a fost o problemă.

Şi în Miami…

O să vorbim doar despre trecut, Kepler?

…gazda ta de pe *Fairview Royale* din Miami. Nu avea păr și am crezut că e o chestiune legată de modă, dar dacă mă gândesc mai bine, femeia nu avea nici sprâncene. Și cum rămâne cu Greta? O alegere interesantă. O gazdă mai bătrână decât inhibatul de Adonis și toată cantitatea aia de machiaj pe un trup atât de fragil…

Ianus lingea sosul de pe marginea farfuriei.

Uneori e bine să experimentezi lucruri noi.

— Ianus, e ceva ce ai vrea să-mi mărturisești? l-am întrebat eu lăsându-mi jos furculița și îndesându-mi mâinile în poală.

— Firește, draga mea. Sunt pe moarte.

— Și cum merg lucrurile?

— Bine. Foarte bine. Știi, cred că e cel mai grozav lucru pe care l-am făcut în ultima vreme.

— Însă nu ai dus niciodată lucrurile până la capăt.

Ianus a inspirat ușor.

— Nu încă.

— Chisturile lui Osako erau mai mult decât un inconvenient.

— Da.

— Dar ai fugit. Monsieur Petrain avea un posterior adorabil. Dacă ai fi vrut să te arunci de pe un acoperiș, sunt sigur că ți-ai fi găsit pe cineva cu vreo boală în stadiu terminal… Care ar fi fost în stare să sară.

— Tu ai încercat vreodată? Ai stat pe marginea prăpastiei, ți-ai contemplat căderea, ai știut că nu așa trebuie să se petreacă lucrurile? m-a întrebat Ianus.

— Eu nu mă grăbesc să mor.

— Nu încă.

— Din câte văd eu, știi ce ai de făcut, dar îți lipsește hotărârea.

— Kepler…

— Mă numesc Samir.

Ianus ținea paharul cu vin de picior și îl clătina înainte și înapoi între degetele de la mâna stângă. Greta făcuse același lucru atunci când am mâncat gâscă în Montpellier.

A durat o secundă să-mi dau seama că gestul nu trebuia să mă surprindă.

— L-ai studiat temeinic pe Samir, nu-i așa? m-a întrebat Ianus.

— Nu chiar.

— Cam neatent pentru un agent de bunuri corporale. M-am întrebat întotdeauna de ce te-ai băgat în genul ăla de activitate. Evident că nu pentru bani sau pentru gazde – ai fi putut să faci rost de ambele altfel. Ai făcut-o din curiozitate?

— Ceva de genul.

Era greu să-mi iau ochii de la paharul care se rotea, iar și iar, între degetele lui Ianus. Am continuat să vorbesc ca să-mi distrag atenția de la el.

— E mai ușor să trăiești într-un trup dacă îi cunoști prietenii. Discernământul este primul pas spre alegerea unui trup, unul pe care noi îl omitem cu desăvârșire de cele mai multe ori. Poate că… există și un anumit grad de intimitate. Să zicem că decid să devin chirurg neurolog. Nu mă interesează să deschid țestele oamenilor, nu acesta este scopul unui „chirurg neurolog”. În schimb, vreau să fiu admirat de semenii mei, să fiu iubit de studenți, iar noii mei prieteni să fie uluiți de cât de priceput sunt. Îmi iubesc mama? Zâmbetul meu este natural sau forțat? Port indispensabili cu buline purpurii pe sub pantalonii mei lejeri de culoare maro? Mă uit la oameni în același fel în care un arhitect s-ar uita la o casă impresionantă. Este o cocioabă care se macină pe margini… este un palat care așteaptă să fie locuit… aici este o căsuță plină de resentimente amare și adevăruri spuse doar pe jumătate; aici este o casă strivită de cele care se lipesc de ea. Le urmăresc filmele, le simt hainele pe piele, le miros săpunurile – e ceva fermecător în felul în care un necunoscut își alege săpunul. Există un soi de intimitate care se naște din acel tip de cunoaștere, iar din poziția noastră putem să privim cu un fel de indiferență care nu trebuie să ia în considerare păcatele altora. În plus, acea indiferență nu are un trecut care s-o facă oarbă la minunile

care i se deschid în cale. Un agent de bunuri corporale privește oamenii în toată splendoarea și complexitatea lor și le trăiește viața, iar dacă privești îndeajuns de mult și de atent, poate pentru o secundă poți să simți cum este. Cum ar fi să fii… nu doar un trup, ci *persoana* respectivă. Întreaga ființă, până în adâncul sufletului.

Ianus încă își ținea paharul între degete și mă privea fix în față. În cele din urmă a zis:

— Nu ai fost tentată niciodată să încerci să trăiești viaţa cuiva? Să stai zece ani, douăzeci, să-ți iei o gazdă pe termen lung?

— N-aș reuși niciodată să merg până la capăt.

— De ce nu?

— Pentru că a fost dificil.

În încăpere s-a așternut tăcerea. Nu se auzeau decât ticăitul ceasului și ploaia. Apoi Ianus a spus cu o notă de precauție în glas:

— Kepler…

— Nu-mi spune așa.

— Dar este numele tău.

— E un dosar.

— Ești tu.

— Sunt Samir Chayet.

— Ba nu, nu ești.

— Așa spune permisul meu de conducere.

— Nu, nu ești!

Ianus a lovit cu pumnul în masă, iar tacâmurile s-au zgâlțâit. Mi-am prins paharul înainte să cadă. Mi-am ridicat privirea și am văzut ochiul strălucitor al lui Marcel săgetându-mă.

— Cine este Samir Chayet? m-a întrebat el printre dinți. Cine e? E amuzant? E sever, e comic, e inteligent, e un amant perfect, un dansator într-o sală de bal, un brutar care face plăcinte cam suspecte? Cine naiba e Samir Chayet pentru tine? Cine dracu’ ești tu, parazit ratat ce ești, să-l dezonorezi luându-i numele?

Îmi țineam mâna apăsată pe partea de jos a piciorului paharului și-l așteptam pe Ianus să continue. Dar el a

expirat și trupul i s-a zguduit, și nu doar de la efort. Și-a închis ochiul pe jumătate și s-a prins cu degetele de marginea mesei, după care a inspirat din nou, ușor și prelung.

— Te *disprețuiesc,* mi-a zis el în cele din urmă, iar cuvintele i-au șuierat tremurătoare printre dinții încleștați.

— Nu face nimic. Nici eu nu pot să spun că sunt înamorată de tine.

Ianus a izbucnit în râs, care s-a dizolvat aproape instantaneu într-un acces de durere.

— Lasă-mă să-ți aduc niște morfină, am spus eu. Pot sa…

— Nu.

— Dar te doare.

— Sunt în regulă. E… bine.

— Cum poate să fie bine când te doare?

— Lasă dracului nenorocita de morfină! a urlat el, făcându-mă să tresar.

Ianus a expirat, apoi a tras aer în piept și s-a calmat. Cu fața întoarsă spre nimic anume, a murmurat:

— Ce știi tu despre Samir Chayet?

— De ce?

— Spune-mi ce știi.

— Ce se petrece aici?

— Kepler – Samir – n-are importanță. Spune-mi.

— Păi… nu știu multe. Sunt asistent la spitalul universitar. Îmi încheiam tura şi aveam cheile de la mașină în mână. Aveam nevoie de o mașină. Are un trup confortabil. A fost o achiziție de moment, nimic mai mult. Marcel…

— Numele meu e Ianus.

— E un nume ridicol.

— Chiar așa? a zis el încet. Mie îmi place. Cred că are… greutate. Durabilitate și putere.

— Ianus, ce dracului se petrece aici? am întrebat eu strângând cu mâinile marginea mesei.

Ianus și-a deschis ochiul, dar pe chipul lui descompus și în privirea goală nu se citea nici ură, nici răzbunare, ci pur și simplu resemnare rece.

— Galileo e pe drum.

Trupul meu a înghețat. Nu mai respiram, nu mai scoteam niciun sunet, niciun răspuns.

— Am sunat-o pe Osako – și ea fusese un trup convenabil. Am sunat-o, i-am spus că mă cheamă Ianus, că-mi pare rău, că-i doresc tot binele, că aveam niște bani puși deoparte pe care putea să-i ia dacă dorea; eu nu mai aveam nevoie de ei. A început să plângă și a închis. Dar cred că a plâns suficient de mult timp.

— Suficient de mult timp pentru ce?

Ianus nu mi-a răspuns. Eu eram în picioare și nici nu-mi dădeam seama când mă ridicasem.

— Suficient de mult timp pentru ce?

Un suspin, o întindere, o urmă de durere.

— Pentru ca Aquarius să detecteze telefonul, a răspuns Ianus. Suficient de mult timp ca să facă asta, bănuiesc.

— Când?

— Cred că… acum trei ore, a zis bărbatul ca și când ar fi ales o cifră la întâmplare.

— Mi-ai… vorbele mi s-au opintit pe limbă.

— Dacă ți-am menționat numele? Nu. Dar ar fi prea târziu acum să încerci să fugi; n-ai face decât să atragi atenția asupra ta. Așa că întrebarea este cât de bine îl cunoști pe Samir Chayet.

— De ce ai făcut asta? De ce?

— Kepler, ești un negustor de sclavi, mi-a zis Ianus de parcă ar fi fost un tată nemulțumit de rezultatele mele școlare. Ești un criminal. Furi vieți. Dar ce-am făcut nici măcar nu are legătură cu tine. Sunt prea important în ochii mei ca să mă ocup de răzbunări mărunte pe o cunoștință atât de nesemnificativă cum ești tu. Ceea ce trebuie să înțelegi tu este că, indiferent cât de mult te disprețuiesc pe tine, mult mai mult – de mii de ori mai mult – mă simt dezgustat de mine. Sunt de-a dreptul respingător. Luxul de a beneficia de niște criminali înarmați, pregătiți să facă acel lucru pe care doream cu atâta ardoare să-l fac singur, dar pentru care mi-a lipsit curajul, este, mi se pare, un privilegiu atât de rar, încât nu îndrăznesc să-l ratez.

De afară se auzea sunetul ploii.

Stăteam în picioare, cu mâinile prinse de spătarul unui scaun mic de lemn și cu degetele atât de puternic încleștate, încât încheieturile îmi deveniseră albe. Ianus a rotit paharul cu ultimele picături de vin și le-a dat pe gât. Privirea îi fugea prin cameră fără să se fixeze pe ceva anume. Apoi și-a ridicat ochii în tavan și s-a pierdut într-o altă dimensiune.

Cuvintele ieșeau la suprafață și se scufundau ca legumele într-un vas care clocotește, însă n-am spus nimic.

O cacealma.

O glumă.

O festă jucată de o fantomă obosită și bătrână, prea înăcrită și prea cinică să-și amintească faptul că sub fiecare pereche de ochi care îl privește, există și o minte care analizează.

Mă uitam la Ianus, iar el, simțindu-mă, mi-a întors privirea. Nu-i păsa dacă supraviețuiesc și nu-i păsa dacă el va muri. Şi nu mințea.

M-am mișcat din loc.

M-am îndreptat în partea cealaltă a camerei, către o ușă scundă din lemn; mi-am aplecat capul și am intrat în toaleta micuță, cu tavan înclinat. În oglinda de deasupra chiuvetei am început să examinez chipul lui Samir Chayet. Îi purtam trupul de mai bine de patru ore și nu-l privisem niciodată. Am cam patruzeci de ani. Am părul negru și drept, tăiat scurt, iar barba îmi este și ea tunsă – nu extraordinar, dar cu o foarfecă bună – și cel mai probabil mi-am tuns-o singur. Am pielea de culoarea ulmului nisipiu, iar numele meu ar putea fi franțuzesc sau islamic. Aș putea fi algerian. Și apoi ce? Mama, tata, locul nașterii, limba, religia? Mi-am dus mâna la gât să văd dacă găsesc vreun crucifix – nimic –, mi-am inspectat degetele, nu aveam inele. M-am controlat în buzunare după portofel și telefon. Îmi închisesem telefonul atunci când preluasem trupul lui Samir; nu e bine să fii disponibil și să te faci de râs. L-am deschis din nou și am început să caut prin portofel. Aveam cincizeci de euro bani lichizi, două carduri

de debit deschise la aceeași bancă, o carte de identitate care îmi dezvăluia ceea ce știam deja – Samir Chayet, asistent cu calificare superioară. Cu ce se ocupă un asistent cu calificare superioară? Știusem cândva, mai demult, când eram studentă la medicină în San Francisco, când eram tânără și-mi făceam unghiile de la picioare cu ojă. Vremurile s-au schimbat. Am părăsit acele unghii atunci când m-am săturat de bolile pacienților, iar acum Samir Chayet are noi jucării cu care să se joace, noi reguli de învățat, iar mie îmi sunt străine toate.

Ianus se auzea mișcându-se în camera de alături. Trei ore reprezintă o grămadă de timp pentru niște oameni înarmați și cu acces la vreun elicopter. La bucătărie se auzea apa curgând: Ianus spăla vasele.

— Știi că probabil sunt deja aici, da? a strigat el.

Foarte de ajutor.

Conținutul portofelului meu. Cărțile de credit sunt periculoase – era suficient să mă întrebe codul PIN și să mă prindă imediat dacă îl greșeam. Un permis la bibliotecă, mai multe carduri de loialitate, carnetul de membru sindical, o chitanță de la un teren de golf.

Cine este acest bărbat, Samir Chayet?

Mă privesc în oglindă și îmi trec degetele peste barbă, peste păr, până la marginea manșetei. Mă uit în ochii căprui și rotunzi care în copilărie au implorat că mai vor și nu au fost niciodată refuzați. Îmi pipăi abdomenul. Puțin cam lăsat, dar nu atât încât să mă simt jenat. Când îmi ridic sprâncenele am senzația că mi se ridică tot scalpul; când mă încrunt am impresia că pot să îmi ating nasul cu fruntea. Am ridicat capacul bazinului de la toaletă, mi-am aruncat portofelul și telefonul acolo și am pus capacul la loc.

În acest moment, întrebarea legată de cine este Samir nu este la fel de importantă ca cea legată de cine *pare* să fie Samir.

— Ești pregătită pentru budincă? s-a auzit vocea lui Ianus din bucătărie.

M-am mai privit o secundă în oglindă și apoi am stins

lumina.

— Din ce e făcută? am întrebat eu pășind în bucătărie, dar acum cuvintele mele erau rostite în araba vorbită în regiunea Magreb – ușor de pronunțat, dar greu structurat.

Ianus era la chiuvetă, iar mâinile ofilite îi erau acoperite cu o pereche de mănuși galbene din cauciuc. Pe cămașă îi atârna spumă sărită de pe vase. Și-a ridicat sprâncenele la auzul vocii mele și mi-a răspuns în aceeași limbă, dar cu accent estic.

— Cremă de caramel cu sirop de zmeură și vanilie. Făcută de cineva într-un supermarket.

— Sună minunat. Vrei să șterg vasele?

O urmă de uimire i s-a citit în colțul gurii.

— Dacă nu te deranjează.

Am luat un prosopel de vase din cârligul aflat lângă umărul lui Ianus și am început să șterg vasele metodic.

— Ai încercat să faci vreodată cremă de caramel – tu cu mâna ta adică? l-am întrebat pe Ianus, testându-mi cuvintele pe măsură ce le articulam, amintindu-mi forma acestora, devenind tot mai entuziasmată.

— Mai demult. Când eram casnică în Buenos Aires. Dar s-a prăbușit în tavă, arăta ca o banană vomitată.

— Se întâmplă mai mereu.

— Ai fost bucătar?

— Am fost cândva, pentru scurt timp.

— Erai pricepută?

— Foloseam prea mult ardei iute. Managerii restaurantului au fost dezamăgiți de faptul că nu urmam rețetele pentru care fusesem aclamat. Le-am spus că felul acela de mâncare avea gust anost, iar porțiile erau mici. Mi-au spus să-mi schimb stilul sau să-mi caut altă slujbă. Mi-am schimbat și stilul și mi-am găsit și altă slujbă.

— Mi se pare nesatisfăcător.

— Voiam să testez o ipoteză.

— Ce ipoteză?

— Aceea că papilele unui bucătar puteau distinge mai bine gusturile – biologic vorbind, adică exista ceva chimic în capacitatea lui de a percepe mult mai intens gusturile –

decât oricare alt om.

— Și? m-a întrebat Ianus cu o voce în care se ghicea curiozitatea, iar mâna care ținea buretele de vase s-a oprit pentru o secundă din frecat.

— Să fiu a naibii dacă mi-am putut da seama pentru ce atâta agitație. Am fost în trupurile celor mai talentați muzicieni ai timpurilor noastre și tot nu pot să înțeleg ce este așa sublim la Mahler. Am purtat trupurile unor dansatori celebri și cu siguranță mușchii îmi erau suficient de flexibili cât să stau într-un picior și, fără niciun efort, să-mi bag în gură degetul mare de la celălalt picior, și totuși…

— Şi totuși?

— Am fost obligată să recunosc faptul că, deși trupul era lucrat până la perfecțiune, fără încrederea pe care ți-o dă experiența, nu puteam să înțeleg calitățile pentru care era adorat. Am fost foarte dezamăgită în ziua în care mi-am dat seama că plămânii unei soprane și picioarele unei balerine nu erau suficiente să atingi perfecțiunea formei.

— Nu voiai să muncești din greu.

— Nimeni nu vrea să muncească din greu. Cred că-mi lipsea motivația.

Trebăluiam în tăcere, în timp ce în camera alăturată ardea focul. Într-un târziu, Ianus a zis:

— Îmi imaginez că fuga n-ar da prea bine.

— Poftim?

— Dacă sunt deja aici.

— A, da! Dacă aș fugi, le-aș da de gândit.

— Deci, o să mergi la cacealma? m-a întrebat Ianus. O să te dai drept o persoană normală?

— Ăsta e planul.

— Și crezi că te ajută ștersul vaselor?

— Cred că cei din specia noastră n-au lucrat niciodată împreună. Cred că suntem singuri. Cred că vrem să avem prieteni, avem nevoie de… prietenia cuiva, mai mult decât de compania lor. Cred că toată lumea se teme, dar teama este și mai mare când ești singur. Ar trebui să mâncăm budinca.

— O să-ți placă.

Am pus ultima farfurie pe suportul de vase și m-am întors în sufragerie, în timp ce Ianus golea frigiderul de tratațiile lui dulci. Mi-a așezat în față, invitându-mă parcă să le admir, două farfurii albe cu budincă, peste care era turnat un sirop roșu-violet. Lângă farfurii erau două lingurițe de argint. Am luat un vârf de linguriță din budincă și m-am arătat discret impresionată. Ianus stătea în fața mea. Nu se atinsese de budincă.

— Ai… a încercat el să zică într-un final.

Am mai luat o linguriță din prăjitură.

— Ai putea să… a continuat Ianus încercând să-și reia ideea, cu vocea tremurând.

S-a oprit. A inspirat ușor, apoi a expirat prelung.

— Cred că vreau niște morfină, te rog, a zis el în cele din urmă.

Mi-am lăsat lingurița jos și m-am lăsat pe spate, în scaun.

— Nu.

— Nu?

— Nu. Dacă vrei să mori, n-ai decât. Vrei să ai pe cineva lângă tine care să-ți dea puterea să faci acest lucru, vrei un public pentru marele tău moment – foarte bine. Vrei să oprești durerea, asta e o cu totul altă poveste.

Oasele degetelor i se vedeau albe sub roșeața aspră a încheieturilor. Zâmbea larg, iar ochii i se îngustaseră.

— Cât crezi că mai ai de trăit, Samir?

— Mi-ai răpit capacitatea de-a răspunde la această întrebare. Noi doi obișnuim să facem asta. Ești un bucătar foarte priceput.

— Am muncit din greu pentru asta. Nu ești…

Abia articulase cuvintele, iar sunetele îi erau suspendate în aer atunci când s-au stins luminile.

Nu se auzise sunetul caracteristic declanșării întrerupătorului automat, pocnetul siguranțelor sărite. Fusese lumină, apoi nu mai era. Eu și Ianus stăteam împreună la masă – două umbre în fața focului portocaliu care ardea în sobă. Se auzeau ploaia răpăind în geam și robinetul care picura pic-pic în chiuveta din bucătărie, în

care mai era încă spumă de la vase și care mirosea chimic a lămâie. M-am uitat către umbra lui Ianus, cu spatele lui drept, cu gâtul lung și cu mâinile prinse de-a lungul marginii mesei.

Așteptam.

— Samir?

— Da.

Îi tremura vocea, iar mâinile i s-au lovit de masă.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că n-ai fugit.

— Cum spuneam, ar fi fost previzibil.

De dincolo de ușă s-a auzit zgomotul înfundat al unor bocanci, iar dincolo de fereastră s-a văzut tremurul unei umbre. Mă gândeam cum apa de pe încălțările lor va distruge covoarele. Mi-am împins farfuria de pe marginea mesei ca nu cumva să se verse ce mai rămăsese în ea.

— Samir?

Se bâlbâia și tensiunea i se simțea în glas, iar pe chipul devastat probabil îi curgeau lacrimi acide.

— Da, i-am răspuns eu.

— Succes.

Un obiect metalic a lovit și a spart geamul uneia dintre ferestre. Mi-am acoperit urechile cu mâinile, însă am putut auzi zgomotul grenadei neletale rostogolindu-se pe podea. M-am adăpostit sub masă, iar lumina grenadei care a explodat mi-a provocat o senzație de durere în zona occipitală. M-am ghemuit cu genunchii la gură și mi-am acoperit capul cu brațele atunci când ușa a fost smulsă din țâțâni, iar înăuntru au năvălit din toate părțile bărbați masivi, încălțați în bocanci grei și mari. Aveau pantalonii băgați în șosete și manșetele mânecilor prinse cu bandă izolatoare de mănuși. Prin țiuitul din urechi și prin vuietul din creier l-am auzit pe Ianus ridicându-se de pe scaun, deschizându-și larg brațele și proclamând într-o engleză veselă și răspicată.

— Iubesc la nebunie trupul ăsta!

Probabil că s-a mișcat atunci când a rostit cuvintele,

probabil că s-a repezit înainte și a încercat să prindă pe cineva, pentru că tirul de armă care a urmat – o ploaie de împușcături înăbușite – s-a prelungit mult după ce trupul lui Ianus a căzut la pământ. Mi-am deschis ochii pe jumătate și, în timp ce retina mea făcea eforturi să se obișnuiască cu întunericul în care se cufundase din nou încăperea, am văzut trupul găunos al lui Marcel cum lovește podeaua de partea cealaltă a mesei. Fiecare glonț tras îi lăsa în piept un crater. Unul dintre ele i-a trecut prin gât, altul i-a perforat mandibula, iar altul craniul. Chiar și după ce trupul s-a prăbușit, atacatorul a continuat să tragă și s-au auzit alte trei împușcături. Prin cămașa lui Marcel, din trupul perforat de gloanțe, țâșnea și se revărsa sângele roșu. După care s-a așternut liniștea și nu se mai auzea decât răpăitul picăturilor de ploaie.

Apoi, după cum era de așteptat, cineva și-a înfipt genunchiul în spatele meu și mi-a pus țeava pistolului la ceafă. Îi imploram să aibă milă de mine, în ceea ce speram să fie cel mai credibil accent arab din Magreb.

Capitolul 71

Grupurile criminale nu fac niciodată lucrurile pe jumătate.

Dacă puteai să declanșezi un întrerupător automat, de ce să nu tai un cablu de alimentare?

Dacă puteai să tai un cablu de alimentare, de ce să nu întrerupi toată alimentarea cu electricitate din oraș?

Ar fi foarte practic.

Stăteam ghemuită cu genunchii îndoiți la piept, iar mâinile legate cu cablu îmi amorțiseră. Priveam cum indivizii masivi și înarmați ridicau trupul ciuruit și însângerat al lui Marcel – care cine știe cine fusese – de pe podeaua îmbibată în lichid stacojiu a sufrageriei lui, cum îl bagă într-un sac mare și negru din plastic și îl duc afară. În timp ce unii făceau asta, colegii lor, toți înarmați cu pistoale cu amortizor, cu cagule pe cap prin care abia dacă li se vedeau ochii, stăteau deasupra mea țintindu-mi capul cu pistoalele. Din când în când îi imploram. Îi imploram să le fie milă de mine, să-mi spună ce se petrece și să mă lase în pace. Îi imploram în numele dragei și iubitei mele mame care nu avea să supraviețuiască fără mine. Îi imploram în numele visurilor mele încă neîmplinite. Îi imploram să mă lase în viață. Și toate acestea într-o limbă pe care ei nu o vorbeau.

Unsprezece oameni.

L-ar fi putut ucide pe Ianus cu mai puțini, dar erau unsprezece și îi puteai deosebi între ei doar după înălțime și după felul în care se mișcau. Au cercetat încăperile la lumina lanternei și au examinat desertul pe jumătate mâncat care zăcea pe masă și tacâmurile puse la uscat în bucătărie. M-au căutat în buzunare și, cum n-au găsit niciun act de identitate, au început să urle la mine într-o franceză cu accent parizian:

Cine ești? Cum te cheamă?

A trebuit să ghicesc cam cum ar suna franceza dacă ar fi

vorbită cu accent algerian și le-am răspuns:

Mă numesc Samir Chayet. Vă rog, nu mă ucideți.

Ce cauți aici Samir Chayet?

Am venit să-l vizitez pe Monsieur Marcel. Monsieur Marcel urma să mă ajute.

Urma să te ajute să faci ce?

Să-mi găsesc un loc de muncă. Era prieten cu vărul meu. Vă rog. Nu vorbesc franceza bine. Algerian, vedeți? Sunt algerian. Nu sunt de mult timp în țara voastră. Vă rog, lăsați-mă să plec. Sunteți poliția?

Nu erau poliția. Una dintre acele umbre întunecate, cu pielea bine ascunsă atingerii, s-a apropiat de o alta și i-a murmurat la ureche:

Ce se întâmplă aici? Cine e acest bărbat?

Pretinde că este Samir Chayet, algerian. Vorbește stricat franceza. Nu are acte de identitate, deci nu putem ști sigur cine e.

Niște ochi au coborât asupra mea și mi-au studiat chipul, după care o voce a spus:

O să-i ducă cineva dorul?

Încearcă să n-ai nicio reacție. Nu vorbesc franceza atât de bine încât să înțeleg o conversație legată de sfârșitul meu. Nu lăsa să se vadă că ți-e frică. Concentrează-te asupra problemei pe care o ai acum în față. Concentrează-te asupra nevinovăției tale.

Apoi s-a auzit o voce vorbind într-o franceză cu accent puternic, și chiar și sub acea barieră lingvistică am recunoscut glasul, iar în lumina focului din șemineu am identificat forma, statura și înălțimea acelui trup, care a zis:

— Nu putem rămâne aici. Ce facem, îl luăm cu noi?

Vocea îmi era cunoscută pentru că îmi aparținuse cândva. Era accentul aspru și reconfortant pe care îl folosisem ca să vorbesc în turcă, sârbă și germană, și pe care îl înăbușisem cu o șosetă îndesată în gura bărbatului pe care-l lăsasem legat cu cătușe de un calorifer în Zehlendorf. Totul se petrecuse cu mai multe trupuri în urmă, iar vocea îi aparținea lui Nathan Coyle – criminal,

asasin, fanatic și, foarte probabil, salvarea mea.

— Luați-l! a ordonat șeful lui Coyle.

Şi asta au făcut.

—×—

Cu mâinile legate și cu capul acoperit, stăteam pe bancheta din spate a unei camionete, într-un loc complet necunoscut, și mă rugam.

Trecuse foarte mult timp de când mă rugasem ultima oară.

Mă legănam și mormăiam imprecații în arabă, cu răsuflarea tăiată, adresându-le Preamilostivului, Atotștiutorului, Iertătorului și Atotputernicului, iar când am rămas în pană de clișee am început să bolborosesc și alte lucruri, până când în cele din urmă cineva aflat lângă mine a urlat:

— Faceți-l să tacă odată!

O mână protejată de mănușă mi-a tras punga de pe față, m-a apucat de bărbie și m-a smucit puternic. Mă holbam în ochii celui care mă privise din oglindă cu dispreț de atâtea ori și apoi am auzit o voce familiară zicând într-o franceză fluentă și sumară.

— Liniște! Dacă nu vrei să-ți închidem noi gura, înțelegi?

Pentru o secundă m-am simțit aproape rănită văzând că nu mă recunoaște, de parcă ar fi existat ceva în ochii mei, o pâlpâire a irisului sau o zvâcnire a pupilei care șoptea: „Bună, străine!”

— Vă rog, n-am făcut nimic rău, am spus eu încet.

Coyle mi-a tras din nou punga pe față.

—×—

Mașina a încetinit.

Ne-am oprit.

Niște mâini m-au împins afară din furgonetă. Nu vedeam nimic prin materialul cu care îmi era acoperită fața, nici măcar lumina lunii.

O voce a strigat: „Kestrel, ajută-mă!”

Niște mâini m-au apucat de brațe de ambele părți și m-au condus mai întâi pe asfalt, apoi pe pietriș și la urmă pe pământ, care o lua abrupt în jos. Poteca era denivelată, iar

picioarele îmi alunecau poticnindu-se în întuneric. De undeva de jos se distingea vuietul unui râu care curgea agitat, se auzeau trosnituri de crengi și zgomotul unui motor care se îndepărta. O pasăre al cărei somn fusese deranjat de musafirii nepoftiți țipa în întuneric. Noroiul s-a transformat în pietriș, în pietricele ude și rotunde și apoi în albie de râu, unde am fost împins în genunchi.

— Vă rog, nu-mi faceți rău! m-am lamentat eu în franceză, apoi în arabă, apoi din nou în franceză. Numele meu este Samir Chayet. Am o mamă, o soră. Vă rog, n-am făcut nimic rău!

Două trupuri – trei cel mult – se mișcau pe lângă mine. Mă aduseseră aici să mă ucidă.

— Vă rog, am suspinat eu, tremurând cu mâinile legate. Vă rog nu-mi faceți rău.

Este în regulă să faci pe tine în astfel de împrejurări. E doar o chestiune fizică.

S-a auzit clicul unei arme în apropierea capului meu. Nu așa plănuisem să se sfârșească lucrurile.

Ianus.

Îți place ce vezi?

— Galileo.

Cuvântul mi-a alunecat de pe buze ca o răsuflare în întuneric, iar în acel moment niște mâini m-au apucat de gât zgâlțâindu-mă și, deși nu-l puteam vedea, simțeam trupul lui Coyle lipit de al meu și mâinile care mă trăgeau violent în picioare.

— Ce-ai zis? m-a întrebat el printre dinți. Ce-ai zis?

— Dă-te la o parte! a mârâit un altul, șeful, bărbatul care, dacă ar fi să-mi dau cu părerea, urma să comită crima.

— Galileo!

Coyle mi-a tras de pe cap gluga care îmi acoperea fața și m-a privit în ochi. Mă zgâlțâia și urla:

— Ce știi despre Galileo?

Mi-am ridicat ochii și l-am privit direct în față.

— *Trăiește,* am spus eu încet, iar cuvintele mi-au alunecat de pe buze ca o răsuflare în noaptea răcoroasă.

S-a auzit zgomotul unei arme, sunetul înfundat al unui pistol cu amortizor. Am tresărit încercând să-mi dau seama unde intrase glonțul. Mâinile care mă țineau își slăbiră strânsoarea; am căzut în genunchi. La fel și Coyle. Fața lui se afla la doar trei centimetri de a mea; avea ochii larg deschiși, iar gura îi căpătase o expresie de uluire. M-am uitat în jos la trupul meu și n-am văzut nicio rană de glonț. M-am uitat la Coyle și am văzut ceva lucios pe geaca lui, o pată întunecată care se mărea în lumina lanternei, reflectată într-o nuanță stacojie.

În spatele meu se auzea zgomotul pașilor celui care trăsese. Se pare că era un singur bărbat și fusese trimis să ucidă două păsărele.

A privit dincolo de mine, fix în ochii lui Coyle.

— Regret, a zis el ridicându-și arma. Trebuie să îndeplinesc ordinele.

Deasupra, cerul se limpezise și era presărat cu mii de stele, care încadrau stâncile modelate de râul mic și agitat ce săpase defileul. În lumina zilei, canionul era probabil frumos: pietre negre spălate de ape argintii. La lumina lanternei montate pe țeava unei arme cu amortizor, nu era cel mai potrivit loc în care să mori.

Coyle se mișca. În întuneric nu i-am putut vedea degetele apucând arma, însă l-am simțit mișcându-se, am văzut lumina lanternei răsucindu-se și apoi am auzit *pac-pac* atunci când arma s-a descărcat. Pentru o secundă pământul s-a luminat într-o nuanță de galben-chimic și am auzit cum plumbul glonțului zdrobește osul. Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe cel care voia să ne ucidă ținând arma gata să tragă. A făcut un pas, iar piciorul i-a alunecat pe pietre. A mai făcut un pas, iar picioarele i-au fugit de sub el. Bărbatul a căzut și și-a zdrobit capul de bolovani, iar brațul lui a lovit valurile râului.

Coyle a căzut. Mai întâi pe burtă, apoi cu fața în jos; s-a întors pe o parte și s-a lovit de pietrele ude.

Farurile furgonetei se vedeau undeva mult deasupra noastră și nimeni n-a țipat, nimeni n-a urlat ce crimă odioasă, nimeni n-a venit.

— Coyle! am zis eu printre dinți, iar bărbatul a încercat să-și ridice capul atunci când și-a auzit numele. Dezleagă-mă!

Capul lui Coyle s-a prăbușit din nou pe pietre.

— Pot să te *ajut!* Dezleagă-mă!

M-am târât spre el în genunchi ca un copil și am văzut lumina strălucind pe sângele care începuse să i se prelingă prin cămașă.

— *Coyle!*

Avea ochii deschiși, dar nu răspundea. M-am aplecat spre fața lui. Nu i se vedea decât puțin din piele în jurul ochilor, restul fiind acoperită cu straturi de material, plastic și bandă izolatoare. Însă era de ajuns, așa că m-am aplecat și l-am sărutat pe pielea moale din jurul ochilor

durere

Mi-am înăbușit urletul de durere și, tremurând, mi-am apucat brațul cu dinții ca să fiu sigur că nu dau drumul țipătului. Valul de durere îmi răscolea tot trupul. Îmi străbătea mușchii încordați ai gâtului, trecea prin stomacul încleștat, se lăsa în genunchi și se scurgea prin tălpile pe care le simțeam pulsând. Și totul era cauzat de un glonț cu calibru mic și încetinit de amortizor. Însă tot glonț rămânea și era înfipt în umărul meu drept, în nervii care își urlau disperarea, sfâșiind și estompând toate celelalte simțuri. Samir Chayet s-a împleticit în fața mea, clipind nedumerit în întuneric. Mi-am ridicat trupul sprijinindu-mă de brațul stâng, iar sângele a început să-mi urle în spatele urechilor atunci când Samir a început să-și murmure binecunoscutul refren despre ce, unde, cum. Vorbea din ce în ce mai tare pe măsură ce panica prelua controlul. M-am lăsat în genunchi și mi-am pipăit pieptul cămășii, pantalonii și cureaua până am dat de un cuțitaș.

— Stai! i-am spus încet lui Samir, iar vocea îmi suna spart.

Samir a observat în stânga lui cadavrul care începea să se răcească cu repeziciune și a început să urle, să strige, să se lamenteze fără o direcție precisă și fără logică.

— Stai! am repetat eu printre dinți și mi-am tras cagula

de pe cap. Stai nemișcat.

A tras convulsiv aer în piept și a reușit să-și înăbușe un suspin atunci când a simțit lama cuțitului atingându-i spatele. Am apăsat cuțitul pe cablul cu care îi erau legate încheieturile și l-am tăiat cu o smucitură care aproape m-a proiectat din nou la pământ. Samir s-a prăbușit în patru labe tremurând. I-am pus lama cuțitului la gât.

Bărbatul a înmărmurit ca un animal încolțit.

— Ascultă, i-am spus mai întâi în arabă, apoi în franceză, amintindu-mi că Samir pe care îl interpretasem eu nu era Samir cel adevărat. Pierd foarte mult sânge. Atinge-mi pielea.

În ochii lui se citeau groaza și nedumerirea. Am întors puțin lama cuțitului cu încheietura ca să-l fac pe Samir să-i simtă tăișul.

— Atinge-mi pielea!

Mi-am ținut cuțitul la gâtul lui Samir în timp ce se apleca spre mine cu mâinile tremurând. Atunci când mâna lui mi-a atins obrazul, am aruncat cuțitul în apele întunecate ale râului și

am sărit.

Inima îmi bătea cu putere, aveam pantalonii uzi pentru că făcusem pe mine, transpirația îmi curgea pe spate, iar ochii îmi ardeau de la lacrimile care voiau să se reverse, dar iată că a venit binecuvântata salvare. Cu un strigăt, Coyle s-a prăbușit din nou pe pietre și și-a prins umărul cu mâna, în timp ce eu îmi frecam mâinile ca să le dezmorțesc.

— Coyle! am spus eu încet.

M-am repezit asupra lui și i-am simțit sângele fierbinte de pe cămașă.

— Ai cu tine vreo trusă medicală?

— La mașină, a răspuns el. E una în mașină.

— Cât de departe suntem de un oraș?

— Șapte kilometri sau opt – opt.

Am văzut cum i se schimonosește fața și începe să lovească cu picioarele în gol, zvârcolindu-se sub mine. Uneori oamenii se zbat ca să scape de un lucru care îi

sperie, alteori pentru a-și aminti că dincolo de durere au un trup. În situația de față erau valabile ambele variante.

— Pot să te ajut! Pot să te scot de aici. Știi că oamenii tăi te-au trădat. Mă asculți?

Coyle a dat din cap doar pe jumătate și i s-a auzit bârâitul însângerat al respirației.

— Pot să te scot de aici și să te duc la doctor, dar trebuie să ai încredere în mine.

— Kepler?

Nu era tocmai o întrebare, însă a rostit-o oricum.

— Pot să te ajut, dar trebuie să-mi spui codul tău de identificare.

Coyle a dat să râdă, dar râsul i s-a transformat rapid în durere.

— Coyle! am strigat eu furioasă. Kestrel – sau cum te-o fi chemând –, au de gând să te omoare. Eu pot să-ți salvez viața. Spune-mi.

— Aurelius, a răspuns el cu o voce spartă. Codul meu... de identificare e Aurelius.

Mi-am așezat mâna pe obrazul lui Coyle.

— Dacă minți, o să murim amândoi, am spus eu încet.

— Tu o să afli.

— Am nevoie de hainele tale, i-am zis și m-am întins după curea.

Coyle și-a pus mâna însângerată pe a mea, împiedicându-mă să-i desfac catarama.

— Am mai făcut asta, i-am spus eu, însă mâna bărbatului a rămas neclintită. Trebuie să-mi ascund fața.

Mâna lui Coyle a cedat. L-am dezbrăcat de pantaloni, mai întâi un picior, apoi pe celălalt. Cămașa i-a pârâit ca un arici adeziv Velcro atunci când i-am tras-o de pe el. Pe sub cămașă purta un costum albastru din lycra. Sângele se vedea strălucind în timp ce pătrundea prin fiecare fibră a materialului, mișcându-se ca o ființă vie. Pantalonii lui Coyle erau prea scurți, geaca prea strâmtă, ceea ce aproape că m-a surprins. Mi-am tras pe cap cagula și înăuntru am simțit transpirația lui Coyle. I-am ridicat pistolul și am verificat magazia armei. Apoi i-am acoperit

rana cu cămașa de care tocmai mă dezbrăcasem și l-am simțit tresărind.

— O să fii bine, i-am spus eu încet și am fost surprinsă să constat cât de calm îmi suna vocea. O să reziști.

— N-ai de unde să știi, mi-a răspuns el.

Am scos magazia pistolului și am aruncat-o, apoi mi-am băgat mâinile în buzunare pentru ca ceilalți să nu-mi vadă pielea descoperită. Am început să urc poteca noroioasă, malul înclinat al râului care devenise și mai greu de traversat din cauza ploii, îndreptându-mă către luminile furgonetei parcate pe drumul de deasupra.

Capitolul 72

Numărasem unsprezece bărbați veniți în Saint-Guillaume să ucidă un infirm pe nume Ianus.

Doar trei așteptau lângă mașina parcată pe marginea drumului, deasupra albiei unui râu, în timp ce lumina albă a farurilor străpungea întunericul. Doi dintre ei începuseră deja să se relaxeze și-și scoseseră cagulele dând la iveală un chip de bărbat și unul de femeie, amândoi cu câte o țigară aprinsă între degetele neacoperite de mănuși. Ar fi fost complicat să aprindă bricheta cu degetele înfășurate în lână și lycra; și încă și mai complicat să fumeze în tihnă cu fața acoperită.

Poate că nu știau ce se întâmplase pe malul râului.

Probabil că urma să li se spună că moartea lui Coyle fusese un accident, nu o execuție.

Poate că nu făceau decât să asculte ordinele.

Îmi țineam mâinile în buzunare, iar fața îmi era acoperită de cagulă. În întunericul nopții, eram o siluetă familiară și eram singur.

Bărbatul de lângă furgonetă s-a întors spre mine în timp ce mă apropiam și a strigat:

— Herodot!

— Aurelius, i-am răspuns eu aspru și serios. Cred c-o să avem nevoie de un ciocan.

Pe chipul femeii s-a observat nedumerirea, însă timpul care s-a scurs rostindu-mi replica a fost suficient cât să ajung de la marginea drumului la ușa din spate a furgonetei. Eram doar la o lungime de braț de bărbatul de lângă mine și astfel, fără mult tam-tam, mi-am scos mâinile din buzunare și, chiar înainte ca el să-mi observe pielea descoperită, l-am atins pe față și am sărit.

Cana de aluminiu cu cafea mi-a căzut din mâini și s-a rostogolit de-a lungul drumului în șanțul care dădea pe-afară; Samir Chayet s-a împleticit și a început să clipească nedumerit. Și-a ridicat mâinile și a pipăit uluit cagula care

îi acoperea fața. Mi-am scos arma de la șold și am împușcat-o pe femeie în coapsă, iar bărbatului care stătea lângă ea i-am tras un glonț în burtă. Cei doi s-au prăbușit la pământ. Am înaintat spre ei și le-am scos armele din tocuri. Neștiind ce altceva să fac cu ele, le-am aruncat în râpă și s-au auzit rostogolindu-se în întuneric. Cu arma încă ridicată, m-am îndreptat spre partea cealaltă a mașinii, spre locul șoferului, și văzând că nu e nimeni înăuntru m-am întors din nou spre Samir. Stătea înmărmurit și își ținea cagula în mâini.

— Bună! i-am spus eu. Ești asistent, nu-i așa? Jos, pe malul râului e un bărbat îmbrăcat în costum din lycra. Aș vrea să-l aduci aici. A fost împușcat și numai timpul ne va spune dacă rana i-a fost fatală. O să vă împușc pe toți – pe tine, pe ăștia doi și pe oricine mai trece pe aici – dacă nu faci ce-ți spun. Ai înțeles?

Înțelesese perfect.

— Minunat! am exclamat eu cu jovialitate falsă. Cred c-am văzut o lanternă pe scaunul șoferului. O să-ți urmăresc lumina.

—×—

Timpul trece mai greu în întuneric.

Ceasul ieftin care îmi înconjura încheietura lumina verde. Era o oră imposibilă pentru orice activitate normală. Cerul nopții, pregătit cu atâta entuziasm de ploaie, transformase norii într-o ceață groasă și somnoroasă care făcea nevăzut locul în care stânca neagră întâlnea luminile stelelor. Stăteam departe de luminile farurilor, cu arma în buzunar, cu lanterna în mână și priveam cum mica sferă de lumină a lui Samir se mișca lângă râul de dedesubt.

Bărbatul pe care-l împușcasem în stomac își pierduse cunoștința – o binecuvântare, mi-am zis eu, pentru toată lumea. Femeia era conștientă și își ținea mâinile apăsate pe coapsă. Respira repede și neregulat, iar în ochi i se vedea durerea. Sângele care îi ieșea printre degete și cel scurs pe asfalt era deschis la culoare şi subțire în lumina lanternei, negru și nesfârșit atunci când lumina se

îndepărta. Faptul că femeia încă mai putea să respire îmi spunea că nu-i atinsesem artera femurală. Și totuși, ea nu părea dornică să-mi mulțumească.

M-am sprijinit de furgonetă și le-am băut cafeaua.

Niciunul dintre noi nu simțea nevoia să stea de vorbă.

Lumina lui Samir începea să urce. Mi-am îndreptat lanterna spre marginea de sus a potecii, așteptând să apară cele două siluete pline de noroi. Coyle avea un braț trecut peste spatele lui Samir, iar cu celălalt se ținea de umăr în timp ce sângele încă îi mai țâșnea cald printre degete. În lumina neiertătoare a lanternei mele, fața i se vedea palidă și cenușie, iar buzele aveau o nuanță vineție. Fața lui Samir era aprinsă, dinții încleștați de la efort, iar buzele îi erau răsfrânte ca ale unui cal gata să țâșnească în galop.

— Bagă-l înăuntru! i-am spus lui Samir arătând spre portbagajul furgonetei.

— Ce-ai făcut? m-a întrebat Coyle încet, privind spre cele două siluete căzute.

— Șeful lor te-a împușcat. N-aveam de gând să-i întreb ce ar trebui să fac.

Coyle n-a scos niciun țipăt când Samir l-a așezat pe podeaua mașinii, ceea ce am considerat a fi semn rău.

— Ești asistent, fă ceva.

— Ai de gând să mă omori?

Când, aflat în același trup, întrebasem și eu același lucru, vorbisem cu o voce tremurată în arabă. Acum însă îl auzeam pe Samir rostind cuvintele clar și ferm, într-o franceză cu puternic accent sudic. Într-un fel, mi se părea că interpretarea pe care i-o dădusem eu lui Samir se potrivea mai bine cu trăsăturile lui decât realitatea pe care o prezenta el acum.

— Ai cuvântul meu că, dacă îi repari umărul, te las în viață. Iar dacă fugi, o să te ucid și pe tine, și pe ei. Înțelegi ce-ți spun?

— Nu te cunosc.

Am simțit o undă de admirație față de acest om. Tremurând de frig, Samir Chayet, care se trezise cu

mâinile legate în toiul nopții, mă înfrunta cu dârzenie.

— Și nici nu înțelegi ce s-a întâmplat sau cum de-ai ajuns aici. Totuși, după cum stau lucrurile, ai putea să riști și să fugi, sau ai putea să riști și să rămâi. Cu minimul de informații disponibile, trebuie să decizi ce ar fi cel mai bine să faci.

Samir și-a cântărit opțiunile și a făcut alegerea inteligentă.

—×—

— Are nevoie de sânge, a zis el cinci minute mai târziu.

— Știi ce grupă ai? l-am întrebat eu pe Coyle.

— Sigur, a mârâit el de pe podeaua mașinii. Tu o știi pe-a ta?

— Prietenul meu e foarte spiritual, i-am mărturisit eu lui Samir. Încearcă să-și cultive sarcasmul.

— Trecând peste asta, are nevoie de sânge, altfel nu pot să garantez ce-o să se-ntâmple cu el, m-a avertizat asistentul.

— Mă ocup imediat de asta. Păstrează trusa de prim-ajutor; ceilalți doi care sângerează lângă furgonetă s-ar putea să aibă nevoie de ea. E posibil ca unul dintre ei să aibă un telefon mobil. Îți sugerez să suni la poliție – doar la poliție – imediat ce eu și Coyle plecăm de aici.

Capitolul 73

Samir Chayet se profila ca o siluetă neagră în oglinda mea retrovizoare, atunci când am plecat din acel loc. Îi purtasem trupul mai puțin de opt ore, iar viața lui nu mai avea să fie niciodată aceeași.

Coyle stătea în spatele meu, întins pe podeaua furgonetei, și-și ținea mâna apăsată pe bandajul cu care îi era legat umărul. Respira neregulat, iar chipul îi era tern. I-am așezat geaca peste umeri și i-am învelit picioarele cu o pătură. Cu toate astea, continua să tremure, iar dinții îi clănțăneau.

— Ce-o să se întâmple mai departe?

— O să abandonăm undeva furgoneta și o să te duc la doctor.

— Mă ții ostatic?

— Ar fi prea mare deranjul.

— Ce motive ai să mă ajuți?

— Mă ajut pe mine. Întotdeauna. Ai de gând să stai treaz?

— Ai de gând să mă sedezi?

— Nu.

— Atunci o să rămân treaz.

—×—

Am luat-o spre nord urmând cele mai mari indicatoare, spre cele mai importante drumuri. Judecând după crăpăturile săpate de apă în rocă și după pinii negri care se vedeau pe dealuri, bănuiam că mă afundam din ce în ce mai mult în Masivul Central. Căutam autostrada dosnică ce fusese săpată de-a lungul podișurilor sterpe și a văilor îmbibate cu apă, de un negru vulcanic. Telefonul care se afla pe scaunul de lângă mine a început să sune; l-am ignorat. Câteva minute mai târziu a sunat din nou.

— Ai de gând să răspunzi? m-a întrebat Coyle din spate, iar vocea îi tremura.

— Mnu.

Lămpile cu vapori de sodiu pentru iluminat stradal anunțau intrarea pe autostradă. Indicatoarele promiteau că aceea era direcția bună de unde puteai ajunge la castele vechi și în orășele cu artizani pricepuți. Orășelele în care locuiau artizanii pricepuți aveau ziduri medievale, monumente ale catarilor, secrete ale templierilor, blazonul ordinului Cavalerilor Ospitalieri, magazine pentru turiști, în ale căror vitrine întunecate atârnau săbii, scuturi și peceți antice, și probabil droguri.

Telefonul a sunat din nou.

L-am ignorat.

A sunat iar.

Iar l-am ignorat.

La marginea unui orășel am tras mașina în parcarea goală a unui supermarket.

Telefonul a sunat pentru a patra oară, vibrând insistent pe scaunul de lângă mine.

L-am dat pe *speaker* și am răspuns.

De partea cealaltă a liniei s-a auzit cum cineva trage cu putere aer în piept.

Apoi liniște.

M-am lăsat pe spătarul scaunului cu ochii pe jumătate închiși în lumina portocalie a parcării și am așteptat.

Undeva, cineva făcea probabil același lucru.

În continuare tăcere.

Era tăcerea intensă care se aude de la celălalt capăt al firului. Dacă mă străduiam, aveam impresia că pot să aud respirația calmă a celui care aștepta de partea cealaltă, trăgând aerul în piept și apoi eliberându-l domol.

În spatele meu, Coyle se foia așteptând să înceapă conversația.

N-am spus niciun cuvânt.

La telefon se auzea doar acea respirație și mi se părea că, pe măsură ce tăcerea noastră se prelungea – treizeci de secunde, patruzeci, un minut – răsuflarea celui care sunase se precipita, devenea mai vie, iar cuvântul care îți trecea prin minte când o auzeai era „plină de entuziasm”.

Un copil care gâfâia de plăcere, jucându-se de-a v-ați

ascunselea în întuneric.
Am așteptat.
Nu mă deranja să aștept.
Nu se rostise niciun cod de identificare, nu mi se ceruse să răspund.
Și atunci s-a întâmplat – răsuflarea plină de entuziasm s-a spart într-o singură explozie de sunete.
Se auzea cum chicotește.
— Bună! am spus eu.
Râsul a încetat la fel de brusc precum izbucnise.
— Te văd, am murmurat eu. *Te* văd. Ai venit prea târziu – retrage-te, întinde-ți mâna, încearcă din nou. Dar eu o să te văd întotdeauna, indiferent cine ești.
În receptor s-a făcut liniște.
— N-ar fi trebuit să le ordoni să-mi omoare gazda. Știu de ce, înțeleg. Dar când va veni momentul, ăsta e lucrul pe care vreau să ţi-l aduci aminte.
Am închis.
Am scos bateria din telefon și am aruncat-o sub scaun.
Am pornit motorul mașinii și am ieșit din parcare.
Pe asfalt s-a auzit scârțâitul umed al roților.
Apoi sunetul sacadat al ștergătoarelor.
— Cine era? m-a întrebat Coyle, deși probabil că știa deja.
— Cred că știi.
— De ce n-a vorbit?
Coyle și-a ridicat trupul sprijinindu-se pe brațul nevătămat, străduindu-se să-mi vadă chipul în oglinda retrovizoare.
— Nu avea ce să spună.
— Spune-mi cine era.
— Tu cine crezi că era?
— Vreau s-o aud de la tine.
Am ridicat din umeri.
— Galileo Galilei a fost un om strălucit. Consider că e o ofensă să dai acest nume creaturii ăleia.
— N-am încercat decât să-l oprim.
Am vrut să zâmbesc, însă Coyle nu-mi putea vedea

expresia de pe chip; am încercat să-mi modelez vocea astfel încât să sune pe jumătate liniștitor.

— Spune-mi, ai simțit vreodată că ai pierdut timp?

Coyle nu mi-a răspuns.

— Bineînțeles c-ai simțit, am spus eu cu un oftat. Toată lumea simte asta. La ora două te așezi să citești o carte şi apoi, ce să vezi, este ora cinci după-amiaza și n-ai avansat decât cu două pagini. Probabil că te lași pierdut pe gânduri când te îndrepți spre casă pe străzi familiare, iar când revii din nou la realitate ca să vezi pe unde ești, constați că ai ajuns deja acasă, însă ora e târzie – mult mai târzie decât te așteptai. În telefon apare un număr pe care nu-ți aduci aminte să-l fi format; poate că s-a format singur în buzunar atunci când te-ai sprijinit de masă. Stai într-o sală de așteptare unde revistele sunt de acum trei ani, iar asta nu te deranjează, dar vai! Timpul a zburat și tu nu știi de ce. Avem nevoie doar de câteva secunde. Să-mi întind portofelul unei doamne pe care n-o cunosc. Să sărut un necunoscut, să dau un telefon, să-l scuip în față pe bărbatul pe care-l iubesc, să-i trag un pumn unui polițist, să fac vânt unui călător în fața trenului. Să dau un ordin folosind vocea cuiva cunoscut pentru autoritatea pe care o are – Nathan Coyle trebuie să moară. Pot să-ți schimb viața în mai puțin de zece secunde. Și, după ce se întâmplă asta, tot ce vei fi capabil să spui în fața unui juriu format din colegii tăi va fi că… nu știi ce te-a apucat. Așa că spune-mi, domnule Nathan Coyle, ai pierdut cumva timp?

Tăcere la telefon, tăcere în mașină.

— Aşa ziceam şi eu.

—×—

În orașul Cavaliere (TRĂIEȘTE TRECUTUL – biroul pentru turiști, deschis între orele 10 a.m. și 3 p.m. De luni până joi, excluzând orele de odihnă), o hartă prinsă de zidul din cărămidă bej al unei biserici indica spre un mic cabinet medical, o ușă ca oricare alta, pe o stradă cu locuințe înghesuite, care ieșea în evidență doar printr-o plăcuță mică din plastic prinsă lângă sonerie, prin intermediul căreia potențialii vizitatori erau rugați să nu

fumeze pe scări.

Am parcat fix în mijlocul străzii, am lăsat motorul pornit și am sărit peste scaun târându-mă în spatele furgonetei. Coyle era încă treaz, încă mai respira, cu ochii roșii și degetele încârligate ca niște gheare.

— Reziști? l-am întrebat eu.

— Tu ce crezi?

— Nu era chiar o întrebare. Adu-ți aminte că nu eu te-am împușcat. Amintește-ți că propriii tăi oameni au ordonat să fii ucis.

— De ce?

— De ce să-ți amintești sau de ce te-au vrut mort?

— Ambele.

— Cred că poți să ghicești, i-am răspuns eu și m-am tras mai în față băgându-mi mâinile confortabil între genunchi. Lăsând la o parte faptul că ai fost compromis de entitatea numită Kepler, ești o pacoste. Ești obsedat de Galileo; ți-ai ratat misiunea și ai citit niște rapoarte pe care probabil n-ar fi trebuit să le vezi. Îmi imaginez că, în ciuda sfatului minunat pe care ți l-am dat, ai pus întrebări. Întrebări precum „De ce a trebuit să moară Josephine?”, „A fost vreodată Galileo în Frankfurt?” sau „Când vorbiți despre programul de vaccinare, mai precis, care sunt parametrii pe care-i folosiți?”, sau… în fine. Am dreptate?

Coyle nu mi-a răspuns, iar eu aveam dreptate.

— Cât despre decizia prietenilor tăi de a te ucide – răspunsul este și mai simplu. Au primit un ordin. Le-a sunat telefonul sau au primit un e-mail, iar persoana care vorbea știa codul de identificare şi avea autoritatea să dea un ordin. Și bineînțeles că aveți anumite protocoale, mecanisme de securitate care să prevină astfel de situații, însă un astfel de mecanism nu e mai bun decât cel care l-a creat. Și cine mai știe în prezent de unde vin ordinele?

— Crezi că… s-a infiltrat în Aquarius?

— Da.

— În structurile de vârf?

— Da.

— Cum?

— A avut timp.

— De ce? m-a întrebat Coyle încercând să înfrângă mai mult decât durerea și să înghită mai mult decât ar fi putut morfina să calmeze. De ce?

— Pentru că-i sunteți folositori. Pentru că, dacă aș vrea să studiez fantomele – să le studiez cu adevărat –, dacă aș vrea să aflu ce ne face să existăm, probabil că și eu aș crea o organizație ca Aquarius. Ține-ți dușmanii aproape, așa spune o vorbă.

Coyle n-a zis nimic și nu m-a putut privi în față. Respira precipitat și greu, iar pielea îi strălucea de transpirație.

— Pierzi sânge.

Nicio reacție.

— Pot să te ajut, dar trebuie să faci ceva pentru mine.

— Ce anume?

— Trebuie să mă legi de scaunul pasagerului şi să-ți îndrepți arma spre mine.

Coyle și-a deschis gura mai întâi să spună ceva, apoi a căscat-o și mai mult după ce a înțeles ce intenționam de fapt.

— Încă mai vrei să mă omori? l-am întrebat eu.

Fără cea mai mică urmă de ezitare, gura lui Coyle s-a schimonosit într-un zâmbet care nu prea era zâmbet.

— Da.

— Crezi că e o idee bună?

— Da.

— Vrei să trăiești?

Nu părea să știe ce să răspundă. Am clătinat din cap fără să mă gândesc la ceva anume și mi-am întins mâinile reci și goale spre el ca să-l fac atent. Nu s-a clintit. Cu o mână își ținea umărul plin de sânge și privea într-o parte.

— Galileo a ordonat să fii ucis, am spus eu încet. Iar Aquarius a ascultat ordinele. În momentul de față și eu sunt la fel de ațâțat ca și tine. Dar dacă nu vrei să sângerezi până mori, va trebui să faci ce ți-am spus.

S-a ridicat sprijinindu-se pe un cot.

— Adu cablul și dă-mi arma, a zis el.

Am ezitat.

I-am dat arma.

Degetul lui Coyle a atins ușor trăgaciul – ca un dirijor care își testează bagheta –, simțindu-i greutatea și analizându-şi opțiunile. A calibrat arma, apoi a lăsat-o să cadă lângă el. Mi-am legat mâinile de mânerul care se afla deasupra scaunului de lângă șofer și am strâns nodul cu dinții până am simțit că îmi mușcă din carne – încă puțin, ca să-l doară. Înălțimea mașinii era ciudată – nu puteam nici să stau drept, nici să mă așez, dar mi-am găsit un punct de echilibru, cu genunchii îndoiți, cu mâinile ridicate, atârnat ca o haină veche.

— Bun, am spus eu în timp ce Coyle mă privea de pe podeaua mașinii. Acum, dacă nu te deranjează...

Bărbatul s-a ridicat în genunchi strângând arma la piept. A reușit să se sprijine pe un picior și pentru o secundă am crezut c-o să cadă, însă și-a ridicat și celălalt picior și și-a recăpătat echilibrul. Poticnindu-se, a înaintat către mine fixându-mă cu privirea.

Nu a fost nevoie decât de o clipă.

Doar o clipă și nu mai știam ce să cred.

Oare greșisem?

Degetul lui Coyle s-a auzit lovind ușor trăgaciul – tac, tac, tac.

Prea puțin timp să-mi fac un plan, prea puțin timp să vin cu o soluție mai bună.

Oare greșisem când hotărâsem să-l las să trăiască?

Poate.

Poate că această greșeală o să fie o foarte scurtă curbă a învățării.

Apoi s-a aplecat și a luat de jos ceva negru și murdar. O cagulă care fusese abandonată acum multă vreme. Zvâcnetul din colțul gurii lui Coyle putea fi un zâmbet. A venit bălăngănindu-se către mine și mi-a fluturat cagula în față – un ordin prin gesturi, nu prin cuvinte. Deschide larg.

Mi-am umezit buzele cu limba.

— Te doare rău, Nathan Coyle? l-am întrebat.

— Află și singur, mi-a răspuns el.

Am încercat să nu icnesc când mi-a împins în gură

materialul umed și negru. Mă gâdila pe gât și-mi venea să vomit. Am înghițit și am simțit gustul de lână, de noroi și de fum de țigară. Arătătorul lui Coyle a lovit din nou ușor trăgaciul. M-a atins pe piept cu țeava puștii atunci când și-a inspectat treaba.

Doar o clipă.

A analizat situația în timp ce sângele i se scurgea prin pansamentul alb și i se usca maroniu printre degete și în jurul grumazului.

Coyle s-a uitat la mine și eu la el.

Degetele pe care le întinsese către mine îi tremurau și a ezitat o clipă la câțiva centimetri de mâinile mele. Brațul îi dârdâia nu doar de frig. Nu știu dacă a intenționat acea mișcare sau dacă greutatea propriilor degete devenise prea mult de îndurat. Pielea lui a atins-o pe a mea, iar eu am sărit, amețită că scăpasem. În timp ce, încă buimac, criminalul în devenire se smucea legat de plafonul furgonetei, m-am dat înapoi ținându-mi strâns brațul. Durerea nu-mi mai reverbera în tot corpul, ci se simțea mai degrabă ca o zvâcnire într-un loc bine definit, iar focul ei pulsa în ritmul inimii. Am gemut și m-am sprijinit de un perete al furgonetei. Simțeam cum mi se ridică sângele în cap, iar din ochi mi s-au scurs lacrimi. Prizonierul meu se smucea încercând să scape. A lovit cu picioarele, a încercat să se ridice și s-a prăbușit din nou, urlând cuvinte mute prin cagula care îi fusese îndesată în gură.

— Pune-mă la încercare, i-am spus eu printre dinți fluturându-i arma în față.

Bărbatul a tăcut şi a rămas nemișcat.

Am zâmbit cu cel mai frivol surâs și m-am dat jos din mașină, nesigură, câte un picior o dată.

—×—

Asistentei din tura de noapte i-a luat ceva timp să răspundă.

Când a deschis ușa mi-a văzut mai întâi fața, cenușie şi plină de sânge, iar chipul i s-a frânt într-un amestec de șoc și milă. Apoi a observat bandajele care îmi acopereau umărul și pieptul și cred că a înțeles despre ce era vorba,

despre ce ar fi putut fi vorba, dar deja o prinsesem de arătător și, l-am prins de mijloc pe Coyle, care tocmai cădea, și l-am ridicat.

— Te-am prins, ești în regulă, am spus eu cu noua mea voce, pe un ton mult mai dulce.

L-am așezat ușor pe scări.

— Kepler! a zis Coyle privindu-mă în ochi, după ce și-a recăpătat pe de-a-ntregul vederea.

— Mă duc să fac rost de sânge și de calmante, i-am spus eu. Ce grupă ai?

— Chiar ai de gând să faci asta?

— Spune-mi ce grupă ai? Și n-ar fi rău să-mi spui și dacă ai vreo alergie.

— Grupa A pozitiv. Sunt A pozitiv.

— Bun. Rămâi aici. Dacă prietenul tău din mașină începe să urle, împușcă-l.

— Kepler! m-a strigat el în timp ce urcam scările, simţindu-mi picioarele ușoare în încălțările asistentei. E prietenul meu, știi asta.

— Sigur. Bănuiesc că e problema ta cum gestionezi situația.

—×—

Clinica era de un alb fluorescent. Purtam o uniformă într-o nuanță albastru-murdar, aveam încălțări comode, prea mult ruj și nu băusem suficientă cafea. Mă uitam la televizor atunci când am auzit bătăile în ușă. Pe ecran se desfășura un joc de pocher. Camera de filmat era îndreptată chiar spre masa verde de joc, iar niște mâini se mișcau deasupra ei jucându-și cărțile, pierzându-și șansele. Am lăsat televizorul să meargă în continuare. Biroul mic unde se afla recepția era gol. Luminile unui automat străluceau într-un colț întunecat; de-a lungul biroului era trasă jaluzeaua. Erau camere de o parte și de alta a coridorului, iar înăuntrul lor se aflau paturi din plastic acoperite cu așternuturi albe. Am verificat ușile până am găsit-o pe cea mai securizată. Mi-am cercetat buzunarele și am găsit un inel cu chei. Norocul îmi zâmbea în acea zi – ușa avea mai multe sisteme clasice de închidere, nu era

securizată cu cifru. Trei dintre cheile mele s-au potrivit în broaște; ușa s-a deschis.

Camera de dincolo de ușă era un paradis cu tot felul de pastile pentru tot felul de boli. Farmaciile franceze – nicăieri în lume nu găsești cu atâta ușurință atât de multe formule chimice, potențial toxice. Calmantele nu erau greu de găsit – cea mai bine securizată cutie din încăpere a cedat unei chei solide. Clinica avea rezerve mici de sânge. Pungile aveau deja trecute pe ele numele destinatarilor: pentru un domn în vârstă care nu putea să ajungă la spital pentru transfuzii; pentru o tânără al cărei ADN se întorsese împotriva ei chiar înainte ca ea să se nască. Am furat câteva recipiente, o pungă cu ser fiziologic, ace, pansamente sterile, feșe curate, sedative și un ac lung de sutură cu vârful ca un cârlig.

La televizor, un jucător a fost eliminat, iar unul dintre rivalii lui i-a luat ce îi mai rămăsese din bani. Mulțimea a aplaudat și prezentatorul a strigat entuziasmat când concurentul ruinat s-a îndepărtat spre vârtejul de lumini aurii. Am pornit spre ieșire lăsând lucrurile așa cum le găsisem.

Coyle stătea unde îl lăsasem, ceea ce m-a surprins.

Ținea arma în poală și își sprijinise capul de marginea casei scării. Respira prelung și neregulat. Și-a întors capul pe jumătate când m-a auzit venind.

— Ai găsit… ce-ți trebuia?

A rostit cuvintele rar, cu dificultate. L-am ajutat să se ridice apucându-l de după mijloc și sprijinindu-l cu delicatețe.

— Da. Ascunde arma.

— Am crezut că voiai… să împușc pe cineva.

— Am stat în trupul asistentei ăsteia mai puțin de cinci minute. Nu e ceva neobișnuit ca oamenii să piardă cinci minute. E târziu, e miezul nopții. Își poate imagina că am venit, că am plecat, își poate imagina că și-a imaginat. E mai bine așa.

— Faci asta frecvent? m-a întrebat Coyle și și-a îndesat arma sub geaca care îi atârna deschisă pe umeri.

— Nu o fac frecvent. Ține asta.

Coyle a apucat punga de plastic pe care i-o întinsesem, mai mult din instinct decât că așa voise. Întinde-i cuiva mâna să dați noroc, să țină o plasă; dacă o faci suficient de repede, oamenii nu stau să se gândească. Când mâna lui a apucat plasa, degetele mele le-au prins pe ale lui și, trăgând adânc aer în piept, o priveam pe asistentă în ochi atunci când și-a pierdut echilibrul.

Am simțit cum durerea îmi asaltează trupul și aproape mă doboară.

Am apucat strâns plasa cu degetele, m-am întors cu spatele și am plecat.

În clinică, televizorul încă mai mergea, ceasul ticăia, luminile ardeau și nimic nu se schimbase de la o clipă la alta.

—×—

Înapoi în furgonetă.

Am tăiat cablurile cu care îl legasem pe colegul lui Coyle de cârligul de agățat haine, iar când i-am eliberat mâinile am sărit mai repede decât a reușit el să reacționeze.

Coyle s-a prăbușit pe podeaua mașinii în timp ce eu icneam scoțându-mi din gură cagula murdară. Mă dureau mâinile, iar încheieturile aveau răni de la lupta mută pe care o dădusem cu cablurile care mă ținuseră imobilizat. L-am ajutat pe Coyle să se așeze pe spate, l-am învelit din nou cu pătura. I-am spus că am sedative și calmante.

Dă-le dracu’ de medicamente, mi-a spus el, deși cred că în realitate nu se simțea atât de curajos pe cât reieșea din cuvinte.

Am condus câțiva kilometri, am tras mașina într-o parcare goală din spatele unui depozit închis, unde nu existau camere de supraveghere, și m-am pus pe treabă. Am agățat prima pungă cu sânge de cârligul de pe plafon, de care fusesem legat și eu. I-am desfăcut lui Coyle bandajul și i-am inspectat rana cu lanterna. Era doar rana pe unde intrase glonțul de calibru mic și puteam să-i văd capătul deformat strălucind aproape de suprafață. În întuneric, mâna lui Coyle m-a apucat de mânecă, apoi și-a

adus aminte de aversiunea pe care o simțea și mi-a dat încet drumul.

— Te pricepi cât de cât la medicină? m-a întrebat el.

— Sigur că da. Undeva există cineva care practică medicina cu o diplomă pe care în mare parte eu i-am obținut-o.

— N-ai reușit să mă liniștești.

Am schimbat pansamentul și am lăsat glonțul acolo.

— Morfină?

— Nu.

— E trupul tău.

I-am simțit privirea în ceafă atunci când m-am întors pe scaunul șoferului.

Capitolul 74

O benzinărie pe o autostradă care șerpuiește prin munți, înfășurat în pături în spatele mașinii, Coyle nu a dormit, însă nici nu a vorbit.

Bărbatul în trupul căruia eram nu avea niciun ban. Avea arme, cuțite, dar niciun șfanț.

Am intrat totuși în benzinărie și am comandat o cafea simplă și două *croque monsieur.* Când am ajuns la femeia cu ochi înroșiți de oboseală care servea dincolo de tejghea, mi-am lăsat cafeaua și am prins-o de mână. Trupul pe care tocmai îl părăsisem s-a bălăngănit amețit și confuz. Am deschis sertarul în care se aflau banii, am apucat un pumn de euro și i-am pus în mâna bărbatului.

Ochii lui abia ce-și recăpătau concentrarea, suficient cât să mă vadă, să simtă atingerea mea pe piele, când am sărit din nou în trupul lui.

I-am întins casierei o bancnotă de douăzeci de euro, iar ea a fost surprinsă să vadă că sertarul cu bani era deja deschis. Mi-a privit fața zâmbitoare, a ridicat din umeri și nu a pus nicio întrebare.

M-am așezat pe o bancă rece din metal sub un paravan acoperit cu plăci roșii din ardezie, și-am lăsat cafeaua să se răcească lângă mine, fără să mă ating de ea. Un soare umed și galben începea să se ridice la orizont, mic și furios pe cerul cenușiu și obosit. Părea o dimineață în care nu putea pătrunde nicio pată de culoare, oricât de mult s-ar fi străduit. Ceața atârna deasupra ierbii, la marginea asfaltului. Camioanele voluminoase se îndepărtau huruind de pompele de benzină, devenind tot mai gălăgioase pe măsură ce accelerau reintrând pe autostradă.

Am terminat de mâncat sandvișul și mi-am redeschis telefonul mobil.

A durat ceva vreme până s-a resetat, după care mi-a arătat că am un mesaj: „Îți place ce vezi?”

A urmat un alt mesaj, trimis la câteva minute distanță de

primul, expeditorul fiind incapabil să se abțină: „Asta e pentru tine. ☺”

O față zâmbitoare.

Un șofer cu mai multe rânduri de gușì, îmbrăcat cu o geacă roșie pufoasă, care îi flutura în jurul burții, trecea pe lângă mine. L-am întrebat cât este ora și l-am prins de încheietură atunci când și-a ridicat mâna să se uite la ceas. Am sărit. Am luat telefonul din mâna care stătea întinsă docil și mi l-am vârât în buzunar, după care am sărit înapoi în trupul din care plecasem.

Totul se petrecuse în mai puțin de cinci secunde.

Trei secunde, cu greu și numai în situații de urgență.

Încă mai simțeam amețeala gazdei după ultima mea mutare.

Șase și jumătate, mi-a zis șoferul după ce și-a recăpătat echilibrul. Mai bine să pornești la drum înainte să se aglomereze.

—×—

M-am dus la toaleta bărbaților și am intrat într-o cabină. Mi-am ridicat mâneca, am găsit o venă și mi-am injectat zece mililitri de sedativ. După asta, am ieșit, m-am îndreptat spre un bărbat care urina și, abia reușind să mai deschid gura să vorbesc, i-am spus:

— Lovește-mă.

Bărbatul a dat să se întoarcă, iar în acel moment l-am prins de mână şi am sărit.

Cu pantalonii în vine, l-am lovit cât de tare am putut.

Eram un bărbat masiv și compensam prin greutate faptul că nu eram tocmai într-o formă fizică excelentă. În plus, celălalt tip era sedat.

Nu avea nicio șansă.

—×—

Zorii zilei într-o benzinărie din Franța.

Căutam o mașină.

Nu voiam un camion – prea mulți oameni investiseră în acele transporturi, mizând pe faptul că ele vor ajunge la destinație. Angajații care ieșeau din turele de noapte erau gazdele ideale. Dar, a trebuit să sar

într-un șofer de camion cu respirația mirosindu-i a mentă,

de acolo într-un polițist cu spatele încordat și o durere pe partea stângă,

apoi în femeia care făcea curat,

Ah, femeia de serviciu – șorț albastru, păr negru vopsit, pielea palidă, brațe subțiri. Terminase de spălat pe jos. M-am oprit și i-am verificat buzunarele. Eram posesoarea unui portofel în care se aflau patruzeci de euro, nicio poză cu familia sau alte persoane dragi. Mobilul meu era închis – vechi și neglijat – și, slavă Domnului, am găsit cheile unei mașini.

Mi-am sprijinit mopul de un perete și, părăsind benzinăria, mi-am luat cafeaua și sandvișurile pe care le lăsasem pe bancă.

Capitolul 75

— Cine dracu’ ești acum? m-a întrebat Coyle.

— Sunt Irena Skarbek, i-am răspuns eu pe un ton afectat. Sunt femeie de serviciu.

— Văd că ești femeie de serviciu. Întrebarea este de ce tocmai o femeie de serviciu.

— Nu mai pot să folosesc furgoneta asta, ar putea fi urmărită. Am abandonat telefonul mobil în buzunarul unui camionagiu. Sper să aibă de parcurs un drum lung și să meargă cu viteză discutabilă.

— Aquarius o să-și dea seama că ai abandonat telefonul.

L-am ajutat să se ridice.

— Semnalul e semnal și trebuie urmărit indiferent ce se întâmplă. Chiar dacă nu câștigăm decât câteva ore și tot sunt fericită. Ce mașină crezi că ar conduce o femeie ca mine?

—×—

Aveam un Renault la mâna a doua, care huruia înfundat și troncănea cu suspensiile rupte în timp ce conduceam pe autostradă. Un crucifix din plastic se bălăngănea enervant de oglinda retrovizoare. O întreagă familie de pisici blănoase dădea aprobator din cap aliniate la geamul din spate. Tapițeria mirosea a fum de țigară, iar schimbătorul de viteze mi se părea cam rigid. Pe canapeaua îngustă din spate, pungile mele cu echipamente medicale și păturile pline de sânge zăceau în dezordine printre colecții de CD-uri vechi şi hărți uzate.

Coyle stătea pe scaunul de lângă mine, cu capul pe spate și cu picioarele întinse, și mă privea cum devin din ce în ce mai iritată.

— Pot să...? m-a întrebat el în cele din urmă arătând către crucifix.

— Da, te rog.

A îndesat crucifixul în torpedou, apoi a avut un moment de ezitare uitându-se înăuntru.

— Ai văzut ceva interesant? l-am întrebat eu.

— Poftim? Nu. Nimic special. Doar că nu obișnuiesc să fur mașinile oamenilor.

— Eu obișnuiesc. Fac asta tot timpul. Permisul meu de conducere e acolo?

— Contează dacă nu ai?

— Îmi place să am toate documentele. E mai ușor dacă ai de gând să rămâi mai mult în trupul cuiva.

— Și ai de gând să faci asta?

M-am mișcat pe scaun testându-mi forța brațelor și soliditatea spatelui.

— Trupul ăsta e obosit, dar și eu sunt, așa că nu e prea relevant, am mărturisit eu. Nu am detectat vreo problemă musculară sau cu oasele; nu port nicio brățară medicală, nu am cu mine vreun inhalator sau EpiPen.[16]

— EpiPen?

— Albine, nuci, lactoză, drojdie, grâu, creveți – nu trebuie să subestimezi lista lucrurilor care te pot ucide. Verifică torpedoul.

— Nu văd nimic de genul.

— În cazul ăsta, cred c-o să rămân aici mai mult. Vrei un sandviș?

— Cred că s-ar putea să vomit, a răspuns Coyle rar și precaut când i-am făcut semn spre sandvișurile încă fierbinți.

— Deci nu vrei un sandviș?

— Nu prea știi cum e să fii împușcat, nu-i așa?

— Am fost împușcată de multe ori. De mult mai multe ori decât tine, dacă e să mă iau după cicatricele tale. Numai că eu n-am rămas să observ efectele posttraumatice.

— E ca și cum sandvișul ar fi înmuiat în urină, mi-a explicat el.

Am condus în liniște o bucată de drum.

— De ce Irena? m-a întrebat Coyle în cele din urmă.

— Pentru că avea mașină.

— Asta a fost singurul motiv?

---

[16] Numele mărcii unui injector cu adrenalină, folosit în tratamentul de urgență al alergiilor severe.

— Tocmai se pregătea să iasă din tură. După ce ies din tura de noapte, majoritatea oamenilor se duc direct să se culce. Asta înseamnă că în următoarele opt sau nouă ore nimeni nu așteaptă ca Irena să ia legătura cu ei. Pot să fac multe lucruri în opt ore.

— Asta e tot? Așa faci tu… selecția?

— În cazul în care vrei să știi dacă n-aș prefera mai degrabă să fiu o tânără de vreo douăzeci și ceva de ani, cu sâni fermi, cu un cont baban în bancă şi cu dinți sănătoși, află că da, aș prefera. Dar persoanele de genul ăsta nu prea sunt de găsit în benzinăriile de pe autostrada A75.

Coyle părea prea obosit ca să-și arate disprețul obișnuit.

Am deschis radioul, am căutat câteva posturi și m-am oprit la ceva jazz mai liniștit. Mașinile care veneau dinspre nord aveau farurile aprinse, deși soarele se înălța tot mai mult pe cer. Norii negri erau traversați de dungi lungi de ploaie. Panourile de pe marginea drumului făceau reclamă la centre unde se vând plante și produse de grădinărit, la lapte proaspăt, la haine pentru noul sezon, la opinii politice necosmetizate și la mașini Fiat la mâna a doua.

— De ce mă ajuți?

Vocea lui Coyle suna grav. Capul i se bălăngănea pe tetieră și privea în gol spre mașinile care veneau din direcția opusă. Am pornit ștergătoarele să îndepărtez primele picături de ploaie, care începuseră să-mi acopere parbrizul, și am încetinit din cauza pâclei ce se ridica de la roțile din spate ale mașinilor din față.

— Din sentimentalism? am sugerat eu, iar Coyle a scos un sunet gutural de dispreț. Ai putea să-mi fii de ajutor.

— Aș putea să te ucid.

— Nu chiar acum.

— Te-am mai ucis o dată. Ți-am ucis gazda. Mai devreme vorbeai despre… răzbunare.

— Mi-a trecut prin minte.

— Ce s-a schimbat?

— Nu ucid soldați neînsemnați decât dacă sunt nevoită. În plus…

— În plus?

— Am petrecut destul de mult timp în trupul tău. Ar fi neliniștitor să termin cu tine acum.

— Când eram pe malul râului, i-ai spus bărbatului ăluia… asistentului.

— Lui Samir?

— Da. I-ai spus că, luând în considerare situația în care se afla, ar trebui să analizeze riscurile acțiunilor lui și să decidă dacă să rămână sau dacă să fugă. Tu de ce nu fugi?

— Pentru că nu cred că mai ești așa de pornit să mă omori cum erai înainte.

— Mi-ai furat trupul.

— Ți l-am dat înapoi.

— M-ai legat de un calorifer și m-ai abandonat.

— Și am anunțat poliția unde ești ca să vină să te ia înainte să mori de foame. Gândește-te. Dacă am măsura cu o balanță justețea cauzelor noastre, ai descoperi că motivele mele să-ți fac rău depășesc cu mult orice argument valid ai avea tu să mă ucizi. Ai omorât-o pe Josephine și i-ai mai fi ucis și pe alții ca să mă lichidezi pe mine. Ai tras în Ianus fără să stai pe gânduri, m-ai răpit în mijlocul cinei, iar atunci când mă dau peste cap să-ți salvez viața, după ce oamenii tăi te-au împușcat, n-am parte decât de critici și de o atitudine vădit ostilă. Însă dacă toate astea nu ți se par de-ajuns, lasă-mă să-ți mai spun ceva: Aquarius te-a mințit. Au falsificat dosarul lui Galileo. Te-au trimis în lume să mă vânezi pe mine și pe cei ca mine, dar de monstrul care chiar ar merita o astfel de soartă nici nu s-au atins. Iar atunci când tu ai început să te agiți și să pui întrebări, au încercat să te omoare și pe tine. Așa că să lăsăm dracului motivele pentru mica noastră înțelegere. Ai nevoie de ea. E șansa ta să rămâi în viață. Și cu asta, basta.

Coyle și-a prins cu dinții buza de jos și a rămas pe gânduri. Își ținea ochii închiși și avea degetele încleștate.

— L-am împușcat pe Marigare.

— Mari…

— Bărbatul care a tras în mine. Mă întrebam dacă… e posibil să fie…

— Nu. Nu era Galileo.
— Nu. Știu. Era... un membru al organizației.
— A încercat să te ucidă.
— Da.
— Știi de ce?
— Nu.
— Spunea că execută ordinele.
— Știu, a zis Coyle.
— N-aș lua gestul lui personal. Galileo este Aquarius, iar Aquarius nici măcar nu știe asta. Poate că persoana care a ordonat să fii ucis nici nu-și aduce aminte că a făcut asta. Pe de altă parte, cineva trebuie să-și asume responsabilitatea pentru că a urmat ordinele și pentru că a dat acele ordine. Oricum ar fi, ai fost în legitimă apărare atunci când ai tras, așa că probabil crima asta n-o să fie trecută în topul listei cu păcate.
Mi-a aruncat o privire, ținându-și pumnii încleștați.
— Vrei să-l găsești? Vrei să-l ucizi pe Galileo?
— Da. Cred că da.
— De ce?
— Pentru lucrurile pe care le-a făcut. Pentru prietenii pe care îi păstrez în amintire. Dar, mai presus de toate, pentru că mă vânează pe mine. Amândoi am... acționat unul împotriva celuilalt în trecut, iar acum se pare că relația noastră are o logică a ei. Ar fi greșit din partea mea să nu răspund în consecință. Ne strică reputația.
— Kepler...
— Irena, l-am corectat eu imediat.
— ...cred că tu cu mâna ta ai făcut asta.
Nu i-am răspuns.
La radio, un ascultător țipa pe calea undelor. Avea o grămadă de nemulțumiri. Taxele – prea mari. Asigurările sociale – prea mici. Orele de muncă – prea multe. Serviciile de sănătate – prea scumpe.
Ce sugera?
Ca oamenii să se străduiască mai mult, firește. El s-a străduit toată viața, iar acum locuiește într-o garsonieră situată deasupra unei cofetării unde se fac clătite, și n-are

nici măcar cincizeci de euro în cont. A luptat și a pierdut, dar de vină sunt ceilalți.

Mulțumim pentru telefon, dragă ascultător, a zis moderatorul de la radio în timp ce întrerupea legătura. Se pare că ai ceva povești interesante de împărtășit.

— Ai spus că ai înțeles, a zis apoi Coyle.

— Despre ce vorbești?

— La telefon. I-ai spus… ăluia că știi de ce a ordonat să fie ucisă gazda ta… Josephine. I-ai spus că știi motivul.

— Da.

— De ce? Spune-mi de ce!

— Pentru că o iubeam.

— Ăsta a fost motivul?

— Da. Îl cunosc pe Galileo de aproape o sută de ani. Îi place să fie adorat. De fapt, asta ne dorim. Suntem frumoși și bogați, iar oamenii ne iubesc pentru asta. În realitate însă, oamenii nu ne iubesc pe noi, ci adoră viețile pe care le trăim. O iubeam pe Josephine. Eram… fericită trăindu-i viața. Eram frumoasă când eram cu ea. În trupul ei, simțeam că sunt o persoană. Eram Josephine. Nu doar o umbră care joacă un rol, ci persoana însăși, deplină și adevărată – un adevăr deplin așa cum nu fusese niciodată viața lui Josephine. De aici vine frumusețea. Nu din forma picioarelor, a sânilor sau a feței, ci din deplinătate – totală și adevărată. Eram frumoasă în trupul lui Josephine, iar Galileo… nu s-a mai simțit frumos de foarte multă vreme. Voia să fie în Edinburgh, trebuia să fie în Miami și a uitat acum foarte mult timp ce înseamnă cu adevărat să fii frumos. Asta e tot.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

— Îmi pare rău pentru Josephine. Pentru pierderea pe care ai suferit-o.

Nu i-am răspuns, iar Coyle n-a mai adăugat nimic. Când mi-am luat privirea de la drum și m-am uitat spre el, i-am văzut ochii umezi, iar el și-a întors chipul într-o parte ca să nu-l mai pot vedea.

— Unde suntem acum? m-a întrebat el la un moment dat.

Pielea îi devenise galben-cenușiu. Coyle abia respira și avea ochii obosiți.

— Mai avem puțin și ne oprim, i-am răspuns eu dându-mi seama că era cazul să opresc.

—×—

Hotelul avea ferestre mici și pereți din metal și înconjura o parcare.

Am rămas la volan pentru câteva minute încercând să învăț să imit semnătura Irenei, scrisă pe spatele cardului ei de debit. Nu era un substitut pentru codul PIN, dar trebuia să mă descurc cu ce aveam.

Hotelul era mai degrabă un motel, deși francezii n-ar recunoaște niciodată că au decăzut la fel de mult ca americanii în ceea ce privește ospitalitatea. Am cerut și am primit cea mai ieftină cameră pe care o aveau și am reușit să plătesc pentru ea cu bani lichizi.

— Trebuie să eliberați camera la ora zece dimineața, mi-a explicat recepționerul privindu-mă cu ochi lipsiți de viață în timp ce-mi întindea cheia mică, agățată de o plăcuță imensă. Micul dejun nu este inclus în preț.

— E în regulă. O să fim deja plecați de mult.

Camera se afla la capătul unei alei pietruite, pe care ni se auzea zgomotul pașilor. Sub crengile atârnate ale unui cedru stătea o pisică roșcată, care rămăsese nemișcată, cu lăbuța dusă la bot ca un copil surprins că mănâncă o bomboană, și ne privea în timp ce treceam poticnindu-ne. Coyle își sprijinea prea mult din greutate pe spatele meu. Irena Skarbek avea multe bile albe din partea mea, însă nu și la capitolul forță musculară.

Coyle a murdărit cearșaful de sânge de cum s-a prăbușit pe pat. L-am învelit cu pături și i-am adus apă de băut și apă într-un vas ca să-i spăl sângele de pe gât, de pe față și de pe mâini. Am adus din mașină ce mai rămăsese din proviziile medicale și am traversat curtea hotelului, când o voce m-a strigat: „Hei, tu! Ești femeia de serviciu? Am ceva serios de discutat cu tine.”

Ba nu, i-am răspuns eu. Încearcă cu altcineva.

— Irena! m-a strigat Coyle, iar trupul îi tremura sub

pături.

— Da.

— Unde este Max?

— Cine e Max?

— Bărbatul care ai fost înainte să devii Irena. Ce i-ai făcut?

— L-am sedat și l-am lăsat în toaleta de la benzinărie. Și cred că l-am și lovit, dar doar un pic.

— E un om bun.

— Da, am spus eu cu un oftat. Probabil că și el asculta ordinele. Îmi pare rău.

I-am înfipt acul sub piele și, deși a făcut o grimasă de durere și a strâns din pleoape, a rămas nemișcat în timp ce conținutul injecției hipodermice îi pătrundea în sânge.

— Ține degetele apăsate aici două minute, i-am spus eu, iar Coyle a apăsat ascultător cu trei degete pe tamponul pe care i-l pusesem peste venă.

— Ce mi-ai injectat?

— Un sedativ. La un moment dat va trebui să dormi.

— De ce?

— Pentru că ori dormi, ori mori.

— Nu înțeleg de ce ai nevoie de mine, a zis Coyle deja articulând cuvintele cu greutate. Spuneai că ai deja ce-ți trebuie ca să distrugi Aquarius. De ce… ai nevoie de mine?

Am dat din umeri și mi-am ridicat picioarele ca să-mi găsesc echilibrul pe colțul de pat care nu era deja ocupat de Coyle și m-am sprijinit cu spatele de perete.

— Mi-ai ucis ultimul aliat, i-am spus eu. Și întotdeauna prinde bine să ai cu tine un trup ospitalier.

— Asta mă consideri?

Ochii lui Coyle stăteau să se închidă, iar buzele de-abia mai puteau rosti cuvintele.

— Nu. Ești… altceva.

Probabil că Nathan Coyle voia să mai spună ceva, dar n-a mai reușit.

Mă îndoiesc că mă interesa ce avea să-mi spună.

Capitolul 76

Dorm.

Cu întreruperi.

Există un singur pat în mica noastră cameră de hotel. Este dublu, însă Coyle doarme tolănit pe diagonală. Chiar dacă mirosul de transpirație nu se simte atât de tare cât să-mi deranjeze nasul delicat, sângele lui Coyle se scurge pe cearșaf.

Dorm pe podea și mă trezesc în poziții ciudate – o mână ridicată, alta strivită sub mine. Deși în cameră este foarte cald, mie îmi este frig. Sunt mulțumită că mușchii îmi sunt obosiți, însă mă enervează că nu am mai multă carne pe oase care să-mi păstreze căldura corpului.

Trec dintr-un vis într-altul, pe care nu mi le mai amintesc decât pe jumătate.

Am visat-o pe

Ianus. Zeița cu două fețe, care era atât de frumoasă așa cum stătea întinsă lângă mine, cu safire prinse în păr, într-un apartament din Miami. Zeul care dansa gol prin cameră, lovindu-se cu palma peste fund și exclamând: „Ador acest trup. Îl ador. Îl ador. Îl ador.” Asta se întâmplase când era tânăr și frumos, când era Michael Peter Morgan, bărbatul care obișnuia să facă *tae kwon do* și care, într-o zi, a întâlnit-o pe femeia ce s-a dovedit a-i fi soția perfectă.

Ianus devenit Marcel, cel cu buze topite și degete veștejite, cu pielea de culoarea roșiei stricate, străbătută de modele ca niște larve. Îți place ce vezi?

L-am visat pe Galileo.

Este al meu.

Este frumos.

Este al meu.

Îţi place ce vezi?

Sunt trează și pentru o secundă nu-mi dau seama unde sunt, sau cine sunt. Mi-e rău și stau pe marginea vasului

de toaletă cu mâinile încleștate de el, știind că nu o să vomit și dorindu-mi ca acest trup să poată vomita.

Hotelul este prea nesofisticat ca să ofere periuță și pastă de dinți, iar dantura a început să mă doară.

Coyle doarme dus.

Mai am patru euro.

—×—

Mă aflu în holul hotelului și stau pe o canapea joasă, aflată în fața automatului cu mâncare, și răsfoiesc ziarele.

Când văd venind un bărbat durduliu îmbrăcat în cămașă albastră, las ziarul jos, mă ridic și mă apropii de el zâmbind.

— Mă scuzați, îi spun eu, în timp ce bărbatul vrea să-și scoată portofelul din buzunar. Aveți un ceas?

Mă privește uluit și în timp ce face asta degetele mele se ating de ale lui.

Îmi pun portofelul pe automat și îl împing atât cât să nu se vadă, după care o prind de încheietură pe Irena Skarbek şi, continuând să zâmbesc, îi mulțumesc bărbatului pentru ajutor.

Mă așez la loc pe canapea și îmi reiau lectura.

Bărbatul își revine din amețeală. Își analizează mâinile, se scotocește prin buzunare, își pipăie cămașa, se uită în jurul lui pe podea și apoi la mine. Mă analizează din cap până în picioare, observă că sunt îmbrăcată în uniformă de femeie de serviciu, stă să se gândească o clipă dacă aș putea să fiu un hoț, dar, neavând niciun indiciu în acest sens, dă din cap ca să se dezmeticească și urcă din nou scările.

Se gândește că poate lăsase portofelul în baie sau lângă pat.

Ciudat. Putea să jure că îl avea cu el atunci când coborâse din cameră.

Aștept până pleacă și recuperez portofelul de pe automat.

Am șaptezeci și patru de euro și ziua mea începe să se animeze.

—×—

Îmi amintesc de prima mea întâlnire cu Galileo.

O chema Tașa… sau poate Tulia.

Eu eram Antonina Bariskina; eram tânără și frumoasă, iar timp de șase luni am cântat la violoncel și i-am fermecat pe bărbații din Moscova.

Iar când am părăsit-o pe Antonina, am devenit

(Îmi amintesc cu greu numele lor acum)

Iosif Brun, cel mai de încredere servitor al marelui duce. Purtam o tunică neagră cu guler înalt și pantaloni negri strâmți. Barba începea să-mi încărunțească ușor și mă refăceam – după cum am constatat imediat ce am poposit în trupul lui – de pe urma unei gastroenterite de care nu m-am plâns nimănui. Servitorii nu se îmbolnăveau în 1912. Era o obligație specificată în fișa postului lor.

Stăteam lângă scaunul Antoninei în momentul în care a început să se clatine amețită și confuză și și-a deschis ochii. Stătea pe același scaun, în aceeași cameră, în același moment al zilei în care am cunoscut-o prima oară, iar eu purtam același trup, astfel încât fetei să i se pară că a clipit și nimic nu s-a schimbat. Era îmbrăcată în aceleași haine pe care le purtase prima dată, avea părul coafat în același stil, deși trecuseră şase luni, iar lumina nu mai era de toamnă, ci de primăvară.

Apoi tatăl ei i-a zis:

— Antonina, trebuie să discutăm.

Eu m-am înclinat o dată și am părăsit încăperea.

Casa a răsunat de țipetele ei timp de trei zile.

Am rămas, ca să le fac o favoare, în trupul sâcâit de ușoare dureri al lui Iosif Brun. Nu îmi îndeplineam atribuțiile de servitor – nici nu se așteptau s-o fac – și locuiam într-o dependință, departe de ochii celorlalți servitori. Mă prefăceam că sufăr de infecția la stomac de pe urma căreia Iosif abia își revenise. Citeam cărți, făceam câteva plimbări discrete prin împrejurimi, jucam singur șah și deplângeam faptul că nu mai aveam acces la sala de muzică din casa ducelui.

În cea de-a patra noapte, marele și bătrânul duce a venit la mine și s-a așezat de partea cealaltă a tablei de șah.

M-a întrebat dacă joc.

Am jucat.

Ducele juca bine, însă muta prea repede. Nerăbdarea lui se vedea în faptul că ataca necugetat și se apăra necorespunzător. Îmi propusesem să joc cu milă, dar șahul nu este un joc în care intențiile bune să dureze, iar în curând piesele lui erau împrăștiate pe tablă.

— Ne părăsești mâine? m-a întrebat el și a prins indiferent nebunul cu degetele, deși mutarea era în zadar.

— Da.

— Unde te vei duce?

— Nu sunt sigură încă. În sud, probabil. Granița de vest pare cam… nesigură pentru gusturile mele.

— Te temi că va începe războiul?

— Cred că e posibil să înceapă.

— N-ai putea să-ți petreci anii de război ca… soție a unui general? Sau ca fiică a unui ministru? Un statut care să te țină departe de linia frontului.

— Aș putea. Dar din experiența mea, războiul ne afectează pe toți, chiar și – dacă nu în mod special – pe soțiile, surorile și mamele celor care luptă pe front. Faptul că ești femeie nu te protejează de războaie. Aștepți veștile, te temi, neputincioasă și singură, în timp ce ți se interzice să faci ceea ce ai vrea să faci, adică să lupți pentru cei pe care-i iubești.

— Iar tu pe cine iubești, Iosif? m-a întrebat el delicat. Tu pe cine iubești cu adevărat?

M-am lăsat pe spate în scaun vrând să-mi încrucișez brațele pe piept, apoi mi-am amintit cine sunt, poziția pe care o dețin, și mi le-am așezat în schimb în poală.

— Dacă sunt soția cuiva, atunci îmi iubesc soțul. Dacă sunt sora cuiva, atunci îmi iubesc fratele. Dacă sunt soldat, atunci îmi iubesc camarazii. Avantajul meu este, dacă vrei, faptul că pot să intru în orice viață îmi place. De ce să fiu un bărbat într-o casă în care nu este iubit? De ce să fiu o mamă pe ai cărei copii nu îi ador? Îmi iubesc semenii, altfel nu i-aș ajuta. Iubesc toate trupurile în care intru, altfel nu aș rămâne.

Ducele privea fix la tabla de șah, cu sprâncenele încruntate.

— Nu te tentează să fii eu? Nu te atrage poziția mea de duce?

— Nu, domnule.

— De ce nu?

Mi-am umezit buzele. Îi priveam ochii mici pe chipul căzut, îi vedeam petele galbene de pe mâini, tendoanele înțepenite ale gâtului și curba de la baza șirei spinării, unde poziția corpului se lupta cu vârsta.

Mi-a intuit gândurile și a lăsat să-i scape de pe buze concluzia:

— Vârsta mea te dezgustă.

— Nu, domnule. Nu e asta, deși vârsta, dacă nu ai șansa s-o trăiești treptat, poate fi un șoc. Sunteți un om puternic, sănătos și respectat de ceilalți duci, dar nu cred că sunteți… frumos. Vă lipsește bucuria, sau iubirea, care face frumusețea să fie mai mult decât trupul care o posedă.

Obrazul ducelui a zvâcnit, o mișcare abia sesizabilă a mușchiului, însă suficientă. Mi-am unit palmele în semn că-mi cer scuze.

— M-a luat gura pe dinainte.

— Nu, a zis ducele mai aspru decât cred că intenționase, după care a repetat pe un ton mai blând. Nu. Ai spus ceea ce gândeai. Foarte puțini oameni din jurul meu fac asta. Fiica mea… mă disprețuiește, își dorește să fiu mort. Crezi că am făcut ce trebuia atunci când am apelat la serviciile tale? Crezi că am acționat din… iubire?

Tăcere.

— Haide, domnule, hai! mi-a zis el ușor dojenitor. Te-am felicitat pentru felul deschis în care mi-ai vorbit. Nu-mi înșela așteptările.

— Cred că ați acționat din dragoste atunci când m-ați angajat să-i iau locul fiicei dumneavoastră. Cred că îi vreți binele, iar prin intervenția mea ați intenționat să-i asigurați protecția pe care propria ei natură o refuză.

— Dar? a mormăit el. Continuă-ți ideea.

— Domnule… această înțelegere ne-a fost amândurora de mare folos. Totuși trebuie să vă întreb următorul lucru: dacă a fost nevoie de o altă persoană pentru a obține siguranța pe care o doriți pentru fiica dumneavoastră, atunci nu cumva o obligați să accepte ceva ce natura ei respinge? Sau poate aș putea să mă exprim altfel: fiica pe care o iubiți este fiica pe care o aveți?

Ducele privea tabla de șah, deși nu mai vedea pionii.

— N-ai spus nimic din toate astea atunci când ai acceptat propunerea mea.

— Nici nu era în interesul meu să fac asta. Dar înțelegerea noastră a luat sfârșit, iar dumneavoastră m-ați întrebat ce părere am și v-am spus.

A apucat cu degetele un pion și l-a mutat de dragul mutării, un gest irelevant având în vedere că soarta jocului era deja decisă.

— Soția mea crede că fiica noastră este bolnavă.

Am așteptat, am analizat tabla de șah și m-am aplecat în față, bucurându-mă de lejeritatea hainelor mele bărbătești, care nu mă obligau să-mi țin politicos spatele drept și nici nu-mi tăiau respirația în strânsoarea corsetului.

— Soția mea crede că fiica noastră suferă cu capul. Repetă asta de mulți ani. Uneori Antonina… face crize. Obișnuiește să urle la oameni care nu sunt acolo, să debiteze lucruri care nu pot fi crezute și să pârască. Când era copil speram să fie doar un nărav caracteristic vârstei, o zvâcnire a personalității ei care ar putea într-o zi să devină aproape încântătoare. Antonina este deja o femeie tânără, iar speranțele mele pălesc. Înainte să vii tu… s-a culcat cu un băiat de țăran. El avea paisprezece ani, iar ea era cu un an mai mare. Când au terminat, fiica mea a intrat alergând în casă, încă… pătată, și a urlat în gura mare ce ispravă a făcut. Nu în sensul că s-a plâns, ci mai degrabă a dansat prin cameră, ne-a râs în față, și-a ridicat fusta ca să ne arate murdăria și goliciunea ei, și-a scuipat mama în ochi și ne-a spus că de acum era liberă. Liberă și binecuvântată în ochii Domnului. În seara aceea am bătut-o. Am bătut-o până ce și soția mea, cu scuipatul copilului ei

uscat pe față, m-a implorat să mă opresc. N-am spus nimănui ce s-a întâmplat. Nu am permis nimănui să se apropie de casa noastră – de ea – până nu i s-au vindecat toate rănile. Am crezut că prezența ta ne va aduce pacea, că va spăla rușinea care pătase reputația fiicei mele și n-am nimic să-ți reproșez. Comportamentul tău a fost ireproșabil. Poate chiar exagerat de ireproșabil. În aceste ultime luni, uitam uneori că nu ești fiica mea. O priveam dansând, râzând, zâmbind. O auzeam făcând glume nevinovate, o vedeam înclinându-se în fața domnilor pe care eu îi apreciam și respingându-i pe cei prea îndrăzneți. S-a purtat civilizat cu servitorii, a fost generoasă cu prietenii ei, ospitalieră cu străinii, atentă să nu-și păteze demnitatea. În aceste ultime luni fiica mea a fost așa cum mi-am dorit întotdeauna să fie, dar acum… tu nu mai ești, iar fiica mea este din nou ca înainte. Și astfel îmi dau seama că nu pentru binele fiicei mele am apelat la serviciile tale, ci pentru al meu. Ca să petrec câteva luni în compania copilului pe care credeam că-l merit. Nu știu ce să fac.

Plângea. Bătrânul duce și-a acoperit ochii cu pumnii lui mici și a plâns, iar lacrimile îi străluceau agățate de barbă precum țurțurii. Am deschis gura vrând să spun ceva, dar nu mi-am găsit cuvintele. Mi-am mutat privirea în jos, la tabla de șah, și am observat că din câteva mutări puteam să-l fac șah mat. Revelația nu mi-a produs nicio plăcere. Suspine mici, aproape ca niște sughițuri înăbușite, ieșeau din pieptul ducelui și erau înghițite înapoi. Rușinea – spuneau pumnii lui încleștați –, rușinea.

Apoi bătrânul și-a ridicat capul. Avea ochii umflați.

— Nu vrei să fii din nou fiica mea? m-a întrebat el în șoaptă. Nu vrei să fii ea… încă puțin?

Am clătinat din cap că nu.

— Te rog, fii din nou fiica mea! Fii cine s-ar cuveni să fie.

Mi-am așezat mâinile pe ale lui și i le-am tras ușor în poală, răsfirându-i larg degetele.

— Nu, i-am răspuns și am sărit.

Bătrânul meu servitor Iosif s-a clătinat sub privirea mea.

— Stai acolo! m-am răstit eu și m-am ridicat de pe scaun, cu oasele obosite trosnindu-mi, cu fața umflată și roșie de la atâta plâns.

Picioarele mă dureau mai tare decât îmi imaginasem. Un nerv îmi vibra în coapsă, dar ducele era prea mândru să meargă cu bastonul de care fără îndoială avea nevoie.

În casă, toată lumea dormea, iar lămpile erau date mic. Am urcat scările șchiopătând, îndreptându-mă spre camera Antoninei. La ușă stătea o servitoare durdulie cu cheia prinsă la brâu. Am luat cheia fără un sunet, iar ea, sforăind prin nările umflate, n-a făcut nicio mișcare. Am intrat în camera întunecată.

Nu mai exista nicio piesă de mobilier. Orice obiect cu care Antonina și-ar fi putut face rău fusese îndepărtat. Ferestrele erau acoperite cu gratii, draperiile erau trase, iar mirosul de urină și de fecale se ridica de pe podelele mânjite, mai puternic decât mirosul de săpun și de apă de mare.

O siluetă s-a mișcat în întuneric. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă și sfâșiată, care nu-i ținea de cald și nici nu-i conferea demnitate. M-am privit în oglindă de atâtea ori și am zărit acele trăsături, pe care le-am considerat încântătoare. Acum, când și-a ridicat capul cu părul vâlvoi și ochii răzbunători, nu vedeam pe chipul ei decât o furtună de tinerețe și ură dezlănțuită.

— Antonina! Antonina! am repetat eu încet și m-am lăsat în genunchi în fața ei, deși unul dintre picioare se supusese cu greu intenției mele. Iartă-mă! Iartă-mă! Am greșit față de tine. Ți-am furat timp din viață. Ți-am luat demnitatea, numele, sufletul. Te iubesc. Iartă-mă.

Antonina s-a mișcat prin întunericul camerei și s-a îndreptat spre mine târându-și picioarele, pășind nesigur. Eu am rămas unde eram, ținându-mi capul plecat și mâinile unite în față. Tânăra femeie s-a oprit și îi vedeam picioarele până la genunchi. Mi-am ridicat privirea. Avea părul răvășit în jurul feței și al gâtului, de parcă ar fi încercat să se spânzure cu propriile-i șuvițe. M-a scuipat în față. Am tresărit, însă nu m-am mișcat. M-a scuipat din

nou. Pentru că avea temperatura pielii mele, abia simțeam saliva scurgându-mi-se de pe frunte.

— Te iubesc, am repetat eu, iar ea a smucit din cap și și-a astupat urechile. Te iubesc!

Mi-am întins mâinile și i-am prins picioarele ținând-o locului.

— Te iubesc.

Cu mâinile ca niște gheare a început să se zgârie pe față și cu o smucitură neașteptată și-a eliberat picioarele din strânsoarea mea. Niciun cuvânt, nicio expresie în afara furiei. Pe obraji am simțit aerul cald și umed al gurii Antoninei, care s-a aplecat cu fața aproape de ochii mei și a început să țipe, și să țipe, și să țipe până când în cele din urmă a rămas fără aer, iar eu am prins-o de umeri și am tras-o aproape de pieptul meu. A început să mă muște și să mă zgârie, să mă tragă de barbă și de față. Și-a înfipt unghiile în pielea mea ridată de parcă ar fi vrut să mi-o smulgă de pe craniu, dar am lăsat-o să se lupte până când, în cele din urmă, forțele au început s-o părăsească. Am ținut-o strâns în brațe.

Zgomotele n-au trecut neauzite. Servitorii au venit împreună cu soția mea, care a rămas în pragul ușii uitându-se uluită la imaginea din fața ei. Am clătinat din cap spre ea, făcându-i semn să plece, și-am continuat să-mi îmbrățișez strâns fiica, în timp ce respirațiile noastre fierbinți se amestecau, până s-a făcut dimineață.

Apoi am devenit altcineva și am plecat.

Capitolul 77

M-am trezit din somn tresărind. Soarele apunea, iar eu îl visasem pe Galileo.

Coyle era încă în pat. Dormea. L-am trezit în timp ce ultimele urme ale zorilor se risipeau.

— Trebuie să ne urnim.

— Unde mergem? m-a întrebat el în timp ce-l ajutam să coboare la mașină.

— Undeva de unde putem lua un tren.

—×—

Am ajuns în Lyon puțin după ora opt seara.

Ca multe alte orașe vechi din Franța, Lyonul se mândrea cu case frumoase, înghesuite de-a lungul unui râu cu ape domoale, și nu-i lipseau catedrala cu turnuri înalte și ziduri străvechi îngropate, suburbiile dotate cu supermarketuri, parcările imense și magazinele vestimentare nu mai înalte de trei etaje, amplasate în hale industriale cu tavane metalice. L-am lăsat pe Coyle să moțăie în mașină, în parcarea unui centru comercial care își făcea reclamă cu nemuritoarele cuvinte „Mănâncă ce este mai bun, trăiește la cele mai înalte standarde, cumpără cele mai bune produse!” Am intrat într-un magazin vestimentar cu banii pe care îi furasem. Un copil râdea în timp ce mașinuța de pompieri în care stătea îl legăna înainte și înapoi pe ritmul sunetului de sirenă. Un cort mic, numai bun – după cum scria pe afișul publicitar – pentru nunți și ocazii festive, fusese amplasat chiar lângă casa unde plăteai produsele, pentru cumpărătorii care se hotărau să facă o risipă spontană de bani, pe ultima sută de metri. Aburul rece se ridica în fâșii gri deasupra legumelor cărnoase, iar mirosul de drojdie amestecat cu sunetele domoale de jazz ieșeau de printre țevile aflate la vedere pe tavan.

Am cumpărat pâine, carne, apă și un braț de haine bărbătești, toate mai largi decât era cazul. Vânzătoarea de la casă avea pe cap un chipiu verde, iar pe chip o expresie

uimită în timp ce cumpărăturile mele alunecau spre ea pe bandă.

— Pentru fratele meu, i-am explicat eu.

— Vă lasă să-i cumpărați pantaloni?

— Mă pricep să îmbrac oamenii.

—×—

Coyle nu se trezise încă.

— Coyle! l-am strigat eu.

L-am atins ușor pe mână și, văzând că nu se clintește, mi-am trecut dosul degetelor peste obrazul lui, delicat ca atingerea unui fulg. Și-a deschis ochii și a clipit în întunericul mașinii, apoi și-a dat seama unde este și cu cine este și s-a tras înapoi. Am înghițit în sec și am zis:

— Suntem în Lyon.

— Ce căutăm în Lyon?

— Transport public, în principal. Ține astea.

— Ce sunt astea?

— Haine curate. Pentru tine.

— Nu pentru tine?

— Dacă aș vrea să mă schimb, m-aș schimba nu numai de haine. Probează-le. Cred că mi-am amintit corect măsura.

Coyle s-a încruntat și a spus:

— Mă ajuți cu cămașa?

Am dat drumul la căldură și l-am ajutat să se deschidă la nasturi, apoi i-am tras în jos cămașa distrusă. În mod neașteptat, fașa cu care îi bandajasem umărul nu era îmbibată cu sânge și nici nu se desprinsese. În lumina palidă a parcării, i-am atins marginile rănii.

— Simți că te arde? l-am întrebat eu.

— Nu.

— Cât de tare te doare?

— Suportabil. Ai mâinile reci.

— Am probleme cu circulația. Hai să vedem.

I-am tras pe cap un tricou și l-am ajutat să-și bage pe mâneci câte o mână o dată. Apoi i-am îndesat tricoul în pantaloni. Coyle stătea drept și nemișcat, respira regulat și îmi urmărea fiecare mișcare. Degetele mele i-au atins

cicatricea care îi traversa abdomenul, iar el a rămas perfect nemișcat, deși fiecare fibră i se încordase, fiecare mușchi era tensionat.

— Îți vine bine?

— E în regulă.

— Ți-am cumpărat și un pulover. Probabil c-o să se deșire la prima spălare, dar e călduros și curat.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— De ce atâta efort pentru mine?

Am oftat și m-am întors cu spatele la el.

— Ai pătat tapițeria cu sânge, i-am spus eu încet. Sângele se curăță greu.

—×—

Sensurile giratorii erau încuietoarea, iar răbdarea era cheia pentru orice șofer care dorea să ajungă în centrul orașului Lyon. Am luat-o pe străzi cu sens unic și apoi în jos, către râu, unde tinerii atrăgători ai orașului își pierdeau entuziasmul pentru muzica tehno a anilor 1990 și pentru basul anilor 2000. Am parcat ilegal în fața unei biserici cenușii din piatră, din portalul căreia Fecioara Maria privea cu tristețe în jos la turmele ei rătăcite.

— Nu mai putem folosi mașina asta, am spus eu.

— De ce nu?

— Irena a dispărut de mai bine de opt ore. Dacă era de serviciu în noaptea asta, atunci tura ei ar fi trebuit să înceapă acum câteva ore. Ultima persoană pe care am purtat-o – Max – a rămas la benzinărie…

— Crezi că Aquarius și-a dat seama cine ești acum?

— Îi cunoști mai bine decât mine. Tu ți-ai fi dat seama?

— Da. Cred că da.

— Atunci trebuie să scăpăm de mașina asta. De acum vom folosi doar transportul în comun. Dacă am putea ajunge în Spania, sau chiar la Gibraltar, fără să declanșăm vreo alarmă, ne-ar fi mult mai ușor. Trebuie să beau ceva.

— Să bei ceva?

— Poți să mergi?

— Chiar e timpul oportun pentru asta?

— Acum e perfect, i-am răspuns eu și am deschis portiera mașinii. Sunt o doamnă căreia îi place tequila.

Eu mi-am comandat o tequila, iar Coyle un suc de portocale.

În Franța, suc de portocale înseamnă niște apă portocalie cu zahăr dintr-o sticlă sferică.

Stăteam la bar, iar la televizoarele cu ecran plat puteai să urmărești un meci de fotbal și o cursă BMX de ciclism. Persoanele adunate în bar erau interesate doar de unul dintre jocuri și după cum bodogăneau, era vorba de o competiție locală, iar situația nu era deloc satisfăcătoare. Coyle transpira și strângea cu putere un șervețel, mușcându-și buzele.

— Vă simțiți bine? l-a întrebat barmanul.

— Și-a sucit glezna, am răspuns eu.

— Ar trebui să mergeți la doctor. Uneori chestiile astea sunt mai complicate decât v-ați imagina.

— De obicei, așa e. Mai aveți tequila?

Ochii barmanului mă priveau sceptici, însă considerentele economice i-au ghidat în cele din urmă mâna spre un alt pahar. La televizorul din spatele nostru cineva a înscris un gol, iar întreaga încăpere a mârâit cu exasperare.

— Bei cam mult, a mormăit Coyle pe fundalul zgomotelor făcute de inimile frânte de microbiști și de berile proaspăt deschise.

— O să-ți dezvălui un secret. Este mult mai ușor să distragi atenția lumii de la o gazdă, dacă respectiva gazdă este găsită beată, derutată, cu contuzii sau într-o stare psihică nu prea bună atunci când se trezește.

— Vrei să schimbi gazda?

Am mai tras o dușcă și am simțit sarea cum trosnește și alcoolul cum mă arde. Senzația m-a făcut să șuier de satisfacție.

— Am un dosar. Am furat registre de la Aquarius când eram în Berlin.

— Mi-ai spus.

— Și ai informat organizația?

— Da. Ne… *lor…* le este frică de tine.

— Să înțeleg că nu și-au dat seama că eram cu Ianus?

— Nu.

— Tu de ce erai acolo?

— Pentru că asta e meseria mea, a răspuns el. Cu asta mă ocup.

Am comandat încă o dușcă; am așezat într-o parte paharul gol.

— Nu. Nu de asta eram acolo.

Vorbise ca pentru el, însă îl auzisem.

— Am întrebat despre Galileo și m-au transferat la operațiunea din Paris. La vremea aceea credeam că este… La vremea aceea nu gândeam. Asta făceam acolo, dacă vrei să știi.

Îmi simțeam unghiile tari și ascuțite în timp ce loveam cu ele marginea paharului.

— N-o să te ajut să le faci rău, a zis Coyle încet. N-o să te ajut să lupți împotriva celor din Aquarius, indiferent ce au făcut. Dacă ei au fost cei care au făcut acele lucruri. Nu sunt prietenul tău. Sunt aici doar pentru Galileo – nimic mai mult.

— Înțeleg.

În încăpere se auzeau zgomotele venite din televizorul care transmitea meciul de fotbal și disprețul fanilor dezamăgiți, care deplângeau calitatea jocului. Mi-am trecut degetele în jurul gurii paharului, care refuza cu încăpățânare să scârțâie.

— În New York, a zis Coyle în cele din urmă. Există un finanțator în New York. După ce s-a întâmplat în Berlin, după ce mi-ai arătat dosarul, am încercat să vorbesc cu el, dar Aquarius a refuzat. Mi-a spus că ai mințit în legătură cu Galileo, că așa procedezi tu – îți place să creezi haos. Ai băgat-o pe Alice în spital, știai asta?

— Avea contuzii, dar se ținea pe picioare când am părăsit-o. Restul e o chestiune psihologică și nu am nicio vină.

— Îți pasă?

— În momentul acesta, nu.

Coyle a sorbit din suc de parcă ar fi fost whisky, balsam pentru răni mai vechi și mai noi, care încă îi pulsau fierbinte pe trup.

— Știam că mă mint. Ești un parazit, dar spuseseși adevărul. Cred că ar trebui să-ți mulțumesc pentru asta.

— Fă un efort.

— Există un finanțator în New York, a zis el reluându-și ideea.

— Ce finanțează?

— Pe noi. Pe Aquarius. Unitățile sunt operate în mare parte separat. Dacă cineva se infiltrează într-una dintre ele, celelalte ar trebui să fie în siguranță. Dar trebuie să existe o autoritate centrală, cineva care supraveghează întreaga activitate. Nu suntem oameni răi. Nu ne facem rău unul altuia. Dacă au existat ordine... dacă Galileo este protejat... finanțatorul ar trebui să știe de ce.

— Eu n-aș miza pe asta. Știi cine e finanțatorul ăsta?

— Nu.

— Știi unde poți să-l găsești?

Tăcere.

Mi-am stors în paharul gol ultimele picături din lămâia verde și priveam cum îmi trosnește între degete pulpa fructului.

— Te întrebi dacă vreau să-l omor, am spus eu încet. Dacă nu cumva ce fac eu este o mare înșelătorie. Ai instinct bun. Aș putea să te protejez până în momentul în care teama ta că vei fi înjunghiat pe la spate înseamnă că nu mai are cine să-ți apere spatele. Așa că nu te întreba ce vreau și nici măcar cine sunt. Întreabă-te un singur lucru: ce-aș putea să fac? Nu am nevoie decât de zece secunde ca să distrug un om. Când m-ai împușcat pe scările stației de metrou Taksim, mi-am zis da, de ce nu? O să trec dintr-un trup într-altul – o să fiu o persoană – și o să-ți tai gâtul. O să-mi ia doar o secundă, iar când cu mâinile pline de sânge voi fi săltat de poliție, o să dispar. Îmi voi vedea de viața mea, iar moartea ta va reprezenta pentru mine doar o experiență care a durat câteva secunde. Cel care va trage ponoasele va fi trupul care rămâne în urmă. Și totuși, din

motive pe care nu le-am înțeles pe deplin la momentul respectiv, te-am lăsat în viață. Aș fi putut să fug. Mă pricep foarte bine la asta. Acum, după ce am avut răgazul să analizez problema, cred că ți-am cruțat viața pentru că prin încercarea ta de a mă ucide ai făcut acel unic gest personal pe care nu l-a mai făcut nimeni la adresa mea de… nici nu mai știu când. Ai încercat să *mă* omori. Pentru toate lucrurile pe care le-am făcut. Abia dacă pot să-ți descriu cât de tare m-a entuziasmat acel gând. Așa că, iată-ne, suntem amândoi față în față. Și poate că ar trebui să știi că sentimentele mele pentru tine au evoluat. Au devenit puțin mai nuanțate având în vedere că, în decursul acestei nebunii, am ajuns să te cunosc și, pe scurt, te iubesc. Blesteamă-mă, urăște-mă, scuipă-mă, sunt totuna – o manifestare a repulsiei față de propriul meu suflet. Nu față de ceea ce pare că sunt, ci față de ceea ce sunt în realitate. Ești frumos. Nu ți-aș face rău cum nici n-aș merge desculță până în Alep în trupul unui lepros.

Coyle și-a băut ultima gură de suc și a rămas cu privirea în paharul gol.

— Păi, mi-a zis el într-un final și s-a oprit. În regulă, a continuat după ce a stat să se gândească o clipă. Bun.

Mi-am ridicat paharul și l-am clătinat către barman.

— Tequila. Mai vreau niște tequila.

— Nu credeți că ați băut suficient, doamnă?

— Voi considera că am băut suficient atunci când nu voi mai putea să merg. Iar prietenul meu simpatic o să mă ajute să ajung acasă.

Bărbatul a ridicat din umeri cum numai un barman francez poate s-o facă – apatic și plin de înțelepciune – și mi-a umplut din nou paharul. Lângă mine, Coyle rămăsese nemișcat.

— Și mai precis cum o să te ajut eu să ajungi acasă?

— După ce te uiți atunci când ieși la vânătoare de fantome? Cauți prin registrele medicale în căutare de pacienți cu episoade de amnezie? Sau te uiți după schimbări în situația financiară a persoanelor: săracul care dintr-odată are bani să cheltuiască, bogatul care își

donează toată averea?

— Amândouă. Urmărim masacrele.

— Dar amnezia poate fi cauzată de tot felul de lucruri. O lovitură în cap. Un șoc. Un cocteil chimic – se poate și asta.

— Kepler, mi-a zis Coyle, iar vocea îi suna ca un avertisment, apoi ca un semnal că începea să înțeleagă. Unde vrei să ajungi cu toate astea?

— Fiecare trup în care intru și fiecare trup pe care îl părăsesc sunt persoane care pot fi detectate. Mașina poate fi detectată; Irena poate fi detectată. E timpul să merg mai departe.

— În ce? Într-o altă femeie de serviciu? Sau în prostituate și hoți – parcă ăsta e stilul tău, nu?

— De obicei, da. Dar acum împrejurările sunt diferite. Irena nu este singura mea responsabilitate.

În cele din urmă, Coyle a înțeles pe deplin care îmi erau intențiile.

— Nici nu mă gândesc.

— Coyle…

— Nu-mi mai spune așa. Nici nu se pune problema!

— Gândește-te puțin.

— De-asta m-ai lăsat să mă odihnesc? De-asta m-ai îngrijit?

— Nu voiam să mori.

— Sau nu voiai să fiu un trup prea inconfortabil.

— Voiam o gazdă cooperantă, un corp care să-și dorească să fie purtat…

— Ajustat chimic ca să-ți convină ție…

— Coyle! am spus eu aproape țipând și mi-am lăsat mâinile în poală, trăgând în piept o gură de aer rece. Nu-mi vin în minte decât câteva trupuri pe care le vreau mai puțin decât pe al tău. Am respins persoane pentru că aveau dermatită atopică la genunchi sau pentru că le trosneau încheieturile; tu chiar crezi că dacă aș avea variante mai bune, aș prefera să stau într-un trup împușcat în umăr?

— Și dacă te găsesc?

— Îți promit că voi face tot posibilul să mă mut într-un

trup mult mai pregătit de luptă cu prima ocazie care se ivește. Ce alte alternative ai?

— Am o grămadă.

— Încă mai ai un glonț în umăr.

— Nu-mi imaginez c-o să te grăbești să-l scoți.

— Propriii tăi colegi…

— Știu! a țipat el și a izbit cu mâinile în tejgheaua barului, suficient de tare ca să-și sară paharul și îndeajuns de zgomotos ca cei din jur să-și întoarcă fețele spre noi.

Coyle s-a făcut mic sub privirile celor din bar și părea să se ghemuiască în interiorul propriei persoane.

— Știu, a repetat el încet. Știu.

— Pot să te duc în New York.

— Cum?

— Pot să te duc la acel finanțator. N-o să-i fac niciun rău. Te-am mințit eu vreodată? Am ucis?

— L-ai ucis pe Eugene în Berlin. Tu l-ai omorât.

— Alice l-a omorât pe Eugene, i-am întors-o eu. L-a împușcat pentru că eram eu înăuntru. Numai că Eugene a murit, iar eu am supraviețuit. N-ar fi murit dacă m-ați fi lăsat în pace. Pot să te duc la Galileo.

— Nu știu. Trebuie să mă gândesc. M-ai drogat. Mi-ai împuiat capul. Doamne, cât vorbești! Trebuie să mă gândesc.

Mi-am așezat ușor mâna pe a lui.

— Foarte bine, am spus eu. Numai că mie îmi vine să vomit și suntem în mare întârziere.

Coyle și-a tras mâna, dar era mult, mult prea târziu.

Capitolul 78

— Bună, am spus eu.

Coyle și-a deschis ochii, și-a umezit buzele și a întrebat:

— Unde sunt?

— La dentist.

Privirea i s-a plimbat pe tavanul scund, pe podeaua acoperită cu gresie albă și apoi s-a oprit asupra mea.

— Cine ești?

— Mă numesc Nehra Beck, sunt căsătorit, am doi copii, un card de loialitate pentru cafeneaua din zonă și sunt un colecționar pretențios – unii ar spune chiar obsesiv – de chitanțe.

— Cât e ceasul?

— E miezul nopții sau undeva pe acolo. Eu – sau mai bine zis tu – i-am explicat dentistului că aveam o urgență și că o să plătesc. Dar Nahra și-a dat seama că aveam un glonț înfipt în umăr și s-a impacientat, așa că a trebuit să-i explic că urgența mea nu era legată neapărat de dantură, după care… iată-ne.

— În ce zi suntem? a întrebat Coyle.

— În aceeași zi, i-am răspuns eu. Nu s-au scurs decât câteva ore. Îmi pare rău că am sărit fără să te avertizez, dar începuseși să te comporți irațional, iar eu eram foarte, foarte beată. Dar odată intrată mi-am dat seama că atitudinea asta stoică pe care ai adoptat-o era, de fapt, mai puțin importantă decât faptul că trebuie să scapi de glonțul din umăr.

Am apucat o pensă de pe măsuța din metal aflată lângă mine și am început să mă joc cu ea dusă pe gânduri.

— M-am gândit că un dentist ar putea avea suficiente sedative ca să-ți îndulcesc puțin experiența. Eu una abia aștept efectele de după.

Capitolul 79

Apoi Coyle și-a deschis ochii, iar eu i-am spus:

— Numele meu este Babușca. De fapt, cu siguranță nu sunt Babușca, dar am în geantă optzeci de euro, un set de chei de la ușa de la intrare, o jumătate de sticlă de votcă, patru prezervative, o cutie cu paracetamol, un spray cu piper și astea.

Am aruncat cardurile pe patul unde stătea întins Coyle. S-a uitat la ele, apoi la mine și a zis:

— Arăți de parcă ai fost... lucrată cu bisturiul.

— Chiar așa?

Mi-am trecut palmele peste formele scumpe ale trupului meu, peste părul blond-platinat care îmi cădea într-o parte pe gâtul alb și grăsuț.

— Mda, la atingere sânii ei par umpluți cu silicon, însă nu suficient. Dar aș zice că fața este în întregime a mea, tu ce crezi?

Coyle, care stătea întins pe spate în patul ieftin de hotel, a analizat bucata semnificativă de piele pe care o expuneam vederii cu ostentație, apoi a zis:

— Ce îndur acum e un fel de pedeapsă, nu-i așa? E pedeapsa divină.

— Prostii! i-am răspuns eu trântindu-mă în pat lângă el și mi-am băgat înapoi cardurile în geantă. Babușca părea o femeie foarte de treabă. Și cere și puțin. Cincizeci de euro pentru două ore. Te asigur că nu găsești asemenea tarife în Paris. Cum te simți?

Coyle și-a plimbat degetele în jurul bandajelor curate care îi înfășurau umărul, tresărind la fiecare atingere.

— Nu-mi aduc aminte prea multe.

— Asta pentru că te făcuseși linie, i-am explicat eu pe un ton jovial, testându-mi elasticitatea unghiilor vopsite alb-sidefiu. Știam că ești făcut linie pentru că eu ți-am dat drogurile, dar a fost nevoie să o aduc pe Babușca aici ca să-mi dau seama cât de drogat eram – erai. Ești. Bucură-te

cât mai durează. Eu doar verificam, așa că…

Mi-am întins mâna către obrazul lui neted.

— Așteaptă, mi-a zis Coyle.

Am așteptat cu sprâncenele ridicate. Sprâncenele pensate ale Babușcăi arătau senzațional și îmi făcea plăcere să mi le ridic. Coyle a tras aer în piept adânc și prelung.

— Mi-ai spus că ai nevoie de un trup care să te accepte de bunăvoie. Cineva care să nu țipe, care să nu fugă. O fi Babușca ta ieftină, dar dacă o scoți din camera asta de hotel, peștele ei va fi pe urmele tale și o să ai parte de mai multe necazuri decât ți-ai dorit. Ai nevoie ca eu să cooperez. Așa că așteaptă.

Am așteptat în timp ce Coyle și-a lipit pumnii de frunte și a mai tras o dată aer în piept, traversat de un fior.

— Spune-mi cum ai de gând să mă duci la New York.

— Pot să te trec de vamă, i-am răspuns eu simplu. Pot să nu-ți cer bilet de îmbarcare sau să nu-ți fac controlul bagajelor. Pot să duc la New York orice trup vreau. Pot să zbor la clasa întâi, unde îmi pot întinde picioarele. Te pot duce acolo dacă mă lași.

— Și după asta ce-o să se întâmple? O să mă trezesc legat cu cătușe de un calorifer?

— Sau într-o cameră de hotel alături de o doamnă încântătoare.

— Te-ai uitat în oglindă să vezi cum arăți?

— Nu, i-am mărturisit eu. Dar m-am privit îndelung și cu atenție atunci când am intrat pe ușă. Promiteam tot felul de desfătări – extaz sexual și mistere erotice. Am presupus că sunt foarte atletică.

Mi-am întins picioarele și am simțit cum mi se încordează dureros articulațiile. Curioasă, m-am îndoit de spate încercând să-mi ating vârfurile picioarelor. Palmele mele abia ce au trecut de genunchi când tendoanele mi-au înțepenit, iar mușchii au obiectat. Cu un oftat m-am lăsat pe spate, relaxându-mă.

— Poate că am exagerat. Dar mi s-a părut că am un zâmbet tandru. Râde, dar la ea însăși. Cred că sunt

minunată, în felul meu.

— Faci asta des? Auzi despre oameni care acceptă să… intre în relații cu persoane ca tine. N-am prea putut să cred asta niciodată.

— Este adevărat. Am avut câțiva de-a lungul existenței mele – hai să le zicem comisionari. Nu-ți face griji; m-am purtat întotdeauna exemplar. Nu trebuie să subestimezi niciodată importanța unui trup cooperant. N-am condus niciodată periculos și nici n-am făcut sex neprotejat atunci când m-am aflat în trupul unui comisionar; ar fi fost lipsit de etică profesională. De fapt, nu trebuie să faci sex deloc cu trupul unui comisionar – nu fără acordul lui. Relația dintre tine și el înseamnă să ai pe cineva care vrea să te ducă la următoarea gazdă fără să fie nevoie să te mai agiți să sari din chelner în bucătar, în șofer și tot așa. Iar un comisionar bun… îți poate deveni prieten. Dacă își dorește asta.

— I-ai și iubit?

— Da, bineînțeles că i-am iubit. Știau ce sunt și aveau încredere în mine. Au avut încredere în mine cu prețul propriilor ființe. Dacă nici asta nu e o dovadă de dragoste, atunci nu știu ce altceva s-ar califica drept așa ceva. Îmi iubesc toate gazdele. Am iubit-o pe Josephine.

Coyle n-a zis nimic. Ochii i-au scânteiat în lumina încăperii.

— Cândva obișnuiam să iau cu forța lucrurile pe care le voiam. Voi – acțiunile întreprinse de ființele umane – cumva mi-ați readus la viață acele experiențe, acele amintiri. Dar Josephine Cebula știa în ce se bagă. Noi două am făcut o înțelegere în sala de așteptare a aeroportului din Frankfurt, odată ce i-am dovedit câte eram în stare să fac. I-am spălat corpul, mi-am trecut mâinile prin părul ei, peste trupul dezgolit. Am îmbrăcat-o în haine nou-nouțe, m-am așezat în fața oglinzii și m-am admirat, întorcându-mă când într-o parte, când în cealaltă, și întrebându-mă dacă fundul meu arăta mare în roșu și mic în albastru. Am râs cu râsul ei, i-am umplut stomacul cu mâncare, i-am trecut limba peste dinți, am sărutat cu buzele ei, am

mângâiat cu degetele ei, cu mâinile ei am tras peste trupul meu în liniștea nopții trupul unui necunoscut și cu vocea ei i-am șoptit misterios la ureche vorbe de dragoste iubitului meu. Am făcut toate astea pentru că mi-a permis să le fac, pentru că am întrebat-o și nu am luat fără să cer, și am iubit-o. Nu există dar mai mare decât cel pe care mi l-a oferit ea, nici decât cel pe care... intenționam să i-l fac eu. O nouă viață. O nouă ea. Șansa de a fi orice își dorea. Și toate astea în schimbul unui interval de timp nu mai mare decât sentințele date hoților de buzunare. Dar ai ucis-o, Nathan Coyle. Sau cum te-o fi chemând. Ai ucis-o.

Nu cred să mai fi auzit vreodată o tăcere atât de adâncă, cufundându-se în însăși măduva nopții.

— Eu... a zis Coyle.

Apoi s-a oprit.

— Am vrut să...

S-a oprit din nou.

Cuvintele îi stăteau pe vârful limbii. Probabil justificări, scuze. Ascultase ordinele. Făcuse dreptate. Pedepsise. Decizii luate prost, prea puțin timp, prea multă presiune. Întâmplările din trecut – bietul Nathan Coyle fusese rănit, fusese traumatizat de evenimentele petrecute cândva, așa că nu-l judeca, nu pe el, nu pentru acțiunile pe care le făcuse de bunăvoie.

Cuvintele îi jucau pe buze, dar s-au topit înainte să fie grăite.

Le vedeam cum se dizolvă în el și cum îl ard brăzdându-i adânc carnea. Coyle și-a ferit privirea și a rămas mut.

Am traversat camera și am dat drumul la televizor.

Știri despre...

...problemele altcuiva.

Am stins televizorul.

Am așteptat.

Apoi Coyle a spus că vrea să se spele pe dinți.

Te rog, baia este acolo.

S-a ridicat din pat săgetat de durere și și-a verificat bandajele din jurul brațului și al pieptului să vadă dacă erau în regulă.

Ușa de la baie era întredeschisă, iar din pat îl priveam cum îmi iese și îmi intră în raza vizuală, în lumina albă, strălucitoare. Când apa de la robinet nu s-a mai auzit curgând, am deschis ușor ușa ca să-l pot vedea pe Coyle în întregime. Stătea acolo, cu mâinile sprijinite de marginea chiuvetei, privindu-se în oglindă de parcă și el își vedea pentru prima dată chipul, de parcă și el încerca să rezolve dilema legată de ce expresie ar trebui să afișeze. M-am sprijinit de tocul ușii cu trupul meu de prostituată adus din bisturiu, într-un oraș în care eram plătită prost și peștii erau dificili, iar secretele meseriei mele erau ascunse sub străzile pietruite proaspăt spălate. Coyle nu s-a uitat la mine, ochii lui nu s-au eliberat de sub greutatea hipnotizantă a propriei priviri.

— Și dacă zic nu? m-a întrebat el.

— Atunci o să plec. O să fug acolo unde este dosarul meu despre Aquarius. O să-i distrug din interior, iar pe tine o să te las în pace.

— Să mor? E o amenințare?

— N-o să-ți fac niciun rău. Aquarius, Galileo… nu știu sigur. Dar ție n-o să-ți fac niciun rău.

Coyle a dat din cap spre propria lui reflexie, apoi a privit în jos, în chiuvetă, cu umerii lăsați, cu spatele încovoiat, devenit parcă dintr-odată mai bătrân.

— Fă-o! a zis el. Fă-o!

Mi-am întins mâna spre el, apoi am ezitat cu degetele suspendate deasupra spatelui său dezgolit.

— Fă-o! a mârâit el cu gura deformată într-un rictus și cu sprâncenele încruntate.

Mi-am atins degetele de pielea lui și acționând din instinct în fața furiei lui,

am sărit.

Sunt Nathan Coyle. Îmi simt bătăile inimii. Dogoarea din ochi, durerea din piept.

Sunt Nathan Coyle, rănit și cu respirația tăiată, iar în fața mea, o femeie uluită, cu un nume imposibil, se clatină stând în ușa de la baie.

Sunt Nathan Coyle și privesc în oglindă ochii care voiau

să plângă.

Și pentru o secundă, scrutând chipul care mă privea înapoi, aș da orice să fiu oricine altcineva pe lumea asta.

Capitolul 80

Nu există avioane de la Lyon la New York.

Înapoi la trenuri.

Pasagerii dintr-un tren sunt mai greu de urmărit decât dacă ar călători cu mașina.

TGV-ul, forța accelerației, vuietul tunelelor, câmpiile din nordul Franței.

Înapoi la Paris.

Pasagerul de lângă mine, așezat la o masă pentru patru persoane, era un bărbat în vârstă care citea un ziar de dimensiuni mari.

Pentru o vreme am parcurs articolele uitându-mă peste umărul lui, însă bătrânul citea încet, eu mult mai repede, și în curând am obosit și mă simțeam plictisită și singură, așa că i-am cuprins încheietura cu mâna și am sărit.

Coyle a tresărit, a văzut fereastra, câmpurile verzi-cenușii, a auzit zgomotul locomotivei, a simțit mirosul cafelei cu preț piperat servite în tren și, în cele din urmă, ținându-mă încă de mână, m-a observat pe mine.

— Nu am ajuns încă?

— Nu încă.

— Şi atunci…

— Voiam doar să te salut.

— De ce?

— Am crezut că ai vrea… să știi cum merg lucrurile.

Coyle s-a uitat la mine neîncrezător.

— Îmi pare rău, am bolborosit eu. Încercam… să fiu drăguță.

I-am atins palma fierbinte și am sărit.

Înapoi în Gara din Lyon, l-am părăsit din nou pe Coyle, care s-a bălăngănit și și-a recăpătat echilibrul sprijinindu-se de un automat pentru bilete.

— Ce mai e acum? m-a întrebat el.

— Nu prea mai avem bani, i-am răspuns eu căutându-mă prin buzunare după portofel. Ia ăștia.

Am scos din portofel toate bancnotele, mai puțin una, și i le-am întins lui Coyle.

El s-a uitat la mine cu disprețul unui episcop pentru un demon căzut, apoi a strâns bancnotele în pumn.

— Cine ești? m-a întrebat Nathan în timp ce îmi puneam înapoi în buzunar portofelul devenit mult mai ușor.

— Acum sunt un bărbat care a întâlnit un necunoscut și a dat noroc cu el. Așa că ia-mă de mână, Nathan Coyle, și să ne continuăm drumul.

Încet, și-a descleștat degetele și m-a strâns ușor de mână.

—×—

Am mers cu trenul până la aeroport, apoi am luat microbuzul până la terminal. În fața mea stătea o femeie cu părul bălai și piele bronzată, îmbrăcată într-o rochie verde strânsă în jurul taliei. Vorbea la telefon cu un prieten, iar râsul ei era limpede și fermecător. Mergea către parcare – am presupus eu – după ce tocmai se întorsese dintr-o vacanță însorită undeva în sud, iar pentru ea ziua de mâine nu aducea groaza că trebuie să meargă la muncă sau frica de o dereglare a ritmului circadian, ci mai degrabă încântarea că, după ce fusese plecată, se reîntorcea la familia și la prietenii care o așteptau și care aveau să se înghesuie s-o vadă.

Simțeam în degete neastâmpărul care mă împingea să-i ating pielea, iar râsul acela să devină al meu, în timp ce mama și tata – poate chiar și niște frați drăgăstoși cu care m-am ciondănit în copilărie, dar care acum sunt oameni maturi și mă iubesc fratern – mă zdrobesc în îmbrățișarea lor și mă alintă dovlecelul lor, fetița lor scumpă.

Apoi m-am uitat în jur și am văzut în geam chipul lui Nathan Coyle care mă privea, apoi ușile s-au deschis, iar fata de lângă mine a dispărut.

—×—

Iată și biletul pentru New York.

Iar eu eram...

— Pașaportul, vă rog!

Coyle s-a uitat la mine clipind și și-a simțit mâna așezată

peste a mea. Privea prin deschizătura mică de la ghișeul unde călătorii obosiți trebuie să își prezinte pașapoartele dacă vor să părăsească țara. I-am zâmbit și i-am spus într-o franceză jovială și prietenoasă:

— Acum vă voi verifica pașaportul, domnule Coyle.

Apoi mi-am tras mâna de sub a lui.

Era pentru prima dată când mă aflam în interiorul unei cabine de control al pașapoartelor, pentru că până atunci nu simțisem niciodată nevoia. Scaunul era înalt și inconfortabil, aveam echipamente asistate în cazul unor greșeli de manevrare, însă eram prea incompetentă ca să înțeleg cum funcționează. Aveam și un pistol băgat în toc, pus sub tejghea.

— Așteaptă câteva secunde, apoi mergi mai departe ca și când ți-am dat liber. Eu o să fiu cu câteva trupuri mai în spate, i-am spus eu.

Coyle a încuviințat, iar ca răspuns la zâmbetul meu și la urarea de-a avea un zbor plăcut, a înaintat târându-și picioarele ca un somnambul.

Am mai verificat câteva pașapoarte și am inspectat câteva fețe doar așa de amuzament, întrebându-mă care ar putea fi un criminal, care un contrabandist. Un scaner pentru coduri de bare a piuit apreciativ când am apropiat de el câteva pașapoarte, iar pe ecran mi-au apărut nume și numere pe care mă prefăceam că le verific, în timp ce turiști dolofani și oameni de afaceri enervați așteptau să li se permită să treacă.

Când în fața ghișeului a apărut un bărbat a cărui înfățișare aducea destul de mult cu cea a lui Coyle – părul de aceeași culoare și tuns la fel – i-am zâmbit nespus de binevoitor, mi-am întins mâna să-i iau pașaportul și, atunci când degetele lui s-au atins de ale mele, le-am atins şi eu.

—×—

La nouă trupuri distanță, în timp ce Coyle pășea spre zona detectorului de metale din vamă și își așeza bagajul pe banda rulantă pentru scanarea cu raze X, am spus:

— Aveți ceva nasol prin bagaje, domnule?

Ochii lui Coyle m-au săgetat, pentru că „nasol” nu era un

cuvânt pe care te așteptai să-l auzi de la un ofițer vamal. I-am zâmbit și am adăugat.

— Doriți și o percheziție la pielea goală, domnule?

— Avem timp de așa ceva?

— Vai, domnule, l-am dojenit eu împingându-i bagajele pe banda rulantă. Nu știți că este mult mai incitant să fii atins de mâna altuia decât de a ta. Dar văd că nu aveți dispoziția necesară pentru asta, iar eu am o unghie de la picior crescută în carne; mergeți drept înainte.

—×—

Apoi eram

un om de afaceri cu o dantură îngrozitoare, cu plombe care aveau nevoie să fie schimbate și cu abcese. Oare credea că toate astea sunt normale?

Stăteam lângă Coyle în sala de așteptare pentru zborurile internaționale și țineam într-o mână servieta, iar în cealaltă un pahar din carton.

— Ceai?

Coyle s-a uitat la pahar, m-a privit cercetător și, fără să spună un cuvânt, a luat paharul cu ceai dintre degetele mele irezistibile.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Am adus și niște zahăr, în caz că îți place dulce.

— Nu-mi place.

— Nu-i nimic. E mai bine așa pentru dantură.

Coyle a sorbit din ceai; eu m-am lăsat pe spate și mi-am vârât servieta între genunchi. Îmi plimbam nervoasă limba prin interiorul devastat al gurii. Aeroportul Charles de Gaulle era ca oricare alt aeroport din lume. Îți oferea magazine duty-free, farmacii pentru călătorii încrezători, ale căror sticle de șampon de o sută de mililitri erau cu un mililitru prea periculoase pentru securitatea aeroportului; bărbați îmbrăcați la patru ace încercând să le vândă ultimele modele de mașini sport necunoscuților care se lăsau ademeniți; o librărie cu cele mai de succes titluri ale lunii trecute – povești despre avocați americani cu danturi perfecte, despre amanți americani cu vieți perfecte și

despre criminali americani care refuză să moară.

Femei cu capetele acoperite cu văluri își țineau copiii de mână și studiau panoul cu plecări pentru zborul următor către cine știe unde. Călători obosiți făceau un popas în drumul lor spre un loc mai bun, dormeau cu capetele date pe spate, cu gurile deschise, ținându-și biletele de avion strâns la piepturile care respirau ușor. Mi-am băgat mâna în buzunar să-mi găsesc biletul, am verificat zborul, ora, panoul de deasupra.

— Nici măcar nu văd unde ar trebui să plec.

Coyle s-a uitat în jos la bucata de hârtie pe care o aveam în mână.

— Cred că zborul tău are întârziere.

— Ca de obicei. Al tău?

— „Așteptați să fie anunțat."

— Asta ar putea să însemne orice.

— Eu cred că e de bine.

— Ești sigur?

Coyle m-a privit surprins.

— Nu-ți place să zbori?

— Prima dată când am traversat Atlanticul eram pe o fregată olandeză aerodinamică numită *Nessy Reach.* A fost o aventură a naibii de periculoasă.

— Dar avioanele…

— În ceea ce privește zburatul, nu-mi place universalitatea pericolului. Fie că ești un bogătaș care călătorește la clasa întâi, fie că ești un pasager la clasa economic și călătorești cu genunchii la gură, dacă avionul se prăbușește, ești mort indiferent cine ești.

— Dumnezeule, cât ești de lașă! a exclamat Coyle.

— Chiar așa? Curajul presupun că ar trebui definit în raport cu situațiile care apar cel mai adesea în calea unei persoane. Am fost angajată să fac multe dintre lucrurile pe care oamenii curajoși nu le puteau face: să mă despart de un iubit, să merg la un interviu de angajare, să plec la război. Recunosc că nu m-am implicat emoțional în aceste sarcini, astfel că nu mi-a fost greu să le duc la bun sfârșit. Totuși trebuie să te întreb, chiar crezi că sunt o lașă? Cred

că există argumente în ambele sensuri.

— În regulă, nu ești o lașă. Pur și simplu funcționezi după un sistem diferit de reguli.

Am zâmbit și i-am spus:

— Mai vrei un pahar cu ceai?

— Nu, mulțumesc.

— Ar trebui să eliberez acest trup. Cu sau fără avion întârziat, mintea nu poate pierde atât de mult timp.

— Știu, a zis Coyle.

Și-a întins brațul fără să se uite, iar degetele îi atârnau relaxate ca cele ale unei regine care așteaptă să-i fie sărutată mâna.

— Ești foarte curajos, i-am spus eu atingându-i pielea cu degetele.

—×—

Pe urmă ne-am îndreptat lent spre pistă.

Au urmat demonstrațiile legate de siguranța în avion. Bărbia la genunchi, masca de oxigen de deasupra, ai grijă să-ți asiguri propria siguranță înainte de a ajuta un copil sau un prieten.

Se simțea forța accelerației pe măsură ce luam altitudine. Mi-am lăsat capul pe spate în tetieră și simțeam cum umărul şi brațul îmi zvâcnesc calmate de medicamente. M-am abținut să-mi apăs pe rană. Priveam cum peisajul se transformă dintr-un lucru palpabil, în imagini reprezentând linii drepte, străzi și poteci făcute de mâna omului. Apoi am cerut o porție de mâncare vegetariană și o sticlă de apă. Constatând că filmele oferite la bordul avionului aveau chiar mai puține merite decât se presupunea de obicei, am jucat șah cu un pasager necunoscut care stătea pe locul D12 și care a pierdut repede și nu s-a reîntors să-și ia revanșa.

Apoi sub noi a apărut oceanul și nori mici se vedeau la mare distanță dedesubt. Eram obosită și umărul mă durea, și ochii mă usturau, iar într-un moment în care n-am mai putut rezista tentației am devenit un bărbat cu chipul rotund, prea gras pentru locul de la clasa economic. Centura de siguranță mi se freca de abdomen, îmi țineam

genunchii ridicați într-o poziție ciudată, iar coatele strânse pe lângă corp. Mă foiam inconfortabil pe scaun, în timp ce motoarele huruiau, iar căruciorul cu băuturi traversa zgomotos coridorul, când Coyle s-a întors dezorientat către mine și m-a întrebat:

— Curajos?

— Poftim?

— Mi-ai spus că sunt curajos.

— Chiar aşa?

— Acum o secundă.

— Acum câteva ore.

— Unde suntem?

— Undeva deasupra Atlanticului.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui?

— De ce ești… tu? m-a întrebat el făcând un gest spre trupul meu dolofan.

— Nu mă simțeam… confortabil. Voiam să-mi întind picioarele, dar nu puteam de acest domn, așa că m-am gândit să le întind pe ale lui.

— Cred și eu. Mi-ai zis că sunt curajos.

— Cred că ți-ai imaginat.

— Acum o secundă.

— Ți-am zis și că ești un criminal, un ignorant și ucigașul femeii pe care o iubeam. Toate sunt adevărate. Și totuși, iată-ne aici, puși pe treabă. Nu mi-aș face prea multe griji.

— Ai de gând să stai mult timp în trupul ăsta?

M-am foit inconfortabil pe scaun.

— Nu, am răspuns eu în cele din urmă. Este prea voluminos, iar mânerele scaunului mă apasă în burtă. În plus, mă dor genunchii și îmi simt labele picioarelor de parcă ar fi răsucite în afară, iar în gură am un gust de bere cu ghimbir. Și chiar dacă n-ar fi toate astea, cred că am grave probleme coronariene. Dar, dacă vrei să te uiți la un film sau mai știu eu ce, aș putea să dau o raită prin avion. M-aș transfera la clasa întâi, poate.

— Ce filme au?

— Unele înfiorătoare. Joci șah?

— Poftim?

— Joci șah?

— Nu. Adică da, joc.

— Vrei să facem o partidă?

— Cu tine?

— Firește. Sau poți să-l provoci la un joc pe ocupantul locului D12, dar n-o să-ți dea prea mari bătăi de cap.

— Nu știu ce să zic…

— Mi-ai permis să-ți port trupul, dar nu vrei să joci șah cu mine?

— Pe prima o văd ca pe o necesitate sinistră, pe când a doua seamănă foarte mult cu noțiunea de socializare.

— Cum vrei.

Au urmat câteva clipe de tăcere, apoi Coyle a zis:

— Nu sunt prietenul tău, sper că ți-e clar asta.

— Bineînțeles.

— Am crezut în fiecare cuvințel pe care ți l-am spus în Berlin, în Istanbul. Cred în convingerile mele. Câteva minute petrecute împreună aici sau în altă parte, o partidă de șah… nu schimbă ceea ce ești. Ceea ce reprezinți. Te las… să mă atingi… pentru că trebuie, dar asta îmi creează repulsie. Nici nu știu de ce îți explic ție toate astea.

— Nu-i nimic, am răspuns eu. O să fie în regulă.

Tăcere.

Atât cât poate fi în huruitul avionului.

— Deci vrei să dormi? l-am întrebat eu mișcându-mă inconfortabil pe scaun.

— Bărbatul în care ești acum n-o să-şi dea seama că ceva nu e în regulă dacă stai prea mult timp în el?

Am ridicat din umeri.

— E plictisitor în avion. Unii oameni se simt ușurați să constate că orele au trecut pe nesimțite, ca să zic așa.

— Eu chiar aș vrea niște timp.

— În regulă.

— Să-l petrec singur.

Am dat ușor din cap fără să mă gândesc la ceva anume.

— Nicio problemă, am murmurat eu și mi-am întins mâna ca s-o ating pe cea a persoanei de lângă mine.

— Ne vedem pe partea cealaltă.

—×—

Sunt o femeie de afaceri care călătorește la clasa întâi.
Acasă probabil că practic yoga.
Mănânc creveți și beau șampanie.
Coyle stă singur și eu la fel.

Capitolul 81

Și apoi…

— Pașaportul, vă rog.

L-am privit pe bărbatul de dincolo de tejghea și i-am zâmbit larg. Aeroportul Newark era specializat în ofițeri pentru imigrație ale căror încruntături păreau să-ți spună că, deși nu te puteau împiedica să intri pe teritoriul Statelor Unite, cu siguranță nu aveau de gând să te lase să treci ușor.

Mi-am împins portofelul cu documente pe tejghea către ofițer. Când și-a întins mâna să ia hârtiile, strângându-și deja buzele așteptându-se să fie dezamăgit, l-am apucat de încheietura mâinii și am spus

— Bine ați venit la New York.

Coyle și-a recăpătat echilibrul ținându-se de tejgheaua din fața lui, în timp ce eu îmi jucam rolul și mă uitam prin portofelul micuț cu documente de pe birou. Americanii se comportă de parcă ar avea un băț înfipt în fund când vine vorba de securitate. Suferiți de vreo boală transmisibilă?

Coyle și-a lăsat fruntea în palme încercând să se stabilizeze atât fizic, cât și psihic.

— Poftim?

— Treaba mea este să pun întrebări. Aveți vreo boală transmisibilă?

— Doar pe tine.

— Dur. Ați fost vreodată arestat pentru crimă sau turpitudine? Faza e că nu știu ce înseamnă turpitudine, deși exist de ceva vreme.

— N-am fost niciodată arestat, a răspuns Coyle precaut. Ăsta e accentul tău american?

— Intenționez un accent de New Jersey.

— Nu sună bine.

— Încă mă antrenez. E vorba atât de sintaxă, cât și de inflexiune. În momentul ăsta sunt în exercițiul funcțiunii, așa că probabil că n-o să-ți zic „amice” și n-o să te întreb

cum îți mai merg afacerile, pentru că sunt genul de om care își respectă uniforma. Ați fost sau sunteți implicat în activități de spionaj sau sabotaj, în activități teroriste sau de genocid? Cred că putem să trecem un mare „da” la fiecare dintre cele de mai sus.

— Ai de gând să mă torni autorităților americane?

— Mi-a trecut prin cap pentru o clipă, i-am răspuns eu împingând spre el documentele. M-am gândit chiar să te trec prin departamentul pentru „obiecte de declarat” cântând imnul național al Coreei de Nord, dar m-am îndoit c-o să i se pară cuiva amuzant. Gata. Aproape că ai trecut.

—×—

Pentru câteva minute am simțit cum mă cuprinde un val fierbinte de panică atunci când, cercetând banda pentru bagaje, îl căutam pe Coyle, dar nu-l găseam.

Apoi l-am văzut stând cu spatele sprijinit de perete, cu picioarele depărtate pe podea și cu mâna apăsată pe acel loc din umăr cu bandaje neschimbate de cam mult timp. Chipul îi era cenușiu și respira regulat. M-am așezat pe vine lângă el, clătinându-mă instabilă pe tocurile mele înalte, și l-am întrebat:

— Ești în regulă?

Coyle și-a întors pe jumătate ochii să mă privească și pentru o secundă nu m-a văzut pe mine, ci uniforma mea de stewardesă, pălăria mică și buzele rujate, și a zis:

— Sunt bine, sunt…

A ezitat pentru o clipă, mijindu-și ochii.

— Tu ești?

I-am întins o mână cu unghii lungi ca să-l ajut să se ridice în picioare.

— Cred că ar trebui să știi că m-am simțit şi mai bine de-atât, mi-a zis el încet.

— E în regulă. O să te duc într-un loc sigur.

— De ce nu te duci singură acolo?

— Cu cât folosesc mai puține trupuri pe traseu, cu atât voi trece mai neobservată și pot să te protejez mai bine.

— Faci asta ca să mă protejezi pe mine?

— Dumnezeu mi-e martor că n-o fac pentru pielea ta

mătăsoasă, i-am răspuns în timp ce îi prindeam cu degetele brațul rece.

—×—

Coyle nu mințise.

Cândva mă simțisem cu mult mai bine.

Aveam degetele reci ca gheața atunci când am pășit ezitant spre locul meu din tren.

Stomacul îmi ardea și era gol, iar umărul îmi pulsa încet, în ritmul lui. Am intrat împleticindu-mă în toaleta din oțel inoxidabil a trenului oxidabil și, în timp ce ne îndreptam spre nord bălăngănindu-ne zgomotos, mi-am desfăcut cămașa să-mi verific bandajele. Păreau destul de curate, dar când am apăsat zona din jurul rănii, durerea m-a fulgerat în jos pe șira spinării și am încetat să mai apăs.

—×—

Apoi eram altcineva.

— Bună.

În timp ce Coyle se bălăngănea în fața mea, i-am pus cheia de la cameră în mână și i-am spus:

— Ești cazat la ultimul etaj. Ia liftul. Am făcut rezervare pentru o noapte.

Clipea uitându-se la mine, în timp ce eu afișam un zâmbet larg din spatele biroului de la recepție. S-a uitat la cheia pe care o avea în mână și, fără un cuvânt, s-a întors cu spatele și s-a îndreptat târându-și picioarele spre lifturile cu uși din alamă. L-am așteptat să dispară, l-am chemat pe portar și l-am urmat pe Coyle.

—×—

Hotelul era mare – mult mai mare decât cele cu care eram eu obișnuită.

Camera era mobilată cu un pat din piele, fotolii, o baie cu obiecte sanitare din inox, în care intrai direct din dormitor, trei rânduri de perdele greu de dat la o parte și un televizor mai mare decât un hipopotam tolănit. Când am intrat – fără bagaje – Coyle era deja întins pe pat, cu picioarele atârnându-i în afară și mâinile prinse peste talie.

— Coyle!

Și-a deschis ochii pe jumătate ca să mă privească.

— O să fii bine, l-am asigurat eu. O să ies să găsesc pe cineva bogat, să-ți mai cumpăr calmante și fețe.

— Cine ești acum?

— Nu știu. O să-și aduc lucrurile de care ai nevoie.

— N-am mai fost niciodată împușcat.

— Eu am fost. Știu ce simți. O să fii bine.

— N-ai de unde să știi. Nu rămâi niciodată suficient timp ca să afli.

— Mă întorc repede.

— Și cine o să fii când te întorci?

— Altcineva. Cineva nou. Eu.

—×—

Am luat cheia de la cameră, am ascuns-o în pământ, într-un ghiveci de lângă lift, și am coborât la parter.

I-am strâns mâna primului bărbat pe care l-am văzut ieșind din restaurantul hotelului, iar când portarul a început să clipească năuc, i-am vârât în mână o bancnotă de zece dolari, i-am mulțumit politicos și am pornit pe străzile din New York.

Frigul lovește cu o intensitate de-ți crapă oasele. Fără să-i dea răgaz pielii să constate că nu-i este bine, iarna din Manhattan te izbește direct în inimă, iar cei care hoinăresc îmbrăcați necorespunzător au impresia că îngheață dinăuntru spre exterior, deși nu poate fi așa. Vântul care bate dinspre apă mătură străzile, luându-se la întrecere cu șoferul taxiului galben care se îndreaptă spre destinație, se învârtoșează în jurul blocurilor-turn, te lovește în intersecții aruncându-te într-o parte, adună ziare și ți se prinde în păr. Farmaciile din New York sunt la fel de diferite de cele din Franța cum sunt pământurile înghețate ale Alaskăi de plajele din Hawaii. Adio strălucire clinică, tejghele lungi și rafturi ordonate; în locul lor se înalță pereți întregi de reclame și promisiuni, reduceri de prețuri și asigurări că această cremă îți face părul să crească, iar acest spray autobronzant este singura cale spre satisfacție sexuală. Fă-ți loc printre rafturile încărcate cu sticle de șampon și aparate de ras, tărgi pentru urgențe și ojă și apoi stai în fața unei tejghele mici, unde ochii vânzătorului

par să-ți spună că dacă nu reușești să găsești singur medicamentul care să te vindece înseamnă că boala ta e incurabilă.

Am cumpărat bandaje, calmante și alte lucruri necesare pentru primul ajutor. Am luat în calcul să sar în trupul vânzătorului și să iau un pumn de antibiotice în caz că ar fi fost nevoie de ele, dar n-am făcut-o. Spre deosebire de Coyle, trupul în care eram acum n-ar fi stat locului în timp ce eu scotoceam rafturile, așa că am decis să am răbdare până când n-o să mai am încotro.

Am încercat să alerg pe străzile din Manhattan, însă trupul meu masiv refuza, la fel și genunchii care mă dureau. Așa că m-am târât până la hotel cât am putut de repede, roșie la față și cu răsuflarea tăiată.

Cheia de la camera lui Coyle era încă ascunsă în ghiveciul de lângă ușa liftului. Am scos-o, am curățat-o de pământ și am intrat în cameră.

Coyle stătea unde îl lăsasem – în pat, cu pătura trasă până sub bărbie, tremurând. L-am zgâlțâit ușor de picior și am șoptit:

— Coyle!

Și-a deschis ochii încet, iar în locul stării de amețeală a simțit frică la vederea chipului necunoscut.

— Kepler?! a zis el cu voce stinsă, abia mișcându-și buzele.

— Ți-am adus medicamente. Vrei apă?

— Da… te rog.

Am luat un pahar de plastic din baie și m-am îndreptat către el. I-am susținut capul atunci când s-a ridicat să bea și i-am zis să soarbă înghițituri mici, nu prea repede.

Când a terminat, i-am spus că trebuie să-i verific bandajele.

Mi-a răspuns să fac ce trebuia făcut.

—×—

A urmat o noapte agitată.

Coyle a dormit ascuns între numeroasele cearșafuri ale patului de hotel.

Eu am stat pe fotoliul de lângă el și n-am pus geană pe

geană. L-am vegheat. Uneori se trezea, și atunci îi dădeam apă și calmante, după care îi trăgeam pătura până la bărbie și așteptam să adoarmă din nou. Alteori murmura ceva aproape inaudibil despre fapte pe care le făcuse și lucruri pe care le regreta. Stăteam cu capul în mâini – nu mă uitam la televizor, nu citeam o carte – ci ascultam și așteptam.

Nu-mi puteam aduce aminte când dormisem ultima dată.

Am făcut eforturi să-mi amintesc unde sunt și cum ajunsesem acolo. Era o cameră în Bratislava sau în Belgrad, sau în Berlin, iar eu eram…

un bărbat îndrăgostit…

o femeie care a spus…

ceva.

M-am uitat în portofel și am găsit un nume, dar am descoperit că nu-mi păsa. Nu mă interesa ce față aveam sau cine eram. Eram o persoană de undeva, în care se întâmpla să mă aflu. Și asta dacă ajuta sau nu la ceva.

Răsăritul era o atingere cenușie pe marginea draperiei, prin care culorile erau aspirate afară.

Coyle stătea nemișcat, iar respirația și bătăile inimii îi erau stabile. Mi-am spălat fața în chiuveta din inox, am ascuns din nou cheia în ghiveciul de lângă lift și am ieșit în stradă unde m-a întâmpinat ora de vârf new-yorkeză.

—×—

La metrou.

În expres aluneci de-a lungul scaunelor de plastic pe măsură ce trenul încetinește. Scările rulante scot un „clac” iritant atunci când urci; turnichetele mușcă cu un zgomot enervant când se deschid și se închid în urma ta.

Am călătorit la cele mai aglomerate ore, iar când trenul a devenit suficient de înțesat de lume,

am sărit

și-am sărit,

și-am sărit,

înaintând fără să mă mișc,

lăsându-mi mult în urmă trupul.

Capitolul 82

Când m-am întors la hotel, Coyle era treaz, se uita la televizor.

Știrile locale erau prezentate de voci stridente, tranșante. În țara celor liberi, ești liber să spui ce vrei, indiferent dacă ai sau nu ceva de spus.

Eram din nou în trupul portarului și am intrat în cameră ducând cu mine o tavă cu fructe şi croasanți.

— Nu mai pot să zăbovesc în acest trup, am spus eu pășind înăuntru. Cum te simți?

Coyle și-a dus mâna din instinct la bandajul cu care îi era legat umărul.

— Nasol, dar nu foarte nasol.

— Ai chef să mănânci?

— Parcă aș încerca.

A încercat, apoi a mai cerut.

— Chiar trebuie să las acest trup să-și vadă de treburi, am spus eu.

— Trebuie să dau un telefon.

— Cui?

— Unui prieten.

— Ce prieten?

M-a privit tăios dintr-o parte. Ai face bine să nu insiști. Mi-am luat șapca de pe cap și m-am scărpinat în părul negru care stătuse cuibărit dedesubt, iar de sub degete mi s-a ridicat un val de mătreață.

— În regulă. Tu ai avut încredere în mine, așa că îți sunt datoare. Dar te rog să nu faci ceva nechibzuit.

— Mai nechibzuit decât să furi trupul unui portar timp de o oră?

— Așa cum spuneam, unii oameni se bucură să constate că timpul a trecut repede. O să fac o plimbare în trupul cuiva discret.

—×—

Am pornit la plimbare în trupul cuiva discret.

O femeie al cărei păr grizonant și pleoape lăsate indicau faptul că e bătrână. Însă pielea ei rozalie avea o textură catifelată, iar brațele, atunci când le-am încordat, erau voinice și gata să-și facă treaba.

Mergeam agale ca un turist, pentru că în New York doar turiștii mai merg pe jos.

Am ajuns în Washington Square și am stat sub arcul alb de triumf, construit de înaintașii acestui oraș, care disprețuiau imperialismul, dar aveau o sensibilitate față de importanța lui. În rondul mare din mijloc, cântăreții ambulanți concurau între ei, dar și cu porumbeii, pentru atenția trecătorilor. Ultima dată când am vizitat piața, am intrat pe o alee și am dat de patru sute de zombi. Li se scurgeau fețele, aveau pielea cenușie, iar în țeste aveau înfipte cuțite de bucătărie care le ieșeau prin coloană. Sporovăiau despre vreme. Unul dintre zombi, cu gâtul însângerat plin de latex și coloranți alimentari, se rătăcise de ceilalți și stătea sub un stejar vorbind la telefonul mobil. Întreba: „Încotro? Unde să fac stânga?

Acum cerul era cenușiu, iar iarba îmi trosnea sub picioare. Doar cei mai curajoși se aventuraseră afară din clădirile universității care înconjurau piața. Unul sau doi, sfidând cerul amenințător, se aplecau deasupra tablelor de șah aflate la capătul a ceea ce se dorea a fi „districtul de șah” al orașului, cu magazinele lui respectabile și bărbați care știau care este diferența dintre partida vieneză și gambitul regelui. Cineva s-a oferit să joace cu mine pe douăzeci și cinci de dolari. M-am căutat prin buzunare și am fost surprinsă să descopăr că aveam aproape trei sute de dolari îndesați într-un portofel din piele moale. M-am așezat să joc – sigur, de ce nu?

Nu știu cât de bună ești, mi-a zis adversarul meu. N-o să pariez. Banii ăștia sunt doar pentru joc, atâta tot.

E în regulă, i-am zis eu. Sunt aici doar ca să-mi trec vremea.

Adversarul meu mi-a dezvăluit că numele lui era Simon și că locuia într-un adăpost al Armatei Salvării.

— Am fost designer interior cândva, mi-a explicat el și s-

a năpustit asupra pionilor mei ca un lup asupra unui miel. După care a venit recesiunea și acum muncesc pe unde-apuc.

— În fața unei table de șah, de exemplu.

— Fac în jur de optzeci de verzișori pe zi din asta. Mai puțin acum că a dat frigul. Uneori sunt oameni care nu vor să plătească, iar poliția nu face nimic pentru că pariurile sunt practic ilegale, însă nu le pasă atâta timp cât nu e vorba de trafic de droguri.

— Și chiar nu poți face nimic?

— Împotriva celor care nu plătesc? Nu. Deseori tipii care se cred buni nu acceptă prea ușor înfrângerea.

— Și ce se întâmplă când pierzi tu?

— Plătesc; altfel n-aș mai putea să calc pe-aici.

— Și cât de des pierzi?

A tras aer în piept printre dinți chibzuind la întrebare, apoi i-a dat drumul brusc și zgomotos, umflându-și obrajii.

— Nu atât de des încât să nu merite riscul.

Am clătinat din cap și am încercat să rămân în viață în fața atacurilor lui. Muta cu atenție, fără să-și ridice capul din tabla de șah. Buricele degetelor de la mâna stângă îi erau ușor aspre; cele de la mâna dreaptă nu. Avea ochii obosiți, de culoare cenușie, iar pielea îi era de un cafeniu-închis; părul îi încărunțise la rădăcini cu mult înainte de vreme.

L-am întrebat cum este la adăpostul oferit de Armata Salvării.

E un acoperiș deasupra capului, mi-a răspuns el. Sunt stricți, dar ce contează e că am un acoperiș.

M-a bătut, însă cinstit. I-am strâns mâna și i-am simțit degetele reci și, deși era frumos – foarte frumos –, n-am simțit deloc dorința să fiu în trupul lui, nici măcar pentru o zi. I-am lăsat cincizeci de dolari pe masă și am plecat.

—×—

Mi-am lăsat trupul în locul de unde l-am luat și mi-am continuat drumul cu

o femeie cu fesele strânse dureros în fusta ei strălucitoare și strâmtă,

un ofițer de poliție care avea pe limbă gust de gumă cu nicotină,

un curier cu căștile din urechi date mult prea tare sub cască,

camerista care schimba cearșafurile în fiecare cameră și avea pe inelarul mâinii drepte o verighetă prea strâmtă

înapoi la Coyle.

Am bătut la ușă și am strigat:

— Curățenia!

Spre surprinderea mea, Coyle a răspuns. Se spălase pe față, se pieptănase, iar pe chip i se vedea o urmă de amabilitate.

— Deja?

— Da, deja, i-am răspuns eu împingând căruciorul cu prosoape albe lângă perete și am năvălit în cameră pe lângă el. Nu știu ce-ai pus la cale, dar trupul ăsta are nevoie urgentă la toaletă.

Când m-am întors, Coyle stătea pe marginea patului cu picioarele sprijinite pe podea, cu mâinile unite și cu capul plecat.

— Ți-a plăcut plimbarea? m-a întrebat el.

— Da. Am văzut câteva locuri, am văzut care e atmosfera. Ai dat acel telefon?

— Da.

— Și? Ar trebui să m-aștept ca dintr-o clipă într-alta să țâșnească din dulap niște tipi răzbunători înarmați până-n dinți?

— Nu. Așa cum ți-am spus, am sunat un prieten.

— Și cine e prietenul ăsta?

— Ea o să ne ajute să ajungem la finanțator.

— Și finanțatorul o să ne dea niște răspunsuri? Ție adică.

— Da, aşa cred.

Am ridicat din umeri.

— Bun. Despre ce e vorba?

Capitolul 83

A trecut prea mult timp de când am dormit ultima oară. Trupurile mele sunt odihnite, dar eu nu sunt.

—×—

Stăteam într-o cantină în apropiere de Lafayette și de Strada East Houston și așteptam.

Coyle aștepta cu o cafea în față.

Eu așteptam în trupul unei studente asiatice cu păr portocaliu-strălucitor, care ducea în rucsacul ei purpuriu cărți despre…

— Întrebuințările medicale ale chitinei.

— Vorbești serios? a întrebat Coyle și s-a auzit un zgomot scurt atunci când și-a împins ceașca de cafea.

— Doamne Sfinte! am exclamat eu.

De pe fundul rucsacului am extras un borcan mic din sticlă. Înăuntru se afla o creatură lungă cât degetul meu arătător și groasă cât degetul mare. Se zbătea și se zvârcolea, lovindu-și în zadar aripile translucide de pereții temniței ei.

— Indiferent cât de bătrână devin, întotdeauna sunt surprinsă de ce găsesc pe fundul rucsacurilor mele.

— Știi ceva despre întrebuințările medicale ale chitinei? m-a întrebat Coyle în timp ce îmi băgam posesiunile înapoi în întunericul rucsacului.

— Sinceră să fiu, nu.

— Atunci să sperăm că nu te întreabă nimeni prea multe lucruri. Doamnă!

Chelnerița a zâmbit și aproape că s-a abținut să se bâțâie în timp ce îi umplea lui Coyle ceașca de cafea.

— Și pentru dumneavoastră, domnișoară?

— Aveți clătite?

— Sigur că avem!

— Cu sirop?

— Dulceață, toate clătitele noastre au sirop.

— Atunci, ce-mi recomandați dumneavoastră, vă rog.

— Garantat!

Coyle și-a strâns și mai tare degetele în jurul ceștii cu cafea.

— Să-nțeleg că nu ești diabetică.

— Nu există niciun indiciu în privința asta și am senzația că n-am luat încă micul dejun.

— Mănânci regulat?

— Mănânc când mi-e foame. Uneori se întâmplă să-mi fie foame în câteva trupuri la rând. Și trebuie să recunosc faptul că, știind că după ce termin, altcineva o să treacă pe salată și pe exerciții fizice, îmi poate provoca o și mai mare poftă de mâncare. Ai de gând să-mi spui și mie câte ceva despre prietena ta?

— Lucrează pentru Aquarius.

— Mă ierți dacă lucrul ăsta nu mă umple de încredere.

— Am încredere în ea.

— Foarte bine, dar ea are încredere în tine? Tu şi șefii tăi v-ați despărțit într-o manieră destul de spectaculoasă.

— Are încredere în mine. Am vorbit. Are încredere în mine. Am fost… apropiați cândva.

— I-ai spus despre mine?

— Nu.

— Vrei să mă…

— Nu, a zis Coyle repede. Nu. Vreau să rămână… curată. Sincer.

Și-a luat răgaz câteva clipe ca să-și organizeze gândurile.

— Dacă se întâmplă ceva, dacă m-a… Dacă vine Aquarius, atunci s-ar putea să… am nevoie de tine.

A rostit cuvintele rar și cu amărăciune.

— Cum să-i spun că te cheamă? m-a întrebat el.

— Poftim? Bănuiesc că… Susie. Poți să-mi spui Susie.

— În regulă atunci.

Chelnerița mi-a adus clătitele – un morman imens, cu șuncă la mijloc și sirop peste tot. M-am îndopat cu multă plăcere, trecându-mi degetele pe marginile farfuriei ca să șterg sosul care se scurgea, în timp ce Coyle se străduia să nu pară prea îngrețoșat.

Apoi, așa cum se întâmplă de fiecare dată când te întâlnești cu persoane necunoscute, o femeie care putea fi oricine, de oriunde, s-a așezat pe canapeaua moale portocalie din fața noastră. Purta o bluză cu mâneci lungi, pantaloni lungi, mănuși lungi, o eșarfă lungă din mătase înfășurată în jurul gâtului și al feței, șosete lungi care se pierdeau sub cracii pantalonilor și probabil colanți. Deși în ziarul pe care-l așezase pe masă între noi probabil că era o secțiune sportivă minuțios scrisă, care dădea greutate ediției, totuși greutatea ziarului provenea mai mult ca sigur de la un revolver de calibrul 5,6 mm, încărcat și gata să tragă.

—×—

Coyle și-a ridicat ochii și s-a uitat la mica deschizătură lăsată în eșarfă, de unde priveau doi ochi verzi. A zâmbit și a spus:

— Bună, Pam.

Una dintre mâinile femeii se afla sub ziar, iar cealaltă era sprijinită de marginea mesei. Ochii îi fugeau când la Coyle, când la mine.

— Unde ne-am întâlnit? l-a întrebat ea pe Coyle.

Accentul lui Pam era caracteristic locuitorilor din Manhattan – aspru și energic.

— Chicago, 2004, a răspuns Coyle. Erai îmbrăcată într-o rochie albastră.

— San Francisco 2008. Ce am mâncat în seara în care a avut loc operațiunea?

— Mâncare japoneză. Tu ți-ai comandat sushi, eu teriyaki, iar dimineața ai plecat cu primul avion și n-ai vrut să mă trezești să-ți iei rămas-bun.

— Spune-mi ce mi-ai zis când am plecat.

— Ți-am spus că soțul tău este un bărbat norocos și că n-am să spun nimănui despre noi.

— Și ai spus? a întrebat ea repede și tăios. Ai spus cuiva?

— Nu, Pam. Nu am spus nimănui. Sunt eu.

Pentru o secundă, ochii femeii au zăbovit pe chipul lui Coyle, apoi s-au întors către mine.

— Ea cine e?

— Sunt Susie, am răspuns eu. Sunt o prietenă.

— Nu te cunosc.

— Nu. Nu mă cunoști.

— Pam, a intervenit rapid Coyle. Nu știu ce ai auzit…

— Am auzit că ai fost luat, a zis Pam tăindu-i vorba. O operațiune a luat-o razna. Ești căutat. Se spune că ai fost compromis de Ianus.

— Și tu ce crezi?

— Cred că ești tu. Să nu-ți imaginezi că asta ușurează în vreun fel lucrurile. Phil…

— Acum mă cheamă Nathan.

— Bine, Nathan, a continuat ea pe un ton egal. Ai fost compromis de două ori în două săptămâni. Au fost date ordine.

— Iar acum le duci la îndeplinire? Ai de gând să-ți faci meseria?

— Nu știu. Am citit rapoartele pe care mi le-ai trimis din Berlin.

— Ai spus cuiva despre ele? a întrebat-o Coyle ridicându-şi ochii rapid spre Pam.

Informația pe care tocmai o aflam era nouă pentru mine.

— Nu, a răspuns femeia.

— Şi?

— Și pot să le interpretez în mai multe feluri.

— Marigare a tras în mine. Primise *ordine* să mă împuște.

Pe sub șal, Pam și-a încruntat sprâncenele – surprindere sau poate neîncredere.

— De ce?

— Aduceam cu noi un suspect, posibil o fantomă. Marigare credea că martorul era compromis. Aveam misiunea să…

Coyle și-a măsurat cuvintele, parcă plimbându-le prin gură înainte să le pronunțe, ca și când ar fi simțit un gust de anason care nu voia să dispară.

— …eliminăm amenințarea. Am dus bărbatul pe malul unui râu, iar el a rostit cuvântul Galileo.

— Bun. Și apoi?

— Apoi Marigare a tras în mine. „Îndeplinesc ordinele” mi-a spus și a tras. Kepler mi-a arătat rapoartele în Berlin. M-au mințit, Pam. Ne-au mințit pe amândoi. Au mințit în legătură cu ce s-a întâmplat în Frankfurt, în legătură cu trupurile-gazdă, cu Galileo. Kepler a spus…

— Kepler minte.

— Ai văzut și tu dosarul despre Galileo. Crezi ce scrie acolo? Ești singura căreia am avut încredere să i-l arăt. Ce părere ai?

— L-ai ucis pe Marigare.

Vocea lui Pam era ascuțită, spintecând cuvintele pe care nu dorea să le audă.

— Eu… Da. El a tras în mine. S-a uitat direct la mine și îmi știa numele, și m-a împușcat, Pam.

Privirea femeii a fugit din nou spre mine, care stăteam cuminte într-un colț, apoi s-a întors la Coyle.

— Să zicem că te cred. Cum ai supraviețuit?

Coyle a expirat prelung, iar felul în care a făcut-o era probabil mai grăitor decât orice cuvinte. Arma de sub ziar s-a îndreptat către mine. Am strâns cu putere în palme cana de cafea.

— Kepler, am spus eu. Îmi spuneți Kepler.

Pam a tras aer în piept. Și-a dat capul pe spate, brațul i-a zvâcnit, iar arma era acum întoarsă fără echivoc spre mine. Gura țevii se vedea ieșind puțin de sub ziar. Pam nu spunea nimic – prea multe cuvinte dădeau buzna deodată pentru ca vreunul să poată fi rostit. Așa că cel care a vorbit a fost Coyle. Rostea cuvintele încet și precipitat.

— Nu este o amenințare pentru noi. A venit aici de bunăvoie.

— Dacă îmi știi numele, atunci știi că dispun de rapoartele digitale Aquarius, pe care le-am furat din Berlin. Aș fi putut să distrug organizația până acum fără „Phil” și fără să-mi risc capul. Sunt aici pentru Galileo și nimic mai mult.

— Lucrezi cu *chestia* asta? l-a întrebat ea printre dinți pe Coyle.

— Aș fi fost mort acum. Ea… chestia asta… m-a ajutat să scap, a zis Coyle scuipând vorbele, forțându-se să pună în cuvinte amintirea ființei mele. Îl urăște pe Galileo și nu mi-a făcut niciun rău…

— A făcut ravagii la Berlin.

— Mi-a salvat viața.

— Ți-a purtat trupul, a spus ea tăios. Ți l-a pângărit. Dumnezeule, măcar știi ce ți-a făcut? Știi ce te-a pus să faci?

— Nu l-am… am intenționat eu să-i explic, dar Pam a țipat ascuțit să tac, să tac, să-mi țin gura.

A țipat suficient de tare pentru ca alți clienți să-și întoarcă privirile spre noi, ca Nathan să tresară și ca ea să se cutremure și să-și domolească vocea, ținându-și capul în jos, în timp ce o venă vineție ca un vierme i se umfla fierbinte în spațiul dezgolit dintre ochi și șal.

— Pam, a zis Coyle pe un ton liniștitor. Ai încălcat ordinele întâlnindu-te cu mine. Ai citit raportul Galileo. Știu că l-ai citit. Știu că înțelegi și că ți-ai dat seama… Înțelegi despre ce e vorba. Știi ce este Galileo și ce înseamnă pentru mine. Poate că o să duci ordinele la bun sfârșit, poate că o să ne împuști pe mine și pe fata asta în prezența acestor oameni. Sau poate că ai venit cu o echipă care așteaptă afară, gata să pună mâna pe noi când ieșim. Habar n-am. Dar orice decizie ai lua, înțelege un lucru: Galileo este printre *noi.* Aquarius a făcut niște studii clinice în Frankfurt, iar Galileo a preluat controlul, a compromis testele și s-a folosit de ele. Eu… am ucis o femeie. Nu. Nici măcar nu e corect ce spun. Am asasinat-o. Am asasinat o femeie pe scările stației de metrou Taksim din cauza minciunilor lui Galileo. Ne-a dus de nas și ne-a distrus din interior. Dar… eu am făcut-o. Eu am fost acela. Omoară-mă sau nu, dar orice decizie ai lua, trebuie să-l oprești pe Galileo.

Pam n-a spus nimic. Coyle și-a întins ușor mâna spre ea. De-a lungul mesei, și-a așezat palma peste mâna ei înmănușată şi a ținut-o acolo. A continuat să o țină de mână și nimic nu s-a schimbat. Pam a început să plângă

fără să fie văzută.

— Pleacă, a zis ea încet.

— Dacă vrei să…

— Pleacă! Dispăreți de aici!

— Finanțatorul…

— Plecați, atât vă cer! a mârâit ea, iar Coyle și-a retras mâna, a dat din cap scurt și s-a ridicat în picioare fără un cuvânt.

Mi-am ridicat rucsacul cu brațele fragile și l-am urmat, grăbindu-mă să-l ajung din urmă spre ușă.

— Coyle… l-am strigat încet, însă el a smucit din cap să-l las în pace, așa că mi-am închis gura și l-am urmat fără să mai scot niciun sunet.

Capitolul 84

Am schimbat hotelul.

Împrumutasem trupurile prea multor oameni din actualul nostru adăpost ca să mă mai pot simți în siguranță.

Coyle s-a uitat la știri.

M-am plimbat de colo-colo, iar după ce a trecut ora prânzului am spus:

— Am întârziat la ore.

— Atunci du-te la ore, mi-a răspuns el fără să își ia ochii de la ecranul televizorului.

— Nu mă interesează insectele cu aplicații în medicină.

— Atunci găsește ceva ce-ți place, Kepler, și apucă-te de treabă.

M-am încruntat și am plecat grăbită din camera de hotel, simțind cum mi se lovește ghiozdanul de spate.

—×—

Am luat metroul.

Insecta din borcanul de pe fundul rucsacului devenea tot mai slăbită și se lovea încet de pereții de sticlă. Am desfăcut capacul puțin ca să pătrundă aerul, apoi l-am strâns din nou. Am pus borcanul jos, lângă mine, mi-am întins mâna spre cel mai apropiat călător și, fără să-mi pese cine era sau cum m-aș fi simțit în trupul lui,

am sărit.

Sunt frumoasă și îmi cumpăr lucruri frumoase care să mă facă și mai frumoasă.

Sunt un turist și îmi țin camera pe spate. Sunt încălțat cu niște mocasini bej și stau în galeria Muzeului de Istorie Naturală, holbându-mă la monștrii imenși care au murit înaintea mea.

Sunt o femeie de afaceri dolofană și mănânc tort cu ciocolată de la care probabil ea s-ar abține, dar pe care eu îl ador.

Sunt o școlăriță și stau în bibliotecă cu picioarele îndoite

sub mine, citind despre vremuri de mult apuse și alte povești. Iar atunci când mama mea mă strigă, alerg spre ea și o prind strâns cu brațele, iar ea mă întreabă:

— Ei acum, ce mai e? Ce s-a întâmplat?

Și îmi cuprinde capul cu mâinile și își așază mâinile pe spatele meu, și mă iubește aproape la fel de mult cât o iubesc eu.

Sunt un student plin de acnee care vinde tricouri în magazinul muzeului.

Sunt un șofer de taxi care s-a oprit să fumeze.

Mă las oprită de un necunoscut care vrea să ajungă la stația de metrou Union.

Îl privesc în oglinda retrovizoare pe bărbatul bucălat care abia mai respiră și care nu vrea să stea de vorbă, dar nici nu are prea multe de spus. Dar, la naiba, soarele apune, iar eu sunt în New York. Așa că întreb:

— Mergeți acasă, domnule?

— Nu.

— Plecați din oraș?

— Da.

— Călătorie de afaceri?

— Nu.

— Personală?

— Da.

Şi aici se sfârșește conversația noastră.

Pleacă fără să-mi lase bacșiș.

Sunt…

O persoană – nu știu cine – atunci când mă agață o prostituată.

Sunt destul de beată și stau aplecată peste

Alt

pahar cu whisky la barul unui local irlandez autentic, sau făcut să pară autentic, după câte se poate presupune, de scaunele inconfortabile în formă de trifoi cu trei foi și de dezolarea tăcută a bețivilor.

Femeia de lângă mine mă întreabă dacă nu vreau să mergem într-un loc doar noi doi.

Îi privesc chipul străbătut de vene albăstrui și de dungi

albe și răspund că da, sigur. De ce nu.

Dă-mi mâna.

—×—

Când revin la hotel, Coyle nu pare să se fi mișcat din locul în care îl lăsasem. Mă privește intrând în cameră și nu se deranjează să mă întrebe cum mă cheamă, așa că nici eu nu mă deranjez să-i spun și intru direct în baie.

Îmi scot pantofii.

Partea înaltă din spate a pantofilor mă bate în jurul gleznelor. Îmi plimb palmele de-a lungul interiorului gambelor și pot să-mi simt asprimea pielii. Caut prin geantă până găsesc tratamentul care ar trebui să fie acolo – un cocteil de medicamente prescrise de doctor, rupte pe din două ca să-mi ajungă mai mult timp. Astfel că tratamentul pentru o săptămână îmi va ajunge pentru două, căci trupul acesta, cu cei douăzeci de dolari și nicio carte de credit, nu-și mai poate permite medicamente decât pentru o săptămână.

Înghit dintr-odată două dintre jumătățile de pastile și mă uit la fața mea pictată, care nu-și poate ascunde boala sub machiaj.

Sunt cineva care nu va mai dura mult în această lume.

Mi-l aduc aminte pe Ianus în trupul lui Marcel.

Pe Osako Kuyeshi în halat de spital.

Am chisturi.

Și mi-am pierdut memoria.

Mi se pare că ai viziunea, însă îți lipsește determinarea.

Nu mă deranjează deloc că mai am puțin de stat în această lume.

—×—

În dormitor, Coyle nu-și desprinde ochii de la ecranul televizorului atunci când îmi spune:

— Am sunat-o pe Pam.

— Şi ce-a zis?

— A aranjat o întâlnire cu finanțatorul. Spune că e foarte interesat.

— Ești sigur?

— Am auzit bine cuvintele.

— Ești sigur că nu e o capcană?
— Nu.
— Voi doi aţi fost amanți?
— Da.
— A fost sex sau a fost ea?
— Ambele. S-a terminat acum mult timp.
M-am așezat pe pat, mișcându-mi tălpile ca să-mi mai potolesc durerea.
— O iubești?
— Folosești cuvântul „iubire” prea ușor, Kepler.
— Nu, nu chiar – și te rog, nu-mi mai spune așa. Ideea că iubirea trebuie să fie un foc romantic și strălucitor, bazat pe stabilitate și monogamie, este intrinsec ridicolă. Probabil ți-ai iubit părinții pentru că în ei găseai căldură și protecție. Ai iubit-o pe fata de care te-ai îndrăgostit prima dată în copilărie cu o pasiune care-ți amorțea buzele și care te făcea să-ți simți trupul imponderabil în prezența ei. Ți-ai iubit soția cu fermitatea cu care oceanul izbește țărmul; și iubita cu intensitatea unei stele căzătoare; cel mai bun prieten cu un munte de încredere. Dragostea este un lucru a cărei splendoare se manifestă sub mai multe fețe, cum zice cântecul. Deci, o iubești pe Pam?
— Nu. Cândva. Da. Dacă trupurile sunt... într-un moment anume, într-un loc anume. Da. Într-un fel.
— Când e întâlnirea?
— Mâine dimineață.
— Bine.
Mi-am ridicat genunchii la bărbie și mi-am lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de perete. În cele din urmă, Coyle și-a întors privirea spre mine și m-a analizat din cap până în picioare.
— Prostituată?
Am mormăit afirmativ.
— Arăți cam... palidă.
— Sunt pe moarte.
La auzul cuvintelor, Coyle și-a întors capul spre mine, cu sprâncenele ridicate.
— Nu imediat, am adăugat eu. Am pastile în geantă

pentru o grămadă de afecțiuni și le-am rupt pe din două ca să-mi ajungă mai mult timp. E un trup bun.

— Te simți bine într-un trup pe moarte?

— Nu aşa ne simțim cu toții?

— Nu tu. Nu după regulile tale.

— Urmez exemplul lui Ianus. El… Ce amuzant, întotdeauna mi l-am imaginat a fi o ea, întotdeauna am avut impresia că era… mai fragil decât trupurile pe care le purta. Atunci când a murit, s-a îmbrăcat în trupul unui bărbat care pendula între viață și moarte. Însă tot crimă a fost, având în vedere că a obligat un om să-i găzduiască conștiința în timp ce tu i-ai tras un glonț în cap. Tot măcel s-a numit. Dar suntem sortiți să murim în trupul cuiva, undeva. Totuși nu avem curajul să atingem mâna zbârcită a bătrânei ventilată mecanic sau să ne luăm rămas-bun sărutând obrazul cuiva a cărui inimă se zbate pe moarte. Ianus a încercat asta înainte, dar nu a reușit niciodată să ducă treaba la bun sfârșit. Spre deosebire de majoritatea, noi avem posibilitatea de a alege în privința asta.

— Intenționezi să mori?

— Intenționez să trăiesc până în momentul când nu voi mai avea nicio opțiune. Dar poate că nu e o conversație prea potrivită, având în vedere că mâine ne așteaptă o zi în care e posibil să cădem într-o cursă și să ne găsim sfârșitul. Ce-ţi face umărul?

— N-o să pot să joc tenis prea curând.

Mi-am trecut degetele prin părul vopsit în culoarea paiului și am simțit pârâitul firelor despicate și al rădăcinilor moarte. Mi-am umezit buzele și am clătinat din cap fără să mă gândesc la ceva în mod special.

— Ni se întinde o cursă, sper că știi.

— Nu știu sigur. Nu mai știu nimic sigur.

— Ordinele de a fi lichidat, de a mă lichida pe mine și pe Josephine sigur au venit de sus. Dacă acest finanțator este capul, atunci ori a fost purtat de Galileo, este purtat de Galileo sau este în legătură cu cineva care este purtat de Galileo – una din astea. Galileo știe că venim. Ne așteaptă. Poate nu în trupul finanțatorului sau în vreun trup

cunoscut de noi, dar o să fie acolo.

— Și ce sugerezi să facem?

Am ridicat din umeri.

— Dacă nu profităm acum de această șansă, mă îndoiesc că vom mai avea alta. Doar că nu vreau să fii luat prin surprindere.

— Şi dacă Galileo este finanțatorul? O să-l ucizi? m-a întrebat Coyle.

— Dar tu?

— Nu știu. Cândva am crezut că aș face-o. Am crezut că, indiferent în ce trup s-ar ascunde Galileo, l-aș ucide. Dacă era nevoie ca un bărbat sau o femeie să moară pentru ca Galileo să dispară, lucrul ăsta mi se părea… un preț acceptabil. În clipa de față… nu sunt sigur ce-aș face dacă acel moment va veni.

N-am zis nimic. Coyle și-a ridicat trupul mai sus, sprijinindu-se pe coate, studiindu-mă.

— Când ai dormit ultima dată?

— Să dorm? Presupun că trupul ăsta doarme în timpul zilei.

— Nu trupul. Tu. Când ai dormit ultima dată?

— Eu… n-am mai închis ochii de ceva vreme.

— Ar trebui să dormi.

— O să…

Cuvintele mi-au înghețat pe buze înainte să le pot rosti. Mi-am umezit din nou buzele și am simțit sub limbă gustul de machiaj ieftin.

— O să fii aici când mă trezesc?

— Unde altundeva aș putea fi?

—×—

Dorm.

Încerc să dorm.

Coyle diminuează intensitatea luminii și oprește televizorul, după care se întinde pe pat, lângă mine.

Încerc să-mi amintesc: când am fost privită ultima oară de cineva, fără ca eu să-l văd?

Aș vrea să mă ghemuiesc în el.

Dacă aș fi fost un copil

sau cineva cu o siluetă mai măruntă
cu părul roșcat, poate, și încheieturi delicate,
m-aș ghemui în trupul lui, iar el m-ar cuprinde în brațe.

Dacă aș fi fost altcineva.

Dorm cu hainele pe mine, gata să fug, pregătită să sar.

Iar el respiră și eu îi ascult răsuflarea, așa cum și el o ascultă pe a mea.

Un camion hurducăie dincolo de fereastră, mult în josul străzii.

Undeva în noapte se aud sirenele poliției.

Respirația unui alt trup.

Cuvintele îmi joacă pe vârful limbii.

Mă răsucesc, iar el stă treaz lângă mine, cu ochii deschiși, privindu-mă.

Îmi dau seama că nu-mi găsește trupul atrăgător și, într-adevăr, în termeni convenționali, nu sunt fermecătoare.

Şi nici eu nu mă simt ca acasă în el.

Încă nu mi-am dat seama cum aș putea fi frumoasă în acest corp.

Îmi întind instinctiv mâna către a lui, dar ezit.

Coyle nu-și retrage mâna și mă privește în continuare.

Degetele mele sunt la un centimetru de ale lui.

Vreau doar să-l ating.

Nu să sar, doar să-l ating.

Doar să simt pulsul celuilalt bătând alături de al meu.

Coyle așteaptă.

Am mai văzut și cu alte ocazii expresia pe care o are acum, dar nu-mi mai amintesc dacă era a lui sau a mea.

Mă răsucesc cu spatele la el.

Şi trebuie să dorm, căci este ziuă, iar bărbatul al cărui nume nu este Nathan Coyle este încă acolo.

Capitolul 85

Numele meu este...

Irena.

Nu. Irena era în Franța. Nu mai am chef să fiu Irena din nou.

Marta. Marilyn. Greta. Sandra. Salome. Amelia. Lydia. Susie.

Geanta mea oricum nu conține nicio dovadă în vreun sens. Acest trup nu are niciun nume care să nu fie un descriptor. Oricare ar fi povestea din spatele chipului palid care mă privește din oglindă, cu pastilele din geantă tăiate pe jumătate, eu nu o pot desluși. Încerc să ghicesc, dar nu-mi vine în minte nimic convingător și par incapabilă până și să respect regulile de bază ale celei mai simple povești. Poate că am fugit de acasă...

sau am fost luată de acasă...

un tată care mă bătea...

un tată care mă iubea.

Poate că am în față o femeie condamnată pe nedrept pentru că ar fi furat copilul altei femei. A fost aruncată în închisoare, de unde am ieșit prea rănită ca să mai pot trăi. Poate că la un moment dat am testat câteva droguri și lucrurile au luat o întorsătură proastă. Sau poate că nu m-am drogat, dar în inima mea nu consideram că am vreo valoare, și pentru că aveam atât de puțină încredere în mine însămi nu făcea decât să-mi dovedească iar și iar cât de precisă era autoanaliza mea.

Poate că am o fiică care e singură acasă și plânge după mama ei.

Poate că am un soț care stă în indispensabili și se uită la un meci de hochei, cu o bere într-o mână și cu șapca trasă pe frunte, peste ochii negri și umflați.

Poate că n-am nimic din aceste lucruri, iar viața mea se rezumă la pastilele tăiate pe din două și la clientul următor care să-mi asigure banii pentru altele.

Apoi Coyle a apărut în spatele meu, în cadrul ușii de la baie, și mi-a spus:

— Ești gata?

— Aproape. Vreau să ajung undeva mai întâi.

—×—

Nathan Coyle nu era un bărbat făcut pentru magazinele pentru femei de pe Sixth Avenue. Stătea pe canapeaua moale din fața cabinelor, cu picioarele și mâinile încrucișate și probabil încerca să-și imagineze că era un soț iubitor care își aștepta soția să-și aleagă hainele. Îmi simțeam pielea aspră sub lenjerie. Am probat cămăși fine, pantofi eleganți, pantaloni șic și bijuterii delicate, până când în cele din urmă, mulțumită că acum arătam în cel mai rău caz ca o prezentatoare de știri obosită, am ieșit din cabină și m-am răsucit în fața lui Coyle.

— Ce părere ai? l-am întrebat.

M-a analizat din cap până în picioare.

— Parcă ai fi… altcineva.

— Totul stă în croială. Pe care o preferi? l-am întrebat și mi-am întins mâna în care se aflau două brățări, una de argint și cealaltă de aur.

— Dacă ar fi să cumpăr? Argint.

— Și eu am zis la fel. Dar pentru cea de aur ar putea obține câțiva dolari în plus la casa de amanet.

Coyle a înțeles și a început să-mi analizeze hainele din mătase și lână, pantofii scumpi și geanta de firmă.

— Îi lași avere în haine?

— Aș putea să-i vâr și niște bani în geantă.

— Și crezi că o s-o ajute prea mult?

— Ai o idee mai bună?

— Nu, a admis Coyle. Nu am. Banii… par o compensație cam ofensatoare ținând cont de prețul pe care îl iei.

— Doarme fără vise și se trezește câteva ore mai târziu într-un alt loc și îmbrăcată diferit. Poate că nu știu prea multe despre gazda mea, dar cred că pot să bănuiesc că, din câte i s-au întâmplat în viață, situația de acum n-o să i se pară cea mai rea experiență.

— Când ne-am întâlnit prima dată, și eu am adormit și

m-am trezit, iar călătoria mea a fost una dintr-un loc urât într-unul și mai urât.

— Asta s-a întâmplat pe vremea când nu te iubeam, i-am spus eu analizându-mi imaginea în oglindă. Vremurile se schimbă.

— Tu te iubești pe tine, nu pe cei pe care-i folosești drept gazde.

— Având în vedere cât de intime sunt relațiile mele, te provoc să găsești diferența, i-am spus eu ridicând din umeri.

M-am întors mulțumită de vestimentația mea; hainele, nu frumusețea, îmi împodobeau trupul.

— Deci? Îți place ce vezi?

—×—

Am luat metroul. Era prea aglomerat ca să găsești un loc liber, dar în timp ce mă loveam, umăr la umăr și braț lângă braț, de necunoscuții din vagon, n-am simțit dorința impetuoasă să sar. Mâinilor mele, îndesate în buzunarele noii haine, le era cald și bine. Degetele îmi erau ușor îndoite, iar tendoanele mi se relaxau în poziție naturală. Un bărbat frumos, cu părul lung și negru și pielea ca ciocolata topită, mi-a zâmbit. I-am surâs și eu gândindu-mă cât de frumos ar fi să simți atingerea buzelor lui din exterior, un străin sărutând un alt străin, și nu pe mine. Un copil care își ducea vioara în spate se holba la mine și îmi studia hainele elegante și bijuteriile scumpe. Un hoț de buzunare îmi ochise geanta și mi-am zis că singurul motiv pentru care aș vrea să fiu el și să îi izbesc capul de primul geam care îmi ieșea în cale era ca să-mi protejez gazda. L-am privit în ochi și i-am zâmbit, și l-am lăsat astfel să înțeleagă că-i cunoșteam intențiile. A coborât din tren la stația următoare, în căutare de prăzi mai ușoare. Mi-am pipăit geanta plină de bani și de pastile, am simțit cum mi se mulează pe picior pielea din care erau făcuți noii mei pantofi și era bine.

Apoi am ajuns pe Strada 86. Aici, urmele lăsate de Uraganul Sandy erau încă vizibile pe zidurile unde apa se ridicase acoperind cărămizile albe și mozaicul roșu. Valul

de necunoscuți bine îmbrăcați și cu aparatele de fotografiat atârnându-le de gât, care se îndreptau spre Fifth Avenue, era suficient de mare pentru a putea fi urmărit pe străzile cu sens unic către Central Park. Pe Madison Avenue, un camion de dimensiuni mici încerca să facă o livrare și în spatele lui se formase deja o coadă de mașini, care au claxonat cu furie până au ajuns pe Strada 72 Est. Doi polițiști îmbrăcați în uniforme albastre se aflau în apropiere și își beau cafeaua lângă un chioșc, gata să sară în acțiune imediat ce cofeina își făcea efectul.

Coyle mergea puțin mai în față; îl urmam cu pas relaxat, simţindu-mi trupul mai cald și capul mai limpede decât mă simțisem de multe trupuri încoace.

Apoi Coyle mi-a zis:

— Aici.

M-am uitat la ce îmi indicase el ca fiind „aici” și am râs.

— Ți se pare amuzant?

— Sigur. Nu pricepi poanta?

— Umorul n-a fost niciodată punctul meu forte. Hai. L-am urmat pe scări în sus și am intrat în muzeu.

—×—

Muzeul Metropolitan de Artă din New York.

„Muzeu” este un cuvânt mult prea mic. Muzeele sunt locuri pe care le vizitezi în câteva ore sau în cel mult o jumătate de zi. Muzeul este locul unde alegi să mergi într-o duminică după-amiază, când afară nu este suficient de cald ca să-ți dorești să fii în parc. Muzeul este locul unde îți duci o rudă mai îndepărtată pe care în realitate nu o cunoști foarte bine, dar căreia i-ai promis un tur al orașului. Muzeul este un depozitar de povești care ți-au fost spuse doar pe jumătate când erai copil și pe care apoi le-ai uitat, când probleme mai presante, ca sexul și banii, ți-au înrobit preocupările.

Muzeul Metropolitan de Artă nu este un muzeu, ci mai degrabă un monument. Este un templu înălțat oamenilor care s-au dus și poveștilor pierdute, un sanctuar al frumuseților străvechi adunate de degete care au murit demult, o ofrandă adusă meșteșugarilor dispăruți și

marilor împărați. Este încărcat cu obiecte frumoase pe care le vreau, dar pe care nu le pot avea.

Acestea fiind spuse, mă așez la rând în spatele lui Coyle, iar costul biletului de intrare ar fi de ajuns ca să-i strice oricui buna dispoziție.

—×—

Coyle urcă scările mari din piatră, care duc spre galeriile impunătoare din marmură. La un capăt al muzeului este un templu egiptean, iar între el și noi se află armuri din aur, iatagane din argint, statui ale împăraților antici, afișând chipuri liniștite la trecerea în moarte, și toporul care a retezat capetele prinților lacomi. Aici se află cuferele lăcuite și încrustate cu perle, în care traficanții de opiu își transportau bunurile în China, narghilelele visătorilor care se ofileau în timp ce inhalau vaporii. Tot aici sunt expuse muschetele care au fost folosite în timpul revoltei din Cairo, Coranul care a fost salvat dintre ruinele în flăcări ale moscheii, și pe ale cărei pagini scrise de mână încă se mai văd urme de sânge. Aici se poate vedea rochia de bal a unei rusoaice aristocrate care s-a îndreptat în pași de dans spre revoluție; porțelanuri fine de culoare albastră din care soțiile din perioada Victoriană își beau ceaiul adus din India. Toate aceste lucruri au fost cândva frumoase, iar timpul le-a dat o patină de sacralitate.

Coyle vrea să ne grăbim.

Eu zic, stai, vreau să mă uit la asta.

Ne uităm.

O galerie plină de fețe, portrete de regi și de regine, de președinți și prime-doamne, de revoluționari și martiri ai cauzei lor. Le privesc chipurile în timp ce și ele se uită la mine, iar asta mă fascinează. Coyle îmi spune că o să întârziem.

O să aștepte câteva minute, îi răspund eu. O să aștepte.

— Kepler?

Mormăi ceva drept răspuns, distrasă, în timp ce analizez chipul unei femei care pare uimită că pictorul o surprinsese acolo, cu fața pe jumătate întoarsă de la pânză, privind în spate peste umăr, de parcă un străin îi

strigase numele chiar în momentul în care credea că este singură.

— Kepler?

— Ce este?

— Îmi pare rău. Pentru Josephine.

Cuvintele sunt de ajuns ca să mă facă să-mi iau ochii de la pânză. Coyle pare mic printre aceste fețe, un obiect mic și adus de umeri făcut din piele și carne. Pare aproape inuman printre pânzele pline de viață, așa cum stă cu privirea în podea, rostind fără vlagă:

— Îmi pare rău.

Îi pare rău că se înșelase.

Și din nou: îmi pare rău.

Îi pare rău pentru crimă, pe care o numise altfel.

Și încă o dată: îmi pare rău.

Îmi pare rău pentru…

O listă probabil prea lungă pentru timpul de care dispunem.

Apoi spune:

— Dacă ceva merge prost, dacă este o cursă. Poți să intri în mine.

— Poftim? bălmăjesc eu.

Pentru o clipă nu-mi pot aminti ce pantofi am în picioare, de ce sex sunt; trupul meu este în altă parte.

— Dacă Pam a… Dacă ne-a trădat, dacă lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie. Femeia în care ești acum, cred… că e frumoasă. Acum că te privesc mai bine. Acum că o pot vedea… pe ea. Dar și pe tine. Pe amândouă. Am făcut niște lucruri care n-au fost… în fine…

Coyle expiră prelung și inspiră din nou. Unde este bărbatul care într-un loc necunoscut din Europa de Est putea să-și potolească bătăile inimii cu un singur gând, care avea privirea plină de aroganță și știa că are dreptate? Mă uit la el și îl caut pe acel Nathan Coyle, dar nu-l găsesc. Altcineva, fața acelui om dispărut, se uită înapoi.

— În fine, zice el din nou, îndreptându-și puțin spatele. Dacă trebuie să alegi – dacă vine momentul în care trebuie

să iei o decizie – atunci vreau să intri în mine. Cred… că așa este cel mai bine.

— În regulă, îi răspund și observ că așa și era. În regulă, atunci.

—×—

Apoi ajungem la o ușă în fața căreia a fost trasă o sfoară roșie, blocându-ne accesul. Pe o plăcuță scrie „ÎNCHIS PENTRU OCAZII SPECIALE”. Privirea agentei de pază de lângă ușă, cu stația radio prinsă la curea, pare să-ți spună că n-o mai impresionează nimic de mult timp.

— Kepler…

Coyle vrea să-mi mai spună ceva, dar ezită.

— Nu mi-ai spus niciodată cum te cheamă.

— Așa e. Nici tu nu mi-ai spus numele tău. Contează?

Ezită din nou și clatină ușor din cap. Apoi, pe neașteptate, frumos, zâmbind în colțul gurii, spune:

— Succes.

Apoi femeia numită Pam apare pe ușa rotundă din spatele agentei de pază și zice:

— Sunt cu mine.

Agenta pleacă.

Iar noi o urmăm pe Pam înăuntru.

Capitolul 86

Era o grădină chinezească de ceai.

De la ușa rotundă, trecând printr-un scuar, o alee pavată cu plăci de ceramică ocolea marginile grădinii în care se legănau bambușii, în timp ce apa picura într-un bazin cu crapi colorați în portocaliu cu alb, iar roci vulcanice contorsionate, asemeni urletului captiv al unui monstru înghețat, se răsuceau în jurul zidurilor.

În centrul peisajului se afla o masă mică din lemn, iar pe ea erau așezate un ceainic din porțelan albastru, trei cești tot din porțelan și o tavă din argint cu prăjiturele. La masă era așezat cu spatele la ușă un bărbat cu părul cărunt, cu o eșarfă gri prinsă în jurul gâtului, îmbrăcat într-un sacou negru. Nu și-a ridicat privirea și nu s-a oprit din sorbit când ne-am apropiat. Pam stătea între el și noi, cu arma băgată în buzunarul paltonului ei bej, fără urmă de discreție. Fața îi era ascunsă sub vălul gri pe care îl purtase și în ziua în care ne-am cunoscut, iar ochii îi erau neîndurători.

— Oprește-te! i-a ordonat ea aspru lui Coyle. Spune-mi ceva ce aș vrea să știu.

— Elijah. Numele meu de cod este Elijah.

Pam și-a întors privirea spre mine.

— Ea este?

— Kepler, a zis Coyle înainte să pot răspunde eu.

Femeia nu a spus nimic, dar mi-a făcut semn cu degetul mic să mă îndepărtez de masă și să merg spre zidul dat cu var alb.

— Dacă te apropii mai puțin de trei metri de mine sau de oricare altă persoană din încăpere o să te dobor, mi-a spus ea încet. Vorbesc serios.

Mi-am ridicat mâinile și am lăsat-o să mă conducă spre cel mai apropiat perete.

— Oprește-te. Stai cu fața la zid.

Cu mâinile încă ridicate, am rămas cu fața la perete.

În spatele meu, pașii păstrau distanța, stăteau departe de pericol.

— Nu reprezintă o amenințare, a zis Coyle.

— E o neghiobie ce spui.

— A venit aici cunoscând riscurile la care se expune.

— Atunci, pe lângă faptul că e urâtă, mai e și proastă, a spus Pam cu o voce ascuțită și dizarmonică.

Apoi s-a auzit o a treia voce, obosită și mai în vârstă decât celelalte – vocea bărbatului cu păr cărunt și cu eșarfă gri.

— Sper că nu m-ai chemat aici să asist la o ciorovăială pasională.

Vocea

mi se părea

familiară.

Mă holbam la peretele alb, flancat din spate de o armă, iar dintr-o parte de crapii grași ce înotau în bazinul lor. Bijuterii și haine în valoare de câteva mii de dolari îmi împodobeau trupul care murea puțin câte puțin.

Sunt Kepler și știu cine este finanțatorul.

Apoi vocea bărbatului s-a auzit din nou.

— Domnule Coyle, pot să vă ofer niște ceai?

S-a auzit cum toarnă apă fiartă într-o ceașcă albă ca fildeșul.

— Am înțeles că ai cerut să mă vezi urgent. De obicei nu accept astfel de întâlniri – mai ales cu cineva atât de compromis cum ești tu –, însă Pamela mi-a atras atenția asupra unor aspecte pe care aș vrea să le discutăm. Te rog, ia loc.

S-au auzit scârțâitul unui scaun şi clinchetul ceștii care atingea farfuria.

— Eu sunt finanțatorul, a spus vocea după ce a făcut o pauză să-și soarbă ceaiul. Ar trebui să știi că mă interesează prea puțin activitățile curente ale organizației pentru care lucrezi. Deciziile legate de aceste activități sunt luate în totalitate de organizație. Eu doar… îi pun la dispoziție niște resurse. Așa cum fac și pentru acest muzeu. Preocupările mele sunt eclectice.

— Vă mulțumesc, domnule.
— Pentru ce?
— Pentru… ceai.
— Cu multă plăcere.
— Și pentru că ați acceptat să vă întâlniți cu mine.
— Asta nu mi-a făcut la fel de multă plăcere, având în vedere anturajul pe care îl ai.
— Kepler mi-a fost de ajutor.
— Domnule Coyle, dă-mi voie să-ți explic de la început că orice afirmație faci în sprijinul sau din compasiune față de creatura pe care ai adus-o în acest loc, nu va face nimic mai mult decât să te compromită în ochii mei. Te-aș sfătui să te concentrezi doar pe afirmația care ne-a suscitat interesul mie şi Pamelei.
— Galileo.
Am tresărit atunci când l-am auzit pe Coyle rostind acel cuvânt și mi-am imaginat că și el a fost străbătut de un fior, deși nu puteam ști sigur amintirea cărui fapt i-a provocat o astfel de reacție.
— Într-adevăr, a zis încet finanțatorul. Galileo. Pamela a fost drăguță și mi-a arătat dosarul noaptea trecută. Îl mai răsfoisem și înainte, firește, dar nu cu un ochi atât de critic. Pretinzi că entitatea Galileo s-a infiltrat în organizație.
— Da, domnule, așa este.
— Pentru că asta ți-a spus Kepler?
— Da, domnule, dar mai am și alte motive.
În timp ce stăteam cu fața la perete și cu mâinile ridicate la cap, mă întrebam dacă așa se simt și trupurile-gazdă. Lumea se mișcă în jur, însă eu stau nemișcată, iar situații pe care nu le pot controla se petrec nevăzute în fundal. Sunt o femeie care își vinde trupul pentru medicamentele pe care altfel nu și le-ar putea permite, în timp ce în jurul meu erau conspirații date la iveală și se spuneau povești, și tot ce puteam face era să mă holbez la un perete și să aștept.
— Cum ar fi?
— Frankfurt.

— Da, studiile clinice. Ce e cu ele?

— Scopul lor era să găsească un vaccin împotriva fantomelor. Cred că Galileo le-a subminat ca să obțină date nu pentru distrugerea, ci pentru crearea unor entități la fel ca el.

— De ce spui asta?

— Cred că Galileo i-a ucis pe cercetătorii din Frankfurt.

— Acest lucru nu dovedește nimic.

— Crimele au fost puse pe seama lui Kepler și a gazdei ei. Mi s-a ordonat să le lichidez pe amândouă. De ce mi s-a ordonat să ucid și gazda?

— Nu știu.

— Sunteți finanțatorul acestei organizații.

— Și, după cum spuneam, am preocupări variate, am gusturi eclectice și nu iau decizii operaționale. Acum lucrezi cu însăși entitatea pe care intenționai s-o ucizi. De ce?

— Galileo.

S-a auzit un oftat și cineva și-a schimbat poziția pe scaun. Poate că în chiar acel moment cineva mânca o prăjitură; poate că adăuga zahăr în ceașca de ceai care se răcea în tihnă. Îmi imaginam cum niște degete delicate țin de margini o bomboană fondantă, nedorind să-i strice glazura. Gândul la asta m-a făcut să zâmbesc.

— Galileo, a zis finanțatorul și a oftat adânc, ca un bătrân. Facem ce facem și ajungem tot la Galileo.

Fântâna picura, iar crapii înotau. Dincolo de ușa rotundă, mii de oameni veneau și plecau, contemplând absorbiți minunile trecutului.

Apoi finanțatorul a zis:

— Kepler.

Auzindu-mi numele, mi-am ridicat capul, dar nu m-am întors. În spatele meu, cei așezați au început să se foiască pe scaune.

— Kepler, uită-te la mine.

M-am întors cu mâinile ridicate și m-am uitat în ochii bărbatului cu păr cărunt. Chipul îi era cenușiu, iar pielea de sub pungile ce îi atârnau sub ochi avea pete gălbui. Pe

gât îi atârna pielea moale ca înotătoarele unei foci; avea ochii de un negru-intens și mă privea cu ei fără ură, fără să mă recunoască, iar eu îi știam numele.

Și-a dres vocea, în timp ce cu o mână s-a scărpinat enervant pe flanela de sub cămașa albă călcată, și a spus:

— De ce te afli aici?

— Pentru că, asemenea lui Coyle, și eu sunt interesată de Galileo.

— De ce?

— Așa mi se pare... corect. Poate că nici măcar nu e vorba despre corectitudine. Eu și Galileo am împărțit câteva trupuri. Eu am purtat trupurile ei; el le-a purtat pe ale mele. La început puteai să crezi că suntem într-un fel de competiție. Apoi s-a transformat în răzbunare. Eu l-am trădat pe Galileo, iar Galileo s-a răzbunat.

— Ce fel de răzbunare?

— Purta trupul cuiva pe care îl iubeam și pe care l-am ucis. Era... frumos. Nu m-a lăsat inima să-i trag un glonț în cap. Asta se întâmpla în Miami. Apoi în Berlin... M-am dus la un prieten să îi cer ajutor, iar Galileo l-a ars de viu. A făcut-o în așa fel încât să văd. M-a întrebat „Îți place ce vezi?” Întotdeauna ne place ce vedem, oameni ca noi. Întotdeauna vedem cum altceva ar putea fi mai bun decât ceea ce avem. Poate astăzi, poate mâine, poate această față, poate aceste mâini, poate... poate o să fiu mai bună. Poate că nimănui n-o să-i pese de lucrurile pe care le-am făcut când eram altcineva. Poate că cineva o să mă iubească. Poate că cineva mă va iubi *pe mine.* Poate că dacă îi iubesc eu suficient de mult, nu vor avea încotro și mă vor iubi la rândul lor. Îți place ce vezi? Asta e întrebarea pe care o punem, iar răspunsul este da, bineînțeles. Ador ce văd. Dacă aș fi această persoană, m-ai iubi? Nu există niciun dubiu că Galileo e o monstruozitate. La fel de evident este și faptul că s-a infiltrat în organizația voastră și că a dezmembrat-o. Galileo v-a distrus. Faptul că el ar încerca, folosindu-se de cercetare și de violență, să se dezvolte și mai mult, să-și creeze urmași, ca să zic așa, ceva sau pe cineva care să dureze – acest lucru mi se pare

discutabil. Oricum ar fi, mă îndoiesc că Galileo însuși ar fi capabil să vă ofere o apreciere corectă.

Finanțatorul s-a scărpinat din nou de-a lungul pieptului, ceea ce m-a făcut să mă întreb ce fel de cicatrice erau ascunse sub flanelă, adâncindu-se în trupul acestui bătrân adus de spate.

— Ești prima… a zis bărbatul, apoi s-a oprit zâmbind la ceva amuzant pe care doar el îl știa. Ești *aproape* prima creatură din specia ta cu care am vorbit. Pari mult mai umană decât m-am așteptat. Te felicit. Cât despre faptul că Galileo ne-ar fi compromis fără ca noi să ne dăm seama, acest aspect îmi stârnește prea multă repulsie ca să vorbesc despre el. Și totuși faptul trebuie discutat. Sugerezi că s-au dat niște ordine, iar membrii organizației le-au pus în aplicare?

— Da.

— Ordine date de Galileo.

— De Galileo prin intermediul altcuiva.

— Știi că avem protocoale care să prevadă acest lucru.

— Protocoalele sunt tot atât de bune pe cât sunt oamenii care le-au creat. Galileo e prin preajmă de mult timp. Poate că atunci când ai stabilit un nume de cod cu un prieten, acel prieten era o cu totul altă persoană.

— Mi-e greu să cred asta.

— Întotdeauna oamenilor le e mai greu să creadă adevăruri dure decât minciuni evidente.

Pentru o secundă i s-a tăiat respirația și a început să se scarpine iritat prin cămașă.

— Iar noi ar trebui să te credem pe tine – un ucigaș, un prădător, un…

— Domnule! a intervenit Coyle ridicându-se de pe scaun.

— Indiferent ce ar spune el – a zis bărbatul pe un ton ridicat, întrerupându-l pe Coyle – să nu crezi că dacă îți arogi calități umane, asta o să spele relele pe care le-ai făcut.

Pam s-a îndepărtat de masă, astfel încât Coyle să n-o poată atinge, și și-a scos pistolul.

— Nu, domnule…

— Michael Peter Morgan!

Vocea mea percutantă și încordată a străpuns aerul și l-a făcut pe finanțator să cadă la loc pe scaun. Un tremur i-a străbătut mâinile reci și ofilite.

— Ce vârstă ai acum? Trupul tău a intrat de ceva vreme în declin, dar tu ce vârstă ai – douăzeci-treizeci de ani? Cu cel puțin treizeci de ani mai tânăr decât trupul în care ești prizonier. Spune-mi, când l-au ucis pe Ianus ai știut că ai ordonat moartea propriei tale persoane? Tu ai fost cel împușcat în casa din Saint-Guillaume: mâna cu care ți-ai cuprins soția, inima cu care ți-ai iubit copiii, carne din carnea ta, dar suflet din sufletul lui. Ai pierdut atât de mult timp: ți-ai pierdut tinerețea și totul s-a întâmplat cât ai clipi din ochi – ți-ai tras un pui de somn și când te-ai trezit erai ceea ce ești acum. Un bărbat cu preocupări variate. Dar cine ești? Nu cred că știi.

Captiv, încovrigat în jurul propriei dureri, cu o mână prinsă de marginea mesei și cu alta apăsată pe piept, bătrânul și-a ridicat spre mine ochii tulburi și, privindu-mă drept în față, m-a întrebat printre dinți:

— De unde mă cunoști?

— L-am cunoscut pe Ianus. L-am cunoscut pe cel care ai fost în viața reală.

Bărbatul a vrut să spună ceva, dar colțurile gurii i s-au răsucit înăuntru. Nu putea să scoată niciun sunet.

— Domnule Morgan, ați pierdut cumva timp? l-am întrebat eu.

Liniște.

Non-liniște.

Este liniștea răsuflării care ne iese printre buze.

Este liniștea încordării mușchilor, a sângelui care curge prin vene, a bătăilor inimii.

Este liniștea întregii lumi care freamătă în spatele acestei uși.

Este non-liniștea clocotitoare a minților care nu îndrăznesc că gândească cu voce tare.

— Domnule Morgan, am spus eu încet. Ați studiat economia la Harvard. Practicați *tae kwon do* și aveați

gusturi vestimentare oribile. Până la vârsta de douăzeci și cinci de ani v-ați pierdut ambii părinți. Erați încă virgin când Ianus v-a preluat trupul. Ați clipit și, când ați deschis ochii, soția dumneavoastră stătea alături și plângea, iar fiicele dumneavoastră, Elsa și Amber, nu puteau înțelege ce s-a întâmplat cu tatăl lor. Credeau că a murit. Moartea minții, nu a trupului. Știu toate astea pentru că v-am cunoscut, domnule Morgan. Am stat de vorbă la un pahar, într-una dintre sălile în care se întâlneau studenții la Princeton în 1961, când eu eram… altcineva. Îmi făceam treaba. De atunci, v-ați canalizat toate energiile ca să ne vânați, folosind toate resursele pe care le-a lăsat Ianus în urmă. Însă acum sunteți bătrân și singur, așa că trebuie să vă întreb – ați pierdut cumva timp?

Tăcere.

Finanțatorul a început să respire tot mai precipitat, într-un ritm sacadat. Își ținea capul plecat și mâinile prinse strâns în jurul trupului.

— Nathan, îndepărtează-te de el, am spus eu încet.

Încet, bărbatul s-a dat înapoi.

Am făcut câțiva pași înainte. Pam s-a mișcat privindu-mă. Stătea cu spatele la perete și ținea arma ridicată spre pieptul meu, păstrând distanța față de restul celor din încăpere. Am îngenuncheat în fața bărbatului privindu-i mâinile cu pete de bătrânețe, care fuseseră atât de tinere ultima dată când îi aparținuseră. Mi-am ridicat ușor mâinile, cu palmele deschise, cu degetele încordate și am murmurat:

— Trebuie să vă ating, domnule Morgan. Trebuie să știu că sunteți cel care pretindeți că sunteți.

Îi tremura capul și avea lacrimi în ochi. Nu putea articula niciun cuvânt. N-a încercat să mă oprească; abia putea să respire.

— Kepler… a zis Coyle încet.

Fie că fusese o întrebare, fie un avertisment, Nathan nu avea de gând să mă oprească, nu acum. Înainte ca vreunul dintre cei prezenți să se răzgândească, l-am apucat de mâini pe Morgan, i-am strâns cu putere degetele și n-am

simțit nimic.

Doar piele.

Numai piele.

I-am dat drumul. Morgan tremura, iar lacrimile îi curgeau prin văile care îi brăzdau fața. Era tânăr; era atât de tânăr.

— Kepler! a strigat Coyle ascuțit și precipitat.

— Nu este Galileo.

M-am ridicat în picioare și m-am îndepărtat de Morgan oferindu-mi spațiu să respir. Apoi am scanat încăperea cu privirea: bătrânul care nu atinsese încă vârsta maturității, asasinul rănit, femeia în gri.

— Nathan, când ai intrat aici, ai spus „Elijah”. Care era numele de cod cu care trebuia să răspundă Pamela?

Coyle a vrut să răspundă, apoi s-a oprit întorcându-se să o privească în ochi pe femeie.

Ea a început să chicotească, ducându-și trei degete la buzele acoperite de văl.

— Ups! a spus Pam și a apăsat pe trăgaci.

Era clar că nu se putuse hotărî în cine să tragă, pentru că arma i se plimbase pentru o secundă între mine și Coyle, până când în cele din urmă, aproape ridicând din umeri, femeia m-a ales pe mine și a apăsat pe trăgaci. Când a făcut asta, eram deja în mișcare și de aceea glonțul m-a nimerit în brațul stâng, rupându-mi osul în două cu un pârâit pe care l-am simțit adânc în urechi. Coyle a țâșnit și a prins-o pe Pam de ambele încheieturi. În timp ce femeia își răsucea arma, Nathan a doborât-o la pământ și a lovit-o cu genunchiul în față. Pe eșarfă au început să înflorească pete de sânge. M-am prăbușit pe podea țipând, zăpăcită de durere și plină de sânge, chiar în clipa în care Pam,

falsa Pam,

femeia care nu mai era ea,

femeia care era Galileo

s-a răsucit și l-a lovit pe Coyle cu cotul în gât. Am auzit apoi două împușcături. Geamul de pe tavan s-a spart, iar de sus a căzut o ploaie de cioburi. Au urmat alte trei împușcături, care au vâjâit deasupra capului meu și s-au

oprit în perete. Apoi s-a auzit *clic-clic-clic* în gol, iar Galileo, căreia i se trăsese eșarfa de pe cap dându-i la iveală părul blond și fața fină pătată de sânge, s-a răsucit cu forță și i-a tras o palmă pe gât lui Coyle.

Iar în acel moment mi-am dat seama,

destul de târziu,

că femeia nu avea mănuși.

Apoi agenta de pază, cea care stătuse mai devreme la ușă cu o figură dezaprobatoare, a intrat în grădină cu stația în mână, țipând: „Opriți-vă! Încetați!” Cea care a fugit nu a fost Pam, ci Coyle. Îi curgea sânge din nas și avea mâinile îndreptate spre fața agentei.

Eu eram prăbușită pe podea și de acolo am apucat-o pe femeie de gleznă cu o secundă înainte s-o atingă Galileo, şi am

sărit.

L-am lovit pe Coyle cu stația radio direct sub bărbie.

El s-a dezechilibrat și s-a dat înapoi, iar cu brațul și-a întins sânge și secreții nazale pe față, pe obraji și pe buze.

Mi-am privit chipul,

chipul lui Coyle,

chipul care îi aparținea acum lui Galileo.

Am dat din cap, m-am gândit să-l implor, să mă așez în genunchi în fața lui,

însă Galileo și-a încordat pumnul să lovească, iar eu i-am băgat stația radio în rana din umăr și am răsucit-o acolo cât de tare am îndrăznit, în timp ce Coyle,

falsul Coyle,

țipa ca un animal prins în sârmă ghimpată. Pumnul lui m-a izbit în obraz atât de puternic, încât mi-au clănțănit dinții. Prăbușindu-mă, am simțit în gură gust de sânge și câteva plombe căzute. Coyle a fugit pe lângă mine îndreptându-se către ușă. S-a împiedicat de sfoara roșie care bloca intrarea și s-a pierdut în mulțimea de vizitatori din muzeu.

M-am ridicat în patru labe și m-am uitat în spate.

Pamela încerca să se ridice ținând în mână pistolul nefolositor.

Gazda mea fără nume zăcea abandonată în hainele ei noi și frumoase, stingându-se ușor, pe măsură ce sângele i se scurgea din trup. Morgan stătea încă pe scaun și privea în gol spre tavan, cu mâinile atârnate pe lângă el. Galileo trăsese cinci gloanțe în timp ce se lupta să nu i se ia arma; unul dintre ele aterizase în pieptul finanțatorului.

Pam și-a întors încet privirea, care a rămas ațintită la maestrul ei. Din gât i s-a ridicat un sunet gâtuit care putea deveni un suspin. Dar nu mai era timp, nu mai era timp deloc, așa că m-am ridicat în picioare clătinându-mă, mi-am ridicat stația radio și am fugit în muzeu.

Capitolul 87

În cele mai aglomerate zile, Muzeul Metropolitan de Artă poate să primească cincizeci de mii de vizitatori pe zi.

Aceasta nu era cea mai aglomerată zi; prin galeriile muzeului se perindau probabil doar două sau trei mii de suflete.

—×—

L-am găsit pe Coyle trăgându-și răsuflarea în capătul scărilor, în timp ce câțiva vizitatori se abțineau cu tact să se holbeze. L-am izbit cu genunchii în piept și mi-am înfipt coatele în gâtul lui, prăvălindu-l pe spate pe marmura rece.

— Cine ești? am urlat eu.

— Coyle! a scheunat el. E numele sub care mă cunoști.

— Cine eram în noaptea în care te-a împușcat Marigard?

Bărbatul n-a răspuns, așa că mi-am apăsat încă puțin cotul în gâtul lui. Și-a dat ochii peste cap, iar limba îi atârna peste buze.

— Cine eram eu?

— Asistentul! Erai… Samir! Samir Chayet!

— Cine te-a dus la Lyon?

— Irena. Tu. Irena!

Cuvintele lui Coyle abia și-au făcut loc să iasă de sub greutatea agentei de pază care stătea deasupra lui, imobilizându-l. Vârfurile urechilor lui deveneau stacojii.

I-am dat drumul din strânsoare pentru că în jurul nostru începuseră să se strângă curioșii.

— Pe cine ai atins? l-am întrebat eu încet. Pe cine ai pus mâna?

— O femeie. Avea părul roșcat. Umărul meu…

— Eu te-am lovit. Îmi pare rău.

Am inspectat mulțimea – femeie roșcată, femeie roșcată –, dar n-am văzut nicio astfel de femeie. Și chiar dacă vedeam, nu însemna nimic.

— Pleacă, i-am spus încet lui Coyle. Ieși de aici.

— Poftim?

L-am ajutat să se ridice.

— Pleacă. Rănile te vor proteja; Galileo n-o să intre într-un trup deteriorat. S-au tras focuri de armă; poliția e pe drum. Pleacă!

— Nu pot pur și simplu să…

— Du-te!

Vocea mea a răsunat cu ecou în josul scărilor și s-a lovit de pereții tari și curați. L-am împins de lângă mine pe Coyle și apoi m-am întors către mulțime strigând:

— Ieșiți toţi de aici!

Coyle m-a prins de mânecă în timp ce mă întorceam.

— Intră în mine, mi-a șoptit el. Așa nu mai moare nimeni.

Mi-am smucit mâna și am clătinat din cap.

— Kepler!

Coyle m-a prins din nou, mai ferm, și m-a tras spre el.

— Am ucis-o pe Josephine. Eu am făcut asta. Eu. Am ucis-o pe femeia pe care o iubeai. Intră în mine! Femeia în care ești acum nu trebuie să moară; nimeni nu mai trebuie să moară. Galileo mă cunoaște, îmi cunoaște fața. Intră în mine!

Plângea.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Nathan Coyle plângând.

Mi-am eliberat mâna din strânsoarea lui și i-am făcut vânt de lângă mine.

— Nu, i-am răspuns. Pentru că te iubesc.

Apoi am fugit pierzându-mă printre oameni.

—×—

Galileo.

Cine ești, Galileo?

Sunt o agentă de pază.

Sunt o turistă japoneză care admiră niște săbii de samurai.

Sunt un profesor care își ia notițe despre sculptura americană.

Sunt un student care schițează statuia zeiței Kali, surprinsă dansând pe capetele inamicilor ei, uciși ca dreaptă răsplată.

Sunt un bărbat care vrea să se așeze pe banca dintr-o galerie.

O femeie care mușcă dintr-o clătită.

Un bărbat de la serviciul de catering care duce o tavă cu prăjituri.

Un vizitator care își ține la ureche ghidul audio.

Un plasator cu cureaua strânsă prea tare în jurul unui stomac malnutrit.

La orice pas găsești un trup nou în pielea căruia ai putea să fii. Cu fiecare pas pe care îl faci dai peste o nouă nuanță de piele.

Trupul meu e delicat la atingere ca mătasea, dat cu cremă hidratantă chiar în dimineața asta.

Am o eczemă sub cot și umflături roșii pe braț în sus.

Sunt bătrân şi cocoșat,

tânără și frumoasă,

am pielea de culoarea unui apus de toamnă,

palidă ca zăpada,

întunecată ca petrolul,

mi-e atât de cald, încât îmi simt fiecare vas capilar furnicându-mă în buzele mari și proaspete,

mi-e atât de frig, încât degetele de la picioare mi-au devenit nici mai mult, nici mai puțin decât niște lespezi de carne decongelată care mă incomodează în vârful pantofilor.

Mă mut dintr-o galerie într-alta, stau printre pietre aparținând templelor egiptene, sub privirea sfinților medievali, căutându-l pe cel care mă caută pe mine.

Unde ești, Galileo?

Să nu fii prea departe.

Nu ai fugit, nu și de data asta.

Îți place ce vezi?

Pentru asta ne aflăm aici – tu și cu mine.

Vino să pui capăt poveștii.

Îți place ce vezi?

Apoi sunt…

un agent de pază înarmat, pentru că au fost trase focuri de armă în grădina chinezească, iar un om zace mort pe

scaun, un bărbat bogat, care a finanțat multe evenimente culturale. În pereți se văd găuri de gloanțe, la fel și în tavanul de sticlă, ale cărui panouri s-au spart dând la iveală cerul furios. O femeie zace sângerând pe podea. Are geanta plină de bani și nu-și amintește cum a ajuns în acest loc. Așa că agenții de pază au închis această aripă, iar poliția va sigila întreaga galerie, dar nu-i nimic, Galileo, nu face absolut nimic.

Pentru că acolo unde sunt polițiști sunt arme și veste antiglonț, și oportunități.

Mă transfer în trupul unui bărbat cu nas mare și turtit și cu părul negru tuns scurt. Sunt de la NYPD, cel mai tare din New York. Îmi țin arma automată cu ambele mâini, iar pieptul îmi este protejat de o vestă antiglonț albastră. Sunt încălțat cu ghete mari negre și am genunchiere. Mă mișc alături de echipa în care am fost repartizat pentru că asta ar trebui să fac, iar la întrebările care mi se pun răspund dând din cap, fără să vorbesc, pentru că nu știu ce aș putea spune.

Polițiștii de la NYPD sigilează camera chinezească, întind benzi care restricționează trecerea. Dacă până acum ceva timp eram doar șase oameni, acum suntem douăzeci, treizeci, iar afară staționează camioane și apar mașini cu echipajele de televiziune. Doar câteva ore și vom deveni știrea zilei pentru toată presa: „FOCURI DE ARMĂ LA MUZEUL METROPOLITAN DE ARTĂ” și țineți aproape pentru că nu s-a terminat. Se vor mai auzi împușcături.

O să închideți muzeul?

Nu, nu vom închide muzeul.

Dar trebuie să închideți muzeul.

Știți cât timp ne-ar lua asta și cât de mulți bani s-ar pierde?

A fost ucis un om, domnule.

O tragedie, cu siguranță, dar astfel de lucruri se întâmplă. Plus că am recuperat deja arma cu care s-a tras, așa că ați putea să nu ne mai speriați vizitatorii?

Privesc în jur la zecile de polițiști și jandarmi înarmați, iar unul dintre ei este Galileo. Amândoi ne-am orientat

spre arme, de preferință mânuite de cineva cu protecție antiglonț. Așa că privește, analizează, găsește anomalia, identifică-l pe bărbatul care se împleticește, pe cel care se mișcă mai încet, pe cel care nu răspunde când este strigat pe nume, pe bărbatul care rămâne în urmă. Caută-l pe cel care nu pare să aparțină grupului din care face parte, ai cărui umeri nu stau drepți de mândrie, pe cel care bate nervos cu degetul în garda trăgaciului, pe cel care își privește cercetător colegul.

Care dintre voi vorbește franceza când n-ar trebui să vorbească franceza?

Care dintre voi ține cu Mets, dar are scris „Yankees” pe indispensabili?

(Domnule... cum te-o fi chemând.)

Cine nu-și amintește ce număr are pe insignă?

Sau ce a mâncat la micul dejun.

Sau propriul nume.

(Eu sunt Kepler.)

Tu cine ești, Galileo?

Apoi s-a apropiat de mine un bărbat cu revolverul atârnat într-o parte și cu insigna prinsă de cureaua din piele.

— Jim, ai luat-o? m-a întrebat el.

Mă întorc și îl privesc în ochi. Probabil că este partenerul meu, iar eu trebuie să fiu Jim. Probabil că am luat ce-mi cere, dar să mă ia naiba dacă știu la ce se referă.

Sau poate că numele meu nici nu e Jim.

Bărbatul se uită la mine, iar eu mă uit la el. Momentul se prelungește cam mult, așa că polițistul zâmbește încercând să-mi descifreze privirea stranie din ochi. Îmi ating cu degetul trăgaciul pistolului și mă întreb dacă, la o distanță așa de mică, ar avea vreo șansă, chiar și protejat de vesta antiglonț. Sau dacă eu aș avea vreo șansă.

— Jim! zice el din nou. Ai luat-o?

— Nu, răspund eu. Nu încă.

— Jim! zice bărbatul, iar în voce i se citesc iritarea și îngrijorarea. Jim, unde este?

Un moment de dubiu, de ezitare. Cu coada ochiului percep o mișcare. Ar putea fi la fel de inocentă ca scărpinatul pe nas sau la fel de discretă ca frecatul lobului unei urechi care te mănâncă. Nu ezit și îmi întind mâna. Ating cu degetele gâtul partenerului meu și

fața mi-e împroșcată cu sânge.

Împușcare de la mică distanță – sânge și creier, și mici fragmente de craniu. Mă holbez la chipul celui pe care mai mult ca sigur îl chema Jim și care probabil avea ceea ce-i cerusem. Mă uit în ochii lui în timp ce se prăbușește chircit la picioarele mele, ca un pahar de hârtie mototolit. Mâna pe care mi-o pusese pe gât îi alunecă și în cădere îmi atinge umărul. Trupul lui zace fără viață pe podea. Un glonț l-a lovit din spate în cap și i-a ieșit prin frunte pentru a se opri în stâlpul din spatele meu, într-un mic nor de sânge.

În spatele lui Jim, cel care a tras, un tânăr care nu are mai mult de nouăsprezece ani, își ține arma ridicată cu o mână, iar degetul i se odihnește pe trăgaci. Are șapca de polițist trasă pe ochi și chicotește.

Îmi scot pistolul și trag două focuri de armă: două în pieptul și unul în gâtul tânărului. În timp ce fac asta, îi văd ochii holbându-se de uimire. Am tras pe măsură ce mi-am ridicat arma de la șold – un sunet sec de furie incoerentă chiar și atunci când trupul bărbatului care fusesem se rostogolește sub picioarele mele, iar eu simt sub ghete sângele umed și alunecos.

Mai multe brațe mă prind și-mi smulg arma din mână. Eu urlu de furie când trei sau patru bărbați mă doboară la pământ și le simt mâinile pe cap, pe față, pe brațe. Dar nu pe ei sunt furios, ci pe ceilalți trei bărbați care îl pun la pământ pe atacator. Îl pun jos pe Galileo în timp ce sângele îi gâlgâie din gât și spumegă în jur, țâșnind în jeturi mari atunci când trupul încearcă să respire. După care unul dintre bărbați se îndepărtează.

Unul dintre bărbații care îl țineau pe Galileo se îndepărtează privindu-mă cu un surâs.

Iar eu urlu din nou

Și

cineva îmi pune mâna pe față,

țin cuiva mâna pe față,

apoi o retrag de pe trupul încovrigat și uimit și, ieșind din hărmălaie, strig:

— *Galileo!*

El se întoarce și fuge.

Eu fug după el și îmi las colegii uluiți în spate. M-am pipăit la șold și am găsit arma. Am ridicat-o să-l ochesc, dar Galileo cotise deja după colț, debordând de energie în trupul tânăr și fără uniformă. A luat-o pe lângă statuile înfățișând un Buddha senin, pe lângă frumoasa zeiță Kuan Yin sculptată în jad, cu o lăută în mână și cu crengi de salcie în spate. Am tras, dar glonțul și-a ratat ținta și a străpuns un paravan îmbrăcat în mătase, pe care erau pictate delicatele păsări limicole. Paravanul s-a prăbușit, iar oamenii din jur au început să țipe și să se dea la o parte.

Apoi Galileo s-a împiedicat, iar în timp ce se împiedica, mi s-a părut că atinge cu mâna brațul unei femei cu cozi împletite, îmbrăcată în haine purpurii.

Am strigat din nou:

— Galileo!

Femeia s-a uitat înapoi și m-a văzut venind. Știa că o văzusem pe *ea* și a continuat să fugă, trecând pe sub o arcadă șintoistă din lemn închis la culoare, înălțată împotriva vreunui spirit malefic. Apoi a cotit din nou alunecând pe marmură și a pătruns într-o sală cu viori și violoncele, cu flaute lucrate în fildeș și chitare încrustate cu perle – un loc al muzicii din toate timpurile. În acea sală, Galileo l-a prins de mână pe un bărbat îmbrăcat complet în alb, care s-a uitat în direcția mea și, văzând că îl priveam, pentru prima dată a lăsat să i se citească pe chip o undă de frică. Bărbatul în alb a început să fugă, iar picioarele îi erau mai rapide decât ale femeii de dinainte, fiind încălțat în pantofi mai potriviți pentru alergat. Și-a aruncat sacoul și geanta în timp ce fugea printre scene rustice cu căpițe de fân și miei, cu țărănci dansând și sfinți

pe moarte. A luat-o din nou după colț și a făcut un nou transfer. De data asta nu mai fugea, ci stătea senin și nemișcat în trupul unui agent de pază de lângă o ușă. Mi-am ridicat arma să trag, iar când mi-a văzut fața, agentul s-a aruncat asupra mea cu unghiile și cu dinții. Am apăsat pe trăgaci, iar trupul lui s-a prăbușit pe spate. În timp ce cădea, l-a prins de mână pe însuși bărbatul care fusese cu câteva clipe înainte și care a țâșnit în picioare și a luat-o din nou la fugă, lăsându-l în urmă pe agentul care urla.

— Galileo!

Vocea mea – bizară, ieșită din gâtul unui copoi, din plămâni de fumător – a răsunat pe coridoare. Acum Galileo este o femeie care își aruncă geanta în direcția mea în timp ce o urmăresc. După care devine un adolescent care face pași incredibili și aleargă cu o viteză care îți taie respirația. Eu gâfâi și încerc să-mi recapăt răsuflarea, dar nu vreau în ruptul capului să abandonez urmărirea sau să renunț la trupul protejat de vesta antiglonț și la armă. Așa că în timp ce el aleargă prin încăperi cu chipul proaspăt și cu plămânii odihniți, eu asud și gâfâi în urma lui. O țintă neobstrucționată – atât vreau, o țintă neobstrucționată.

Mulțimea țipă și se desface în două, retrăgându-se din calea noastră ca o mare în fața unui Moise furios, în timp ce noi alergăm prin încăperile unde sunt expuși stâlpi totemici antici, furați de pe coasta Pacificului, și pelerine luate de pe umerii preoților americani morți. Galileo sare și devine o ea, femeia sare și este un copil, acesta sare și este din nou bărbat. Alergăm trecând pe lângă monumente închinate morților, imagini străvechi ale zeilor, care au dispărut atunci când adoratorii lor i-au uitat, simboluri sculptate pentru a grăbi sufletele celor morți către viața de dincolo sau pentru a le scufunda trupurile în îmbrățișarea acelor oceane iubitoare de unde au venit.

Polițiștii și agenții de securitate sunt pe urmele noastre, dar cine poate ști pe cine să urmărească? Un bărbat care fusese Galileo este trântit la pământ; o femeie care fugea înainte ca Galileo să schimbe alte trei trupuri, acum stă nemișcată și țipă în timp ce asupra ei sunt ațintite mai

multe pistoale și posesorii lor urlă: „Cine ești, cum te cheamă, de ce ai fugit?” „Unde am fugit? De ce?” răspunde femeia gâfâind.

Galileo este acum copil. Are părul negru și drept, pielea palidă de un cafeniu-deschis, poartă o uniformă gri și șosete lungi până la genunchi. Într-o mână își ține ghiozdanul, care este pe jumătate deschis și plin de cărți; copilul o ia la fugă, iar din ghiozdan îi zboară foi de hârtie.

În față apare o femeie. Are o armă, iar vălul care îi acoperă fața este în dezordine. Îi pot vedea pielea de la încheieturile mâinilor, din jurul ochilor și al gâtului, dar femeii nu pare să-i pese de aceste detalii. Își ridică arma și o îndreaptă

nu spre copil,

ci spre mine.

Pamela, din nou în acțiune. Urlu:

— Sunt Kepler! Sunt Kepler!

Nu pare să-i pese, nu pare să-l observe pe copilul care aleargă spre ea – își ridică arma și

trage.

Mă arunc la pământ. Sunt polițist. Port vestă antiglonț, îmi lucrez mușchii, fac plimbări lungi prin zona pe care o am în grijă… sau poate că nu. Poate că oriunde mă duc îmi iau mașina și mă hrănesc cu gogoși, iar inima mea stă să crape în orice clipă. În toată nebunia asta, chiar n-am avut timp să verific. Oricum ar fi, un glonț este un glonț, și niciunul dintre noi nu mai are timp.

Aterizez pe podea.

Zeus ne privește de sus, plin de furie și de tristețe văzând de ce sunt în stare muritorii. Afrodita își piaptănă părul de marmură, Ares se încleștează în luptă cu un războinic mânios, Hercule strânge de gât un șarpe, iar Ianus cel cu două fețe, zeul porților, al intrărilor, al sfârșitului și al timpului, râde cu o față și plânge cu cealaltă. Iar eu? Eu mă ascund după o statuie a Atenei, zeița înțelepciunii și a războiului. Se uită cu fața în jos și zâmbește senină, știind deja cine va ieși învingător.

Pam stă în mijlocul sălii. S-a luat după sunetul armelor,

ceea ce înseamnă că fie e curajoasă, fie nechibzuită, fie în vreun alt fel implicată emoțional. Nu mai trage, dar a făcut deja destul: oamenii fug, părăsesc galeria, se împing și își fac loc spre ieșire. Cineva, undeva, a activat alarma, iar muzeul urmează să fie evacuat, așa cum a vrut NYPD. În spatele meu, cineva cade pe scări, cineva plânge, altcineva suspină, iar scena îmi aduce aminte de stația Taksim, locul unde a început toată povestea și unde eu fugeam de arma unui necunoscut așa cum fuge acum Galileo de mine.

Sunt polițist.

Lumea trebuie să mă asculte.

Strig:

— Evacuați clădirea!

Dar lumea plecase deja.

Palmele mi-au transpirat pe armă, dar este impresionant cât de repede îmi revin. În piept inima bate calm, iar pulsul mi s-a stabilizat la două cifre.

— William… se aude o voce cristalină de copil. O, William!

Cine dracu' e William?

(Will al meu, mort pe docurile din Miami.)

A, da!

Am fost un William cândva.

Cu mult timp în urmă.

Trag cu ochiul de după Atena și îl văd.

Școlarul, Galileo, abia dacă are nouă sau zece ani. Zâmbește și o ține de mână pe Pam, în timp ce cu cealaltă își ține strâns ghiozdanul. Femeia se uită în gol și are fața mai cenușie decât vălul. În mâna dreaptă ține pistolul, care îi atârnă pe lângă picior. Bineînțeles. A venit aici fără mănuși și acum iat-o în postură maternă, ținând de mână un copil. Iar acel copil este Galileo.

Îmi îndrept arma spre băiat, apoi o îndrept către Pam.

— Dar cine sunt acum? întreabă băiatul pe un ton iritat.

Se împiedică. Pam clipește, apoi zâmbește, iar degetele i se încleștează în jurul mâinii mici a copilului.

— Cine vrei să fiu? întreabă femeia și se clatină la rândul ei, în timp ce copilul rânjește, ducându-și la obraz mâna lui

Pam, ca o pisică ce se freacă de piciorul stăpânului.

— Împușcă-mă pe mine…

— Sau pe mine?

— Pe care preferi…

— primul?

El este ea, iar ea este el. Se agață unul de celălalt, iar în momentele în care Pam nu este el, este înspăimântată și lacrimile îi curg pe obraji, iar în clipele în care copilul nu este ea, face în pantaloni, un copil pierdut și confuz, care se agață de mâna unui străin și nu înțelege cum a ajuns acolo.

Sunt în picioare.

Arma țintește undeva între cei doi – așa am mai multe șanse dacă sunt rapidă, iar ei se mișcă încet.

Sunt cel mai bun polițist din New York și am fost chemat la locul crimei.

Sunt înarmat.

Am venit să-l ucid pe copil, pe Galileo.

Will își dă suflarea pe docurile din Miami, iar din piept îi țâșnește sânge.

Johannes Schwarb este ars de viu și scena este menită să fie privită de toți.

Îți place ce vezi?

— Te-am ucis și înainte. O să o fac din nou, spun eu.

Galileo rânjește, iar grimasa îi dispare de pe chip așa cum a apărut. Băiatul își freacă un ochi cu pumnul mic și se bâlbâie:

— Ddddar vă rog, domnule, nu-i faceți rău băiețelului.

Îmi încleștez și mai tare mâna pe armă și o îndrept spre craniul copilului.

— Nu te cunosc, zic eu. O să dureze doar o secundă, atâta tot. Doar o secundă și gata.

Mi se încordează degetul pe trăgaci.

Se aude o împușcătură.

Nu eu am tras.

Ceva mă izbește în spate, în vesta antiglonț, trântindu-mă la pământ. Aterizez în mâini și în genunchi și încerc să-mi recapăt răsuflarea în timp ce urechile îmi țiuie, iar

Galileo stă în fața mea. Împușcătura l-a speriat și probabil c-a sărit, pentru că Pam stă pironită locului cu răsuflarea tăiată și pregătită să tragă, ținându-și arma cu ambele mâini. Lângă ea, copilul plânge și privește zăpăcit. Nu știe unde să se ducă și nu înțelege ce se întâmplă.

Din spate se aud pași care se apropie de mine.

Îmi întorc capul doar pe jumătate și simt că mă dor coastele la cea mai mică mișcare. Iar Coyle este acolo, stă în picioare lângă mine și își ține strâns arma îndreptată spre Pam, care la rândul ei își încleștează degetele pe pistol și țintește în direcția lui.

— Știi cine sunt? întreabă Coyle.

Galileo își lasă capul într-o parte, privind curioasă.

— Îți aduci aminte de mine?

Vocea lui Coyle răsună tremurat în sala goală, zburând pe lângă zâmbetul trist al protectoarei Hera, printre brațele contorsionate ale unui Poseidon cuprins de furie, pentru ca apoi să se lovească de marmura albă a muzeului.

Am încercat să mă ridic în picioare, dar m-am gândit mai bine și am rămas în patru labe, trăgând aer în piept. Vesta oprise glonțul, însă nu amortizase șocul, iar acum îmi țiuiau urechile și în gură aveam gust amar de adrenalină.

— Coyle… am zis eu printre dinți.

— Ține-ți gura! a zis el cu ochii încă pironiți asupra lui Galileo. Îți aduci aminte de mine?

— Nu, răspunde ea. Cine ești?

Coyle trage aer în piept. Se simte rănit? Îşi imaginase că acea crimă comisă cu trupul lui însemna ceva pentru o creatură ca Galileo?

— Băiete!

Copilul și-a ridicat privirea.

— Pleacă de aici.

Copilul nu s-a clintit.

— Fugi!

Vocea lui Coyle a răsunat de-a lungul pereților de marmură, peste statuile zeilor și ale monștrilor, iar copilul a luat-o la fugă lăsându-și în urmă ghiozdanul și alunecând pe hârtiile împrăștiate pe podea.

Coyle își ținea arma ațintită asupra lui Pam, iar ea avea pistolul ațintit asupra lui.

— Deci? a zis femeia într-un final. Ce urmează?

Lui Coyle îi tremura mâna, dar vocea îi tremura și mai tare.

— *Santa Rosa.* Mi-ai purtat trupul atunci. Îți amintești?

— Nu.

— Am ucis o femeie – *tu* ai ucis-o folosindu-te de trupul *meu.* Îţi aminteşti?

Galileo a ridicat din umeri.

Lui Coyle îi tremura mâna pe armă.

— Ai înfipt un cuțit în mine. Cum să nu-ți amintești?! a țipat el.

Începi să devii isteric, Nathan Coyle, mi-am zis eu. Nimic.

Galileo își amintea; ea nu-și amintea.

Oricum nu-i păsa.

— Nathan… te rog…

Am încercat să mă târăsc în picioare. Am reușit să mă ridic în genunchi și apoi să mă sprijin pe unul dintre ei. Îmi tremura mâna când am ridicat-o să-i iau arma.

— Dă-mi arma. O s-o fac eu. Dă-mi arma!

— O, mă iubești?

În vocea lui Galileo se simțea surprindere și plăcere. Acum îl privea pe Coyle și îi analiza chipul. Și-a îndreptat umerii, apoi și-a ridicat capul încântată, ca o prințesă care își etalează frumusețea în fața prințului ei.

— Eu te iubesc pe tine?

Coyle și-a prins cu dinții buza de jos. Își ținea brațele nemișcate și avea degetele tensionate.

Apoi a lăsat arma în jos.

Galileo a zâmbit.

M-am repezit să îmi iau pistolul, aruncându-mă pe burtă pe podea. Dar când degetele abia atinseseră patul armei, Coyle mi-a strivit mâna sub bocanc. Degetele mi s-au contractat, iar durerea mi s-a ridicat până spre cot. Nathan s-a aplecat și m-a prins cu brațul de după gât. M-a ridicat și m-a tras astfel încât să mă sprijin cu spatele de el. Și-a

înfipt genunchii în spatele meu și mi-a lipit pistolul de cap.

— Îmi pare rău, a mormăit el. Îmi pare rău.

— Ce faci?!

— Are dreptate. O iubesc. O iubesc pe Pam. Nu cu dragoste înflăcărată, nu așa o iubesc. O iubesc… suficient. Doar un pic mai mult decât îl urăsc pe Galileo.

— Ori moare ea, ori murim noi, am spus eu printre dinți. Așa se termină povestea.

Coyle m-a lovit. Nu tare, dar cu patul pistolului nici nu trebuia să lovească tare. M-am prăbușit în brațele lui și am simțit cum începe să-mi curgă sânge după ureche. Îi simțeam respirația pe piele și mâna cu care mă strângea de gât.

— Am ucis-o pe Josephine, mi-a șoptit el blând, să aud doar eu, ca suspinul unui iubit. Am ucis-o fără să stau pe gânduri. Am omorât-o chiar dacă tu nu mai erai acolo. Îți amintești?

Galileo ne privea.

Coyle și-a umezit buzele cu limba.

— Bun, a zis el. În regulă.

Îi tremurau mâinile. Își mișca buzele prinzându-și-le cu dinții de parcă ar fi vrut să se înghită. Apoi și-a aruncat arma, care s-a prăbușit zgomotos de-a lungul podelei, m-a împins într-o parte și s-a îndreptat de spate uitându-se la Galileo.

Am căzut cu fața plină de sânge și încercam să-mi recapăt răsuflarea. Obrajii îmi ardeau, în timp ce mâinile și picioarele îmi erau reci.

Galileo și-a încleștat și mai tare degetele pe armă, neștiind pe cine să împuște primul. Mi-am încovrigat trupul sfâșiat de durere și mi-am închis ochii așteptând glonțul, durerea, sfârșitul.

Apoi Coyle a zis:

— Intră în mine.

Nu mi se adresa mie.

Mi-am ridicat privirea.

Se holba la Galileo, cu palmele desfăcute pe lângă corp.

— Intră în mine, a repetat el și a făcut un pas către ea.

Galileo și-a lăsat capul într-o parte.

— De ce? a întrebat ea.

— Nathan, am rostit eu cu o voce ca un hârâit ascuțit, abia mișcându-mi limba. Nu face asta.

— Kepler mă iubește, a zis Coyle. O să te ucidă indiferent cine ești. Eu te iubesc pe tine… pe cea în trupul căreia te afli. N-o voi lăsa să moară, nu acum, nu după toate prin câte… Kepler nu mă va ucide. Am omorât… mulți oameni, îndeplineam ordinele. Tu nu-ți aduci aminte de mine, dar eu te iubesc. Intră în mine.

M-am târât de-a lungul podelei și am apucat arma pe care Coyle o aruncase. Am ridicat-o. Nathan stătea între mine şi Galileo, blocându-mi ținta.

— Coyle, pentru numele lui Dumnezeu, dă-te…

Mâna lui mângâia delicat obrazul lui Galileo, ca și când ar fi fost doi iubiți care se reîntâlneau după multă vreme.

— Chiar vrei să fii iubită? a întrebat-o el. Vrei să știi ce înseamnă asta cu adevărat?

Galileo și-a înfipt țeava pistolului în abdomenul lui Coyle, dar lui nu părea să-i pese.

— Când Kepler a fost în trupul meu m-a dezbrăcat. A stat întinsă în cadă și a simțit căldura pătrunzându-mi prin piele; s-a vârât cu trupul meu în așternuturi, s-a privit în oglindă și mi-a văzut ochii. Vrei să știi ce înseamnă dragostea cu adevărat?

— Nathan!

Cuvântul mi-a ieșit din gât ca un suspin. Simțeam cum prin corp mi se ridică un val de căldură, iar mâinile îmi sunt cuprinse de groază.

— Te rog!

— O să te ucidă, a șoptit Coyle, iar buzele îi mângâiau urechea lui Galileo. O să te ucidă fără să stea pe gânduri pentru că totul va dura doar o secundă, iar ea o să-și ia tălpășița. Moartea ta nu înseamnă nimic mai mult pentru ea. Un moment care a venit și apoi a trecut. Însă eu n-o să mai las să se întâmple asta. Mă iubește. Kepler mă iubește, nu-i așa?

— Nu, te rog!

Vocea lui Coyle era blândă și catifelată.

— Ascultă ce spune. Ai mai auzit pe cineva implorând așa?

— Nu, a zis Galileo. Nu în felul ăsta.

— Asta înseamnă dragoste. Nu cere îndurare, așa cum ți-am cerut noi îndurare când eram pe *Santa Rosa.* Nu o face din frică, nici de durere, nici din iubire trecătoare. O face din dragoste pură între două ființe. Nicio altă ființă nu a pătruns în intimitatea mea mai adânc decât Kepler. Kepler mă iubește. Nu mi-ar face rău niciodată. Înțelegi?

— Da, a răspuns Galileo.

Coyle a zâmbit, și-a lipit buzele de gâtul lui Galileo și a strâns-o tare în brațe.

Au stat așa mult timp – bărbatul și femeia. Mâinile ei îl înconjurau cuprinzându-l de spate, ținându-l strâns lipit de ea. Parcă erau de piatră, o statuie vie, o îmbrățișare fără sfârșit.

Apoi Coyle și-a desprins brațele.

Pam s-a împleticit confuză, amețită.

Coyle stătea nemișcat, cu capul plecat și cu spatele drept. Pam s-a uitat în jurul ei, iar privirea i-a căzut asupra mea. Își mișca buzele încercând să găsească cuvintele potrivite.

Coyle și-a înălțat capul și i-a zâmbit. Cu o mână a prins-o de gât ținând-o strâns, iar cu cealaltă i-a smuls arma din mâinile fără vlagă și a întors-o înfigându-i țeava în stomac.

— Nathan, nu! Te rog!

Coyle și-a întors capul când mi-a auzit vocea, dar nu s-a mișcat, nu și-a dezlipit degetele de pielea lui Pam. Am aruncat arma, iar zgomotul căderii a răsunat printre pietrele grecești și zeitățile romane.

— Dă-i drumul, am spus eu. O să fac tot ce-mi ceri, o să merg oriunde îmi ceri şi-o să fiu cine vrei tu să fiu. Dă-i drumul!

Coyle i-a mângâiat gâtul cu degetele, pipăindu-i contururile.

— Te rog!

Îl imploram în genunchi: te rog.

Coyle,

care nu era Coyle,

a zâmbit.

Nu cu zâmbetul lui.

— Mă iubești? m-a întrebat el.

Mi-am închis ochii.

— Da.

— Mă iubești?

— Da. Te iubesc foarte mult.

Degetele i-au alunecat de pe gâtul lui Pam. A împins-o ușor departe de el, i-a privit obrajii pătați de lacrimi, machiajul care i se întinsese pe față și i-a zis printre dinți.

— Pleacă. Fugi de aici.

Pam a fugit.

—×—

Eram singură cu Galileo.

Cu Coyle.

Cu Galileo.

Venea spre mine, iar eu am rămas locului. S-a oprit în fața mea, mi-a zâmbit, m-a privit în ochi. Mâna care ținea arma a lipit țeava de tâmpla mea. Cu cealaltă mi-a prins maxilarul și m-a ridicat de pe podea. N-am opus rezistență. Mi-a luat fața în mâini, nici cu blândețe, nici cu brutalitate, a ajuns la o concluzie, după care m-a tras aproape de el și și-a lipit buzele de ale mele. Galileo mă săruta pe mine, iar eu îl sărutam pe Coyle.

Mi-a dat drumul și m-a privit din nou. Avea ochii plini de lacrimi, iar zâmbetul i s-a lărgit pe față într-o expresie de entuziasm și încântare.

— Chiar mă iubești!

— Da.

— Mă iubești pe *mine!* Chiar mă iubești. Pe mine.

Mă uitam la chipul care fusese al meu. Acum arăta copilăros, deformat de bucurie, speranță, încântare. Și-a lăsat arma în jos, uitând de ea pentru moment, după care și-a întins mâna prin spate și m-a cuprins de după gât, trăgându-mă aproape pentru încă o îmbrățișare. Săruta ca un om proaspăt eliberat dintr-o închisoare aflată pe o

insulă, iar eu îl țineam strâns și îi răspundeam sărutărilor, trecându-mi mâna dreaptă prin părul lui, simțindu-i căldura pielii, în timp ce mâna stângă îmi aluneca într-o parte a corpului său, sub brațul care atârna.

Degetele mele i-au mângâiat mâna și au găsit arma pe care Galileo încă o mai ținea.

În timp ce mă ținea lipit de trupul lui cald și familiar am avut senzația că eram Nathan Coyle, și că el devenise eu. Carnea lui se contopise cu a mea. Îi simțeam pulsul pe piele, așa că nu mi-am putut da seama cărui trup îi aparținea mâna, piciorul cui apăsa pe coapsa cui, buzele cui ardeau așa. În schimb, în acel moment mi-am dat seama ce ar face Coyle, ce făcea chiar și atunci când Galileo și-a desprins buzele de ale mele și, cu lacrimile scurgându-i-se pe obraji, mă privea în ochi.

Mă iubea.

Degetele mi s-au încleștat pe arma pe care o ținea în mână și am întors-o încet spre el.

Galileo îmi mângâia obrazul cu degetele, urmându-mi contururile feței.

— Acum știu cum arată dragostea, a zis el.

Am apăsat pe trăgaci.

Capitolul 88

Când poliția a găsit corpul, el fusese deja găsit.

Unul dintre ai lor,

Un bărbat care este…

…cineva…

Un bărbat cu o armă,

este deja acolo.

Strigă la mine Aldama, arată-ne mâinile, Aldama, îndepărtează-te de cadavru, ține-ți mâinile la vedere.

Bărbatul refuză.

În schimb, strânge la piept trupul celui care zace mort, ținându-l ca pe un copil, și plânge.

Îi pun cătușele oricum.

Doctorul îl întreabă cum se numește.

Cum te numești?

Nu-şi amintește.

E din cauza șocului, spun ei. Trebuie să fie din cauza șocului. Ne doboară pe toți până la urmă, chiar și pe bătrânul Aldama.

Un locotenent îi aduce o ceașcă de ceai.

Degetele li se ating atunci când el îi întinde ceașca.

Aldama întreabă: ce dracu' caut aici? De ce am cătușe la mâini? Ce dracului se întâmplă?

Locotenentul nu-i răspunde.

—×—

New Yorkul iarna.

Merg, însă înaintez prea încet și m-am rătăcit. Undeva deasupra strălucește un soare iernatic, dar clădirile sunt mai înalte decât cerul și nu-mi pot găsi drumul printre umbrele care cad pe stradă.

Merg și nici măcar nu sesizez că mi-e frig la picioare, că am mâinile reci. Probabil că avusesem o haină și o uitasem în garderoba muzeului; probabil aveam o geantă, iar undeva în ea se afla un document cu numele meu. O femeie care vinde nuci coapte și sos de caramel zice:

— Hei, doamnă! Vă simțiți bine?

Sunt o doamnă?

Asta sunt azi?

— Hei, te-ai rătăcit?

— Nu. Nu m-am rătăcit.

— Pari un pic pierdută.

— Nu m-am pierdut. Sunt bine. Mulțumesc.

Spune „Bine” din gură, dar ochii îi spun „Minți”, deși în legătură cu ce mințeam nu era prea sigură.

Mă îndepărtez conștientă acum de realitate: de picioarele subțiri ca niște bețe, de ciorapii groși, de degetele vineții, de părul care începea să mi se rărească. Și pe măsură ce deveneam conștientă, începeam să-mi aduc aminte și de sângele care îmi curgea prin vene și de timpul care trecuse peste mine, dar toate astea au durat o secundă, iar acea secundă a trecut.

Merg, dar prea încet; întotdeauna lucrurile se mișcă prea încet. Durează mult să călătorești şi mult să înveți, mult să studiezi și mult să crești; durează mult să-ți găsești un soț, mult să-ți găsești o soție; durează mult să îmbătrânești și mult să mori. Prea încet se mișcă viața, mereu prea încet, iar eu

nu pot să rămân într-un loc prea mult timp. Pentru că cineva se întâmplă să aibă ceea ce eu îmi doresc, și asta poate să fie orice.

Merg

și apoi fug.

Alerg fără să mă mișc, călătoresc prin atingeri.

Pielea mea se simte liberă în bătaia vântului,

răsuflarea e ca un șoc ce nu poate fi oprit

și sunt o femeie cu mănuși de lână care mă apără de frig,

un bărbat în pantofi galbeni care s-a rătăcit,

sunt necunoscutul care ți-a dat florile albe pe care le avea în mână,

chipul pe care l-ai uitat deja atunci când s-a întors cu spatele.

Sunt frumoasă

până când îmi dau seama că acea femeie este mai frumoasă decât mine,

iar acel domn este chiar mai frumos,

atât de frumos, dar niciodată suficient.

Sunt femeia care te-a călcat pe picior în tren,

care te-a înghiontit când stăteați la coadă,

care te-a întrebat cât e ceasul.

Sunt bătrânul care nu mai știe cum îl cheamă,

bătrâna obosită care și-a dorit să fie altcineva.

Nu sunt nimeni.

Sunt Kepler.

Sunt iubire.

Sunt chiar tu.

Sunt o fantomă. Trăiesc împrumutând trupurile altora.

Suntem trupuri. Suntem conștiințe. Suntem cei de ieri. Însă astăzi mai suntem aceiași? O simplă atingere și nimic nu mai e la fel pentru tine, trupul-gazdă. Însă pentru *el*, *ea*, Kepler sau cum vrei să-i spui, e aproape mereu la fel. Aproape. O entitate fantomatică ce sare din corp în corp, schimbând vieți, alterându-le, trăindu-le. Tu știi cine ești?

Nu sunt nimeni.
Sunt Kepler.
Sunt iubire.
Sunt chiar tu.

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

